

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

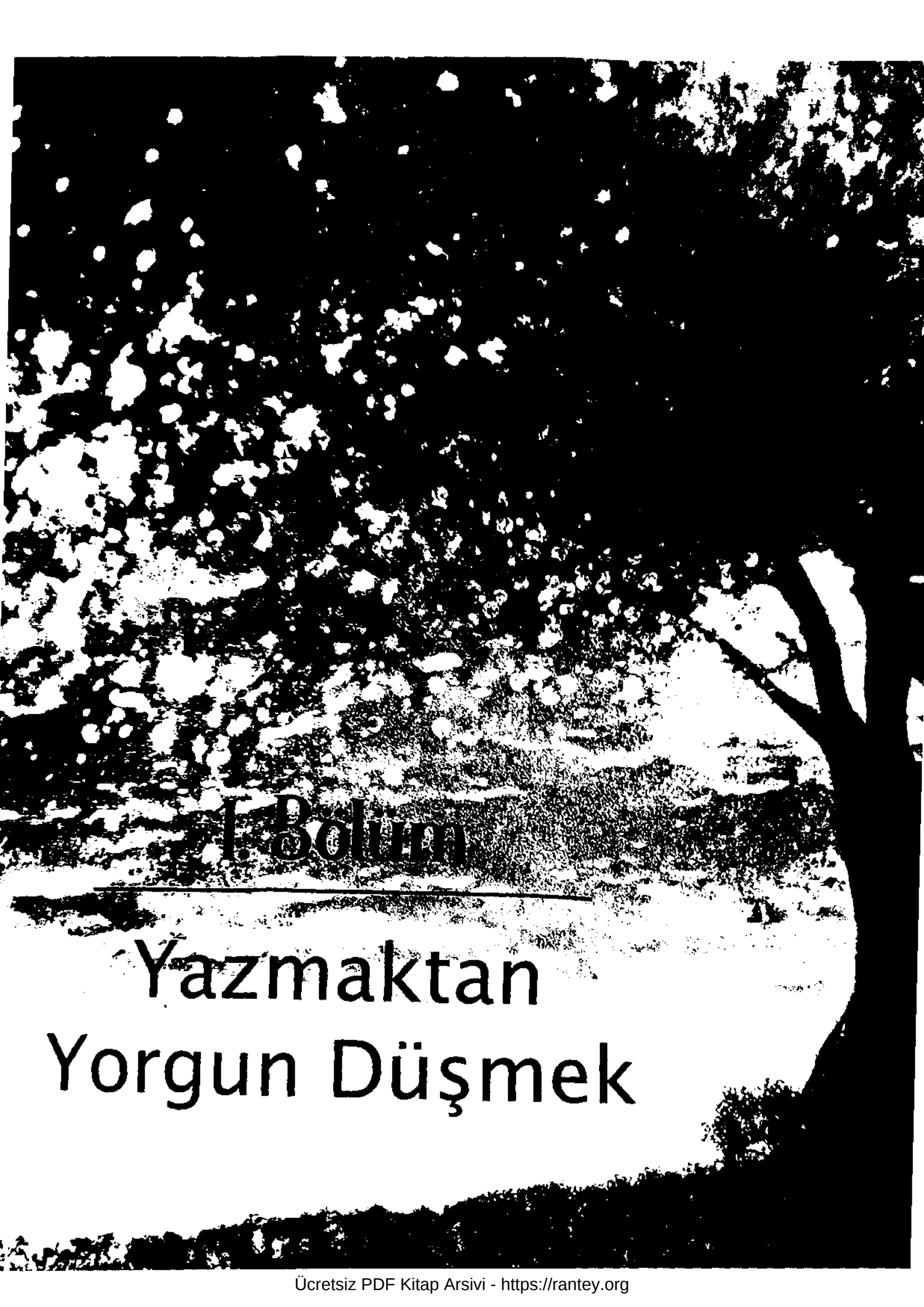
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Emily

II
III
EPHESUS

L. M. Montgome

I. Bölüm

Yazmaktan Yorgun Düşmek

Emily Byrd Starr, henüz küçük dünyasında büyük değişimlerin yaşanmamış olduğu fırtınalı bir şubat gecesinde, Blair Water'da bulunan Yeni Ay Çiftliği'ndeki odasında yalnızdı. O gece, bir insana bahsedilebilecek kadar kusursuz bir mutluluk içindeydi. Havanın çok soğuk olmasını dikkate alan Elizabeth Teyze, odasındaki küçük şömineyi yakmasına izin vermişti ki bu Emily'nin nadiren yaşadığı bir ayrıcalıktı. Gürül gürül yanan ateş—modası geçmiş mobilyalarla döşenmiş ve geniş pervazlı, kar tanelerinin minik halkalar halinde öbeklendiği mavimsi beyaz camlı pencereleri olan— tertemiz küçük odayı altuni kırmızı renkte ışıklara boyuyordu. Bu ışıklar, ateşin karşısındaki sedirde kıvrılmış, Yeni Ay'da onaylanan tek aydınlanma aracı olan iki beyaz mumun yaydığı ışıktaydı, Kuzen Jimmy'nin o gün kendisine vermiş olduğu yeni deftere ara vermeksizin yazan Emily'nin görüntüsünü yansıtan duvardaki aynaya derinlik ve gizem katıyordu. Emily, Kuzen Jimmy'nin kendisine yeni bir defter vermesine çok sevinmişti çünkü geçen sonbahar vermiş olduğu defteri bir hafta önce bitirmişti ve bir haftadır da bir “günlüğe” yazamamanın baskısının sancısıyla kıvranıyordu.

Hayat dolu gençlik yıllarında, günlüğü, Emily için dünyanın en önemli şeyiydi. Çocukluğunda, ölmüş babasına yazdığı, endişeleriyle sorunlarını dile getirmeyi alışkanlık haline getirdiği mektupların yerini almıştı bu günlük. İnsanlar neredeyse on dört yaşında oldukları bu büyümlü yıllarda da türlü sorunlar ve endişelerle mücadele ederlerdi. Özellikle de iyi niyetli ama fazla şefkatli olmayan Elizabeth Murray'nin kontrolü altındalarsa. Emily günlüğü olmasa, içini dökemese, zihninden geçenler nedeniyle parçalara ayrılacağını ve kendi ateşinde yanıp yok olacağını hissedirdi

zaman zaman. İfade edilmek için an kollayan ama herhangi bir canıyla paylaşılmayacak kadar tehlikeli sırlarını paylaştığı kalın, siyah kaplı Jimmy defteri onun için yakın bir dost ve güvenilir bir sırdaşı.

Yeni Ay'da boş defter ve kâğıt bulmak hiç kolay değildi ve eğer Kuzen Jimmy olmasaydı Emily asla bir deftere sahip olamayabilirdi. Elizabeth Teyzenin ona bir defter vermeyeceği kesindi. O, kendi deyimiyle, Emily'nin "karaladığı saçmalıklarla" zamanını boşa harcadığını düşünüyordu ve Laura Teyze de içten içe Emily'nin daha doğru dürüst bir şeylerle uğraşması gerektiği fikrinde olduğundan bu konuda Elizabeth Teyzeye asla karşı çıkmıyordu. Laura Teyze mükemmel bir insandı ama o da bazı şeyleri göremiyordu ne yazık ki.

Kuzen Jimmy, Elizabeth Teyzeden hiç çekinmiyordu ve Emily'nin boş bir deftere ihtiyaç duyduğunu hissettiği an, Elizabeth Teyzenin onaylamayan bakışlarına aldırmaksızın hemen o defteri yaratıyordu. O gün de fırtınaya aldırmadan sadece bir defter almak için Shrewsbury'ye gitmişti. İşte dostça yanan ateşin önünde kıvrılmış olan Emily –rüzgâr kükreyerek Yeni Ay'ın kuzeyindeki ulu, yaşlı ağaçların arasında dolaşıp Kuzen Jimmy'nin bahçesine girdap gibi dönen minik hayaletlere benzer bembeyaz kar öbekleri gönderirken ve Emily'nin Üç Prensesler adını verdiği bahçenin köşesindeki karakavakların kuru dalları arasında uğuldarken– en çok da bu nedenle kendini mutlu hissediyordu.

"Dışarı çıkmak zorunda olmadığım zamanlarda böyle fırtınalı geceleri çok seviyorum," diye yazdı defterine.

Kuzen Jimmy'yle birlikte katalogdan bahçemiz için tohum ve bitki seçerek güzel bir akşam geçirdik. Yazlık evin arkasına, şimdi diz boyu karla kaplı olan bölgeye pembe yıldız çiçekleri dikeceğiz ve şu an bir buçuk metre karın altında belli belirsiz görünen altın çiçeklerine arka plan olarak turuncumsu sarı çiçekler dikmeyi düşünüyoruz. Fırtınanın ortasında, böyle sıcacık ateşin karşısında oturup yaz günlerini planlamak çok hoşuma gidiyor. Bir beynim olduğu için, fırtına ise her şeyi korkutmuş gibi duruyor ama– şuursuz ol-

duğu için benden çok daha güçlü bir şeye karşı zafer kazanmış gibi hissediyorum. Burada, sıcak sıcak, sevgili ateşimin karşısında oturup giderek şiddetlenen fırtınanın sesini dinlerken de benzer hislere kapılıyorum ve ona *gülüyorum*. Bunu yapabilmemin *tek nedeni*, yüz yıldan daha uzun bir süre önce büyük büyükbaba Murray'nin bu evi sağlam bir şekilde inşa etmiş olması. Bundan yüz yıl sonra, benim yaptığım veya bıraktığım bir şey de birilerinde böyle bir zafer duygusu yaratacak mı, merak ediyorum. Bu gerçekten çok *ilham verici bir düşünce*.

Farkında bile olmadan son cümlelerimdeki sözcükleri italik harflerle yazmışım. Bay Carpenter çok fazla italik sözcük kullandığımı söylüyor. Bu, erken Viktorya dönemi takıntısıymış ve vazgeçmeye çalışmam gerekiyormuş. Sözlükten *takıntılı olmanın* anlamına baktıktan sonra vazgeçmeye karar verdim. Her ne kadar *kendini kaptırmak* kadar kötü olmasa da takıntılı olmak gerçekten hoş bir şey değil. Yine aynı şeyi yaptım, fakat bence bu kez italik sözcükler yerinde kullanıldılar.

Hiç başımı kaldırmadan bir saat boyunca sözlüğü okuyunca Elizabeth Teyze şüphelendi ve nervürlü çoraplarımı yamamamın benim için daha iyi olacağını söyledi. Aslında bu kadar uzun süre sözlüğe odaklanmamın ne zararı olduğunu söyleyemiyor ama *kendisi* bunu yapmayı hiç istemediği için yanlış olduğundan emin. Ben sözlük okumayı *seviyorum*. (Üzgünüm ama bu italik sözcükler *gerekli* Bay Carpenter. Düz yazıyla yazılan "seviyorum" hislerimi ifade edemiyor çünkü!) Sözcükler gerçekten *büyüleyici* şeyler. (Bu kez ilk hecede italik yazdığımın farkına vardım!) Bazıları, örneğin "perili" ya da "mistik" gibi sözcükler *şimşegin* gelmesine neden oluyor. (Ah! Ama *şimşegi* italik yazmam gerek. O sıradan bir şey değil... O hayatımdaki en sıra dışı, en muhteşem şey. Geldiği zaman önümde bir kapı açılmış gibi hissediyorum ve bu kapının ardında gözüme *cennet* görünmüş gibi oluyor. *Yine italikle yazdım!* Tanrım, Bay Carpenter'ın beni neden eleştirdiğini anlayabiliyorum! Bu alışkanlığımdan vazgeçmek *zorundayım*.) Geleneksel, anayasal, uluslararası ya da darmadağın gibi uzun sözcükler hiç hoşuma gitmiyor. Geçen sonbahar Kuzen Jimmy'nin

beni götürdüğü Charlottetown'daki sergide gördüğüm korkunç dalyaları ve krizantemleri çağrıştırıyorlar. Bazı insanlar o çiçeklerin çok güzel olduklarını düşünse de biz onlarda güzel bir taraf göremedik. Kuzen Jimmy'nin bahçenin kuzeybatı köşesinde yetiştirdiği, köknarların gövdelerinin önünde perimsi yıldızlar gibi parlayan sarı civanperçemleri onlardan on kat daha güzel. Yine konudan uzaklaştım –Bay Carpenter'a göre bu da kötü alışkanlıklarımdan biri. Konsantre olmayı (bu da bir diğer uzun ve sevimsiz sözcük) öğrenmek *zorundaymışım*. (Bu kez italiği kullanan kendisi!)

Sözlüğü okuyarak güzel zaman geçiriyorum. Bu, çorap yamamaktan çok daha iyi. Bir çift –sadece bir çift– ipek çorabım olmasını çok isterdim. Ilse'nin üç çifti var. Babası onu sevmeyi öğrendiğinden beri ona ne isterse alıyor. Elizabeth Teyze ipek çorap giymenin *ayıp* olduğunu söylüyor. İpek çorap giymenin, ipek elbise giymekten ne farkı olduğunu hiç anlamıyorum.

İpek elbise demişken, Derry Göleti'nde yaşayan Janey Milburn Teyze –aslında akraba değiliz ama herkes ona teyze diyor– bütün kâfirler Hristiyanlığa inanana kadar ipek elbise giymemeye yemin etmiş. Bu çok hoş bir şey. Ben de bunu yapabilmeyi isterdim ama yapamam çünkü ipeği çok seviyorum. Parlak ve çok kaliteli görünüyor. Sürekli ipek elbise giyebilmek isterdim. Bunu yapabilecek kadar param olduğu zaman hep ipek giyeceğim. Gerçi sanırım, sevgili Janey Teyze ve Hristiyanlığa dönmeyen kâfirler aklıma geldikçe vicdan azabı duyacağım ama şu an bunun için endişelenmek yersiz. Bir ipek elbise satın alacak param olması için –olabilirse eğer– yıllar geçmesi gerek, kaldı ki yumurtalardan kazandığım paranın bir kısmını her ay misyonerlere verdiğim düşünülürse daha da uzun yıllar gerekecek. O gün geldiğinde, paramın bir kısmını düzenli olarak misyonerlere vermiş olmam vicdan azabımı hafifletecek bence. (Şu an on ikinci doğum günümde Perry'nin bana hediye ettiği piliçten olan tam beş tavuğum var.) Eğer bir gün gerçekten ipek bir elbise alabilirsem, onun nasıl olacağını şimdiden biliyorum. Siyah, kahverengi, lacivert gibi Yeni Ay'daki Murraylerin sürekli giydikleri o kullanışlı, göze batmayan

renklerde olmayacak... Kesinlikle olmayacak! Buzlanmış pencere camından görünen alacakaranlıktaki gökyüzü mavisinde, farklı bir ışıktaki gümüş rengine dönen bir renkte olacak elbisem. Pencere öbeklenmiş minik kar yığınları gibi farklı yerlerinde köpüksü danteller olacak. Teddy benim o elbisenin içinde bir resmimi çizeceğini ve ismini "Buz Bakiresi" koyacağını söylüyor. Laura Teyze ise gülümseyerek tatlı tatlı ama küçümser gibi, "Böyle bir elbise ne işine yarayacak Emily?" diyor. Bu sözler, o söylediğinde bile hiç hoşuma gitmiyor.

İşime yaraması gerekmiyor ki. O benim adeta bir parçam olacak –benimle *büyüyecek*. Sadece satın alınmış ve üzerime geçirilmiş sıradan bir giysi olmayacak. Hayatım boyunca böyle *tek bir* elbisem olsa yeter bana. Altına da ipek bir iç etek ve ipek çoraplar!

Ilse'nin ipek bir elbisesi var –parlak pembe. Elizabeth Teyze, Doktor Burnley'nin Ilse'ye yaşına hiç uygun olmayan, fazla gösterişli giysiler aldığını söylüyor. Bence Doktor, Ilse'ye hiç giysi almadığı o yılların bedelini ödemeye çalışıyor şimdi. (Çıplak dolaşmıyordu elbette ama öyle dolaşsa bile Doktor Burnley'nin umurunda olmazdı. Kızın giysilerini babası değil başkaları düşünüyordu o zamanlar.) Artık Ilse'nin her istediğini yapıyor ve her konuda onun kendi kararını vermesine izin veriyor. Elizabeth Teyze bunun kız için hiç iyi olmadığını söylüyor ama ben yine de zaman zaman ona özendiğimi hissediyorum. Özenmek kötü bir şey biliyorum ama özenmemek elimde değil.

Gelecek güz döneminde Doktor Burnley, Ilse'yi Shrewsbury Lisesi'ne gönderecek, sonra da Montreal'e hitabet eğitimi almak için gidecek. Onu kıskanma nedenim de bu –ipek elbisesi değil. Elizabeth Teyzenin benim de Shrewsbury'ye gitmeme izin vermesini çok isterdim ama korkarım bunu asla yapmayacak. Annem babamla kaçtığı için gözünün önünde olmadığım süre boyunca bana güvenemeyeceğini düşünüyor. Ama benim biriyle kaçacağımdan korkmasına hiç gerek yok. Ben kararımı çoktan verdim, asla evlenmeyeceğim. Ben *sanatımla evli olduğum* bir yaşam sürdüreceğim.

Teddy de gelecek güz döneminde Shrewsbury'ye gitmek istiyor ama annesi izin vermeyecek hence. Onun kaçmasından korktuğundan değil, oğlunu çok sevdiğinden ve ondan ayrılmaya dayanamayacağından izin vermeyecek. Teddy ressam olmak istiyor ve Bay Carpenter onun bir dâhi olduğunu, yeteneğini kullanması gerektiğini söylüyor ama kimse Bayan Kent'le bu konuda konuşmaya cesaret edemiyor. Ufak tefek bir kadın –benim boyumda, sessiz, çekingen– ama yine de herkes ondan korkuyor. Özellikle de ben fena halde korkuyorum. Benden hoşlanmadığını biliyordum –Ilse ile Solucanotu Arazisi'ne Teddy'yle oynamaya gittiğimiz ilk günlerden beri, uzun zamandır biliyordum. Fakat artık benden nefret ediyor –bundan eminim– ve tek nedeni de Teddy'nin beni sevmesi. Teddy'nin kendisinden başka kimseyi veya bir şeyi sevmesine dayanamıyor, hatta oğlunun yaptığı resimleri bile kıskanıyor. Bu nedenle Teddy'nin Shrewsbury'ye gitme şansı olacağını hiç sanmıyorum. Perry gidiyor ama. Cebinde tek bir senti bile yok ama kendi parasını kendisi kazanmaya kararlı. Bu nedenle Queen's Akademi yerine Shrewsbury'ye gitmeyi seçti zaten. Shrewsbury'de iş bulmanın daha kolay olduğunu söylüyor ve kalacak yerler de daha ucuz orada.

“Yaşlı canavar Tom Teyzemin biraz parası var,” dedi bana. “Ama tek bir sent bile vermeyecek, çünkü...” Sonra *anlamlı* bakışlarla yüzüme baktı. Elimde olmadan yanaklarım kıpkırmızı oldu ve kızardığım için kendime öfkelen dim. Perry'ye de öfkelen dim –çünkü duymak istemediğim şeyleri ima ediyordu yine. Uzun zaman önce Kibirli John'un çalılığında Tom Teyzesiyle karşılaştığımda korkudan öldüğüm o gün, teyzesi bana büyüdüğüm zaman *Perry ile evlenmeye söz verirsem* onun eğitimine yatırım yapacağını söylemişti. Bundan Ilse dışında kimseye bahsetmedim –çok utanmış tım çünkü. Ilse'ye söylediğimde ise küçümsercesine bir yüz ifadesiyle, “Yaşlı Tom Teyze, Perry'nin bir Murray'ye talip olabileceğini mi düşünüyor yani?” deyip gülmüştü.

Ilse, Perry'ye karşı hep çok acımasız. Benim gülüp geçtiğim konularda sürekli onunla tartışıyor ve Perry hiçbir konuda, hiç kimse tarafından alt edilmeye dayanamıyor. Geçen hafta Amy

Moore'un partisinde, Amy'nin amcası bize üç ayaklı tuhaf bir buzağı gördüğünü anlattığında Perry, "Ah, bu buzağı bir zamanlar Norveç'te gördüğüm ördeğin yanında solda sıfır kalır," dedi. (Perry gerçekten Norveç'e gitmiş. Küçükken kaptan olan babasıyla dünyayı dolaşmış. Ama ördek hakkında söylediklerinin bir kelimesine bile inanmadım. Yalan söyledi –uydurdu ve abarttı bence. Ah sevgili Bay Carpenter, italik yazı kullanmadan yazamıyorum işte, elimde değil!)

Perry'nin anlattığı ördeğin dört bacağı varmış –ikisi normal yerlerindeymiş, diğer ikisiyse sırtındaymış. Normal bacaklarıyla yürümekten yorulduğunda, sırt üstü dönüp diğer bacaklarıyla yürümeye devam ediyormuş!

Perry bu saçmalığı oldukça ciddi bir yüz ifadesiyle anlattı ama kimse onu ciddiye almadı ve herkes kahkahalarla güldü. Hatta Amy'nin amcası, "Devam et Perry!" dedi kahkahalar arasında. Ama Ilse yüzden ona çok öfkeleni ve eve gidene kadar yol boyunca tek kelime bile konuşmadı onunla. Öfkesi biraz yatışınca ona, böyle aptalca bir hikâyeyle gösteriş yapmaya çalışarak kendisini aptal durumuna düşürdüğünü ve bir *beyefendinin* asla bu şekilde davranmayacağını söyledi. Perry de, "Ben bir beyefendi değilim –henüz. Şimdilik sadece kiralık bir işçiyim. Ama bir gün, Bayan Ilse, *senin* bildiğin bütün beyefendilerden daha iyi bir beyefendi olacağım," diye cevap verdi. "Beyefendi olunmaz," dedi Ilse sevimsiz bir sesle. "Beyefendi doğulur. Biliyorsun, beyefendilik öğrenilen bir şey değildir."

Ilse –eskiden yaptığı üzere– öfkeleniğinde hakaret içeren sözcükler kullanmayı tamamen bıraktı. Şimdi benimle veya Perry'yle tartıştığında çok acımasızca, yürek acıtan şeyler söylüyor onların yerine. Daha önce ettiği sözlerden çok daha fazla acıtıyor bu sözler ama ben aldırımıyorum –fazla aldırımıyorum yani– çünkü Ilse'nin aslında söylediklerini yürekten hissetmediğini, öfkeyle söylediğini, beni sevdiğini biliyorum ve ben de onu seviyorum. Ama Perry bu sözlerin yüreğine dert olduğunu söylüyor. Partiden sonra eve dönüş yolunda hiç konuşmadılar ama ertesi gün Ilse

kötü dilbilgisi ve odaya bir hanım girdiğinde ayağa kalkmaması nedeniyle yine Perry'ye söylenmeye başladı.

Perry ona tek kelime etmedi ama bana döndü ve "Bana hatalarımı *sen* söyler misin?" dedi. "*Senin* söylemene hiç aldırmam —çünkü büyüdüğümüzde bana dayanmak zorunda olan *sen* olacaksın, Ilse değil." Bu sözleri Ilse'yi kızdırmak için söyledi ama bu *yasaklı konuya* bir değinme olduğundan ben daha çok öfkelen-dim. İkimiz de iki gün boyunca onunla konuşmadık ve iki günün sonunda Perry, Ilse'nin fırça atmasından kurtulup başını dinlediği için mutlu olduğunu söyledi.

Yeni Ay'ın tek utanç kaynağı Perry değil. Ben de dün akşam öyle aptalca bir şey söyledim ki aklıma geldikçe yanaklarım kızarıyor. Kadın Kilise Gönüllüleri Derneği dün akşam burada toplandı ve Elizabeth Teyze dernekteki kadınlara ve eşlerine akşam yemeği verdi. Salondaki yemek masası yeterince uzun olmadığından Ilse ve ben, mutfakta kurulan masadaydık. İlk başta bu oldukça heyecan vericiydi ama yemek servisi sona erince sıkıldım ve aklımdan şiir yazmaya karar vererek masadan kalkıp pencereden bahçeye bakmaya başladım. Birkaç dakika sonra her şeyi unutmuş, bu dünyadan kopmuşken, Elizabeth Teyzenin, "Emily," diyen sert sesiyle irkildim. Elizabeth Teyze bir şey ima edercesine anlamlı bakışlarla yeni papazımız Bay Johnson'a baktı. Aklım karıştı, hiç düşünmeden demliği aldım ve "Ah Bay Fincan, bir Johnson daha çay alır mıydınız?" dedim.

Herkes kahkahalarla gülerken Elizabeth Teyzenin yüzünde bıkkın bir ifade belirdi, Laura Teyze de utanmış görünüyordu. O an, yer yarılrsa içine girsem diye düşündüm. O gece bu olayı düşünmekten ancak sabaha karşı uyuyabildim. Garip olan, kendimi, isteyerek bir yanlış yapmış olsam hissedeceğimden çok daha kötü ve utanmış hissetmemdi. Tabii bunun nedeni ünlü Murray gururuydu ve bence bu hiç hoş bir şey değil. Bazen Ruth Dutton'ın benimle ilgili düşüncelerinde haklı çıkmış olmasından korkuyorum.

Kadınların her türlü duruma ayak uydurması, her zaman ağırbaşlı ve saygın olmaları bir Yeni Ay geleneğidir. Ama ne yazık ki yeni papaza söylediğim cümlelerin hiç de ağırbaşlı ve saygın bir tarafı yoktu. Eminim beni her gördüğünde aklına bu olay gelecek ve ben de onun bakışlarını her üzerimde hissettiğimde utançla kızaracağım.

Ama şimdi, bu olayı günlüğüme yazdıktan sonra artık eskisi kadar kötü hissetmiyorum kendimi. *Hiçbir şey* yaşarken veya düşünürken olduğu gibi çok kötü veya korkunç ya da çok güzel veya muhteşem gelmiyor insana kâğıda döküldüğü zaman. Sanki sözcüklere dökülünce *küçülüyor, büzülüyor*. O saçma soruyu sorduğum sırada zihnimde şekillenen dizeler de kâğıda döküldüklerinde o an olduklarının yarısı kadar bile iyi değiller şimdi.

Karanlığın kadifemsi ayakları nereye gider usulca?

Hiç iyi değil. Parıltısını yitirmiş gibi. Yine de orada, pencerenin önünde dururken, arkamda yemek yiyen, sohbet eden insanlara karşın karanlığın gölgeler giyinmiş, gözleri yıldızlardan güzel bir kadın gibi usulca bahçede, tepelerde dolaştığını *gördüm*. O an şimşek geldi ve hissettiğim güzelliği şiirimin dizelerine dökmek dışında her şeyi unuttum. Bu dize aklıma geldiği an, aslında benim zihnimin eseri gibi değildi. Sanki *bir başkası*, benim aracılığımla dile gelmeye çalışıyordu ve bu *bir başkası*, o an bana bu dizenin harika görünmesini sağlamıştı. Şimdi o gidince, sözcükler son derece sıradan ve aptalca görünüyordu, dahası onlarla çizmeye çalıştığım resim büyüsünü kaybetmişti.

Ah, keşke her şeyi *gördüğüm gibi* ifade edebilsem! Bay Carpenter, “Çalış, çabala, devam et, sözcükler senin aracın, onları kölen yap, ta ki senin istediklerini söylemelerini sağlayana dek,” diyor sürekli. Haklı aslında –ben de onun dediklerini yapmaya çalışıyorum– ama bana sanki sözcüklerin *ötesinde* bir şey varmış gibi geliyor. Bütün sözcüklerin, her bir sözcüğün *ötesinde* bir şey. Ben yakalamaya çalıştığımda sürekli parmaklarımın ucundan kaçıp giden bir şey... Ama yine de ellerimde, yakalamaya çalışmasam asla sahip olamayacağım bir şeyler bırakan bir şey.

Geçen sonbahar Dean'le birlikte, Nefis 'Tepe'nin ilerisindeki, bir köşesinde muhteşem yaşlı çamların bulunduğu ama daha çok köknar ağaçlarından oluşan ağaçlıkta yürüyüş yaptığımız günü hatırlıyorum. Çamların altına oturmuştuk ve Dean bana *Peakli Peveril*'i, Scott'un bazı şiirlerini okumuş, sonra da kalın, budaklı dallara bakarak, 'Çamların arasında tanrılar konuşuyor –kuzey diyarlarının tanrıları– Viking efsanelerindeki tanrılar. Emerson'ın dizelerini biliyor musun Yıldız?' demişti.

Sonra da o dizeleri okumuştuk ve ben o günden beri o dizelere hayranım.

Bozkırların soluğunda tanrılar mırıldanır,

Yaşlı çamın dalları arasında fısıldaşırlar.

İlahi diyalogları,

Ulaşıyor ve kaplar yaşlı sahili.

Hangi şair kulak misafiri olabilirse,

Onların söylediği rastgele bir sözcüğe,

Asırların sadakatini kazanmak,

Yazılmıştır, o doğmadan kaderine.

Ah, o *rastgele sözcük* –tam yakalar gibi olduğumda parmaklarımın arasından kaçan şey o işte. Her zaman onu duymak için kulak kabartıyorum ama asla duyamayacağımı biliyorum. Benim kulaklarım o sözcüğü duymaya uygun değil. Ama zaman zaman, kısa, belli belirsiz, uzak bir yankısını işitiyorum ve o an öyle büyük bir zevk duyuyorum ki acı gibi, umutsuzluk gibi ve bu bildiğim hiçbir sözcüğün ifade etmeye yetmeyeceği kadar güzel...

O akşam, böylesine harika bir deneyimin ardından yaptığım aptallık gerçekten üzücü.

Eğer o akşam, Bay Johnson'ın arkasından kadife gibi adımlarla usulca yaklaşıp Büyükanne Murray'nin gümüş demliğinden –tıpkı gölge giysili kadının Blair Vadisi'nin beyaz fincanına gece

doldurması gibi – zarıfçe çay doldurabilseydim eminim Elizabeth Teyze, dünyanın en iyi şiirini yazsam yaşayacağı mutluluktan çok daha büyük bir mutluluk yaşardı.

Kuzen Jimmy, Elizabeth Teyzeden çok farklı. O akşam, kataloğa bakmayı bitirdikten sonra ona şiirimi okudum ve güzel olduğunu söyledi. (Zihnimde oluşan görüntünün yanında ne kadar sönük kaldığını bilmesine *imkân yok*.) Kuzen Jimmy de şiir yazıyor. Bazı konularda oldukça zeki. Bazı konularda ise Elizabeth Teyze onu kuyuya ittiğinde beyni zarar gördüğünden hiç yorum yapamıyor. Sanki beyninin bir bölümünde büyük bir *boşluk* var gibi. Bu nedenle insanlar ona saf diyorlar, hatta Ruth Teyze onun kremayı çalan bir kediye kovalayacak kadar bile akıllı olmadığını söyleyecek kadar ileri gidiyor. Ama bence beyninin düzgün çalışan bölümleri bir araya getirildiğinde Blair Water'da onun yarısı kadar zeki biri yoktur – Bay Carpenter da buna dahil. Sorun, o bölümleri bir araya getirememesi – bu nedenle aralarında hep boşluklar kalıyor. Fakat ben onu seviyorum ve gözlerinde ya da yüzünde o tuhaf ifade belirdiğinde ondan hiç korkmuyorum. Perry ve benim dışında herkes, Elizabeth Teyze bile – onunki belki de korkudan değil pişmanlıktan – çekiniyor ondan. Perry hiçbir şeyin onu korkutamayacağını, korkunun ne olduğunu bilmediğini söyleyerek övünüyor hep. Bence bu harika bir şey. Ben de onun kadar korkusuz olmayı çok isterdim. Bay Carpenter korkunun berbat bir şey olduğunu, dünyadaki her yanlış ve nefret dolu hareketin temelinde korkunun yattığını söylüyor. “At onu,” diyor. “Korkuyu yüreğinden söküp at. Korkmak, zayıflığı itiraf etmektir. Korktuğun şey senden güçlüdür ya da sen öyle olduğunu düşünürsün. Öyle olmasa ondan korkmazdın. Emerson’ı hatırlıyor musun? Her zaman yapmaktan korktuğun şeyi yap.”

Dean’in de dediği gibi, bu mükemmeliyetçi bir yaklaşım ve ben asla bunu başarabileceğime inanmıyorum. Dürüst olmam gerekirse, pek çok şeyden korkuyorum ama hayatta gerçekten korktuğum iki kişi var. Biri Bayan Kent, diğeri Deli Bay Morrison. Ondan çok korkuyorum ve sanırım aslında herkes çok korkuyor. Derry Göleti bölgesindeki evinde hemen hemen hiç kalmıyor.

Sürekli etrafta dolaşıp kaybettiği gelinini arıyor. Genç karısı öldüğü zaman birkaç haftalık evlilermiş. Bu olay çok uzun zaman önce olmuş ama o günden beri bir türlü toparlanamamış. Karısının ölmediğine, kaybolduğuna ve günün birinde onu bulacağına inanıyor. Onu aradığı uzun yıllar içinde kamburu çıkmış, yaşlı bir adama dönüşmüş ama hâlâ kaybettiği günkü gibi genç ve güzel olduğunu düşündüğü karısını arıyor.

Geçen yaz bir gün çiftliğe geldi ama eve girmedi. Mutfak kapısından başını uzattı ve rüyadaymış gibi, “Annie burada mı?” diye sordu. O gün oldukça sakindi ama bazen saldırgan ve sert olabiliyor. Annie’nin sürekli kendisine seslendiğini söylüyor –ses, her zaman az ilerisinden geliyormuş, tıpkı benim rastgele sözcüğüm gibi. Bay Morrison’ın yüzü kırışık, buruş buruş. Tıpkı yaşlı bir maymuna benziyor ama onda beni en rahatsız eden şey, sağ elindeki, tüm elini kaplayan kan kırmızısı doğum lekesi. Neden olduğunu bilmiyorum ama o el beni çok korkutuyor, ona dokunmayı düşünmek bile içimin ürpermesine neden oluyor. Bazen de kendi kendine tüyler ürpertici kahkahalar atıyor. Hayatta değer verdiği tek canlı, her zaman peşinde dolaşan yaşlı siyah köpeği. Karnı çok aç olsa bile, kimse ona yiyecek vermezse, kendisi için tek bir lokma yiyecek istemezken, köpeğine yiyecek vermeleri için insanlara yalvardığı söyleniyor.

O adamdan çok korkuyorum ve o gün eve girmediği için memnunum. Elizabeth Teyze uzun, beyaz saçları rüzgârda savrulurken onun arkasından baktı ve “Fairfax Morrison, bir zamanlar önü açık, zeki, saygın bir genç adamdı. Tanrı’nın işine hiç akıl sır ermiyor,” diye mırıldandı.

“O nedenle ilginç ya zaten,” dedim.

Elizabeth Teyze kaşlarını çattı ve neden bilmem ama ne zaman Tanrı’yla ilgili bir şey söylesem yaptığı üzere yine saygısızlık etmemi söyledi. Perry, Tanrı’yla çok ilgili olmasına ve onun hakkında her şeyi bilmek istemesine karşın onunla Tanrı hakkında konuşmama da izin vermiyor. Bir pazar günü Perry’ye Tanrı’nın nasıl olduğunu düşündüğümü anlatırken bizi duydu ve bunun rezalet olduğunu söyledi.

Rezalet değildi ama! Tek sorun Elizabeth Teyze ve benim farklı tanrılarımız olması, hepsi bu. Sanırım herkesin farklı bir tanrısı var. Söz gelimi Ruth Teyzenin tanrısı, onun düşmanlarını cezalandıran, onlar hakkında “hükümler” veren bir tanrı. Bence gerçekte tanrıyla ilişkisi sadece bununla sınırlı onun. Jim Cosgrain, kendi tanrısını sadece yemin ederken kullanıyor. Ama Janey Milburn Teyze her gün tanrısının desteği ışığında yürüyor ve bu ışıkla parlıyor.

Yazmaktan yorgun düştüm, tüm enerjim tükendi ve artık yatmaya gidiyorum. Günlüğümde “gereksiz sözcükler” kullandığımı biliyorum –Bay Carpenter’a göre bir diğer edebi yanlışım.

“Sözcükleri gereksiz yere kullanıyorsun –savurganca saçıyor-sun onları ortaya. İhtiyacın olan şey, bu konuda kendini frenlemek ve tutumlu davranmak.”

Doğru söylüyor ve ben de denemelerimde, öykülerimde bana verdiği öğütleri uygulamaya çalışıyorum. Ama günlüğümü ben-den başka kimse görmeyeceğinden veya ben öldükten sonra yalnızca birileri göreceğinden yazarken kendimi sınırlandırmıyor, rahat bırakıyorum.

Emily muma baktı –mum da neredeyse erimişti. O gece bir başka mum alamayacağını biliyordu –Elizabeth Teyzenin kuralları, Medler ve Pers İmparatorluğu’nun kanunları gibi asla esnetilemezdi. Günlüğünü şöminenin sağındaki dolaba kaldırdı, şöminedeki ateşi söndürdü, geceliğini giydi ve mumu üfledi. Dolunay yavaş yavaş hareket eden fırtına bulutlarının arkasında bir görünüş bir kaybolurken, oda gecenin belli belirsiz kar ışığıyla doldu. Emily tam yüksek, siyah başlıklı karyolasına uzanmak üzereyken aniden ilham geldi –bir öykü için aklında beliren yeni, harika bir fikir. Birkaç saniye tereddüt etti, oda soğumaya başlamıştı. Ama aklına gelen fikir, ertelenemeyecek kadar muhteşemdi. Emily elini kuş tüyünden şiltesinin altına soktu ve oradan yalnızca acil durumlar için sakladığı yarısı kullanılmış mumu çıkardı.

Bu yaptığı doğru bir hareket değildi elbette. Ama zaten ben de asla Emily'nin uslu ve her zaman doğru davranan bir kız olduğunu iddia etmedim. Her zaman doğru davranan çocuklar hakkında kitaplar yazılamaz. Yazılsa da o kadar sıkıcı olur ki kimse okumak istemez.

Emily mumu yaktı, çoraplarını giydi ve kalın yün ceketini sırtına aldı. Ardından yarısı doldurulmuş bir diğer Jimmy defterini çıkardı ve odanın gölgeleri arasında solgun bir ışık vahası oluşturan, titreşen tek mumun aydınlığında yazmaya başladı. Siyah saçlı başı defterine eğilmiş olan Emily, o solgun ışık vahasında yazdı, yazdı. Saatler ilerlemiş, evin diğer sakinleri derin uykuya dalmıştı. Soğuktan titriyordu ve yorgunluktan parmakları tutmuyordu ama Emily bunların farkında bile değildi. Gözleri parlıyor, yanakları yanıyordu –sözcükler, ilhamın çağrısına itaat eden doğaüstü varlıklar gibi kaleminden dökülüyorlardı. Sonunda mum çıtırtılar çıkararak erimiş donyağı havuzunda tamamen yok olduğunda Emily ürperip içini çekerek gerçek dünyaya geri döndü. Saat sabahın ikisi olmuştu ve kız son derece yorulmuş, üşümüştü, fakat öyküsünü bitirmişti ve bu, bugüne dek yazmış olduğu öykülerin en iyisiydi. İçgüdüsel yaratıcı dürtüsünü hakkıyla değerlendirmenin verdiği bir tamamlanmışlık ve zafer hissiyle soğuk yatağına kıvrılıp şiddeti azalan fırtınanın ninnisini dinleyerek uykuya daldı.

2. Bölüm

Gençlik Günleri

Bu kitap tamamen ya da ağırlıklı olarak Emily'nin günlüğünden yapılan alıntılardan oluşmayacak, fakat bir bölüm ayıracak kadar önem taşımayan, okuyucunun Emily'nin kişiliği ve çevresini net bir şekilde anlaması için gerekli olayların bir kısmını bu günlükten, Emily'nin diliyle paylaşmayı düşünüyorum. Ayrıca insanın elinin altında malzemesi varsa bunu neden kullanmasın? Emily'nin "günlüğü" gençliğin saflığı ve içinde bol miktarda yer alan italikle yazılmış sözcükle, gerçekten on dördüncü baharını yaşayan kız ve onun yaratıcı, derin düşünmeye meyilli zihni hakkında, hiçbir biyografi yazarının veremeyeceği kadar detaylı ve bir o kadar da sevimli bir dille bilgi veriyor bize. Bu nedenle bence yine, uzun zaman önce Yeni Ay'ın "gözetleme odasında" yazılan, sayfaları sararmış eski Jimmy defterine bir göz atmakta yarar var.

15 Şubat 19--

Bundan böyle bu deftere her gün, o gün yaptığım tüm doğru ve yanlış davranışlarımı yazmaya karar verdim. Bu fikri bir kitapta okudum ve çok hoşuma gitti. Bu konuda elimden geldiğince dürüst olmaya çalışacağım. Doğru davranışlarımı yazmanın hiç zor olmayacağına şüphe yok ama yanlış davranışlarımı kaleme almak o kadar da kolay olmayacak sanırım.

Bugün tek bir yanlış davranışım oldu --yani yanlış olduğunu düşündüğüm tek bir şey yaptım. Elizabeth Teyzeye küstahça davrandım. Benim tabakları yıkarken çok uzun zaman harcadığımı söylediğinde, acele etmem gerektiğini düşünmüyor ve kafamda *Değirmendeki Sır* adlı öykümü kurguluyordum. Ben yine hayal

dünyamda kaybolmuşken Elizabeth Teyze önce bana baktı, sonra bakışlarını saate çevirdi ve sert bir sesle, “Salyangozlarla akrabalığın mı var yoksa Emily?” diye sordu.

“Hayır! Salyangozlarla akrabalığım falan yok,” dedim küstah bir tavırla.

Söylediğim değil, söyleyiş şeklim küstahçaydı. Ve doğruyu söylemek gerekirse, bilerek ve isteyerek küstahlık ettim. Sözlerine çok öfkelenmiştim –alaycı, imalı sözler beni her zaman çok öfkelenendirir. Verdiğim tepkiye sonra çok üzüldüm. Ama yanlış davrandığımı düşündüğüm için değil, tepkimin aptalca ve çocukça olduğunu fark ettiğim için. O nedenle sanırım bu gerçek anlamda pişmanlık sayılmaz.

İyi davranışlarıma gelince... Bugün iki iyi davranışım oldu. İki minik canın hayatını kurtardım. Sırnaşık Sal zavallı bir ardıc kuşu yakaladı ve ben kuşu onun ağzından aldım. Serbest bıraktığım an minik kuş hızla gökyüzüne doğru uçtu ve o sırada çok mutlu olduğuna eminim. Sonra kilere gidip dolabı açtığımda ayağından kapana yakalanmış bir fare gördüm. Zavallı şey, siyah gözlerinde *acı dolu* bir bakışla kurtulmak için mücadele etmekten yorgun düşmüş, öylece yatıyordu. Bakışlarından o kadar etkilendim ki dayanamadım ve çok dikkatli olmama karşın ayağını kurtararsam da canını kurtardım zavallılığın. Aslında bu yaptığının *iyi* bir davranış olduğundan pek *emin* değilim. Farenin bakış açısıyla iyi bir davranış ama ya Elizabeth Teyzenin bakış açısıyla?

Bu akşam Laura Teyze ve Elizabeth Teyze bir kutu dolusu eski mektubu yeniden okudular ve sonra yaktılar. Ben kenarda oturmuş çorabımı yamarken mektupları yüksek sesle okuyup yorumlar yapıyorlardı. Çok ilginç şeyler duydum ve Murrayler hakkında daha önce bilmediğim pek çok şey öğrendim. Böyle bir ailenin üyesi olmanın harika bir şey olduğunu düşündüm. Her ne kadar bunu iltifat olarak dile getirmeseler de Blair Water’da yaşayanların bizi “seçilmiş insanlar” olarak adlandırmalarına şaşmamak gerek. Onlar mektupları okurken, ailemin gelenekleri doğrultusunda yaşamam gerektiğine kesin olarak karar verdim.

Bugün Dean Priest'ten uzun bir mektup aldım. O, bu kışı Cezayir'de geçiriyor. Mektubunda nisan ayında yurda döneceğini ve yaz boyunca kız kardeşi Bayan Fred Evans'ta kalacağını yazmış. Bu habere çok sevindim. Yaz boyunca Blair Water'da olması harika bir şey. Kimse benimle, Dean'in konuştuğu gibi konuşmuyor. O tanıdığım en hoş ve ilginç yaşlı insan. Elizabeth Teyze onun bütün Priestler gibi bencil olduğunu söylüyor ama buna şaşmamak gerek çünkü o Priestleri hiç sevmiyor. Ayrıca Dean'e hep kambur diyor ki böyle dediğinde bir şey söylememek için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. Dean'in bir omuzu diğer omuzundan biraz daha *yüksek* ama bu onun suçu değil ki. Bir keresinde Elizabeth Teyzeye dostumu öyle çağırmasından hoşlanmadığımı söyledim ve o da bana, "*Dostuna* lakap takan ben değilim Emily. Kendi ailesi Kambur diyor ona. Ne de olsa Priestler incelikleriyle ünlü değiller!" dedi.

Teddy de Dean'den bir mektup ve içinde Michael Angelo, Raphael, Velasquez, Rembrant, Titian ile ilgili bilgiler olan *Büyük Ressamların Hayatı* adlı bir kitap aldı. Kitabı annesine göstermeye cesaret edemediğini, görürse yakacağından korktuğunu söyledi bana. Şans verilse, Teddy'nin yukarıda bahsi geçen isimler kadar başarılı bir ressam olacağından hiç şüphem yok.

18 Şubat 19--

Bu akşamüstü, okuldan çıktıktan sonra Kibirli John'un arazisindeki dereye uzanan patikada yürüyüş yaparak kendi kendime çok güzel zaman geçirdim. Güneş oldukça alçalmıştı ve yumuşacık ışınlarını yayıyordu etrafa –kar bembeyazdı, gölgeler ise ince uzun ve mavimsiydi. Ben ağaçların gölgelerinden daha güzel bir görüntü olmadığını düşünüyorum. Bahçeye vardığımda kendi gölgem öyle komik görünüyordu, o kadar uzundu ki bahçenin diğer ucuna kadar uzanıyordu. Hemen bir şiir yazdım. İki dizesi şöyle:

Eğer gölgelerimiz kadar uzun olabilseydik,

Gölgelerimiz ne kadar uzun olurdu kim bilir.

Bence bu şiirin *felsefi* bir yönü var.

Bu akşam bir öykü yazdım ama Elizabeth Teyze ne yaptığımı bildiği için çok rahatsız hissettim kendimi. Bir süre sabretti ve sonunda zamanımı boşa harcadığımı söyleyerek beni azarladı. Ama bu zamanımı *boşa harcamak* değil ki! Ben öykülerimle *büyüyorum* – büyüdüğümü çok iyi biliyorum. Bu öykünün bazı cümleleri gerçekten çok hoşuma gitti. *Gri ağaçlık beni korkutuyor.* Mesela bu cümle çok etkileyici geldi bana. *Karanlık ormanda, ay ışığı gibi beyaz ve dimdik yürüyordu* da etkileyici olduğunu düşündüğüm bir diğeri. Bence bu oldukça iyi bir ifade. Ama Bay Carpenter bana bir cümleyi çok beğendiğimde o cümleyi öykümden çıkarmamı söylüyor. Hayır, bu cümleyi *çıkaramam* –en azından şimdilik. Bay Carpenter beni bu konuda uyardığında söylediğini saçma bulmuştum ama üç ay sonra dediğine geldim ve kendimi ona karşı mahcup hissettim. Bay Carpenter bugün yazdığım denemeyi acımasızca eleştirdi. Tek bir sözcüğünü bile beğenmedi.

“Bir paragrafta tam üç tane *yazık* kullanmışsın, bir tanesi yeter de artardı bile. *Karşı konulamaz* –Tanrı aşkına, İngilizce yaz! Bu affedilemez bir şey.”

Gerçekten affedilmez bir şeydi. Ben de öyle düşündüm ve saç telimden ayak parmağımın ucuna dek bir utanç dalgası yayıldı bedenime.

Çok geçmeden hemen hemen bütün cümlelerimin üzerini mavi kalemle çizdi, çok beğendiğim deyimlerime burun kıvrıp cümle yapılarımın çoğunu hatalı buldu, yazdığım her şeyde *akıllıca olduğunu düşündüğüm sözcükler* kullanarak bilgiçlik taslamaya bayıldığımı söyledikten sonra da çalışma defterimi yere fırlattı ve “Yaz! Bir kaşık al ve pişirmeyi öğren artık!” diye bağırdı.

Sonra içinden –dışından değil içinden ama ben duyar gibi oldum– lanetler savurarak yürüyüp gitti.

Yerden defterimi alırken kendimi çok da kötü hissetmiyordum aslında. Bana kalırsa ben zaten yemek pişirebiliyorum ve

ayrıca artık Bay Carpenter'ın tepkileri hakkında epey bilgi sahibiyim. Yazılarım ne kadar iyi olursa Bay Carpenter o kadar öfkeleniyor. Bugünkü yazım oldukça iyiydi bence ama onu yine öfkeliendirdi. Yazımı bir an önce *daha da iyi* hale getirebilmek için sabırsızlanıyorum ve bunu Bay Carpenter'ın aklından geçirdiği üzere umursamazlık, dikkatsizlik ve tembellikle yapmayacağım. Onun iyi niyetli olduğunu, daha iyisini yapabileceğinden emin olduğu birinin sıradan işlerine dayanamadığını biliyorum. Adım adım daha yükseklerle çıkabileceğimi düşünmese... Benimle hiç ilgilenmeyeceğinin de farkındayım.

Elizabeth Teyze, Bay Johnson'ı onaylamıyor. Onun din bilgisine güven duyulamayacağını düşünüyor. Sanırım bunun nedeni geçen pazar verdiği vaazda, Budizm'in olumlu yönleri olduğunu söylemesi.

O akşam sofrada otururken Elizabeth Teyze, "Bir sonraki vaazında Katolikliğin olumlu tarafları olduğunu söyleyecek herhalde," dedi hoşnutsuz bir tavırla.

Ama belki de gerçekten Budizm'in bilmemiz gereken olumlu yönleri olabilir. Dean geldiğinde bunu ona soracağım.

2 Mart 19--

Bugün hepimiz bir cenaze törenindeydik –yaşlı Bayan Sarah Paul'ün cenaze töreninde. Ben her zaman cenaze törenlerine gitmeyi sevmişimdir. Bunu söylediğimde Elizabeth Teyze dehşete kapıldı ve Laura Teyze, "Ah, Emily, tatlım!" dedi onaylamaz bir tavırla. Elizabeth Teyzeyi dehşete düşürmek çok da umurumda değil ama Laura Teyzeyi –o *çok* sevgili biri– endişelendirmek beni rahatsız ettiğinden hemen ne demek istediğimi açıkladım ya da açıklamaya çalıştım. Bu arada Elizabeth Teyzeye gerçekten bir şey açıklamak çok zor.

"Cenaze törenleri ilginç ve komik geliyor bana," dedim.

Sanırım bunu söylemem durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramadı. Ama aslında Bayan Paul'ün yıllarca onun-

la tartışıp duran, ondan nefret eden bazı akrabalarının ağlama taklidi yaparak mendillerini yüzlerine götürdüklerini görmek Elizabeth Teyze'ye de gülünç gelmiş olmalı. Eğer Bayan Paul ölmeseydi, sevinli, hoş biri olamayacaktı çoğu insanın gözünde! Sıralarda oturanların her birinin aslında ne düşündüklerini gayet iyi biliyordum. Jake Paul yaşlı cadalozun vasiyetine bir olasılık kendisini de ekleyip eklemediğini düşünürken... Vasiyette adının geçmeyeceğinden emin olan Alice Paul, Jake Paul'ün de tek **kuruş** almamasını diliyordu –bu onu tatmin etmeye yetecekti. Bayan Charles Paul yolun karşısındaki araziye Bayan Paul'ün yapılmasını asla onaylamadığı evi ne zaman inşa edebileceğini düşünüyordu. Mina Teyze –asla beklememelerine ya da istememelerine rağmen– dört kuzen için yeterli yiyecek olup olmadığından endişelenirken, Lisette Paul ise törene gelenleri sayıp geçen haftaki Bayan Henry Lister'in cenaze töreninde daha fazla katılımcı olduğunu düşünerek öfkeleniyordu. Bunları Laura Teyze'ye söylediğimde ciddi bir tavırla, "Bunlar doğru olabilir Emily (doğru olduklarını o da biliyor) ama senin gibi genç bir kızın bütün, bütün, bütün bunları görebilmesi hiç doğru değil," dedi.

İyi ama bunları görmemek elimde değil ki! Sevgili Laura Teyze komik yanlarını göremediğinden insanlara sürekli üzülüyor ama ben resmin farklı yönlerini de görebiliyorum. Bayan Paul'ün evlat edindiği ve çok sevdiği küçük Zack Fritz'in kalbinin acıdığını, Martha Paul'ün Bayan Paul ile yaşadığı tartışmadan dolayı utanç ve üzüntü duyduğunu görebiliyorum. Ve hayattayken hep huzursuz, dahası öfkeli bir ifadesi olan Bayan Paul'ün yüzünde şimdi –sanki ölüm sonunda huzur bulmasını sağlamış gibi– sakin, görkemli, hatta güzel bir ifade belirdiğini de görebiliyorum.

Evet, cenaze törenleri gerçekten çok ilgi çekici.

5 Mart 19--

Bu gece kar yağışı hafifledi. Kar tanelerinin ağaçların koyu renk silüetlerinin arka planında yatay bir şekilde yeryüzüne düşmelerini izlemeyi çok seviyorum.

Sanırım bugün iyi bir şey yaptım. Jason Merrowby bugün Kuzen Jimmy'ye odun kesmede yardımcı olmak için çiftliğe geldi. Onun *bir anı gizlice domuz ağılına gidip viski şişesini başına diki-
rek birkaç yudum aldığını* gördüm. Ama bu konuda kimseye tek kelime etmedim –iyi davranışım bu.

Belki de Elizabeth Teyzeye bunu söylemem *gerekirdi* ama söylesem bir daha ona asla iş vermezdi ve onun zavallı karısı ve çocukları için bulduğu her işte çalışmaya ihtiyacı var. Düşünüyorum da galiba insan davranışlarının iyi mi yoksa kötü mü olduğundan asla emin olamıyor.

20 Mart 19--

Dün, geçen hafta ölen Peter DeGeer hakkında bir *anma şiiri* yazmadığım için Elizabeth Teyze çok öfkелendi. Bayan DeGeer evimize gelip benden böyle bir şiir yazmamı istemişti. Yapamadım ve benden böyle bir şey istemesine çok öfkелendim. Bunu *sana-
tına saygısızlık* olarak gördüm ama elbette bu düşüncemi Bayan DeGeer'e söylemedim. Söylemememin bir nedeni onu kırmaktan korkmam, diğer nedeni ise söylesem de ne demek istediğimi asla anlamayacağını biliyor olmamdı. Bayan DeGeer gittikten sonra neden bu isteği reddettiğimi Elizabeth Teyzeye söyledim ama o bile beni anlamadı.

“Sürekli kimsenin işine yaramayacak saçma sapan şeyler yazıp duruyorsun,” dedi bana. “Bunları yazabildiğine göre bence birilerinin *istediği* bir şeyler de yazabilirsin. Bunu yapman zavallı, yaşlı Bayan DeGeer'i çok memnun ederdi. ‘Sanatına saygısızlık mı?’ Kendini konuşmak zorunda hissettiğinde neden mantıklı konuşmuyorsun Emily?”

Ben de mantıklı konuşmaya, kendimi açıklamaya devam ettim.

“Elizabeth Teyze...” dedim ciddi bir tavırla. “Ben onun için nasıl bir *anma şiiri* yazabilirim ki? Birilerini memnun etmek için gerçek olmayan tek bir kelime bile yazamam. Sen de biliyorsun

ki yaşlı Peter DeGeer hakkında gerçekte yazılabilecek tek bir iyi şey yok!”

Aslında Elizabeth Teyze bunu gayet iyi biliyordu ama sözlerim daha da şaşırtmasına ve kızmasına yol açtı. Beni öyle incitti ki sonunda dayanamayıp sadece kendimi tatmin etmek için odama çıktım ve Peter DeGeer için bir *anma şiiri* yazdım. İlginç bir şekilde, insanın sevmediği biri için dürüstçe bir *anma şiiri* yazmasının çok eğlenceli olduğunu fark ettim. Aslında Peter DeGeer’i sevmediğimi söyleyemem, ben de diğer herkes gibi açıkça onu küçümsüyordum sadece. Fakat Elizabeth Teyze beni öfkelen-dirmişti ve ben öfkelen-diğimde oldukça alaycı, iğneleyici yazılar yazarım. Bu şiiri yazarken de yine benim aracılığımla *bir şeylerin* dile geldiğini hissettim –ama bu her zamankinden çok daha farklı *bir şeydi*. Zavallı, yoksul, beceriksiz, miskin, aptal ve ikiyeüzlü yaşlı Peter DeGeer ile *dalga geçmekten* hoşlanan kötücül *bir şey*. Fikirler, sözcükler, uyaklar kâğıda dökülürken o *bir şeyin* kendi kendine güldüğünü duyar gibi oldum.

Şiir bittiğinde bana çok akıllıca ve hoş geldiğinden bugün onu okula götürüp Bay Carpenter’a gösterme dürtüme engel olamadım. Onun hoşuna gideceğini düşündüm ve aslında gerçekten bir şekilde hoşuna da gitti ama okuyup bitirdikten sonra kâğıdı sıranın üzerine bırakıp bana baktı.

“Bir başarısızlık örneğini alaya almak insana zevk veriyor olmalı,” dedi. “Zavallı yaşlı Peter DeGeer bir başarısızlık örneğiydi –ve öldü. Umarım Tanrı ona karşı merhametli davranıyordur, fakat görüyorum ki kendisi gibi varlıklar ona merhametli davranmıyorlar. Ben öldüğümde benim için de böyle şeyler mi yazacaksın? Yeteneğin var –kesinlikle var– ve bu yeteneği akıllıca kullanıyorsun. Senin yaşında bir kız için bir karakterin aptallığını, zayıflığını ve eksiklerini olağanüstü bir şekilde kalem almışsın. Ama sence bu yazdıkların uygun mu Emily?”

“Hayır, hayır,” diye mırıldandım. O kadar üzülmüş ve utanmıştım ki oradan hemen uzaklaşıp ağlamak istedim. Benim için bunca şey yaptıktan sonra Bay Carpenter’ın *kendisi* hakkında bu tarz bir şey yazabileceğimi düşünmüş olması korkunçtu.

"Bence de uygun değil," dedi Bay Carpenter. "Her konuda olduğu üzere hicvin de bir yeri, zamanı var. Tek çözümün kesip atmak olduğu kangren olmuş yaralar vardır –bence sen kesip atmayı büyük dâhilere bırak. Yaralamaktan, kesip atmaktansa iyileştirmek her zaman daha iyidir. Biz başarısızlık örnekleri, bunu gayet iyi biliriz."

"Ah, Bay Carpenter..." diyerek söze başladım. Onun bir başarısızlık örneği olmadığını söylemek istedim –yüzlerce şey söylemek istedim– ama bana izin vermedi.

"Şimdi, şimdi bunu konuşmanın zamanı değil Emily. Ben öldüğümde, 'O bir başarısızlık örneğiymiş ve kimse bunu onun kadar iyi bilmedi, acısını hissetmedi,' dersin. Başarısızlık örneklerine karşı merhametli ol Emily. Eğer mutlaka yapman gerekiyorsa kötülüğü hicvet, zayıflığa merhamet göster."

Sonra kalkıp gitti ve bahçedeki öğrencileri içeri çağırdı. Bu olaydan sonra üzüntüden perişan oldum ve bu gece gözüme uyku girmeyeceğini çok iyi biliyorum. Ama hemen şimdi, büyük bir içtenlikle kendime verdiğim sözü günlüğüme yazacağım: *Kalemim yaralamayacak, iyileştirecek*. Erken Viktorya döneminden etkilenmek olsun olmasın, bunu italik harflerle yazıyorum çünkü bu sözü gerçekten büyük bir içtenlikle verdim kendime.

Şiiri yırtıp atmadım –daha doğrusu yırtıp atamadım– çünkü yok edilemeyecek kadar iyi. Onu tüm yazı ve şiirlerimi koyduğum dolaba kaldırdım. İleride kendi zevkim için okumak ama asla bir başkasına göstermemek üzere.

Ah, Bay Carpenter'ı kırmamış olmayı ne kadar isterdim!

1 Nisan 19--

Bugün Blair Water'a gelen bir ziyaretçiden duyduklarım beni çok rahatsız etti. Postaneye gitmiştim ve o sırada Charlottetown'da yaşayan Bay ve Bayan Alec Sawyer da oradaydı. Bayan Sawyer çok güzel, şık giyinen, kibirli bir kadın. Onun kocasına,

"İnsanlar bu ölü toprağı serpilmiş yerde sürekli yaşamaya nasıl dayanabiliyorlar, hiç anlamıyorum. Ben aklımı kaçırdım herhalde. Burada *hiçbir şey* olmuyor," dediğini duydum.

O an ona Blair Water'la ilgili birkaç şey söylemeyi o kadar çok istedim ki. Öç almak için alaycı bile davranabilirdim, bunu hak etmişti. Ama elbette Yeni Aylılar *insanların içinde olay çıkarmazlar*. Bu nedenle benimle konuştuğunda ona *çok soğuk* bir şekilde selam vermekle yetindim ve *yanından geçip gittim*. Bay Sawyer'ın, "Kim bu kız?" diye sorduğunu duydum ve Bayan Sawyer ona, "Şu Starr denen kız bu kedicik olmalı ama başını dik tutuşuna bakılırsa tam bir Murray," diye cevap verdi.

Burada hiçbir şey olmuyor diye nasıl düşünebilir bir insan? Sürekli bir şeyler oluyor, hem de *heyecan verici* şeyler. Bence burada yaşamak *harika, müthiş* bir şey. Burada bizim gülecek, ağlayacak, hakkında konuşacak çok fazla şeyimiz var.

Son üç hafta içinde Blair Water'da yaşanan şeyleri düşünelim mesela –çok sayıda komedi ve trajedi bir arada yaşandı. James Baxter bir anda karısıyla konuşmamaya başladı ve *kimse* bunun nedenini bilmiyor. Karısı da bilmiyor, zavallı kadın, bu yüzden içi kan ağlıyor. Her türlü yapmacık tavırdan nefret eden yaşlı Adam Gillian iki hafta önce öldü ve son sözleri, "Cenaze törenimde sakın ağlayıp inleyen, burnunu çeken kimse olmasın," oldu. Bu sebeple törende kimse ağlamadı ve burnunu çekmedi. Zaten aslında kimse bunu yapmak istemiyordu ve bu onun son dileği olduğundan kimse rol yapmak zorunda kalmadı. Blair Water'da daha önce hiç bu kadar neşeli bir cenaze töreni olmamıştır eminim. Ben bu törenden çok daha melankolik düğünler gördüm –mesela Ella Brice'ın düğünü. Ella Brice'ın üzerine çöken acı bulutunun tek nedeni, düğün için giyinirken beyaz ayakkabılarını giymeyi unutması ve salona bir çift eski püskü, parmak uçları açılmış, boyasız siyah ayakkabıyla inmesiydi. Salona çıplak inse, insanlar arkasından bu kadar çok dedikodu yapmazlardı sanırım. Zavallı Ella... Düğün yemeği boyunca sürekli ağladı.

Yaşlı Robert Scobie, insanı çileden çıkaran bir kadın olduğu

söylenmesine karşın birlikte yaşadıkları otuz yıl boyunca en ufak bir tartışma bile yaşamadığı üçüncü kız kardeşiyle kavga etti. Otuz yıl boyunca kadının yaptığı veya söylediği hiçbir şey Robert'ı öfkeliendirmemişken, bir akşam, kalan tek çörek, çöreği çok seven Robert'ı deliye döndürdü. Çöreği yatmadan önce yemek için dolaba kaldırmış ve yemek için gittiğinde Matilda'nın yediğini görmüş. Bu durum onu fena halde öfkeliendirmiş, Matilda'nın saçını çekmiş, ona şeytan demiş ve evinden gitmesini istemiş. Tartışmanın ardından Matilda, Derry Göleti bölgesinde yaşayan kız kardeşinin evine gitti ve Robert tek başına kaldı. Birbirlerini asla affetmeyecekler ama ikisi de bir daha asla mutlu ve huzurlu olamayacak bence.

George Lake iki hafta önce bir gece, ay ışığında Derry Göleti bölgesinden evine doğru yürürken *bir anda* karların üzerine vuran gölgesinin yanında yürüyen *simsiyah* bir gölge görmüş. *Ve orada kendisinden başka gölgesi olabilecek hiçbir şey yokmuş.*

Korkudan dili tutulmuş ve kendini en yakındaki eve zor atmış. İnsanlar onun bir daha asla eskisi gibi olamayacağını söylüyorlar.

Bu bence son haftalarda gerçekleşen en dramatik olay. Yazar-ken bile içimin ürperdiğini hissediyorum. George yanılmış olmalı, diye düşünüyorum ama o son derece güvenilir biri ve hiç içki içmez. Bu olay hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Arminius Scobie çok cimri bir adam ve karısı pahalı bir şapka seçip fazla para öder korkusuyla onun şapkalarını hep kendisi satın alır. Shrewsbury'deki mağazalarda çalışanlar bunu bilirler ve arkasından gülerler. Geçen hafta bir gün karısına şapka almak için Jones & McCallums'a gitmiş ve Bay Jones ona eğer o şapkayı mağazadan istasyona kadar takarsa bedava vereceğini söylemiş. Arminius kabul etmiş. Mağazadan istasyona kadar yaklaşık beş yüz metrelik yol boyunca Shrewsburyli küçük oğlan çocukları peşinden koşmuşlar ve dalga geçip ona gülmüşler ama Arminius buna aldırmamış. Sonunda tam üç dolar, kırk dokuz senti cebinde kalmış.

Yine bir gece, burada, Yeni Ay'da, rafadan bir yumurtayı Elizabeth Teyzenin ikinci en iyi kaşmir elbisesine düşürdüm. Bu büyük bir olaydı. Avrupa'da bir krallık yıkılmış olsa, Yeni Ay'da böyle büyük bir telaş yaşanmazdı.

Gördüğünüz gibi Bayan Sawyer... Fena halde yanıyorsunuz. Tüm bu yaşananların yanı sıra burada yaşayan insanlar da oldukça ilgi çekici kişiler. Hepsinden *hoşlanmasam* da hepsini ilginç bulduğumu söyleyebilirim. Bayan Matty Small kırk yaşında olmasına karşın fazlasıyla frapan, göz alıcı renklerde giysiler giyiyor. Geçen yaz kiliseye gelirken çingene pembesi bir elbise giymiş ve patlıcan moru bir şapka takmıştı. Yaşlı Reuben Bascom o kadar tembel ki yağmurlu bir gecede çatı akmaya başladığında yataktan çıkmak yerine gece boyunca şemsiyenin altında uyumayı tercih etti. Bir dua toplantısında misyonerler hakkında bir hikâye anlatan Elder McCloskey, hikâyede geçen *külot* sözcüğünün uygun olmadığını düşünmüş olmalı ki nazik bir şekilde *vücudun alt kısmına giyilen giysi* dedi. Amasa Derry geçen güz düzenlenen yarışmada Ronnie Bascom'un tarlasından çaldığı sebzelerle dört ödül kazanırken, Ronnie Bascom tek bir ödül bile kazanamadı. Dün Derry Göleti bölgesinden buraya kereste almaya gelen ve keresteleri küçük köpeğine bir kümes yapmak için aldığını söyleyen Jimmy Joe Belle... Tam bir bağımlı olan, Yeni Yılın ilk günü bir tablo yapıp sarhoş olmayı planladığı tüm günleri –yılın her gününü– işaretleyen ve bu tabloya sıkı sıkıya uyan yaşlı Luke Elliot... Hepsi, hepsi son derece ilginç ve komik insanlar.

Böylece Bayan Alex Sawyer'ın tamamen haksız olduğunu kanıtladığımı ve bana *kedicik* demiş olsa bile ona karşı yine de nazik davrandığımı düşünüyorum.

Kediler çok tatlı yaratıklar olmasına karşın neden bana kedi denmesinden hoşlanmıyorum acaba? Üstelik *pisicik* diye çağırılmaktan hoşlanırken.

28 Nisan 19--

İki hafta önce en iyi şiirimi, *Rüzgârın Şarkısı*'nı New York'taki bir dergiye gönderdim ve bugün üzerinde, "Bu şiiri kullanamayacağımızı bildirmekten üzüntü duyarız," yazılı küçük bir not kâğıdıyla geri geldi.

Kendimi çok kötü hissediyorum. Sanırım asla işe yarar bir şey yazamayacağım.

Hayır, *yazabilirim!* Günün birinde o dergi benim eserlerimi basmaktan *mutluluk duyacak!*

Bay Carpenter'a şiirimi gönderdiğimi söylemedim çünkü o bunun için erken olduğunu söylüyor sürekli. Editörleri rahatsız etmeye başlamamın zamanı ancak beş yıl sonra gelecekmiş. Ama ben o dergide *Rüzgârın Şarkısı*'ndan daha iyi olmayan pek çok şiir okudum.

Bu aralar diğer mevsimlere kıyasla ilkbahar ile ilgili şiir yazmaktan daha çok hoşlandığımı hissediyorum. Ama Bay Carpenter bu hisle mücadele etmemi söylüyor. Tanrı'nın yarattığı evrende, boş lafların en büyük sorumlusu ilkbaharmış.

Bay Carpenter oldukça sivri dilli biri.

1 Mayıs 19--

Sonunda Dean geldi. Dün kardeşinin evine yerleşti, bu akşam da bize uğradı. Bahçede, güneş saatinin hemen yanında bir aşağı bir yukarı yürüdük ve konuştuk. Gizemli yeşil gözleri ve güzel dudaklarıyla Dean Priest'in geri gelmiş olması harika bir şey.

Uzun uzun konuştuk. Cezayir'den, ölümden sonra ruhun başka bir bedene geçmesinden, ölümlerin yakılmasından ve profillerden --Dean benim kusursuz bir Yunan profilim olduğunu söylüyor-- bahsettik.

Dean'in bana iltifat etmesi çok hoşuma gidiyor. "Sabah Yıldızı, ne kadar büyümüşsün!" dedi. "Geçen sonbahar burada bir çocuk bırakmıştım, şimdi ise karşımda genç bir kız duruyor!"

Üç hafta sonra on dört yaşında olacağım ama yaşıma göre boyum oldukça uzun. Bu, elbiselerimin eteklerini uzatırken iç çeken ve çocukların çok hızlı büyüdüğünden yakınan Laura Teyzenin aksine Dean'i memnun etmiş gibi görünüyor.

"Zaman akıp gider," dedim güneş saatinin üzerindeki yazıyı okuyarak ve kendimi oldukça *kültürlü* hissettim.

"Boyun neredeyse benim kadar olmuş," dedi ve sonra üzüntülü bir sesle ekledi: "Gerçi Kambur Priest'in fazla uzun olduğu söylenemez elbette."

Aslında her zaman Dean'in omuzundaki sakatlıktan ya da kamburundan söz etmekten özenle kaçınsam da bu kez kendimi tutamadım ve "Dean, lütfen kendinle alay edip durma, en azından benim yanımda yapma bunu. Ben seni Kambur olarak düşünmüyorum hiç," dedim.

Dean elimi tuttu ve sanki *ruhumu okumak* ister gibi gözlerimin içine baktı.

"Emin misin Emily? Böyle eğri büğrü, sakat biri olmamamı istemez miydin?"

"Senin için isterdim elbette," diye cevap verdim. "Ama benim için bu hiçbir şeyi değiştirmezdi ve asla değiştirmeyecek."

Dean, "Asla değiştirmeyecek!" diyerek sözlerimi vurguladı. "Keşke bundan emin olabilsem Emily... Keşke emin olabilsem."

"Emin olabilirsin," dedim sevecen bir ses tonuyla. Aslında sözlerimden şüphe etmesine kırılmışım ve yüzündeki ifade de beni rahatsız etmişti. O an aklıma Malvern Koyu'ndaki kayalıkta beni kurtarması ve hayatımı kurtardığı için hayatımın artık ona ait olduğunu söylemesi geldi. Hayatımın kendimden başka birine ait olması fikri beni yine rahatsız etti. Hayatım hiç kimseye ait olmamalı, çok sevmeme karşın Dean'e bile. Ve gerçekten *bazı açılardan* Dean'i dünyadaki herkesten daha çok seviyorum.

Hava kararıp gökyüzünde yıldızlar belirdiğinde Dean'in yeni, muhteşem dürbünüyle onları inceledik. Bu gerçekten büyüleyici

bir şeydi. Dean yıldızlar hakkında her şeyi biliyor, hatta bana her konuda her şeyi biliyor gibi geliyor. Ama ona bunu söylediğimde, "Bilmediğim bir sır var ama..." dedi. "O sırrı bilebilmek için bildiğim her şeyden vazgeçmeye razıyım. Tek bir sır... Belki de asla öğrenemeyeceğim tek bir sır. Kazanmanın yolu... Kazanmanın yolu..."

"Neyi kazanmanın?" diye sordum merakla.

"Kalbimin arzusunu," dedi Dean, Üç Prenseslerin en tepesine asılı gibi görünen, yanıp sönen bir yıldıza bakarak. "Şu an bu arzu bana orada mücevher gibi parlayan yıldız kadar cazip ama elde edilemez geliyor Emily. Ama... Kim bilir?"

Dean'ın bu kadar çok istediği şeyin ne olduğunu çok merak ediyorum.

4 Mayıs 19--

Dean bana Paris'ten çok güzel bir defter getirdi ve kapağının içine *Saçaklı Kantaron*'dan en sevdiğim dizeyi yazdı. Bu dizeyi her gün okuyacak ve Alp Dağları'nın zirvesine tırmanma konusunda ettiğim yemini hatırlayacağım. Başından beri bildiğim gibi parıldayan kanatlarla *o çok yüksekteki hedefe* ulaşmak için zorlu bir tırmanış yapmam gerekecek. Bu arada Bay Carpenter, zihnimde hedefe ulaşma yolunu, böyle edebi hayallerle tanımlamamı yasakladı.

"Parmaklarınızla kazıyacak, dişlerinle asılacaksınız... Tek yol bu," dedi.

Dün gece yatağымda uzanırken ileride yazacağım romanlar için isimler düşündüm: *Soylu Leydi*, *İnanca ve Yemine Sadık*, *Ah, Eşsiz Solgun Margaret* (bunu Tennyson'dan aldım), *Vere de Vere Irkı* (bunu da) ve *Deniz Kıyısında Bir Krallık*.

Keşke şimdi de bu isimlere uygun yazacak şeyler gelse aklıma!

Üvez Ağaçları Arasındaki Ev adlı bir öykü yazıyorum şu an – bence bu da çok güzel bir isim. Ama aşk sözcükleriyle hâlâ başım

dertte. Bu tarz sözcükleri kâğıda döktüğüm an son derece aptalca, dahası zorlama buluyorum ve bu durum beni deli ediyor. Dean uzun zaman önce bana aşk diyalogları yazmayı öğreteceğine dair söz vermiş olduğundan ondan bu konuda yardım istedim, fakat henüz çok küçük olduğumu söyledi. Bu sözleri –bu kez gerçek anlamından çok daha derin bir anlam taşıyormuş gibi– esrarengiz bir tavırla söyledi. Ben de onun gibi *karşımdakini düşündüren, anlamlı* bir tavırla konuşabilmeyi çok isterdim çünkü bu insanı *ilginç* kılıyor.

Bugün okuldan sonra Dean’le birlikte bahçedeki taş banka oturup *Elhamra*’yı yeniden okumaya başladık. Bu kitabı her okuyuşumda, sanki küçük bir kapıyı açıp doğrudan periler diyarına adım atmışım gibi hissediyorum.

“Elhamra’yı görebilmeyi o kadar çok isterdim ki!” dedim.

“Bir gün gider görürüz birlikte,” dedi Dean.

“Ah, ne kadar *harika* olur!” diye bağırdım. “Sence bunu gerçekten yapabilir miyiz Dean?”

Dean cevap veremeden, Kibirli John’un arazisi yönünden gelen Teddy’nin ıslığını duydum –o iki yüksek kısa ve bir alçak uzun sestten oluşan, aramızda *parola* olan o sevgili ıslığını.

“Affedersin, gitmem gerek, Teddy beni çağırıyor,” dedim.

“Teddy her çağırdığında gitmek zorunda mısın?” diye sordu Dean.

Başımı salladım ve “Bu ıslıkla beni ancak *özellikle* yanında istediği zamanlarda çağırır ve ona çok büyük bir engel olmadığı sürece bu ıslığı her duyduğumda yanına koşacağıma dair söz verdim,” diye açıkladım.

“Ben de şu an seni *özellikle* yanımda istiyorum,” dedi Dean. “Bu akşam buraya seninle *Elhamra*’yı okumak için geldim.”

Bir anda kendimi çok mutsuz hissettim. Dean’le kalmayı çok istiyordum ama bir yandan da Teddy’nin yanına gitmem gerek-

tiğini biliyordum. Dean sert bakışlarla yüzüme baktı, sonra da *Elhamra*'yı kapadı.

"Git," dedi.

Gittim ama o anda neden bilmem, hiçbir şey bana eskisi gibi güzel görünmemeye başladı.

10 Mayıs 19--

Dean'ın bana ödünç verdiği üç kitabı da okudum bu hafta. Bir tanesi gül bahçesi gibiydi –çok hoş ama biraz fazla tatlıydı. Diğeri, bir dağın tepesindeki çam ormanı gibiydi –keskin bir tadı ve bunun yanı sıra rahatlatıcı bir etkisi vardı. Bu kitabı çok sevmeme karşın bir çeşit ümitsizlik hissine kapıldım. Öyle güzel bir şekilde yazılmıştı ki... Ben *asla* bu şekilde yazamam, bundan eminim. Üçüncüsü ise domuz ağılı gibiydi. Dean onu bana yanlışlıkla vermiş. Verdiğini anladığında kendine çok kızdı –öfkeleni ve gerildi.

"Yıldız... Yıldız... Sana asla böyle bir kitap vermemeliydim. Ah benim kâhrolası dikkatsizliğim! Beni affet. O kitap, bir dünyanın son derece gerçekçi resmi ama neyse ki o dünya, senin dünya değil. Asla, yaşamın boyunca ait olacağın bir dünya değil o. Yıldız, bana o kitabı unutacağına dair söz ver."

"Unutacağım, elimden gelirse," dedim.

Ama unutabileceğimden emin değilim. Çok çirkin bir kitaptı. Onu okuduktan sonra kendimi tam anlamıyla huzurlu hissedemedim hiç. Sanki o kitabı tutan ellerim kirlenmiş gibi ve ne kadar yıkarsam yıkayayım temizlenmeyecekmiş gibi hissettim hep. Ayrıca sanki *arkamdan bir kapı kapanmış*, beni anlayamadığım ve hoşlanmadığım ama artık yolculuğumu orada sürdürmek zorunda olduğum yeni bir dünyaya hapsetmiş gibi tuhaf bir hisse kapıldım.

Bu gece, karakter betimlemeleri yaptığım Jimmy defterimde Dean'i anlatmaya çalıştım. Ama başaramadım. Yazdıklarım bana

bir betimleme gibi değil de bir fotoğraf gibi geldi. Dean'de benim anlama yeteneğimin çok ötesinde bir şeyler var.

Geçen gün Dean yeni makinesiyle bir fotoğrafımı çekti ama çektiği fotoğrafı beğenmedi.

"Senin gibi görünmüyor," dedi. "Ama elbette yıldız ışığını fotoğraflamak mümkün değildir." Sonra da oldukça sert bir sesle (ya da bana öyle geldi) ekledi: "O Teddy Kent denen küçük hay-laza resimlerinde senin yüzünü kullanmamasını söyle. Her çizdiği resme *seni* dahil etmeye hakkı yok."

"Her resmine beni dahil etmiyor ki!" diyerek itiraz ettim. "Teddy benim sadece tek bir resmimi yaptı, onu da Nancy Teyze *çaldı*."

"Her resminde senden bir şeyler var," dedi Dean ısrarla. "Gözlerin, boynunun kıvrımı, başını yana eğişin, kişiliğin. En kötüsü de bu... Boynunun kıvrımını, gözlerini çizmesine çok aldırımıyorum ama her çizimine acemice senin ruhunun bir parçasını eklemesine dayanamıyorum. Büyük olasılıkla bunu yaptığının farkında değil, bu ise durumu daha da kötüleştiriyor."

"Ne dediğini anlamıyorum," dedim *kibirli* bir tavırla. "Ama Teddy mükemmel bir ressam... Bay Carpenter öyle olduğunu söylüyor."

"Yeni Aylı Emily de bunu tekrarlayıp duruyor! Çocuk yetenekli... Ruh sağlığı bozuk annesi hayatını mahvetmezse, günün birinde bir yere gelecek tabii. Ama kalemini ve fırçasını benim *malımdan* uzak tutsun."

Dean bu sözleri söylerken gülüyordu. Ama ben kibirli bir tavırla başımı dikleştirdim. Ben kimsenin *malı* değilim, şakası bile hoş değil bunun. Ve asla da olmayacağım.

12 Mayıs 19--

Bugün öğleden sonra Ruth Teyze, Wallace Dayı ve Oliver Dayı Yeni Ay'a ziyarete geldiler. Oliver Dayıdan hoşlanıyorum

ama Ruth Teyze ve Wallace Dayıdan başından beri fazla hoşlandığımı söyleyemem. Hepsi birlikte Elizabeth Teyze ve Laura Teyzeyle salonda bir aile toplantısı yaptılar. Kuzen Jimmy'nin de toplantıya katılmasına izin verildi, fakat konunun benimle ilgili olduğuna hiç şüphem olmamasına karşın bana verilmedi. Ruth Teyze çay içerken sürekli beni eleştirdi, çok çelimsiz ve sıksa olduğumu söyledi. Ruth Teyze sürekli beni eleştirir, Wallace Dayı ise sürekli bana patronluk taslar. Ruth Teyzenin eleştirilerini tercih ederim çünkü en azından onlardan hoşlanmışım gibi rol yapmak zorunda kalmıyorum. O gün yine belli bir süre bu eleştirilere katlandım ama sonunda sabrım taşıtı ve itiraz ettim. Bunun üzerine Ruth Teyze, "Bana karşı çıkma Emily," dedi *küçük bir çocukla* konuşur gibi bir tavırla.

Doğruca gözlerinin içine baktım ve *buz gibi* bir sesle, "Ruth Teyze, artık benimle bu şekilde konuşamayacağın kadar büyüdüm ben," dedim.

"Kaba ve küstah olacak kadar büyümedin ama Emily," dedi Ruth Teyze dudak büzerek. "Elizabeth'in yerinde olsam, kulağını iyice bükerdim küçük hanım."

"Emily, küçük hanım gibi imalı hitaplardan ve bana dudak büzülmesinden nefret ediyorum! Bana öyle geliyor ki Ruth Teyze, Murraylerin tüm kusurlarını almış ama *tek bir* erdemine bile sahip değil."

Oliver Dayının oğlu Andrew da babasıyla birlikte geldi ve bir hafta burada kalacak. Andrew benden dört yaş büyük.

19 Mayıs 19--

Bugün benim doğum günüm. Artık on dört yaşındayım. Bugün *on dört yaşındaki benden, yirmi dört yaşındaki bene* bir mektup yazdım, zarfa koydum ve yirmi dördüncü doğum günümde açmak üzere dolaba kaldırdım. Mektubumda birtakım öngörülerde bulundum. Zarfı açtığımda öngörülerimin gerçekleşmiş olup olmayacağını çok merak ediyorum.

Elizabeth Teyze bugün bana babamın tüm kitaplarını verdi. Bu beni çok mutlu etti. Sanki bu kitaplarla babamın bir parçasını da bana vermiş gibi hissettim. Babam her birinin ilk sayfasına el yazısıyla ismini yazmış ve sayfa kenarlarına bazı notlar almış. Bu notlar, ondan bana yazılmış mektuplar gibi. Akşam boyunca bu kitaplara bakarken babam yine yanımdaymış gibiydi. Mutlulukla üzüntü karışımı hisler içindeydim.

Günümün güzelliğini bozan bir şey oldu bugün. Okulda bir problem çözmek için tahtaya kalktım ve bütün sınıf kıkırdamaya başladı. Neden güldükleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonradan birinin sırtıma, üzerinde *Emily Byrd Starr, Dört Ayaklı Ördüğün Yazarı* yazan bir dosya kâğıdı yapıştırmış olduğunu anladım. Kâğıdı sırtımdan çıkarıp buruşturarak kömür kovalasına attığımda, kıkırdamalar kahkahalara dönüştü. İnsanların hayallerimi alaya alması beni çok öfkeliyor. Eve döndüğümde öfkeli ve üzgündüm. Ama yazlık eve çıkan merdivenin basamaklarına oturup Kuzen Jimmy'nin mor hercai menekşelerine beş dakika baktıktan sonra öfkem bir anda uçup gitti. Bir hercai menekşenin tam ortasındaki kalp şeklindeki bölüme bir süre bakan kimsenin kızgın olmaya devam edebileceğini hiç sanmıyorum.

Ayrıca bana gülemeyecekleri zamanın geleceğini biliyorum!

Andrew dün evine döndü. O gittikten sonra Elizabeth Teyze bana ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı sordu. Bana daha önce birinden hoşlanıp hoşlanmadığımı hiç sormamıştı —benim birinden hoşlanmamın düne kadar hiç önemi yoktu. Sanırım artık o da *bir çocuk olmadığımı* anlamaya başladı.

Ona Andrew'un iyi, nazik ama aptal ve hiç ilgi çekici olmadığını söyledim.

Bu yorumuma o kadar kızdı ki bütün akşam benimle tek kelime konuşmadı. Neden böyle yaptığını hiç anlamıyorum. Ona gerçeği söylemem gerekiyordu. Ve Andrew gerçekten öyle biri.

21 Mayıs 19--

Yaşlı Kelly, bu bahar ilk defa bugün, arabası pırıl pırıl parlayan kalaylarla dolu olarak Blair Water'a geldi. Bana her zamanki gibi bir paket şekerleme getirdi –ve yine her zamanki gibi evlilik konusunda benimle şakalaştı. Ama bu kez sanki aklında bir şeyler varmış gibi geldi bana. Benden istediği sütü getirmek için mandıraya gittiğimde peşime takıldı ve “Sevgili küçük,” dedi gizemli bir ses tonuyla. “Patikada Kambur Priest’le karşılaştım. O buraya sık geliyor mu?”

Başımı Murray tarzında dikleştirdim. “Eğer Bay Dean Priest’ten bahsediyorsan, evet, buraya sık gelir,” dedim. “O benim yakın arkadaşım.”

Yaşlı Kelly başını salladı. “Bak güzel kız, seni uyardım, sonradan uyarmadığımı söyleme. Priest Göleti’ne götürdüğüm gün seni bir Priestle evlenmemen konusunda uyardım. Söyle, uyardım mı?”

“Çok komiksin Bay Kelly,” dedim. Öfkelenmişim ama bir yandan da ona öfkelenmenin mantıksız olduğunu da biliyordum. “Ben kimseyle evlenmeyeceğim. Bay Priest babam olacak yaşta ve ben onun için sadece çalışmalarına yardımcı olduğu küçük bir kıyım.”

Yaşlı Kelly yine başını salladı. “Ben Priestleri iyi bilirim sevgili kıyım. Kafalarına bir şey koydular mı onları bu fikirden vazgeçirmek deveye hendek atlatmaktan bile daha zordur. Şu Kambur’a gelince... İnsanlar Malvern Kayalığı’nda kurtardığı günden bu yana sende gözü olduğunu söylüyorlar. Senin kur yapılacak yaşa gelene kadar büyümeni bekliyormuş. Ayrıca onun kâfir olduğunu da söylüyorlar. Vaftiz edilirken papazın gözlüğünü kapmış. Ah, böyle birinden ne beklenir ki? Onun sakat ve topal olduğunu söylememe gerek bile yok –bunları sen kendi gözlerinle görüyorsun zaten. Ah-mak Yaşlı Kelly’nin öğüdünü dinle ve henüz vaktin varken, çok geç olmadan bu adamla ilişkini kes. Bana Murrayler gibi bakma sevgili kıyım. Bu sözleri senin iyiliğin için söylüyorum ben.”

Hiçbir şey söylemeden arkamı dönüp yürüdüm ve onu mandırada tek başına bıraktım. Onunla böyle bir konuda tartışamazdım. *Keşke* insanlar benim aklıma böyle fikirler sokmasalar. Bu tarz sözler mink çiviler gibi zihnime çakılıp kalıyor. Yaşlı Kelly'nin söylediklerinin saçmalıktan başka bir şey olmadığını bilsem de artık Dean'in burada kalacağı haftalar boyunca onun yanında kendimi rahat hissedemeyeceğim.

Yaşlı Kelly gittikten sonra odama çıktım ve Jimmy defterime onun betimlemesini yaptım.

Ilse'nin mavi tül ve kırmızı kirazlarla süslü, çenesinin altında mavi tülle bağlanan yeni bir şapkası var. Şapkayı beğenmedim ve bunu ona söyledim. Bana öfkeleni, onu kıskandığımı söyledi ve iki gün boyunca benimle hiç konuşmadı. Ben de o iki gün boyunca bu konu üzerinde düşündüm. Kıskançlık yapmadığımı biliyordum ama sonunda bir hata yaptığım sonucuna vardım. Bir daha asla, hiç kimseye böyle bir şey söylemeyeceğim. Aslında doğru söyledim, söylediklerim gerçektir ama nazik değildim.

Umarım Ilse yarına kadar beni affeder. Bana böyle kızıp küstüğü zaman onu çok özliyorum. O benim en sevdiğim arkadaşlarımdan biri ve öfkeli olmadığı zamanlarda çok neşeli ve eğlenceli.

Teddy de bana biraz kırgın gibi bu aralar. Sanırım geçen çarşamba gecesi dua toplantısından sonra eve Geoff North'la yürüdüğüm için kızdı bana. *Umarım* nedeni budur. Teddy üzerinde *böyle bir etkim* olduğunu bilmek çok hoşuma gider.

Aslında bunu yazmamın doğru olduğundan emin değilim ama gerçek bu.

Keşke Teddy o gece yaşananlardan dolayı çok mutsuz ve utanmış olduğumu bilse. Başta Geoff diğer kızların arasından beni seçtiğinde oldukça gururlanmıştım. Hayatımda ilk defa biri bana eve kadar *kavalyelik* edecekti. Ayrıca Geoff bir şehir çocuğu, *çok yakışıklı ve gösterişli*. Blair Water'da yaşça benden büyük kızların hepsi onun için deli oluyor. Kilise kapısından onunla birlikte çıktığımda kendimi bir anda büyümüş gibi hissettim. Ama ne yazık ki kiliseden fazla uzaklaşmadan ondan nefret etmeye başladım.

Fazla *kendini beğenmiş* bir çocuk. Yanında yürüme şerefine eriştiğim için mutluluktan başı dönen basit bir taşra kızı olduğumu düşünüyor.

Ne yazık ki ilk başta bu doğrudu! İçimi en çok acıtan da bu. Küçük bir aptal gibi hissettiğimi düşünmek beni deli ediyor!

Ne zaman bir şey söylesem yapmacık olduğu apaçık bir tavırla, "Gerçekten beni şaşırtıyorsun," deyip durdu. Ve bir süre sonra ondan çok *sıkıldım*. Hiçbir konuda mantıklı bir şekilde iki lafı bir araya getiremiyor. Gerçi buna değmeyeceğimi düşünerek uğraşmamış da olabilir. Ama sonuç olarak Yeni Ay'a vardığımızda artık sabrımın sonuna gelmiştim. Ve sonra o *dayanılmaz yaratık* benden onu öpmemi istedi!

Sırtımı ve başımı dikleştirdim –ah, o an kesinlikle tam bir Murray oldum. Gözlerime Elizabeth Teyzenin bakışlarının yerleştiğini *hissettim*.

"Ben genç delikanlıları öpmem," dedim küçümsercesine.

Geoff bir kahkaha attı ve elimi tuttu. "Seni minik serçe, evine kadar seninle neden geldiğimi sandın sen?"

Sert bir hareketle elimi çektim ve eve doğru yürümeye başladım. Ama eve yürümeden önce başka bir şey daha yaptım.

Onun suratına bir tokat attım!

Eve girer girmez odama çıktım ve uğradığım hakaretin verdiği utançla gözyaşlarına boğuldum. Kırılan onurum yüreğimin acımasına neden oldu. Onurlu olmak bir Yeni Ay geleneğidir ve ben bu olayda bu geleneğe uymadığımı düşündüm.

Ama sanırım Geoff North'u hakkıyla *şaşırtmayı* başardım!

24 Mayıs 19--

Jennie Strang bugün bana Geoff North'un erkek kardeşine "patlamaya hazır bir volkan" gibi öfkeli olduğumu ve sabrını taşırdığımı söylediğini anlattı.

Elizabeth Teyze, Geoff'un eve kadar benimle yürüdüğünü öğrenmiş ve bugün bana, bundan böyle dua toplantılarına tek başıma gitmeme izin verilecek kadar "güvenilir" olmadığıma karar verdiğini söyledi.

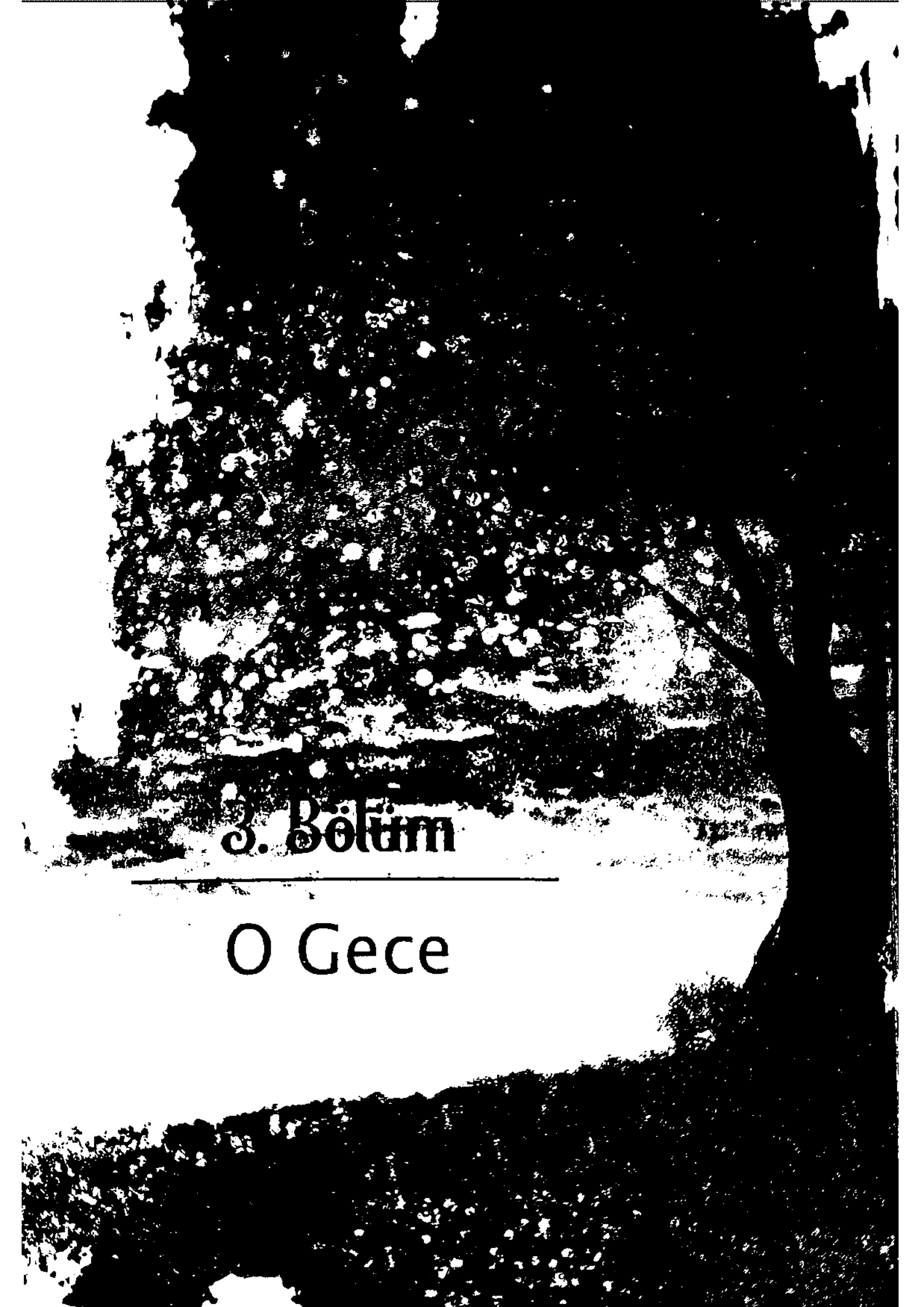
25 Mayıs 19--

Alacakaranlıkta odamda oturuyorum. Pencere açık ve kurbağalar asırlar önce yaşanmış bir olayla ilgili şarkılar söylüyorlar. Bahçedeki yürüme yolunun iki yanına dizilmiş olan Şen Aile muhteşem görünümlü –kan kırmızısı, altuni ve sedef rengindeki– çanaklarını dikleştirdi. Şu an yağmur yağmıyor ama aslında bütün gün yağdı. Havada leylak kokusuna karışan yağmur kokusu var. Ben her tür hava koşulunu seviyorum. Rüzgâr Kadın'ın ladinlerin tepesini nazikçe sarstığı yumuşak, sisli, yağmurlu günleri sevdiğim gibi sert, fırtınalı, bardaktan boşanırcasına yağmur yağın günleri de seviyorum. Yağmurlu günlerde evde olmak ve –Rüzgâr Kadın aklı başından gitmiş yaşlı bir cadı gibi ağaçların arasında, bahçenin üzerinde çılgınlık atarken– yağmur damlalarının çatıda çıkardığı sesleri, camlara vuruşunu, saçaklardan süzülüşünü dinlemek çok hoşuma gidiyor.

Yine de yağmuru bu kadar sevmeme karşın yağmurlu bir günde bir yere gitmek zorundaysam ben de diğer herkes kadar şikâyet ediyorum.

Böyle akşamlarda aklıma hep babamın öldüğü üç yıl önceki ilkbahar ve Maywood'un aşağısındaki eski küçük evimiz geliyor. Oradan ayrıldığım günden beri bir daha oraya gitmedim ve şu an o evde birilerinin yaşayıp yaşamadığını merak ediyorum. Aca-ba Âdem ile Havva, Horoz Çam ve Dua Eden Ağaç yerlerinde duruyorlar mı? Eskiden benim odam olan odada kim uyuyor? Huş ağaçlarını seven, ladinlerin olduğu arazide Rüzgâr Kadın ile oyun oynayan birileri var mı? "Ladinlerin olduğu arazi" sözcüklerini yazdığım an zihnimde bir anı canlandı. Sekiz yaşındayken, bir bahar akşamı ladinlerin arasında Rüzgâr Kadın ile saklambaç

oyunarken, etraftaki diğer tüm bitkiler kahverengi ve soluk olmasına karşın, iki ladin arasında küçük, parlak yeşil yaprakların firlanmış olduğu bir oyuk görmüştüm. Yapraklar o kadar güzeldi ki onlara bakarken şimşek gelmişti –ve *bu* şimşegin ilk gelişıydi. Sanırım bu nedenle o yeşil yaprakları bu kadar net hatırlıyorum. Kimse onları hatırlamaz, hatta belki kimse onları fark etmemiştir bile. Gördüğüm ve hayran olduğum diğer pek çok yaprağı unuttum ama her bahar onları hatırlıyorum ve her hatırlayışım da bana yaşattıkları o muhteşem anı yeniden yaşıyorum.

3. Bölüm

O Gece

Bazı insanlar hayat yolundaki belli başlı önemli olayların yaşandığı dönemleri net bir şekilde hatırlarlar: Çocukluktan genç kızlığa geçilen o muhteşem anı... Genç kızlıktan kadınlığa geçilen, büyüleyici, güzel veya belki de korkunç ve yıkıcı o anı... Gençlik yıllarının geride kaldığı gerçeğiyle yüzleşilen, huzurla karışık acı dolu o yürek burkan anı. Emily Starr ilk dönüm noktasına ulaştığı ve çocukluk dönemini geride bıraktığı o geceyi hayatı boyunca unutmayacaktı.

Her deneyim hayatı zenginleştirir ve bir deneyim ne kadar derinse getirdiği zenginlik de o kadar büyük olur. O gece de –senelerin geçişinde yapılan yolculuklar gibi– bilinmezlerle, dehşetle ama aynı zamanda tuhaf bir hazla Emily’nin zihnini ve kalbini olgunlaştırdı.

Temmuz başında bir geceydi. Hava gün boyu aşırı sıcaktı. Elizabeth Teyze sıcaktan o kadar bunalmıştı ki dua toplantısına gitmemeye karar verdi. Emily, Kuzen Jimmy ve Laura Teyzeyle gidecekti. Evden ayrılmadan önce, toplantıdan sonra Ilse Burnley’nin evine gidip geceyi orada geçirmek için Elizabeth Teyzeden izin istedi. Elizabeth Teyze genellikle kızın geceyi başka bir yerde geçirmesini onaylamadığından bu nadiren gerçekleşen bir şeydi.

O gece Doktor Burnley evde olmayacaktı, evin kâhyası ise ayak bileğini kırdığı için yatağa düşmüştü. Emily durumu anlatıp Ilse’nin o gece kendisiyle kalmasını istediğini söylediğinde, belki de sıcaktan bunaldığından tartışmaya girecek gücü olmayan Elizabeth Teyze hiç uzatmadan ona hemen izin verdi. Ilse, Emily’nin izin aldığını bilmiyordu ve bu konuda hiç ümitli değildi. Eğer Ilse toplantıya geç kalmamış olsa, Emily kiliseye girmeden önce ona izin aldığını söyleyecekti ve büyük olasılıkla o gece yaşanan

şanssızlıklar yaşanmayacaktı. Ama Ilse kiliseye *her zamanki gibi* geç kaldı ve olaylar birbirini takip etti.

Emily küçük kiliseyi çevreleyen köknar ve akçaağaçların tepelerinin görüldüğü yüksek pencerenin hizasındaki Murraylere ayrılan sıraya oturdu. Bu haftaki toplantı, birkaç sadık kilise üyesinin katıldığı alışılmış toplantılardan farklıydı. Bu “özel toplantının” konuşmacısı Kadın Kilise Gönüllüleri Derneği’nin Yeni Ay’da toplandığı akşam gaf yapan, Emily’nin dinlemekten her zaman keyif aldığı genç ve hevesli Bay Johnson değil, bir günlüğüne Shrewsbury’den çağrılan gezgin bir Evangelistti. Kazanmış olduğu ün nedeniyle kilise ağzına kadar dolmuş ama vaaz sonrası pek çok kişi kendi Bay Johnsonlarını dinlemeyi tercih edecekleri yönünde karar vermişti. Emily ise her zamanki gibi sorgulayıcı, ölçüp biçen bakışlarla vaize bakıp onun tinsel olmayan ve yaltakçı biri olduğu sonucuna vardı. Vaazını dinlerken, “Tanrı’nın öğütlerini dile getirip şeytanı kötülemek ibadet etmek değildir,” diye düşündü.

Hiç hoşuna gitmese de bir süre kendini zorlayıp vaizi dinledikten sonra onun boş laflar eden, mantıksız biri olduğuna karar verdi ve zihnini, kulaklarını ona kapatıp kendi hayal dünyasına kaçtı. Emily kendisine kulak tırmalayıcı gelen konuşmalardan kaçmaya can attığı zamanlarda hep hayal dünyasına sığınırды.

Ay gümüşü ışıklarını yağmur misali köknar ve akçaağaçların üzerine bırakıyordu, kuzeybatı yönünde kaygı verici bir bulut kümesi toplanmaya başlamıştı ve sıcak yaz gecesinin sakinliği göğün derinliklerinden sızan gök gürültüleriyle bölünüyordu. Genel olarak rüzgârsız bir geceydi ama zaman zaman iç çekişe benzer bir esinti ağaçların dalları arasında dolaşıyor ve yerde –dans eder gibi– tuhaf gölgeler oluşturuyordu. Tuhaf bir geceydi. Gecenin sakin, alışılmış güzelliği, yaklaşmakta olan fırtınanın belirtilerine karışmıştı. Bu ilginç doğa olayı Emily’nin dikkatini çekti ve Evangelistin konuşmasının yarısı boyunca bu olayı zihninde, Jimmy defterine kaydetmek üzere sözcüklere döktü. Kalan sürede de görüş alanına giren dinleyicileri inceledi.

Bu Emily'nin toplum içinde olduğu zamanlarda yapmaktan asla bıkmadığı bir şeydi ve yaşı büyüdükçe bunu yapmaktan daha da keyif almaya başlamıştı. Farklı yüzleri incelemek, bu yüzlere adeta gizemli hiyerogliflerle yer etmiş gibi olan yaşanmışlıkları yorumlamak büyüleyiciydi. Bu kadınların ve adamların her birinin, Tanrı dışında kimsenin bilmediği gizli yaşamları vardı. İnsanlar, bu gizli yaşantılar konusunda sadece tahmin yürütebilirlerdi ve Emily bu tahmin oyununu oynamayı çok severdi. Zaman zaman yürüttüğü tahminler ona gerçekmiş gibi gelirdi –normalin ötesinde yoğunlaştığı anlarda, bu kişilerin ruhlarını ve belki kendilerinin bile bilmediği gizli dürtüleriyle hırslarını net olarak görebildiğine inanırdı. O güç geldiğinde Emily için yabancılardan ruhlarına sızmanın cazibesine karşı koymak mümkün olamıyordu, fakat kalbinde, insanların özel hayatına izinsiz girmenin yarattığı huzursuzluğu da derinden hissediyordu. Bu, hayallerin kanatlarıyla ideal bir dünyaya yükselmekten oldukça farklı bir histi –en ufak bir huzursuzluk ya da tereddüt hissetmeden kendini kaptırdığı o güçlü, doğaüstü güzelliğe sahip şimşekten farklı bir şeydi bu. Bir an için açılan bir kapıdan parmak ucuna basarak gizlice süzülme, güç hissinin yanı sıra bir yasağı delme, hatta kutsal bir şeye saygısızlık etme hissini de beraberinde getiriyordu. Ama Emily bu olayın cazibesine karşı koyabileceğinden emin değildi –çünkü ne yaptığının farkında bile olmadan kendini aralanan kapıdan bakıp yasak şeyleri gözetlerken buluyordu. Gördükleri hemen hemen her zaman dehşet verici şeylerdi. Sırlar genellikle dehşet vericiydi. Güzellik ve iyilik genellikle saklanmaz, saklanan çirkinlikler ve çarpıklıklar olurdu.

“Bence Papaz Forsyth eski zamanlarda zalim biriydi,” diye düşündü. “Bir zalimin yüzüne sahip. Vaizi onaylıyor çünkü vaiz şu an cehennemi anlatıyor ve Papaz Forsyth bütün düşmanlarının oraya gideceğini düşünmekten zevk alıyor. Evet, bence yüzündeki memnuniyet ifadesinin nedeni bu. Sanırım Bayan Bowes geceleri süpürgesine binip uçuyor. Bana öyle geliyor. Bundan dört yüz yıl önce yaşasaydı bir cadı olurdu ve Papaz Forsyth onu büyük bir zevkle bir kazığa bağlayıp yakardı. Bu kadın herkesten nef-

ret ediyor - herkesten nefret etmek, ruhunun nefretle dolu olması korkunç bir şey olmalı. Jimmy defterime böyle bir insanın betimlemesini yapmalıyım. Merak ediyorum, acaba nefret ruhundaki sevginin *tümünü* yok etmiş midir yoksa ruhunda biri ya da bir şey için biraz olsun sevgi kalmış mıdır? Eğer kalmışsa *bu* onu kurtarabilir. Yeni bir öykü için harika bir konu bu. Yatağa gitmeden önce mutlaka bu öyküyü yazmalıyım -İlse'den birkaç kâğıt ödünç alabilirim. Ya da -hayır- ilahi kitabıma yazmak daha iyi fikir. Bunu şimdi yazacağım.

"Şimdi, şu anda, bu insanlara hayatta en çok ne istedikleri sorulsa ve gerçeği söylemek zorunda olsalar ne derlerdi çok merak ediyorum. Acaba kaç erkek ve kadın, farklı eşleri olmasını isterdi? Chris Farrar ve Bayan Chris kesin isterlerdi -bunu herkes biliyor. Neden olduğunu bilmiyorum ama James Beatty ve karısının da isteyeceklerinden adım gibi eminim. Görünürde birbirlerinden memnun gibiler -ama bir kez karısını, kendisini kimsenin görmediğini düşündüğü bir anda James Beatty'ye bakarken yakaladım. Ah, o an sanki kadının ruhunun içini görmüş gibi oldum. Bakışları, ruhunun en derinlerindeki sırrı, kocasından nefret ettiğini ve ondan korktuğunu ele veriyordu. Şu an kocasının yanında ufak tefek, zayıf, pasaklı, yüzü griye dönmüş ve saçları matlaşmış bir kadın olarak oturuyor -ama aslında özünde isyanın kızıl alevini taşıyor. Bence onun en çok istediği şey kocasından kurtulmak -ya da *bir kere olsun ona isyan etmek*. Bu onu çok mutlu eder bence.

"Dean de burada -onu bu dua toplantısına neyin getirdiğini çok merak ediyorum. İfadesi ciddi ama bakışları Bay Sampson'la alay ediyor. Bay Sampson şimdi ne anlatıyor? Ah, bilge ve aptal bakireler hakkında bir şeylerden bahsediyor! Bilge bakirelerden nefret ediyorum -bana kalırsa onlar korkunç derecede benciller. Zavallı aptal bakirelere de biraz rol vermeleri *gerekirdi* bence. İsa Mesih'in onları adaletsiz kâhyadan daha fazla onayladığını hiç sanmıyorum -bu hikâyenin amacının, aptal insanları temkinli ve sağduyulu olmaları için uyarmak olduğunu düşünüyorum. Öyle olmazlarsa tedbirli ve bencil kişilerin onlara asla yardım etmeyeceğini ifade etmek istiyor bence. Açıkçası ben içerde bilge baki-

relerle ziyafet sofrasında oturmaktansa dışarıda aptal bakirelere yardım etmeyi, onları rahatlatmaya çalışmayı tercih ederim. Ayrıca bu çok daha ilginç olur bana kalırsa.

"Bayan Kent ve Teddy de buradalar. Bayan Kent deli gibi *bir şey* istiyor –ne olduğunu bilmiyorum ama asla elde edemeyeceği bu şey için duyduğu açlık gece gündüz içini kemiriyor. Teddy'yi de bu nedenle yakınında istiyor –eminim. Ama onun neden diğer kadınlardan bu kadar farklı olduğunu bilmiyorum. *Onun ruhuna sızamıyorum* –ruhunun kapılarını dış dünyaya sımsıkı kapamış ve bu kapı asla aralanmıyor.

"Peki ya ben en çok ne istiyorum hayattan? Ben Alp Dağları'nın patikasında zirveye tırmanmak istiyorum. Ve o ışıltılı listeye... Bir kadının mütevazı adını yazdırmak.

"Aslında hepimizin ruhunda bir açlık var. Hepimiz hayatın gıdasından bir parçayla bu açlığı doyurmaya çalışıyoruz –ama Bay Sampson bize bu konuda yol gösterebilecek biri değil. Acaba o hayatta en çok ne istiyor? Ruhü öyle bulutlu ki iç dünyasını göremiyorum. Çok sayıda bencilce isteği var ama *hiçbir şeyi* ruhuna egemen olacak kadar çok istemiyor. Bay Johnson insanlara yardım etmeyi, vaazlarıyla onları iyiliğe yöneltmeyi istiyor –ve bunu yapıyor. Janey Teyzenin en büyük isteği ise tüm kâfırların Hristiyanlığa dönmeleri. Onun ruhunda kirli emellere yer yok. Bay Carpenter'ın ne istediğini de biliyorum –kaybettiği şansını yeniden elde etme arzusunda. Katherine Morris gençliğine dönmek istiyor –biz gençlerden *sadece* genç olduğumuz için nefret ediyor. Yaşlı Malcolm Strang hayatta kalmak istiyor –sadece bir yıl daha yaşayabilmek– ve her zaman bir yıl daha yaşamayı diliyor. Sadece hayatta kalmak, ölmek onun en büyük isteği. İnsanın ölümden kaçmaktan başka bir dileğinin olmaması korkunç bir şey olmalı. Yine de cennete inanıyor ve oraya gideceğini düşünüyor. Zavallı yaşlı adam, şimşegi bir kez görebilse ölümden bu kadar nefret etmezdi. İlginçtir ki Mary Strang ölmek istiyor –acılar içinde can çekişmenin işkencesini yaşamadan kolayca ölmek. Onun kanser olmaktan korktuğunu söylüyorlar. Deli Bay Morrison da

kalabalığın arasında oturuyor bu gece, hepimiz onun ne istediğini biliyoruz: Annie'sini bulmak. Tom Sibley Ay'a çıkmak istiyor –ve bu dileğinin asla gerçekleşmeyeceğini biliyor. Bu nedenle insanlar, onun bedenlen yanlarında olmasına karşın ruhen aslında hiç orada olmadığını söylüyorlar. Amy Crabbe, Max Terry'nin kendisine geri dönmesini istiyor –başka hiçbir şey umurunda değil.

“Yarın tüm bunları Jimmy defterime yazmam gerek. Bence hepsi son derece ilginç ama ben güzel şeyleri yazmayı daha çok seviyorum. Yine de bu düşündüklerimde güzel şeylerde olmayan *acı bir tat* var. Dışarıdaki ağaçlar gümüşe boyanmış dallarıyla, gölgeleriyle ne kadar güzel görünüyorlar. Ay ışığı mezar taşlarında bile ilginç bir değişim yaratıyor, çirkin şeylere bile güzellik katıyor. Hava çok sıcak –burası korkunç şekilde boğucu– ve gök gürültüleri her an biraz daha yaklaşıyor. Umarım fırtına patlak vermeden İlse ile eve varabiliriz. Ah Bay Sampson... Tanrı öfkeli değildir –eğer onun öfkeli olduğunu söylüyorsan onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun demektir! Eminim insanlar kötü ve aptalca şeyler yaptıklarında üzülüyordur, yine de onun öfke nöbetleri geçirmediğini biliyorum. Senin Tanrın, Ellen Greene'in Tanrısının tıpatıp aynısı. İçimden ayağa kalkıp sana bu düşüncelerimi söylemek geliyor ama kilisede küstahça konuşmak Murray geleneklerinden biri değil. Sen Tanrı'yı çirkinleştiriyorsun ama aslında o çok güzel. Tanrı'yı çirkinleştirdiğin için senden nefret ediyorum, şişko, bodur.”

Çok geçmeden Bay Sampson sanki Emily'nin aklından geçenleri anlamış gibi, sanki kızın kurtarılması mümkün olmayan ruhunu etkilemek ister gibi vaazını bir duayla sona erdirdi ve yerine oturdu. Ön sıralardaki dinleyiciler loş ve kalabalık kilisenin bunaltıcı atmosferinden az sonra kurtulacaklarını bilmenin rahatlığıyla derin bir nefes aldılar, ilahi ve bereket duasının sona ermesini zar zor bekleyip aceleyle kendilerini temiz havaya atmak için aynı anda kilise koridoruna akın ettiler. İnsanlar dalga misali dip dibe ilerliyorlardı ve bu dalgaya kapılan birinin akıntıya karşı koyma şansı yoktu. Emily de bu insan dalgasına kapılmış ve Laura Teyzeden uzaklaşmıştı. Kalabalıkla birlikte vaiz kürsüsünün sol

kalabalığın arasında oturuyor bu gece, hepimiz onun ne istediğini biliyoruz: Annie'sini bulmak. Tom Sibley Ay'a çıkmak istiyor –ve bu dileğinin asla gerçekleşmeyeceğini biliyor. Bu nedenle insanlar, onun bedenen yanlarında olmasına karşın ruhen aslında hiç orada olmadığını söylüyorlar. Amy Crabbe, Max Terry'nin kendisine geri dönmesini istiyor –başka hiçbir şey umurunda değil.

“Yarın tüm bunları Jimmy defterime yazmam gerek. Bence hepsi son derece ilginç ama ben güzel şeyleri yazmayı daha çok seviyorum. Yine de bu düşündüklerimde güzel şeylerde olmayan *acı bir tat* var. Dışarıdaki ağaçlar gümüşe boyanmış dallarıyla, gölgeleriyle ne kadar güzel görünüyorlar. Ay ışığı mezar taşlarında bile ilginç bir değişim yaratıyor, çirkin şeylere bile güzellik katıyor. Hava çok sıcak –burası korkunç şekilde boğucu– ve gök gürültüleri her an biraz daha yaklaşıyor. Umarım fırtına patlak vermeden Ilse ile eve varabiliriz. Ah Bay Sampson... Tanrı öfkeli değildir –eğer onun öfkeli olduğunu söylüyorsan onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun demektir! Eminim insanlar kötü ve aptalca şeyler yaptıklarında üzülüyordur, yine de onun öfke nöbetleri geçirmediğini biliyorum. Senin Tanrın, Ellen Greene'in Tanrısının tıpatıp aynısı. İçimden ayağa kalkıp sana bu düşüncelerimi söylemek geliyor ama kilisede küstahça konuşmak Murray geleneklerinden biri değil. Sen Tanrı'yı çirkinleştiriyorsun ama aslında o çok güzel. Tanrı'yı çirkinleştirdiğin için senden nefret ediyorum, şişko, bodur.”

Çok geçmeden Bay Sampson sanki Emily'nin aklından geçenleri anlamış gibi, sanki kızın kurtarılması mümkün olmayan ruhunu etkilemek ister gibi vaazını bir duayla sona erdirdi ve yerine oturdu. Ön sıralardaki dinleyiciler loş ve kalabalık kilisenin bunaltıcı atmosferinden az sonra kurtulacaklarını bilmenin rahatlığıyla derin bir nefes aldılar, ilahi ve bereket duasının sona ermesini zar zor bekleyip aceleyle kendilerini temiz havaya atmak için aynı anda kilise koridoruna akın ettiler. İnsanlar dalga misali dip dibe ilerliyorlardı ve bu dalgaya kapılan birinin akıntıya karşı koyma şansı yoktu. Emily de bu insan dalgasına kapılmış ve Laura Teyzeden uzaklaşmıştı. Kalabalıkla birlikte vaiz kürsüsünün sol

tarafındaki sundurmaya açılan kilise korosunun kapısına doğru sürüklendi. Bir süre akıntıya kapılıp ilerledikten sonra kendini kurtarıp Ilse ile buluşmak için sözleştikleri ön tarafa doğru gitti. Burada da insan yoğunluğu vardı ve parmaklarının ucunda yükselip etrafına dikkatle baksa da Ilse'yi göremedi. O sırada ilahi kitabının yanında olmadığını fark etti. İlahi kitabını oturduğu sırada bırakmış olmalıydı –ve bu asla yapmamış olması gereken büyük bir hataydı. Son ilahi okunurken gizli saklı, bir parça kâğıdın üzerine almış olduğu bölük pörçük notlar aklına gelince kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Korodaki bir deri bir kemik Bayan Potter'ın eleştirel betimlemesi, Bay Sampson hakkında birkaç hicivli cümle ve –yabancı gözler tarafından okunmasını kendi özeline büyük bir saygısızlık olarak nitelendirdiğinden özenle saklamak istediği– hayalleriyle öngörülerini yazmıştı o kâğıda.

Kalabalıktan kendini kurtaramayıp dışarı çıkmak zorunda kalan Emily tekrar içeri girdiğinde –gözleri görmeyen, kulakları gözlerinden de işlevsiz olan yaşlı zangoç– Jacob Banks lambaları söndürüyordu. Zangoç vaaz kürsüsünün arkasındaki iki lambayı söndürmek üzereyken Emily'nin gözüne rafta duran ilahi kitabı ilişti. Kitabı hemen aldı ama not tuttuğu kâğıt parçası kitabın arasında değildi. Jacob son lambayı da söndürdüğünden kilise iyice loşlaşmıştı ama Emily oturduğu sıranın altındaki beyazlığı hemen seçebildi. Hızla yere eğilip kâğıdı alırken, Jacob işini bitirip dışarı çıkmış ve kapıyı kilitlemiş ama Emily onun gittiğini dahi fark etmemişti. Gök gürültüleri her an biraz daha yoğunlaşırken, sadece ay ışığıyla aydınlanan kilisede elindeki kâğıda bakan Emily onun aslında aradığı kâğıt olmadığını fark etti –nerede olabilirdi bu kâğıt? Ah, buradaydı işte. Kâğıdı alır almaz kapıya koştu ama kapı kilitliydi.

Emily, Jacob Banks'in gitmiş olduğunu ve kilisede yalnız kaldığını o an anladı. Bir süre kapıyı açmaya çalıştı ve Bay Banks'e seslendi. Bunların işe yaramayacağını anlayınca ön taraftaki sundurmaya uzanan koridordan aşağıya koştu. Koşarken, bahçedeki son arabanın da uzaklaşmakta olduğunu gösteren sesler çalındı

kulağına. Bu sırada ay, kara bulutların ardında kalmış ve kilise iyice karanlığa gömülmüştü –sıkıntılı, boğucu, neredeyse elle tutulur hale gelen bir karanlığa. Ani bir panik duygusuyla sarsılan Emily çığlık atıp kapıyı yumrukladı, kapı kolunu çevirmeye çalıştı ve hiçbir işe yaramayınca bir çığlık daha attı. Hayır, herkes gitmiş olamazdı –mutlaka birileri onu duyacaktı! “Laura Teyze! Kuzen Jimmy! Ilse!” diye haykırdı. Sonunda ümitsizce acı dolu bir çığlıkla, “Teddy! Teddy!” diye seslendi.

Sundurma mavi-beyaz renkteki bir şimşegin ışığıyla aydınlandı ve bunu bir gök gürültüsü bombardımanı izledi. Blair Water yıllıklarındaki en zorlu fırtınalardan biri başlamıştı ve Emily Starr akçaağaçlarla çevrili karanlık kilisede tek başınaydı. Daha da kötüsü Emily kendini bildi bileli bir türlü kurtulamadığı, kontrol altına alamadığı içgüdüsel bir sebeple böyle gök gürültülü, fırtınalı gecelerden ölesiye korkardı.

Tir tir titreyerek merdivenin basamağına çöktü ve dizlerine sarılarak büzüldü. Önünde sonunda ortada olmadığı anlaşıldığında mutlaka biri gelecekti. Ama ortada olmadığı anlaşılabilmeydi? Nasıl anlaşılabilirdi ki? Laura Teyze ve Kuzen Jimmy önceden planlandığı üzere Ilse ile beraber olduğunu düşüneceklerdi. Çoktan gitmiş olan Ilse ise Emily’nin Elizabeth Teyzeden izin alamadığını ve Yeni Ay’a döndüğünü farz edecekti. Kimse onun aslında nerede olduğunu bilmiyordu –ve kimse onu kurtarmaya gelmeyecekti. Geceyi orada, o korkunç, ıssız, karanlık ve yankılar içindeki yerde tek başına geçirmek zorundaydı. Ona Pazar Okulu’nu, kilise korosunu, sevdiği kişilerin tanıdık yüzlerini çağrıştıran, bildiği ve sevdiği kilise şimdi görünmez yaratıklarla dolu, rahatsız edici, dehşet verici düşünceler uyandıran dünya dışı bir yere dönüşmüştü. Pencereleleri açmak mümkün değildi. Kilise tavana yakın bir yerde pencerelelerle havalandırılıyordu ve bu pencereleler uzun bir iple açılıp kapanıyordu. İpi çekip pencereleleri açsa bile çok yüksekte olduklarından dışarı çıkma şansı zaten yoktu.

Saçının telinden ayak parmağına kadar titreyerek başını dizlerine gömdü. Artık gök gürültüleri aralıksızdı ve şimşeklerin ardı arkası kesilmiyordu. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmur cam-

lara damlalar halinde değil de sanki kalıplar halinde vuruyordu. Adeta aralıksız bir dolu bombardımanı başlamıştı. Rüzgâr şiddetini artırarak fırtınaya dönmüş, kilisenin etrafında uğulduyordu. Bu Emily'nin çocukluğunda en yakın dostlarından biri olan yarasalı kanatlı, yumuşacık Rüzgâr Kadın değil, çığlıklar atan cadılardan oluşan bir rüzgâr ordusuydu.

Emily, Deli Bay Morrison'ın bir keresinde, "Rüzgârı, Havanın Efendisinin Gücü kontrol eder," dediğini duymuştu. Neden şimdi bir anda aklına Bay Morrison gelmişti ki? Pencereleler, fırtınanın şeytani atlıları onları sarsıyormuş gibi zangırdıyorlardı! Emily birinin, bir gece boş kilisede orgun çaldığını duyduğunu söylediği korkunç bir hikâyeye dinlemişti yıllar önce. *Ya org şimdi de çalmaya başlarsa?* O an aklından geçen tüm o korkunç ve abartılı düşünceler her an gerçekleşebilirmiş gibi geliyordu. Basamaklar mı gıcırıyordu? İki şimşek arası oluşan karanlık o kadar yoğunlu ki Emily bunu somut olarak hissedebiliyordu. Karanlığın kendisine dokunmasından korkarak başını yine dizlerine gömdü.

Sonra, biraz olsun kendini toparladı ve Murray geleneklerine uygun davranmadığını düşündü. Murrayler hiçbir olay karşısında böyle korkudan titremezlerdi. Gök gürültülü fırtınalarda böyle aptalca paniğe de kapılmazlardı. Göletin ötesindeki aile mezarlığında uyuyan Murrayler kendi kanlarından olan bu kızı şu an hor görüyor olmalıydılar. Elizabeth Teyze bu yaşadıklarını bilse, direkt olarak suçu Starr genlerine yüklerdi. Cesur olması gerekiyordu. Ayrıca bundan çok daha zorlu zamanlar geçirmişti. Kibirli John'un zehirli elmasını yediği gece ya da Malvern kayalıklarına yuvarlandığında bundan çok daha büyük olası tehlikelerle yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Dehşetin sancıları içinde bunları düşünürken kendini toplaması gerektiğine karar verdi. Güçlü ve cesur olmalıydı. Başına kötü bir şey gelmeyecek, sadece gece boyunca kilisede tek başına kalacaktı. Sabah mutlaka oradan geçen biri onu fark ederdi. Bir saatten uzun süredir oradaydı ve henüz kötü bir şey olmamıştı... Sadece daha önce duyduğu üzere saçları beyazlamış olabilirdi bel-

ki. Zaman zaman saç diplerinde bir büzüşme, karıncalanma ve ürperme hissediyor gibiydi. Bu nedenle beyazlayıp beyazlamadığını görmek için örgüsünü tuttu ve bir sonraki şimşegin çakmasını bekledi. Şimşek çaktığında örgünün hâlâ simsiyah olduğunu gördü. Bu onu sevindirdi ve rahatlayarak derin bir nefes verdi. Fırtına hafiflemiş, gök gürültülerinin şiddeti azalmıştı. Ama yağmur hâlâ yağıyor ve rüzgâr kilisenin etrafında çığlıklar atmaya devam ediyor, büyük anahtar deliğinden ürkütücü bir ses çıkararak içeri giriyordu.

Emily omuzlarını dikleştirdi ve temkinli bir şekilde alttaki basamağa adımını attı. Koro odasından çıkması daha akıllıca olacaktı. Fırtına yeniden şiddetlenirse çan kulesi devrilebilirdi – çan kulelerinin devrilmesi sık yaşanan bir şeydi– ve böyle bir şey olursa direkt olarak içinde bulunduğu sundurmanın üzerine devrilirdi. En iyisi içeri gitmek ve Murraylere ayrılan sıraya oturup sabah olmasını beklemektir. Sağduyulu, sakin ve kontrollü olacaktı. Yaşamış olduğu panikten utanç duyuyordu ama yaşadıkları gerçekten korkunçtu.

Şimdi etrafı yoğun bir karanlıkla çevriliydi ve yine o dehşet verici hisle –temmuz gecesinin nem ve ısısından doğabilecek *bir şeyin* kendisine dokunabileceği hissiyle– sarsılıyordu. Sundurma çok dar ve küçüktü –en azından kiliseye geçtiğinde bu boğucu sıkışmışlık hissinden kurtulacaktı.

Elini tırabzana doğru uzattı. Tırabzandan güç alarak güçsüz bacaklarının üzerinde durmaya çalışacaktı. Ama eli tırabzanına değil... Yüce Tanrı adına... Bu da neydi böyle? Eli tüylü bir şeye değmişti. Dehşete kapılan kız çığlık bile atamıyordu. Yanından geçen *bir şeye* ait yumuşak ayak seslerini dinlerken adeta donup kalmıştı. O an bir şimşek çaktı ve en alt basamakta duran ve yeniden çöken karanlıkta gözden kaybolmadan önce başını çevirip Emily'ye bakan büyük siyah köpeği aydınlattı. O tek bir an bile kızın köpeğin bir canavarınkilere benzeyen kanlı gözlerini görmesine yetmişti.

Emily saç diplerinde yine bir karıncalanma hissetti. Sanki büyük, buz gibi bir tırtıl omurgasından yukarı doğru sürünüyor-
du. Yaşamı buna bağılmışçasına tek bir kasını bile oynatamıyor,
çığlık bile atamıyordu. Tek düşünebildiği *Peakli Peveril*'de geçen
Manx Şatosu'ndaki korkunç köpekti. Bu düşünce hissettiği deh-
şetini daha da artırıp fiziksel bir hastalık gibi bambaşka bir boyuta
taşıdı. Sonra, hiç de çocukça olmayan bir kararla –sanırım Emil-
y'nin çocukluğu tam o an son buldu– kaybetmiş olduğu kont-
rolünü yeniden kazandı. Korkuya boyun eğmeyecekti –dişlerini
sıkıp titreyen ellerini kenetledi– *cesur* olmalı, mantıklı davranma-
lıydı.

Bu, sahibinin –haylaz bir oğlanın– peşine takılıp kiliseye gelen
ve çıkıştaki karmaşada Emily gibi bir anda kendini içeride kilitli
bulan sıradan bir Blair Water köpeği olmalıydı. Böyle olaylar daha
önce de yaşanmıştı. Çakan bir şimşek, kızın sundurmada yeni-
den yalnız olduğunu görmesine yol açtı. Köpek kiliseye girmiş
olmalıydı. Bu durumda Emily olduğu yerde kalmaya karar verdi.
Yaşadığı korkunç panik hissini atlatmıştı ama yine de karanlıkta
bir anda buz gibi bir burnun veya tüylü bir gövdenin kendisine
değdiğini hissetmek istemiyordu. Köpeğe dokunduğunda yaşadığı
dehşet duygusunu hayatı boyunca unutmayacaktı.

Saat on iki civarında olmalıydı –toplantı saat onda dağılmıştı.
Bu arada fırtınanın çıkardığı korkunç gürültü büyük ölçüde azal-
mıştı. Rüzgâr ara ara sertçe esip uğulduyordu ama bu esintilerin
arasında, hafifleyen yağmurun cama vuran sesi dışında derin bir
sessizlik hüküm sürüyordu. Gök yine hafif mırıltılarla gürliyor,
belirli aralıklarla şimşek çakıyordu ama eskisi gibi binayı daya-
nılmaz bir şekilde mavi ışığa boğan ve kızın gözlerini kamaştıran
şiddeti azalmış, daha sönük ve yumuşak bir ışığa dönüşmüştü.
Zaman geçtikçe kalp atışları normale dönen Emily mantıklı dü-
şünme yetisini yeniden kazandı. Başına gelenden memnun de-
ğildi elbette ama yaşadığı bu korkunç olaydan edebi çıkarımlar
yapmaya başlamıştı. Günlüğünde –ya da Jimmy defterinde– çok
özel bir bölüm olacaktı bu gece, dahası günün birinde yazacağı
romanında da kullanabileceği şeyler yaşıyordu! Bu tam bir kadın

roman kahramanının yaşayabileceği bir olaydı ve elbette sonunda şövalyesi tarafından kurtarılacaktı. Emily zihninde senaryoyu oluşturmaya başladı. Sonra buna eklemeler yaptı, yoğunlaştırdı, düşüncelerini ifade edebileceği uygun sözcükleri seçti. Aslında bu yaşadığı son derece ilginç bir olaydı. Ama keşke köpeğin nerede olduğunu bilebilseydi. Tam karşısındaki sundurma penceresinden görünen mezar taşlarına vuran şimşegin sönük ışığı ne kadar da ürkütücü bir görüntü yaratmıştı! Her santimini gayet iyi bildiği, ara ara şimşegin ışığıyla aydınlanan ilerideki vadi ne kadar da farklı görünüyordu! Rüzgâr nasıl da inliyor, iç çekiyor, şikâyet ediyordu –ama yine Emily’nin bildiği Rüzgâr Kadın olmuştu. Rüzgâr Kadın çocuk zihnindeki hayal dünyasında yarattığı, yetişkinliğe de taşıdığı eski bir dostuydu ve bu eski dost şimdi onu rahatlatıyor, ona huzur veriyordu. Fırtınanın vahşi atlıları gitmiş, hayali dostu geri gelmişti. Emily derin bir nefes aldı. Olayın kötü kısmı sona ermişti... Gerçekten de oldukça doğru davranmamış mıydı? Bu düşünce, özsaygısını yeniden kazanmasına yol açtı.

Tam rahatladığı an yalnız olmadığını hissetti!

Neden böyle hissettiğini bilmesine de yalnız olmadığından emindi. Hiçbir şey duymamış, hiçbir şey görmemiş, hiçbir şey hissetmemişti ama yalnız olmadığından en ufak bir şüphesi dahi yoktu. Orada, merdivende, karanlığın içinde bir varlık vardı.

Başını çevirip arkasına baktı. Bunu yapmak çok zor olmuştu ama –orada– arkasında bir şey olduğunu bilmenin verdiği his-ten daha dayanılmaz değildi. Fal taşı gibi açılan gözlerle karanlığa baktı ama hiçbir şey göremedi. Sonra merdivenin üst basamaklarından gelen hafif kahkahayı, neredeyse kalbinin durmasına yol açacak o korkunç, zalimce, hastalıklı bir zihne ait olan kahkahayı duydu. Kahkahayı atanın, merdivende, yukarıda duran kişinin Deli Bay Morrison olduğunu bilmek için şimşegin sundurmayı aydınlatmasına ihtiyacı yoktu. Ama şimşek çaktı ve Emily onu gördü. O kısacık anda, kendini buz tutmuş bir denize batıyormuş gibi hissetti, çığlık bile atamadı.

Şimşegin aydınlığında zihnine kazınan Bay Morrison’ın görüntüsü Emily’nin aklından hayatı boyunca hiç çıkmayacaktı.

Beş basamak yukarıda durmuş, beyaz saçlı başını ileri doğru uzatmıştı. Emily onun çılgınca bakışlarını, ürkütücü bir gülümsemeyle gözler önüne serilen uzun, sivri sarı dişlerini ve kendisine doğru uzatmış olduğu, neredeyse dokunacak kadar yakınındaki ince uzun, kan kırmızısı doğum lekesiyle kaplı elini gördü.

Bir süre donup kalan Emily bu görüntünün verdiği panik hissinin atlattığı an çaresizce çığlıklar atarak koşmaya başladı.

“Teddy! Teddy! Kurtar beni!” diye deli gibi bağıırıyordu.

Neden Teddy'den yardım istediğini bilmiyordu –hatta o an onu yardıma çağırdığının bile farkında değildi. Tıpkı bir kâbustan uyanan birinin gördüklerini sonradan hatırlaması gibi o da Teddy'den yardım istediğini sonradan hatırlayacaktı. O an tek bildiği yardıma *ihtiyacı* olduğu, o korkunç el kendisine dokunacak olursa son nefesini vereceğiydi. *O el, kesinlikle ona dokunmamalıydı.*

Birkaç basamağı hızla indi, kiliseye girdi ve koridordan yukarı doğru hızla koşmaya başladı. Bir sonraki şimşek çakana dek saklanmalıydı ama Murraylere ayrılan sıraya saklanamazdı. Deli Morrison onu bulmak için ilk oraya bakardı. Ortadaki sıralardan birine daldı ve duvara yakın uca gidip yere çömeldi. Korkudan soğuk terler döküyordu. O an kontrol altına alması mümkün olmayan dehşet verici bir korkunun pençesindeydi. Tek düşünebildiği o elin kendisine dokunmaması gerektiğiydi –yaşlı delinin kan kırmızısı elinin.

Dakikalar Emily'ye yıl gibi geliyordu. Sonra bir anda ayak sesleri duydu –yavaşça kendisine doğru yaklaşıp sonra yine yavaşça uzaklaşan ayak seslerini. O an Deli Morrison'ın ne yaptığını anladı. Kilisenin şimşekle aydınlanmasını beklemek istemediğinden tek tek her sıraya girip Emily'yi arıyordu. Emily'nin peşindeydi. Onun bazen, Annie olduğunu sanıp genç kızları takip ettiğini duymuştu. Yakalayabildiklerini bir eliyle tutuyor, diğer eliyle de saçlarını, yüzlerini okşayıp saçma sapan, yarı anlaşılır sevgi sözcükleri mırıldanıyordu. Kimseye zarar vermemişti ama hiçbirinin, biri tarafından kurtarılmadığı sürece gitmesine de izin vermemiş-

ti. Üstelik Derry Göleti'nden Mary Paxton'ın bu olayın ardından asla eskisi gibi olamadığı, yaşadığı şoktan sonra sinirlerinin toparlanamadığı söyleniyordu.

Emily onun saklandığı yerde kendisini bulmasının an meselesi olduğunu biliyordu –o ellerle kendisine dokunmasının! Buz gibi ter dökerken kendinden geçmemesini sağlayan tek şey, bilincini kaybederse o ellerin kendisine dokunacağını, onu tutacağını ve okşayacağını bilmesiydi. Çakan şimşek Morrison'ın hemen arkadaki sırada olduğunu gözler önüne serdi. Şimşegin aydınlığı sona erip kilise yine karanlığa gömüldüğünde Emily parmak ucuna basarak diğer tarafa geçti ve yine saklandı. Morrison'ın onu aramaktan asla vazgeçmeyeceğini biliyordu ama o yakınına geldikçe Emily diğer tarafa kaçacak ve bu kovalamaca da bütün gece böyle devam edecekti. Ama birden, deli kuvveti denen şeyden söz edildiğini duyduğu geldi aklına. Yani Emily yorgun düşecek, belki de uyuyakalacak ve Deli Morrison üzerine atılacaktı.

Emily saatler kadar uzun gelen bir süre boyunca bu delice saklambaç oyunu devam etti. Aslında geçen süre sadece yarım saatti. Bu süreçte Emily'nin de aklı yerinde olmayan takipçisinden daha aklı başında davrandığı söylenemezdi. Dehşet içinde sığıyor, çömeliyor ve mantıklı düşünemiyordu. Zaman zaman Morrison kurnazca, sonu gelmeyen sabrıyla Emily'yi yakalamaya çok yaklaştı. Bu anların sonuncusunda Emily sundurmaya açılan kapının yakınındaydı ve çaresizce kapıdan çıkıp Morrison'ın suratına kapıyı kapadı. Kalan son gücüyle kapı tokmağını sımsıkı tutup adamın açmasını engellemeye çalışarak büyük bir mücadele verirken bir ses duyar gibi oldu. Rüya mı görüyordu? Sundurmanın dış kapısının merdiveninden Teddy'nin sesi geliyordu.

“Emily! Emily, orada mısın?”

Emily, Teddy'nin oraya nasıl geldiğini bilmiyor, hiç de merak etmiyordu. Tek bilmek istediği onun gerçekten *orada* olduğuydu!

“Teddy, kilisede kilitli kaldım!” diye bağırdı. “Deli Bay Morrison da burada! Ah! Çabuk, çabuk kurtar beni!”

“Kapının anahtarı, sağ taraftaki çiviye asılı!” diye bağırdı Teddy. “Onu alıp kapıyı açabilir misin? Eğer açamazsan sundurmanın pencere camını kıracağım.”

O an bulutlar dağıldı ve sundurma ay ışığıyla doldu. Emily ön kapının sağında, duvardaki çiviye asılı olan anahtarı gördü. Deli Bay Morrison kapıyı omuzlayıp arkasında köpeğiyle birlikte sundurmaya girdiği an Emily titreyen parmaklarıyla anahtarı kapıp kapıyı açtı ve tam zamanında kendisine uzanan kan kırmızısı elden kurtulup kendini dışarıda bekleyen Teddy’nin kollarına attı. Arkasından Deli Bay Morrison’ın onu elinden kaçırdığı için attığı dehşet verici, vahşi çığlıklar duyuluyordu.

Emily tir tir titreyerek hıçkırıklar arasında başını Teddy’nin omuzuna gömdü.

“Teddy, götür beni buradan, çabuk götür beni... Sakın onun bana dokunmasına izin verme Teddy! Sakın! Sakın izin verme!”

Teddy, Emily’nin önüne geçti ve taş basamakta duran Bay Morrison’ın gözlerinin içine baktı. “Onu böyle korkutmaya nasıl cüret edersin?” diye sordu öfkeyle.

Deli Bay Morrison ay ışığında yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle Teddy’ye bakıyordu. Bir anda o vahşi, saldırgan adam gitmiş, yerine sevgilisini arayan, kalbi kırık yaşlı bir adam gelmişti. “Ben Annie’yi istiyorum,” diye mırıldandı. “Annie nerede? İçeride onu bulduğumu sandım. Tek istediğim güzel Annie’mi bulmak.”

Teddy, Emily’nin buz gibi elini sıkıca tutarak, “Annie burada değil,” dedi.

“Annie’nin nerede olduğunu bana söyler misin?” diye yalvardı Bay Morrison özlem dolu bir sesle. “Siyah saçlı Annie’nin nerede olduğunu bana söyler misin?”

Teddy, Emily’yi korkuttuğu için ona öfkeliydi, fakat yaşlı adamın acınacak hali yüreğine dokundu ve içindeki sanatçı ay ışığıyla aydınlanan kilisenin arka plan oluşturduğu resme tepkisiz kalamadı. O an, gri paltosu, uzun beyaz saç ve sakalları, içine çökmüş

gözlerinde yıllarca süren mücadelenin yorgunluğunu yansıtan bakışlarıyla Bay Morrison'ın resmini yapmaya karar verdi.

"Hayır, nerede olduğunu bilmiyorum," dedi sevecen bir ses tonuyla. "Ama eminim bir gün onu bulacaksın."

Deli Bay Morrison içini çekti. "Evet, evet! Bir gün onu yakalayacağım. Hadi köpek, gel gidip onu arayalım."

Peşinde yaşlı siyah köpeğiyle basamakları indi ve ağaçların gölgesinde uzanan yemyeşil, yağmurdan ıslanmış yoldan aşağıya doğru yürümeye başladı. Bay Morrison attığı her adımla Emily'nin hayatından biraz daha uzaklaştı ve sonra sonsuza dek hayatından çıkıp gitti. Emily onu bir daha hiç görmedi. Ama o giderken arkasından anlayışlı bir ifadeyle bakarak onu affetti. Bay Morrison'ı artık herkesin gördüğü yaşlı bir kaçık olarak değil, çok sevdiği kayıp gelinini arayan, yürekli bir âşık olarak görüyordu. Yaşlı adamın verdiği mücadele onu çok etkilemiş, az önce yaşadıklarını bile unutturmuştu.

"Zavallı Bay Morrison..." dedi, Teddy onu yarı çekip yarı taşıyarak kilisenin yanındaki mezarlığa doğru götürürken.

Emily yaşadığı travmanın şokunu atlatıp yaşadıklarını –ya da yaşadıklarının özetini– anlatırken oradaki eski bir mezarın mermerine oturdular. Evet, olanları özetlemişti ama yaşadığı korkunun verdiği zihinsel, hatta fiziksel acıyı kimseye –hatta Jimmy defterine bile– aktaramayacağını biliyordu. Yaşadığı şey, sözcüklerle ifade edilecek gibi değildi.

"Ben o korkuyu yaşarken anahtarın orada öylece durduğunu bilmek beni deli ediyor," dedi hıçkırıklar arasında. "Anahtarın orada olduğunu bilmiyordum."

"Yaşlı Jacob Banks ön kapıyı hep içeriden kilitler ve anahtarı duvardaki çiviye asar," dedi Teddy. "Koro kapısını daha küçük bir anahtarla kilitleyip o anahtarı evine götürür. Üç yıl önce, büyük anahtarı kaybedip haftalarca bulamadığı dönemden beri hep böyle yapıyor."

Teddy konuşurken Emily'nin aklına onun o saatte orada olmasının çok tuhaf olduğu geldi. "Bu saatte orada ne işin vardı Teddy?"

“Beni çağırdığını duydum. Beni çağırdın, değil mi?”

“Evet,” diye mırıldandı Emily. “Deli Bay Morrison’ı gördüğüm an senden yardım istedim. Ama benimle dalga geçme Teddy, sesini duymuş olamazsın –bu imkânsız. Solucanotu Arazisi buradan en az iki kilometre uzakta.”

“Duydum diyorum,” dedi Teddy inatla. “Uyuyordum, senin sesinle uykudan uyandım. ‘Teddy, kurtar beni Teddy,’ diye bağıryordun. Gerçek hayattaki sesinin aynısıydı bana seslenen ses. Hemen kalktım, giyindim ve elimden geldiği kadar çabuk buraya geldim.”

“Peki, burada olduğumu nereden bildin?”

“Bilmem...” dedi aklı karışan Teddy. “Bunu düşünmek için zaman kaybetmedim. Beni çağırdığını duyduğumda bir şekilde kilisede olduğunu hissettim ve o an sadece bir an önce buraya gelmeye odaklandım. Bu –bu olanlar– çok garip.”

Ürperen Emily, “Bu beni biraz korkuttu,” diye mırıldandı. “Elizabeth Teyze üçüncü gözümün açık olduğunu düşünüyor – İlse’nin annesi olayını hatırlıyor musun? Bay Carpenter benim medyum olduğumu söylüyor. Ne demek olduğunu bilmiyorum ama sanırım medyum olmak istemezdim.”

Emily yine ürperdi. Onun üşüdüğünü düşünen Teddy verecek bir ceket olmadığından kıza, Murray gururu ve Murray saygınlığını zedelemek korkusuyla çekinerek sarıldı. Ama aslında Emily’nin hissettiği fiziksel bir üşüme değildi, aksine, ruhunda soğuk rüzgârlar esiyor gibiydi. Doğaüstü bir şeyler –çözemediği bir gizem– bu tuhaf olayla ruhuna hafifçe dokunmuştu sanki. Hiç düşünmeden, onun oğlanlara özgü çekingenliğinden kaynaklanan mesafenin altında yine oğlanlara özgü sevginin yattığını bilerek Teddy’ye sokuldu. O an Teddy’yi dünyadaki herkesten daha çok sevdiğini hissetti –Laura Teyzeden, İlse’den, Dean’den bile daha çok.

Teddy’nin kolu onu biraz daha sıkıca sardı. “Her neyse, sonuç olarak tam zamanında burada olduğum için mutluyum,” dedi. “Eğer gelmeseydim o deli adam seni korkudan öldürebilirdi.”

Orada hiç konuşmadan birkaç dakika öylece oturdular. Her şey muhteşem, çok güzel, hatta gerçek olamayacak kadar güzel görünüyordu. Emily rüya gördüğünü ya da yazdığı öykülerden birini yaşadığını düşündü. Fırtına tamamen dinmiş, bulutlar dağılmış, Ay yine parlamaya başlamıştı. Serin, temiz havadaki sessizlik ayartıcı seslerle bölünüyordu... Arkalarındaki akçaağaçların rüzgârla salınan dallarından zaman zaman düşen yağmur damlalarının sesiyle, kilisenin etrafında dans eden Rüzgâr Kadın'ın huzur veren sesiyle, uzaktaki denizin büyüleyici sesiyle ve daha da güzeli, gecenin içinden yükselen uzak, belli belirsiz seslerle...

Emily bütün bu sesleri ruhunun kulaklarıyla duyuyor ve daha önce hiç duymamış olduğunu düşünüyordu. İlerideki tarlalar, korular, yollar, sanki ay ışığında periler diyarının sırlarını barındırır gibi akıl çelen bilinmezliklerle uzanıyordu. Gümüşi beyaz papatyalar kimi hâlâ hatırlanan kimi unutulmuş mezarların üzerinde başlarını sallayıp salınıyorlardı. Yaşlı çamın dalları arasından bir baykuş kendi kendine neşeli kahkahalar atıyordu. Bu büyülü sesler Emily'nin ruhunu mistik şimşegin ele geçirmesine, bedeninin güçlü bir fırtınaya yakalanmış gibi titremesine neden oldu. Emily sadece kendileri için yaratılmış, gençlikten, gizemden ve hazdan oluşan bu yeni dünyada Teddy ve kendisinden başka hiç kimse yokmuş gibi hissediyordu. Sanki onlar da gecenin etkileyici kokusunun, baykuşun kahkahasının, gölgeleri salınan papatyaların bir parçasıydılar.

Teddy'ye gelice... O sadece Emily'nin uzun kirpiklerle çevrelenen gözleri, fildişi boynuna dökülen siyah buklelerle ay ışığı altında çok güzel ve solgun görüldüğünü düşünüyordu. Kıza biraz daha sıkı sarıldı –ve buna rağmen Murray gururu ve Murray saygınlığının tepkisiyle karşılaşmadı. “Emily,” diye fısıldadı. “Sen dünyanın en tatlı kızsın.”

Bu, milyonlarca delikanlı tarafından milyonlarca genç kıza söylenen sözlerin, sık tekrarlanmaktan anlamını yitirdiği, sıradanlaştığı düşünülebilir. Ama bu sözleri, gençlik yıllarınızın büyülü anlarında, ilk kez duyuyorsanız, size yepyeni, taze, muhteşem ve

sanki cennet bahçesinden kopup gelmiş gibi görünürler. Kim olduğunuzu, kaç yaşında olduğunuzu bilmiyorum ama lütfen dürüst olun ve bu sözleri sevdiğiniz delikanlının çekingen bir tavırla söylediğini duyduğunuz anın, hayatınızın en güzel anı olduğunu itiraf edin. Emily o ana dek hiç bilmediği, adeta dehşete düşüren bu tatlı heyecanı saçının telinden ayak parmaklarının ucuna kadar hissetti. Bu öyle bir histi ki sanki şimşek ruhuna dokunmuştu. Bu sözlerden sonraki adımın bir öpücük olması, son derece anlaşılır ve kınanmayacak bir şey olurdu elbette. Emily, Teddy'nin kendisini öpeceğini düşündü, Teddy de onu öpmekten başka bir şey düşünmüyordu ve yüzüne Geoff North gibi bir tokat yemeyeceğinden de emindi.

Ama bu öpücük hayata geçmedi. Onlar beklenti içinde orada öylece otururlarken bahçe kapısından içeri bir gölge süzüldü, ıslak çimlerin üzerinden yürüdü, Emily ve Teddy'nin yanında durdu ve tam Teddy pırıl pırıl siyah saçlı başını kıza doğru eğerken onun omuzuna dokundu. Emily başını kaldırdı. Bayan Kent ay ışığında net bir şekilde görülen yaralı yüzü, açık saçlarıyla orada durmuş, ağlamaklı bir ifadeyle onlara bakıyordu.

Emily ve Teddy aynı anda ayağa fırladılar. Emily'nin harikalar dünyası sabun köpüğü gibi bir anda yok oldu. Şimdi bambaşka bir dünyadaydı –anlamsız, hatta gülünç bir dünyada. Evet, gülünç. Her şey bir anda büyüsünü kaybetmiş, gülünç bir hale dönmüştü. Gecenin ikisinde –geçenlerde ilk kez duyduğu o korkunç sözcük neydi? Ah, evet, *flört etmek*– sekiz yaşındaki George Horton'ın mezarına oturmuş, Teddy ile flört ederken, Teddy'nin *annesini* tarafından yakalanmaktan daha gülünç ve daha inanılmaz bir şey olabilir miydi? Olayı duyan insanlar da mutlaka bu şekilde değerlendireceklerdi. Bir şey, bir an muhteşemken, bir sonraki an nasıl bu kadar anlamsızlaşabilirdi ki? Emily utançtan yerin dibine geçtiğini hissetti. Teddy'nin ise kendini aptal gibi hissettiğini biliyordu.

Ama Bayan Kent için yaşananlar gülünç değil korkunçtu. Anormal kıskanç olan Bayan Kent için gördükleri en uğursuz işa-

retti. Çukura kaçmış aç gözlerle Emily'ye baktı. "Demek oğlumu benden çalmaya çalışıyorsun," dedi. "O benim sahip olduğum tek şey ve sen onu benden çalmaya çalışıyorsun."

"Anne, Tanrı aşkına mantıklı ol!" diyerek araya girdi Teddy.

"Oğlum bana mantıklı olmamı söylüyor demek!" Bayan Kent Ay ile konuşur gibi başını gökyüzüne kaldırarak Teddy'nin sözlerini tekrarladı. "Mantıklı olmuş!"

"Evet, mantıklı ol," dedi Teddy öfkeyle. "Olay çıkarmanı gerektirecek bir şey yok ortada. Emily kazara kilisede kilitli kaldı ve Deli Bay Morrison da oradaydı. Kızcağz neredeyse korkudan ölecekti. Gelip onu kiliseden çıkardım ve yaşadığı travmayı atlatıp eve dönebilecek hale gelene kadar birkaç dakika burada oturduk. Hepsi bu."

"Onun kilisede kilitli kaldığını nasıl bildin?" diye sordu Bayan Kent.

Tam isabet! İşte bu cevaplanması çok zor bir soruydu. Teddy gerçeği söylese bunun kulağa çok aptalca geleceğini biliyordu ama yine de gerçeği söyledi.

"Beni çağırdı," dedi açık açık.

"Ve onu duydun, hem de iki kilometre öteden," diyen Bayan Kent tüyler ürpertici bir kahkaha attı. "Buna inanmamı beklemiyorsun herhalde, değil mi?"

Bu sırada Emily soğukkanlılığını yeniden kazanmıştı. Emily Byrd Starr, hayatında hiç bu kadar küçük düştüğünü hatırlamıyordu. Ay ışığının altında başını gururla dikleştirdiğinde, sahip olduğu Starr yüz hatlarına karşın, otuz yıl önceki Elizabeth Murray gibi görünüyordu.

"İster inanın ister inanmayın Teddy doğruyu söylüyor Bayan Kent," dedi kibirli bir tavırla. "Ayrıca oğlunuzu sizden çalmak gibi bir niyetim yok. Onu istemiyorum, sizinle gidebilir."

"Önce seni evine bırakacağım Emily," dedi Teddy. O da Emily kadar etkileyici görünmek istercesine başını geriye doğru atmış,

kollarını kavuşturmuştu. Aslında etkileyici görünemediğini düşünüyordu ama anlaşılan o ki bu tavrı Bayan Kent'i etkilemişti.

Bayan Kent ağlamaya başladı. "Git... Git," dedi hıçkırıklar arasında. "Onunla git, beni burada yapayalnız bırak."

Emily iyiden iyiye öfkelenmeye başlamıştı. Eğer bu mantıksız kadın olay çıkarmakta ısrarcıysa, tamam, olay çıkacaktı o zaman.

Buz gibi bir sesle, "Beni eve bırakmasına izin vermiyorum," dedi. "Teddy, annenle git."

"Bir de ona emir veriyorsun, öyle mi? Senin her dediğini yapacak, öyle mi?" diye bağırdı artık kontrolünü tamamen kaybetmiş gibi görünen Bayan Kent. Zayıf vücudu hıçkırıklarla sarsılıyor, ellerini ovuşturup duruyordu. "O ne yapacağına kendi karar verir! İster seninlegider, ister benimle gelir. Seçimini yap Teddy. Onun emirlerine göre hareket etmeyeceksin. Hadi seç!"

Bu sözleri söylerken dramatik bir sahne yaratmak istercesine ince parmağını zavallı Teddy'ye doğru sallıyordu.

Teddy gözlerinin önünde kendisi için tartışan iki kadının arasında kalan her erkek gibi çaresiz ve öfkeliydi. O an tek dileği binlerce kilometre uzakta olabilmekti. Ne kadar güç bir durumda kalmıştı –ayrıca Emily'nin önünde gülünç duruma düşmüştü! Neden onun annesi de diğer oğlanların anneleri gibi davranamıyordu? Neden bu kadar gergin ve hoşgörüsüzdü? Blair Water'da annesinin "biraz uçuk" olduğunun konuşulduğunu biliyordu. Bu sözlerle inanmıyordu. Ama sonuç olarak yine olay çıkarmıştı işte. Sürekli aynı şey oluyordu. İçine düştüğü zor durumdan nasıl kurtulacaktı şimdi? Eğer Emily ile giderse annesinin günlerce ağlayacağını, odasına kapanıp dua edeceğini biliyordu. Fakat diğer taraftan kilisede yaşadığı korkunç olaydan sonra Emily'nin o ıssız yolda tek başına yürümesine izin vermek de olacak iş değildi.

Teddy kararsızlık içinde bocalarken Emily durumu tek başına idare etti. Çok öfkeliydi. Buz gibi öfkesi tıpkı anlamsız yaygara kopararak yatışmayan, doğrudan olayın özüne inen Hugh Murray'nin öfkesini andırıyordu. "Siz aptal, bencil bir kadınsınız,"

dedi sakın bir sesle. “Ve oğlunuzun sizden nefret etmesine neden olacak bu saçma sapan davranışlarınız...”

“Bencil mi? Sen bana bencil mi diyorsun?” dedi Bayan Kent hıçkırıklar arasında. “Ben sadece Teddy için yaşıyorum –uğruna yaşadığım tek şey o.”

“Bencilsiniz.” Emily dimdik duruyordu. Kararmış gözlerinde Murray bakışı belirmişti ve loş ay ışığının altında bu bakış çok daha korkutucu görünüyordu. Dudaklarından dökülen sözcükleri bildiğinin farkında bile değildi ama bir şekilde biliyordu. “Onu sevdiğinizi düşünüyorsunuz ama aslında sadece kendinizi seviyorsunuz. Onun hayatını mahvetmeye kararlısınız. Shrewsbury’ye gitmesine izin vermiyorsunuz çünkü onun sizden ayrılması sizi üzecek. Onun değer verdiği her şeyi kıskanıyorsunuz ve bu duygunun önüne geçmek için hiçbir şey yapmıyorsunuz. Onun iyiliği için biraz olsun acı çekmeyi göze almıyorsunuz. Size anne bile denmez. Teddy çok yetenekli, herkes öyle söylüyor. Onunla gurur duymalı, ona bir şans vermelisiniz. Ama elbette bunu yapmayacaksınız. Günün birinde oğlunuz sizden nefret edecek... Görürsünüz, nefret edecek sizden.”

“Hayır, hayır,” diye inledi Bayan Kent. Sanki görünmez bir darbeden korunmak ister gibi büzülüp ellerini kaldırmış, Teddy’nin arkasına sığınmıştı. “Sen, sen çok zalim bir kızsın. Benim çektiğim acıların hiçbirini bilmiyorsun, yüreğimdeki yaraları bilmiyorsun sen. O benim sahip olduğum tek şey. Benim ondan başka hiçbir şeyim yok –tek bir anım bile yok. Anlayamazsın sen. Yapamam, ondan vazgeçemem.”

“Asıl kıskançlığınızın onun hayatını mahvetmesine izin verirsiniz onu kaybedersiniz,” dedi Emily kesin bir dille. Aslında Bayan Kent’ten her zaman korkmuştu. Şimdi ise artık ondan korkmuyor ve bir daha da ondan korkmayacağını biliyordu. “Onun değer verdiği her şeyden nefret ediyorsunuz... Arkadaşlarından, köpeğinden, resimlerinden. Bunun doğru olduğunu siz de biliyorsunuz. Ama oğlunuzu bu şekilde elinizde tutamazsınız Bayan Kent. Korkarım bu sözlerimin doğru olduğunu iş işten geçtikten

sonra anlayacaksınız. İyi geceler Teddy. Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkür ederim. İyi geceler Bayan Kent.”

Emily iyi geceler dileyerek son sözlerini söylemişti. Arkasını döndü, Teddy ve annesinin yüzlerine bakmadan, başını dikleştirerek yeşilliklerin arasında yürümeye başladı. Yağmurdan ıslanmış yolda aşağıya doğru yürüdü, önce çok öfkeliydi, sonra öfkesi yatışınca kendini çok yorgun hissetti, tek bir adım bile atamayacak kadar yorgundu. Güçsüz bacaklarının titrediğini fark etti. Gece yaşanan duygu kasırgası onu çok yormuştu ve şimdi ne yapacaktı? Eve, Yeni Ay’a gitme fikri hiç cazip gelmiyordu. Bu gece yaşanan skandalların ortaya çıkması durumunda Elizabeth Teyzenin öfkesiyle yüzleşebileceğini hiç sanmıyordu. Doktor Burnley’nin evine gitmeye karar verdi. Ilselerin kapısı hiç kilitlenmediğinden oraya vardığında kapıyı kolayca açtı ve şafak gökyüzünü aydınlatmaya başladığı sırada salona gidip kanepeye uzandı. Ilse’yi uyandırmanın gereği yoktu. Sabah ona –Teddy’nin söylediği şey ve Bayan Kentle yaşanan olay dışında– her şeyi anlatacak ve kimseye söylememesi için söz verdirecekti. Gizleyeceği şeylerin biri çok güzel, diğeri üzerinde konuşulması bile sıkıntı veren bir şeydi. Bayan Kent’in diğer kadınlar gibi olmadığı biliniyordu, bu nedenle yaşananlar konusunda üzölmek gereksizdi. Ama o kadın narin, güzel bir şeyi mahvetmiş, bozmuştu –sonsuz dek çok güzel olarak düşünölecek bir anı, saçma sapan hareketleriyle lekelemişti. Ayrıca zavallı Teddy’nin kendini çok kötü hissetmesine neden olmuştu. *Bu* Emily’nin asla yürekten affedemeyeceğı bir şeydi.

Uykuya dalarken o heyecan verici gecede yaşanan olayları aklından geçirdi... Kilisede hapis kalmasını, eli köpeğedeğdiğinde yaşadığı korkuyu, Deli Bay Morrison onu bulmaya çalışırken yaşadığı dehşeti, Teddy’nin sesini duymanın verdiği rahatlama ve mutluluğı, mezarlıkta –diğer tüm yerler dururken evet mezarlıkta yaşanan– ay ışığıyla aydınlanan kısacık aşk hikâyesini, ruh sağlığı bozuk ve kıskanç Bayan Kent’in trajikomik sözlerini...

Uykuya dalmak üzereyken, “Umarım ona fazla sert davranmamışımdır,” diye düşündü Emily. “Eğer fazla sert davrandıysam

üzülürüm. Sanırım bunu günlüğüme kötü davranışlarımdan biri olarak yazmam gerekecek. Bu gece sanki bir anda büyümüş gibi hissediyorum kendimi –dün bana yıllar öncede kalmış gibi geliyor. Bu yaşananlar, günlüğümde muhteşem bir bölüm oluşturacak. Hepsini yazacağım... Teddy'nin dünyanın en tatlı kızı olduğumu söylemesi dışında her şeyi. *Bu yazılamayacak kadar değerli benim için. Bu sözleri –sadece– ben hatırlayacağım.*”

4. Bölüm

İnsanların Gördükleri

Emily Yeni Ay'da mutfakın yerlerini paspaslamayı bitirmiş ve Yeni Ay geleneklerinden biri olan *-ben burada kalacağım* sözleriyle meşhur büyük büyükanne tarafından bulunduğu söylenen- zemindeki güzel ve karmaşık "balıksırtı deseni" zımparalayarak temizlemeye odaklanmıştı. Emily'ye yer döşemelerini zımparalayarak temizlemeyi Laura Teyze öğretmiş ve Emily bunu yaptığında yeteneğine hayran kalmıştı. Elizabeth Teyze bile Emily'nin ünlü deseni ustaca temizlediğini söylemişti ki o birini övüyorsa diğer yorumları dinlemeye bile gerek yoktu. Blair Water'da eski usul zımparalama tekniğinin uygulanmaya devam ettiği tek ev Yeni Ay'dı. Diğer evlerdeki kadınlar uzun süre önce zeminlerini "yeni icat edilen" aletler ve yüzey temizleyicileri ile temizlemeye başlamışlardı. Ama Bayan Elizabeth Murray bu tip yeniliklere sıcak bakmıyordu. Yeni Ay'ı o yönettiği sürece aydınlanma mumlarla sağlanacak ve zımparalanmış döşemeler bembeyaz parlatacaktı. Elizabeth Teyze o gün Emily'ye zımparalama yaparken Laura Teyzenin eski "Hubbard Ana" elbisesini giymesi konusunda ısrar ederek kızı çileden çıkarmıştı. Hubbard Ana elbisesini yeni nesile açıklamak gerekirse, bu dümdüz inen, genellikle yataktan kalkınca sabahlık olarak kullanılan, sıcak tuttuğu ve kolay giyilip çıkarıldığı için oldukça tercih edilen bol bir giysiydi. Aslında Elizabeth Teyze, Hubbard Ana elbisesini onaylamıyor, bu elbiseyi rüküşlük ve pasaklılığın son noktası gibi görüyordu. Laura Teyzenin bir tane daha almasına izin vermemişti çünkü aslında leylak rengine olup solup beyaza yakın bir renge dönmüş bu elbise henüz erzak torbası yapılamayacak kadar iyiydi -Emily'nin giymesi için ısrar ettiği elbise de işte buydu.

Emily bu elbiselerden en az Elizabeth Teyzenin nefret ettiği kadar nefret ediyordu. Bu tip elbiseler Yeni Ay'da geçirdiği ilk yaz giydiği "önlüklerden" bile daha kötüydü. Genç omuzlarından biçimsiz bir şekilde dökülüp ayaklarına kadar uzanan Laura Teyzenin Hubbard Ana elbisesi içinde gülünç görüldüğünü biliyordu ve "gülünç görünmek" her zaman onu çok rahatsız ederdi. Hatta bir keresinde "gülünç duruma düşmektense kötü görünmeyi tercih ederim" diyerek Elizabeth Teyzeyi şoke etmişti. Emily bu korkunç kılıkta zemini zımparalayıp fırçalarken kapıda biri belirirse diye hemen koşup kaçabilmek için sürekli kapıya bakıyordu.

Aslında Emily'nin de gayet iyi bildiği üzere "koşup kaçmak" bir Murray geleneği değildi. Yeni Ay'da yaşayanların her zaman duruma uygun ve düzgün giysiler içinde olmaları beklenmesine karşın ne giymiş olurlarsa olsunlar biri geldiğinde yerlerinden asla kıpırdamazlardı. Emily aslında bir Murray gibi davranması gerektiğini biliyordu ama öyle genç ve saftı ki Laura Teyzenin Hubbard Ana giysisinin içinde görülecek olursa utançtan öleceğini düşünüyordu. Elbise yırtık pırtık değil tertemizdi ama gülünçtü!

Emily tam işini bitirip temizlik malzemelerini eski zamanlardan beri hep konduğu yere, mutfak rafının altındaki nişe koymuştu ki avludan yabancı seslerin geldiğini duydu. Pencereden hızlı bir bakış atınca seslerin kime ait olduğunu gördü. Bayan Beulah Potter ve Bayan Ann Cyrilla Potter şüphesiz Kadın Kilise Gönüllüleri Derneği'nin planlanan toplantısı hakkında konuşmak için uğramışlardı. Blair Water'da resmi olmayan komşu ziyaretlerinde âdet olduğu üzere arka kapıdan gelmişler, Kuzen Jimmy'nin mandıraya uzanan taştan yürüyüş yolunun iki yanına dikmiş olduğu göz alıcı gülhatmi kümelerini geçmişlerdi bile. Ve onlar, Emily'nin tüm Blair Water'dakilere kıyasla kendisini bu korkunç durumda görmesini isteyeceği son iki kişiydi. Kız bir an bile düşünmeden Kuzen Jimmy'nin iş tulumlarıyla botlarının olduğu odaya daldı ve kapıyı kapadı.

Bayan Ann Cyrilla mutfak kapısını iki kez çalmasına karşın Emily yerinden bile kıpırdamadı. Laura Teyzenin tavan arasında

dokuma tezgâhında çalıştığını biliyordu –yukarıdan gelen, dokuma tezgâhının pedalının çıkardığı sesi duyabiliyordu. Ama Elizabeth Teyze ziyaretçileri görüp duyabilirdi. Onları oturma odasına alırsa Emily de onlar oraya girer girmez kaçabilirdi. O an tek bir konuda kesin olarak kararlıydı –kendisini Hubbard Ana elbisesi içinde görmeyeceklerdi. Bayan Potter sıksa, zehir saçan bir dili olan hain bir dedikoducuydu ve genel olarak kimseyi –özellikle de Emily’yi– hiç sevmezdi. Bayan Ann Cyrilla ise tombul, hoş görünümlü, ılımlı ve sevimli bir dedikoducuydu. Bu özellikleri sayesinde de Bayan Potter’ın bir yılda vereceği zararı bir haftada verebilirdi. Emily ondan hoşlanmamak bir yana aynı zamanda kadına hiç güvenmiyordu. Bayan Ann Cyrilla’nın yüzlerine karşı son derece tatlı ve büyüleyici davrandığı insanların arkalarından alay edip güldüğünü pek çok kez duymuştu. Derry Göleti bölgesinde yaşayan “şık giyimli Wallacelardan” olan Bayan Ann Cyrilla en çok da diğer insanların giysileriyle alay etmekten hoşlanıyordu.

Kapıya bir kez daha vuruldu. Kısa ve keskin vuruşu duyan Emily bu kez kapıyı çalanın Bayan Potter olduğunu anladı. Belli ki sabırsızlanmaya başlamışlardı. İnekler otlaktan dönene kadar çalabilirler kapıyı, diye düşündü Emily. Asla Hubbard Ana elbisesi içinde gidip kapıyı açmayacaktı. Sonra, Bayan Elizabeth’in ahırın arkasında böğürtlen toplamakta olduğunu, eğer isterlerse gidip onu çağırabileceğini ve bu sırada eve girip bekleyebileceklerini söyleyen Perry’nin sesini duydu. Ve ne yazık ki ziyaretçiler Emily’yi büyük bir hayal kırıklığına uğratarak bu teklifi kabul ettiler. Mutfağa girdiklerinde Bayan Potter homurdanarak, Bayan Ann Cyrilla ise derin bir nefes alarak koltuğa oturdu ve birkaç saniye içinde Perry’nin avluda giderek uzaklaşan ayak sesleri duyulmaz oldu. İşte o an Emily çok zor bir durumda olduğunu fark etti. İçinde bulunduğu küçük oda havasız ve ağzına kadar eşya doluydu. Kuzen Jimmy’nin iş kıyafetleri ve tüm ayakkabılar buradaydı. Burada uzun süre kalmaktan hiç hoşlanmayacağını düşünen Emily, Perry’nin Elizabeth Teyzeyi bir an önce bulmasını yürekten diledi.

“Sıcaktan bayılacağım şimdi,” diye sızlandı Bayan Ann Cyrilla.

Zavallı Emily –hayır, hayır, ona zavallı Emily dememeliyiz, bunu hak etmiyor, sonuçta sadece yanlış bir karar aldı ve sonuçlarına da katlanması gerekiyor– Bayan Ann Cyrilla’ya yürekten katılıyordu zira o dar ve sıkışık alanda şimdiden bütün vücudu terden sırlıslıklam olmuştu.

“Ben sıcaktan şişman insanlar kadar çok etkilenmiyorum,” dedi Bayan Potter. “Umarım Elizabeth bizi fazla bekletmez. Laura yukarıda dokuma yapıyor, tavan arasından gelen dokuma tezgâhının sesini duyabiliyorum. Zaten onunla konuşmanın bize faydası olmaz... Elizabeth onun verdiği bütün sözleri hükümsüz kılar. Anlaşılan birileri zemini zımparalamayı yeni bitirmiş. Şu eski püskü tahta döşemeye baksana! Elizabeth Murray’nin bunları yenilemesi gerek aslında ama eli öyle sıkı ki bunu asla yapmaz. Şu ocağın üzerindeki rafta sıralanmış mumlara bak, tüm bu eziyet ve yetersiz aydınlanmaya sadece gaz yağı biraz daha maliyetli olduğu için katlanıyor. Ama parasını öbür tarafa götüremeyecek –bir Murray bile olsa o kapıdan geçerken hepsini geride bırakmak zorunda.”

Emily şoke olmuştu. O daracık, sıcak yerde boğulmak üzere olmasının yanı sıra aynı zamanda gizlice birilerine kulak misafırlığı ediyordu. Bunu, Maywood’da masanın altına saklanıp, teyze ve dayılarının geleceğine karar vermesini dinlediği akşamdan beri ilk kez yapıyordu. Ama elbette o akşam isteyerek konuşmaları gizlice dinlemişken, bu yaşadığı olayda dinlemeye mecbur kalmıştı –Hubbard Ana elbisesi buna mecbur etmişti onu. Bu biraz olsun kızı rahatlatırsa da Bayan Potter’ın yorumlarına duyduğu öfkeyi azaltmıyordu elbette. Elizabeth Teyze için nasıl eli sıkı derdi bu kadın? Elizabeth Teyze *kesinlikle* eli sıkı biri değildi. Kadının sözlerini düşündükçe Emily’nin Bayan Potter’a duyduğu öfke gide-rek daha da artıyordu. Kendisi de zaman zaman içinden Elizabeth Teyzeyi eleştirirdi ama bunu bir yabancının yapması kabul edilemez bir şeydi. Ayrıca bir de Murrayler hakkındaki dokundurması vardı. Emily o sözleri söylerken kadının gözlerinde beliren kötücül pırıltıyı görebiliyor gibiydi. Mumlara gelince...

“Murrayler mum ışığında, sizin gün ışığında görebildiğinizden daha net görürler Bayan Potter,” diye düşündü Emily mağrurca – ya da sırtından ter boşanırken ve içine eski deri kokusundan başka bir koku çekemezken olabildiği kadar mağrurca.

“Bence Emily’yi bu yıldan sonra okula göndermemeye karar vermesinin nedeni de masrafları düşünmesi,” dedi Bayan Ann Cyrilla. “Herkes kızı hiç değilse bir yıl Shrewsbury’ye göndermesi gerektiğini düşünüyor –başka bir şey için olmasa bile o meşhur aile gururunun hatırına yapmalı bunu bence. Ama göndermemeye karar vermiş duyduğuma göre.”

Bu sözler Emily’nin yüreğine bir hançer saplanmış gibi hissetmesine neden oldu. O ana dek şüpheleri olmasına karşın Elizabeth Teyzenin kendisini Shrewsbury’ye göndermeyeceğinden kesin olarak emin değildi. Şimdi ise gidemeyeceğini kesin olarak bilmenin acısıyla gözleri yaşlarla doldu –hayal kırıklığından kaynaklanan, acı verici yaşlarla.

“Emily hayatını kazanmak için eğitim almak zorunda,” dedi Bayan Potter. “Babası ona hiçbir şey bırakmamış.”

Yumruklarını sıkkan Emily, “Hayır, bıraktı,” diye fısıldadı. O an duyduğu yakıcı öfke, gözündeki yaşları kurutmuştu.

“Ah...” diyen Bayan Ann Cyrilla küçümsercesine bir kahkaha attı. “Ben Emily’nin hayatını öykü yazarak kazanacağını duydum –sadece hayatını kazanmakla kalmayıp bir servet bile edinebilir belki.” Sonra bir kahkaha daha attı. Bu, düşünmesi bile son derece komik bir şeydi. Bayan Ann Cyrilla uzun zamandır bu kadar komik bir şey duymamıştı.

“Saçma sapan şeyler karalayarak zamanını boşa harcadığını ben de duydum,” dedi Bayan Potter. “Elizabeth’in yerinde olsaydım bu saçmalığa hemen son verirdim.”

“Bunu kolayca yapabileceğini hiç sanmıyorum. Bildiğim kadarıyla idare etmesi oldukça zor bir kız o –bütün Murrayler gibi dik kafalı. Onların hepsi keçi kadar inatçı.”

Emily öfkeyle, “Hakkımızda ne kadar da saygısızca konuşuyor! Ah, keşke üzerimde şu Hubbard Ana elbisesi olmasaydı da kapıyı açıp onunla yüzleşebilseydim,” diye düşündü.

“İnsan doğası hakkında bir şeyler biliyorsam o kızın dizginlerinin sıkı tutulması lazım,” dedi Bayan Potter. “Yakında birle riyle flört etmeye başlar –halinden tavrından çok belli. Yakında bir Juliet olayı daha yaşarız. Bak görürsün. Daha on dört yaşında olmasına rağmen gözü dışarıda! Üstelik bakışları da son derece uygunsuz.”

Emily alaycı bir tavırla, “Hayır efendim! Ayrıca annem öyle biri değildi! İstese olabilirdi ama değildi. Sen... Sen istesen de flört edemezsin... Saygıdeğer rolü yapan yaşlı cadı!”

“Kız, zavallı Juliet kadar güzel değil. Ayrıca sinsi ve derin bir çocuk. Bayan Dutton onun aynı zamanda gördüğü en sinsi çocuk olduğunu söylüyor. Ama yine de o zavallı kızda hoşuma giden bir şeyler var.”

Bayan Ann Cyrilla’nın bu sözleri söylerkenki ses tonu oldukça küstahçaydı. Zavallı Emily daracık alanda, ayakkabıların arasında acıyla kıvrandı.

“Onda beni en çok rahatsız eden şey çokbilmiş olması,” dedi Bayan Potter kararlı bir sesle. “Kitaplarda okuduğu şeyleri sanki kendi fikirleri ve sözleriymiş gibi söylüyor...”

Emily öfkeyle, “Hayır!” dedi içinden.

“Ayrıca çok alaycı, huysuz ve elbette Lucifer kadar gururlu,” diyerek sözlerine devam etti Bayan Potter.

Bayan Ann Cyrilla yine o tatlı kahkahalarından birini attı.

“Gururlu sözcüğünü kullanmadan bir Murray’yi tanımlayamazsın zaten. Ama gurur bir yana bence en kötü huyları, kim senin bir işi kendileri kadar iyi yapamayacağını düşünmeleri ve ne yazık ki bu huy Emily’de de fazlasıyla var. Hatta öyle ki Bay Johnson’dan daha iyi vaaz verebileceğini bile düşünüyor.”

Emily, "Vaazlarından birinde çelişkiye düştüğünü söylediğim için söylüyorsun bunu ama evet, çelişti gerçekten de. Kaldı ki ben sizin en az bir düzine vaazı eleştirdiğinizi kendi kulaklarımla duydum Bayan Ann Cyrilla," diye geçirdi içinden.

"Ayrıca çok kıskanç bir çocuk," diyerek sözlerine devam etti Ann Cyrilla. "Yenilgiye asla tahammül edemiyor –her konuda hep birinci olmak istiyor. Konser gecesi ağlamasının nedeni de Ilse Burnley çok başarılı olduğundan onu kıskanmasıydı bence. Emily çok başarısızdı o gece –sopa gibi durdu sahnede. Bir de kendinden büyük insanlara sürekli karşı çıkıyor. Eğer bu kabul edilemez bir terbiyesizlik olmasa komik bile bulunabilir."

"Elizabeth'in kızı bu konuda terbiye etmemesi şaşılacak şey. Bunun nedeni yine o meşhur Murray tarzı sanırım. Malum Murrayler diğer insanlardan üstün olduklarını düşünürler," dedi Bayan Potter.

Öfkeden yanakları kızaran Emily etrafını saran botlara, "Öyleyiz zaten," diye fısıldadı.

"Bence Emily'nin hatalarının çoğunun nedeni Ilse Burnley," dedi Ann Cyrilla. "Ilse ile bu kadar yakın arkadaş olmasına izin verilmemesi gerek bence. Ilse'nin de babası gibi inançsız olduğunu söylüyor herkes. Zaten ben bile kıza baktığımda onun Tanrı'ya ve Şeytan'a inanmadığını görebiliyorum."

"Şeytan'a inanmaması senin gibi bir şeytan için Tanrı'ya inanmamasından daha kötü bir şey olmalı," dedi Emily içinden.

"Doktor, sevgili karısının Leo Mitchell'la kaçmadığını öğrendikten sonra kızla ilgilenmeye başladı," diyerek dudak büzdü Bayan Potter. "Artık kızın Pazar Okulu'na gitmesinde ısrarcıymış. Ama ben yine de Ilse'nin Emily için doğru bir arkadaş olduğunu düşünmüyorum. Ağzına geleni söylüyormuş kız. Mark Burns bir gün doktorun muayenehanesindeyken Ilse'nin salondan, büyük olasılıkla köpeğine, 'Defol, seni lanet olası!' diye bağırdığını duymuş."

"Aman Tanrım!" diye sızlandı Bayan Ann Cyrilla.

“Geçen hafta ne gördüğümü bilsen dudağın uçuklar –hem de kendi gözlerimle gördüm!” Bayan Potter, Ann Cyrilla’nın şüpheyeye düşmesine izin vermek istemezmiş gibi kendi gözleriyle gördüğünü belirgin bir biçimde vurgulamıştı.

“Ah, o kız hakkında ne söylersen söyle şaşırmam,” dedi Bayan Ann Cyrilla. “Geçen salı gecesi Johnsonlardaki kutlamada erkek giysileri giymiş olduğunu duydum.”

“Aynen öyle. Ama bu olay Johnsonlarda değil benim ön avlumda oldu. Annesi için güllerimden bir kök almak için uğrayan Jen Strang’le geldi. Ona dikiş dikip dikemediğini, yemek yapıp yapamadığını ve aklını başına getirecek birkaç şey daha sordum. Ilse yüzüsüzce hepsine ‘hayır’ yanıtını verdi, ardından bana ne dese beğenirsin?”

Bayan Ann Cyrilla hevesle, “Ne dedi, ne dedi?” diye sordu.

“Peki ya siz bir bacağıınızın üzerinde durup diğer bacağıınızı göz hizanıza kadar kaldırabilir misiniz Bayan Potter? Ben kaldırıbilirim,” dedi. Ve...” Bayan Potter boğuklaştırıp sesine bir dehşet havası vererek, “Bunu yaptı!” diye ekledi.

İçeriden bu konuşmalara kulak misafiri olan dinleyici, yüzünü Kuzen Jimmy’nin reçine kokan gri iş tulumuna gömmüş ve bir kahkaha krizine girmişti. Ilse gerçekten de tam bir delifişekti!

“Tanrı aşkına! Etrafta erkekler de var mıydı?” diye sordu dehşete kapılan Ann Cyrilla.

“Hayır, neyse ki yoktu. Ama bana sorarsan olsaydı da o kız yine aynı şeyi yapardı. Ne de olsa yola yakındık, her an biri geçebilirdi. Utançtan yerin dibine girdim. Benim zamanımda bir genç kız böyle bir şey yapmaktansa ölmeyi tercih ederdi.”

“Yine de bu olay, Emily’yle ikisinin ay ışığı altında kumsalda çıplak suya girmelerinden daha beter değil,” dedi Ann Cyrilla. “Bu duyduğum en büyük skandal. Sen de duymuş muydun bunu?”

“Elbette duydum. Blair Water’da Elizabeth ve Laura dışında duymayan kaldı mı ki? Ama ayrıntılarını bilmiyorum. Onları gören olmuş mu?”

“Yok canım, neyse ki o kadar kötü değil. Ilse anlattı. Hem de son derece doğal bir şeymiş gibi. Bana sorarsan birinin Laura ve Elizabeth’e bunu söylemesi gerek.”

“Sen söylesene,” diye önerdi Bayan Potter.

“Yok, ben söyleyemem. Komşularımla aramda gerginlik olsun istemem. Tanrı’ya şükür, Emily benim himayem altında değil. Eğer olsaydı Kambur Priest’le bu kadar çok zaman geçirmesine de izin vermezdim. O adam, tuhaf Priestlerin en tuhafı. Kızı kötü etkilediğinden hiç şüphem yok. O tuhaf yeşil gözleriyle bana her bakışında içim ürperiyor. Bana kalırsa o da hiçbir şeye inanmıyor.”

Emily alaycı bir gülümsemeyle, “Şeytan’a bile mi?” diye düşündü.

“Etrafta Emily ve o adam hakkında hoş olmayan bir hikâye dolaşıyor,” dedi Bayan Potter. “Bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum doğrusu. Geçen çarşamba akşamı, gün batarken tepede oldukça tuhaf davranırken görülmüşler. Gözlerini gökyüzüne sabitleyip yürüyorlarmış, sonra birden durmuşlar, önce biri, sonra diğeri ellerini havaya kaldırıp tuhaf hareketler yapmış. Sonra da ara ara yine böyle yaparak yürümeye devam etmişler. Bayan Price penceresinden onları izlemiş ve bu yaptıklarına bir anlam verememiş. Henüz yıldızlar belirmeye başlamamış olduğundan ve gökyüzünde görülecek bir şey olmadığından daha da anlamsız gelmiş hareketleri ona. Zavallı kadın, bu hareketlerinin ne anlama geldiğini düşünerek sabahı sabah etmiş.”

“İşte bütün bunlar bizi aynı sonuca ulaştırıyor... Emily Starr’ın sürekli kontrol altında tutulması gerek,” dedi Ann Cyrilla. “Bazen Gladys ve Muriel’in o kızla fazla zaman geçirmelerine izin vermemenin daha akıllıca olacağını düşünüyorum.”

Emily, “Keşke izin vermesen,” diye geçirdi içinden memnuniyetle. “Son derece aptallar ve Ilse ile benim peşimizden ayrılmıyorlar.”

“Sonuç olarak o kıza acıyorum,” dedi Bayan Potter. “Kendini bir şey sanıyor ama dünyadan haberi yok, her an yanlış yola sapabilir. Akli başında, düzgün hiçbir erkek onu istemez. Geoff North bir kez onunla evine kadar yürüdüğünü ve bunun ona yetip arttığını söylüyor.”

Emily, “İnanırım,” diye düşündü. “Demek ki Geoff iki cümleyi bir araya getirebiliyormuş.”

“Ama o kızın fazla yaşayacağını sanmıyorum. Tüberküloza yatkın görünüyor. Gerçekten de o zavallı şey için üzülüyorum Ann Cyrilla.”

Bu sözler Emily için bardağı taşıran son damlaydı. Beulah Potter ona, tam bir Starr ve yarı Murray olduğu için acıyordu demek! Üzerinde Hubbard Ana elbisesi bile olsa bu sözlerle karşılık vermemesi düşünülemezdi!

Bir anda saklandığı küçük odanın kapısı açıldı ve arkasında botlarla iş tulumları görünen Emily, Hubbard Ana elbisesi içinde mutfakta belirdi. Yanakları kıpkırmızıydı ve gözleri öfkeden koyulaşmıştı. Emily’nin bir anda ortaya çıkması karşısında Bayan Ann Cyrilla ve Bayan Beulah Potter’ın ağızları açık kaldı, yüzleri kızardı ve ikisi de donup kaldı.

Emily birkaç dakika sessizce, küçümser bakışlarla onlara baktı. Sonra hiçbir şey söylemeden, bir kraliçe edasıyla mutfak geçip oturma odasına doğru yürürken, Elizabeth Teyze konukları beklettiği için özürler sıralayarak basamaklarda belirdi. Bayan Potter ve Bayan Ann Cyrilla öyle büyük bir şok yaşamışlardı ki zar zor Kadın Kilise Gönüllüleri toplantısı hakkında birkaç kelime edip gereksiz birkaç soru ve cevabın ardından kendilerini dışarı zor attılar. Elizabeth Teyze onların neden böyle tuhaf davrandıklarını bilmediğinden, beklettiği için kendisine kırıldıklarını düşündü. Ama sonra hemen bu düşünceyi aklından çıkardı. Ne de olsa bir Murray, Potterların ne yaptığı ve düşündüğüne aldırmazdı. Mutfak yanındaki küçük odanın açık kapısının dili olmadığından yaşananları anlatamıyordu ve Elizabeth Murray kızın yatağında

başını yastığına gömüp utanç, öfke ve küçük düşmüşlük hissiyle hüüngür hüüngür ağladığını bilmiyordu. Emily incinmişti, gururu kırılmıştı. Bütün bunları yaşamasının tek nedeni aptalca kibri, o elbisenin içinde görülmek istememesiydi –bunu biliyordu ama cezası çok ağır olmuştu.

Bayan Potter'ın söylediklerine fazla aldırmamıştı ama Bayan Ann Cyrilla'ın ektiği kötülük tohumları hâlâ canını yakıyordu. Emily her zaman kendisine karşı nazik ve dostça davranan, iltifatlar eden Bayan Ann Cyrilla'den hoşlandığını düşünmüştü. Onun kendisini gerçekten sevdiğini düşünmüştü. Fakat şimdi onun kendisi hakkındaki gerçek düşüncelerini kulaklarıyla duymuştu!

“Hakkımda tek bir güzel söz dahi edemezler miydi?” dedi hıçkırıklar arasında. “Kendimi kirlenmiş hissediyorum... Kendi aptallığımdan, onların kötülüğünden zihnim allak bullak, karmakarışık. Acaba yine kendimi temiz hissedeceğim günler gelecek mi?”

Emily yaşadıklarını günlüğüne yazana kadar kendini temiz hissedemedi. Yaşananları kâğıda döktüğünde olaya daha az anlam yüklemeye başladı ve tamamen temiz hissedebilmek için felsefeyi yardıma çağırdı.

“Bay Carpenter, her deneyimden bir şeyler öğrenmemiz gerektiğini söyler,” diye yazdı. “İyi ya da kötü, her deneyime tarafsızca bakmayı başarabilirsek mutlaka bize katacağı bir şeyler olurmuş.” Sonra da acı acı ekledi: “Bu da benim yaşam boyu bildiğim ama kendim için hiç kullanamadığım güzel öğütlerden biri...”

Tamam, o zaman ben de bu yaşananlara tarafsız bir şekilde bakmaya çalışacağım! Sanırım önce hakkımda söylenenleri düşünmem ve hangisinin *doğru* hangisinin *yanlış* olduğuna karar vermem gerekiyor, tabii nelerin çarpıtıldığına da –ki bence çarpıtılanlar yanlıştan da kötü.

Bugün yaşananlarda, odaya saklanmış olmam benim yanlışlarımın başında geliyor. Orada uzun süre saklandıktan sonra öylece bir anda ortaya çıkıvermem, onları şaşkına çevirmem de bir diğer yanlışım. Ama bunlara tarafsız bir biçimde bakamıyorum henüz

—çünkü iyi ki yapmışım diyorum şu an. Evet, beni Hubbard Ana elbisesi içinde görmüş olmalarına karşın yine de memnunum yaptıklarından! Beni gördükleri an yüzlerinde beliren ifadeyi hayatım boyunca unutmayacağım! Özellikle Bayan Ann Cyrilla'nın. Bayan Potter ona göre çok daha dürüst biri. Söylediklerini yüzümce karşı da söyler ama Bayan Ann Cyrilla bunu asla yapmaz. Son nefesini verirken bile içyüzünün bu şekilde açığa çıkmasından huzursuzluk duyacak o.

Emily Byrd Starr hakkındaki eleştirilerine ve Emily Byrd Starr'ın bu eleştirileri hak ettiğini açıkça ya da üstü kapalı bir şekilde söylemelerine gelince... Dürüst ol Emily ve yüreğinin içine bakıp kendini görmeye çalış... Bayan Potter'ın gördüğü gibi —senin bugüne kadar sandığın gibi değil de— gerçek Emily'yi görmeye çalış.

(Sanırım bunu yapmaya çalışmak oldukça ilgi çekici olacak!)

Öncelikle Bayan Ann Cyrilla benim dikkafalı olduğumu söyledi.

Dikkafalı mıyım *ben*?

Ben, kararlı biri olduğumu düşünüyorum ama Elizabeth Teyze inatçı olduğumu söylüyor. Ama dikkafalılık bence bu ikisinden daha kötü bir şey. Kararlılık iyi bir özellik, inatçılık da eğer insanın biraz cesareti varsa bence saygı duyulabilecek bir özellik. Ama dikkafalı biri, belli bir olaydaki yanlışını anlayamayacak kadar aptal biridir ve aptalca olmasına karşın aynı şeyi yapmakta ısrarcıdır. Kısacası körü körüne önündeki taş duvara doğru koşmakta ısrar eder.

Hayır, ben dikkafalı değilim. Taş duvarları görebiliyorum ben.

Ama kartondan yapılmış bir taklit değil de *gerçekten* taştan yapılmış bir duvar olduğuna ikna olmam zaman alıyor. Bu nedenle *inatçı* olduğumu kabul ediyorum.

Bayan Potter flörtle ilgilendiğimi söyledi. Bu tamamen gerçek dışı, o nedenle üzerinde düşünmeme bile gerek yok. Ayrıca 'bakışlarımın uygunsuz' olduğunu da söyledi. Gerçekten öyle mi?

Öyleyse bunu farkında olmadan yapıyorum ama anlaşılan insan farkında olmasa da etrafa uygunsuz bakışlar atabiliyor demek ki zaman zaman. O zaman buna nasıl engel olabilirim ki? Hayatım boyunca gözlerim yerde olamaz. Dean geçen gün bana, 'Bana böyle baktığında, benden ne istersen yapmamam elimde değil Yıldız,' demişti.

Ayrıca geçen hafta Perry'ye okulun pazar pikniğine gelmesi için ısrar ederken (Perry pazar pikniklerinden nefret eder) ona 'uygunsuz' bir şekilde baktığımı söyleyen Elizabeth Teyze durumdan oldukça rahatsız olmuştu.

Her iki olayda da ben sadece karşımdakine *yalvarırcasına* baktığımı düşünüyordum.

Bayan Ann Cyrilla benim güzel olmadığımı söyledi. Bu doğru mu?"

Emily kalemini bıraktı, aynanın önüne gidip 'tarafsız' bir şekilde yüz hatlarını incelemeye başladı. Saçları siyah, gözleri eflatuni gri ve dudakları kırmızıydı. O ana kadar hiç de fena sayılmazdı. Alnı fazla genişti ama yeni saç tarama şekliyle bu kusurunu örtmüştü. Teni bembeyazdı ve çocukken solgun olan yanakları şimdi pembe bir inci rengini almıştı. Ağzı biraz büyüktü ama dişleri güzeldi. Hafif sivri kulakları ona perimsi bir büyüleyicilik katıyordu. İnce uzun, henüz yetişkinliğe erişmemiş vücut hatları hoştu. Ayaklarının ve ayak bileklerinin güzel olduğunu biliyordu çünkü Nancy Teyze bunları Shipley'den aldığını söylemişti. Emily farklı açılardan dürüstçe aynadaki Emily'ye baktıktan sonra günlüğüne geri döndü.

"Güzel olmadığımı karar verdim," yazdı. "Saçımı belli bir şekilde taradığımda güzel görünüyorum ama gerçek anlamda güzel bir kız saçını nasıl tararsa tarasın güzeldir. Bu nedenle Bayan Ann Cyrilla bu konuda haklı. Yine de onun ima ettiği kadar çirkin olduğumu da düşünmüyorum.

Sonra bir de sinsi olduğumu söyledi –ve derin. Her ne kadar onun ses tonundan bunu kötü bir şey olarak gördüğü belli olsa

da bence derin olmak kötü bir şey değil. Sığ biri olmaktansa derin biri olmayı tercih ederim. Ama sinsi miyim? Hayır, değilim. Peki o zaman neden insanlar sinsi olduğumu düşünüyorlar? Ruth Teyze de sürekli sinsi olduğumu söylüyor. Bence bu insanlardan sıkıldığımda veya yorulduğumda, birden kendi dünyama adım atıp kapılarımı kapamamdan kaynaklanıyor. İnsanlar buna kırılıyorlar –yüzlerine kapı kapandığında kırılmaları oldukça doğal. Aslında bu bir savunma mekanizması ama onlar sinsilik olarak nitelendiriyorlar. Bu nedenle öyle düşünmeleri umurumda değil.

Bayan Potter çok kötü bir şey söyledi –kitaplardan okuduklarımı kendi sözlerimmiş gibi etrafta söylüyor ve zekiymiş gibi görünmeye çalışıyormuşum. Dürüstçe söylüyorum, asla ‘zekiymiş gibi görünmeye’ çalışmadım. Ama yine de aklımdan geçen bir şeyin sözcüklere döküldüğünde kulağa nasıl geldiğini anlamaya çalışıyorum. Belki bu da bir çeşit gösteriş olabilir. Bu konuda dikkatli olmam gerek.

Kıskançlığa gelince, hayır, kesinlikle kıskanç değilim. Her konuda ön planda olmaktan hoşlandığımı itiraf ediyorum. Ama o gece konserde ağlamış olmamın nedeni Ilse’yi kıskanmam değildi. Ağladım çünkü kendimi gülünç duruma düşürdüm. Bayan Ann Cyrilla’nın dediği gibi sahnede sopa gibi durdum. Ben her rolü yapamıyorum. Bazı roller bana uyuyor ve yapabiliyorum ama uygun olmayan sahnelerde iyi değilim. Bayan Johnson’ın ısrarı üzerine o geceye katıldım ve onu hayal kırıklığına uğrattığımı bildiğim için çok ama çok üzüldüm.

Belki bu Murray gururuna uygun bir his olmayabilir ama Ilse’yi kıskanmak aklımdan bile geçmedi. Tam aksine onunla gurur duydum –harika bir iş çıkardı o gece.

Evet, insanların sözlerine sürekli karşı çıktığım doğru. İtiraf ediyorum, bu benim hatalarımdan biri. Ama insanlar da beni çileden çıkaracak şeyler söylüyorlar! Benim onlara karşı çıkmam yanlışsa onların da bana karşı çıkması yanlış değil mi? Bunu hep yapıyorlar ve onlar kadar benim de haklı olduğum zamanlar oluyor.

Alaycı mıyım? Evet, korkarım bu da hatalarımdan biri. Haysuz muyum? Hayır, sadece duygusalım. Ve gururlu muyum? Evet, biraz gururluyum –ama insanların olduğumu düşündükleri kadar çok değil. Başımı dikleştirmemek elimde değil... Tabii atalarımın, yüz yıldan uzun bir süredir aile geleneklerine sahip çıkan, saygın, başarılı ve zeki insanlar olarak bilinmesinin harika bir şey olduğunu düşünmemek de elimde değil. Potterların aksine ki onlar daha dün türeyen bir aile!

Ah, o kadınlar zavallı Ilse için ne kadar yanlış şeyler söylediler! Sanırım bir Potter'dan veya bir Potter'ın karısından *Leydi Macbeth*'te geçen uykuda yürüme sahnesini bilmesini bekleyemeyiz. Ilse'ye defalarca bu sahneyi oynarken kapıların kapalı olmasına dikkat etmesini söyledim. Bu sahnede son derece başarılı. Kesinlikle gittiğini söyledikleri o alaycı kutlamaya gitmedi –sadece gitmek istediğini söyledi. Ay ışığında denize girmemize gelince –bu doğru ama üzerimizde bazı giysilerimiz vardı. Bence bunda yanlış bir şey yok. Çok keyifliydi –ama dedikoducular tarafından saptırılıp çirkinleştirilmiş ve utanç verici bir şeye dönüştürülmüş anlaşılan.

Kumsala yürüyüş yapmaya gitmiştik. Ay'ın pırıl pırıl parladığı bir geceydi ve kumsal sözcüklerle anlatılamayacak kadar güzeldi. Rüzgâr Kadın kum tepeciklerinin üzerinde şarkılar söylüyordu ve kumsala yakamozlar saçan uzun dalgalar vuruyordu. Denize girmek istedik. Önce mayomuz olmadığı için bunu yapamayacağımızı düşündük. Bu nedenle bir süre kumların üzerine oturup konuştuk. Büyüleyici gümüşü pırıltılı körfez, gözlerimizin önünde uzanıyor ve ileride, kuzeyde, gökyüzünün sisine karışıp kayboluyordu. Sanki bu önümüzde uzanan 'periler diyarının ıssız' okyanusuydu.

'Bir gemiye binip uzaklara, daha uzaklara gitmek isterdim. Sence nerede karaya ayak basardım?' dedim Ilse'ye.

'Bence Anticosti Adası'na giderdin,' dedi. Bu bana biraz sıradan geldi.

'Hayır, hayır, o en ıssız, en ulaşılmaz yere gitmek isterdim,' dedim rüyada gibi. 'Yağmurun hiç yağmadığı, rüzgârın hiç esmediği

o bilinmeyen kıyıya çıkmak isterdim. Belki de Kuzey Rüzgârı'nın ardındaki ülke böyle bir yerdir. İnsan, böyle bir gecede, bu gümüşü pırıltılar saçan denize açılıp o ülkeye ulaşabilir.'

'Bence senin bahsettiğin yer cennet,' dedi Ilse.

Sonra ölümsüzlükten konuştuk ve Ilse bu konunun kendisini korkuttuğunu söyledi. Sonsuza dek yaşamamanın kendisini çok yoracağını ve bıktıracağını düşünüyor. Ona Dean'in bahsettiği, ölen kişinin ruhunun bir başka bedende yaşamaya devam ettiği fikrine –Dean'in bu fikre tam anlamıyla inanıp inanmadığını henüz çözemedim– katıldığını söylediğimde Ilse yine doğru dürüst biri olarak doğacağımızdan emin olsak bunun gayet iyi bir şey olabileceğini belirtti ama ya öyle biri olarak dünyaya gelmezsek?

'Ölümsüz olmak için risk alman gerek,' dedim.

'Her neyse, bir dahaki sefere kendim veya başka biri olduğumda umarım bu kadar öfkeli olmam,' dedi Ilse. 'Eğer kendim olmaya devam edersem, cennete gittikten yarım saat sonra arpı-mı parçalamış, başımdaki haleyi söküp atmış ve diğer meleklerin kanatlarındaki tüyleri yolmuş olurum. Bunun böyle olacağını sen de biliyorsun Emily. Ne yapayım, elimde değil. Dün yine Perry'yle fena tartıştık. Aslında hatalı olan bendim ama onun öyle böbürlenip durması beni öfkeden deliye döndürüyor. Öfkemi kontrol edebilmeyi çok isterdim.'

Artık Ilse'nin öfkelendiği zaman yaptıklarına hiç aldırımıyorum. Söylediklerinin aslında düşündüğü şeyler olmadığını biliyorum. Öfkeden ağzına geleni söylerken ona hiç karşılık vermiyorum. Sadece gülümsüyor ve bir kâğıt alıp söylediklerini yazıyorum. Bu onun öfkesini daha da tetikliyor ve öfkeden dili tutulduğundan daha fazla bir şey söyleyemiyor. Diğer zamanlarda ise gerçekten çok tatlı ve eğlenceli bir kız.

'Öfkeni kontrol edemiyorsun çünkü bunu yapmayı istemiyorsun,' dedim ona.

Ilse şaşkın bakışlarla yüzüme baktı.

‘Yanılıyorsun, istiyorum.’

‘Hayır, istemiyorsun. Öfke anında yaptıklarından zevk alıyorsun,’ diye ısrar ettim.

‘Ah biraz,’ dedi Ilse sırtıtarak. ‘Öfke anı geçince oldukça iyi zaman geçiriyorum aslında. O hakaret sözcüklerini söylemek, insanlara içimden geleni söyleyebilmek çok tatmin edici. Sanırım haklısın Emily. Galiba ben bunu seviyorum. Ne ilginç, daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Eğer bu durum beni gerçekten mutsuz etseydi bir şekilde önüne geçmenin yolunu bulurdum. Ama o tatmin anı geçtikten sonra pişmanlık duyuyorum. Dün Perry’yle kavga ettikten sonra yarım saat ağladım.’

‘Ama bu da hoşuna gitti, değil mi?’

Ilse biraz düşündü.

‘Galiba öyle Emily. Sen olağanüstü bir şeysin. Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum, hadi gel, denize girelim. Mayomuz yok deme bana. Olmasa ne olur? Yakınlarda hiç kimseler yok. Bu dalgaların çekiciliğine daha fazla karşı koyamayacağım. Dalgalar beni çağırıyor.’

Ben de aynen öyle hissediyordum. Ay ışığında denize girmek çok güzel ve romantik bir şey –ama elbette Potterlar bilmediği sürece. Öğrendikleri an büyüsünü bozuyorlar. Kum tepeliklerinin arasındaki bir çukurlukta –bu çukur alan, ay ışığında gümüş bir kâse gibiydi– giysilerimizi çıkardık ama iç eteklerimiz üzerimizde kaldı. Gümüşü mavi sularda, yumuşacık dalgaların arasında su perileri veya denizkızları gibi su sıçratıp yüzerek hayatımızın en güzel anlarını yaşadık. Sanki bir peri masalındaki gerçeğe dönüşen şiir gibiydi yaşadıklarımız. Denizden çıktığımızda, ellerimi Ilse’ye uzattım ve şöyle dedim:

Gel, gümüş pırıltılarla yanan kumlara gel,

Üzerinde reverans yapıp öpüştüğümüz,

Hırçın rüzgârların dans ettiği.

*Becerikli ayaklarıyla bir oraya bir buraya adım at,
Sevimli perilerin, yükünü omuzlarında taşıdığı kumsalda.*

İlse elimi tuttu ve ay ışığıyla aydınlanan kumsalda halkalar çizerek dans ettik. Yorgun düşünce çukur alana gidip giyindik ve yüreğimizde büyük bir mutlulukla evlerimize döndük. Tek sıkıntı, ıslak iç eteklerimizi katlayıp elimizde taşımak zorunda kalmamızdı. İç eteklerimiz olmayınca oldukça sıska görünüyorduk ama kimse bizi görmedi. Evet, Blair Water'da büyük skandal olarak görülen şey işte buydu.

Yine de umarım Elizabeth Teyzenin kulağına gitmez bu olay.

Bayan Price'ın, Dean ve benim yüzümden uykusuz bir gece geçirmesine üzüldüm. Doğaüstü şeyler yapmıyorduk, sadece Nefis Tepe'de yürüyüş yapıyor ve bulutların oluşturduğu şekilleri ellerimizle resmetmeye çalışıyorduk. Evet, bu çocukça bir şeydi ama çok eğlenceliydi. Dean'ın en sevdiğim yanlarından biri de bu –zararsız ve eğlenceli bir şeyi çocukça olduğu için yapmaktan çekinmiyor. Bana gösterdiği bulutlardan biri berrak, pırıl pırıl gökyüzünde uçan ve kollarında bir bebek taşıyan bir meleğe benziyordu. Başında belli belirsiz mavi bir şal vardı ve akşamın ilk yıldızı o şalın üzerinde değerli bir mücevher gibi görünüyordu. Meleğin kanatları altın renkli zerreciklerle ve beyaz elbisesi turuncumsu desenlerle bezenmişti.

'Bak, Akşam Yıldızı'nın Meleği, yarını kollarında taşıyarak süzülüyor gökyüzünde,' demişti Dean.

O kadar güzeldi ki ilham perimin geldiği o eşsiz anlardan birini yaşadım ona bakarken. Ama on saniye sonra melek devasa bir hörgücü olan bir deveye dönüştü!

Gökyüzünde bir şey görme yeteneğine sahip olmayan Bayan Price deli olduğumuzu düşünmüş olsa da harika bir yarım saat geçirdik.

Her şey sonunda aynı noktaya varıyor, başkalarının doğruları doğrultusunda yaşamaya çalışmanın hiçbir faydası yok. Yapılması

gereken insanın kendi doğrularına göre yaşaması. Yaptığım bu tarafsızca değerlendirmeden sonra haklı olduğum sonucuna vardım. Onların düşündüğü gibi aptal ve kötü bir kız olmadığım gibi tüberküloza meyilli de değilim ve yazabiliyorum. Şimdi tüm olan biteni kâğıda döktükten sonra olaya farklı bir bakış açısıyla bakabiliyorum. Şu an içimde kalan öfke kırıntılarının tümü Bayan Potter'ın bana acımasından –bir Potter'ın bana acınmasından– kaynaklanıyor.

Yerimden kalkıp pencereyden baktım ve Kuzen Jimmy'nin Latin çiçeklerini gördüm, o an şimşek geldi ve Bayan Potter, bana acıması ve zehirli dili tüm önemini yitirdi. Size bu muhteşem rengi kim verdi göz alıcı Latin çiçekleri? Bu rengi, yaz gün batımlarından toplamış olmalısınız.

Bu yaz Kuzen Jimmy'ye bahçesinde çalışırken çok yardımcı oldum. Sanırım ben de o bahçeyi en az onun sevdiği kadar çok seviyorum. Her gün yeni tomurcuklar ve yeni açan çiçekler keşfettik orada yaz boyunca.

Demek Elizabeth Teyze beni Shrewsbury'ye göndermeyecek! Göndereceğini umuyordum ve göndermeyeceğini duyunca büyük bir hayal kırıklığı yaşadım. Sanki hayat, tüm kapıları yüzüme kapatıyormuş gibi hissediyorum.

Yine de minnettar olmam gereken çok şeye sahibim. En azından Elizabeth Teyze beni burada bir yıl daha okula gönderecek ve bu süreçte Bay Carpenter bana pek çok şey öğretebilir. Ben işe yaramaz, kötü biri değilim. Ay ışığı hâlâ büyüleyici geliyor bana ve bir gün kalemimle büyük işler başaracağımı biliyorum. Ayrıca ileride, o günlük yeterince yazdığımı belirtmek için masama atlayıp ıslak burnuyla kalemimi dürtecek, ay yüzlü, gri, sevimli bir kedi olacak.

Gerçek anlamda kedi diyebileceğimiz kediler, gri olanlardır!”

5. Bölüm

Somunun Yarısı

Emily ağustos ayının son günlerinde, bir akşam, Yarının Yolu'ndan yükselen, Teddy'yle aralarındaki parola olan ısılgı duydu ve onun yanına gitmek üzere evden çıktı. Teddy'nin ona haberleri vardı –bu, parlayan gözlerinden belli oluyordu.

Heyecanla, “Emily,” dedi Teddy. “Ben Shrewsbury'ye gidiyorum! Annem bu akşam gitmeme izin vermeye karar verdiğini söyledi!”

Bu sözleri duyan Emily mutlu oldu ama mutluluğunun altında tuhaf bir hüznün de vardı ki bunu hissettiğinde kendine kızdı. Üç arkadaşı da gidince Yeni Ay'da ne kadar büyük bir yalnızlık çekecekti! O ana dek Teddy'nin dostluğunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu fark etmemişti. Gelecek için kurduğu hayallerin hepsinde Teddy vardı. Diğer iki arkadaşı gitse de Teddy'nin kalacağından emindi. Ama artık Blair Water'da kimsenin kalmayacağını biliyordu –Dean bile orada olmayacaktı. Her zaman yaptığı gibi son dakika karar verecek ve her zamanki gibi kışı Mısır'da veya Japonya'da geçirecekti. Peki ya Emily ne yapacaktı? Dünya üzerindeki bütün Jimmy defterleri, etten kemikten yapılmış dostlarının yerini tutabilecek miydi?

Yarının Yolu'ndan akça ağaç fidanlarının hızla büyüyüp yapraklandığı Bugünün Yolu'na doğru yavaş yavaş yürürlerken Teddy, “Keşke sen de gelebilseydin!” dedi.

“Ne kadar istesem de bu mümkün değil. Ne olur bu konuda konuşmayalım, mutsuz oluyorum,” dedi Emily ağlamaklı bir sesle.

“Üzülme, hafta sonları burada olacağım. Oraya gidişimi sana borçluyum Emily. O gece mezarlıkta anneme söylediklerin onu

o kadar etkiledi ki gitmemeye izin verdi. () günden sonra ara ara kendi kendine konuşurken söylediğini duyduğum şeylerden, onun o geceden sonra bu konu üzerinde düşünmeye başladığını biliyorum. Geçen hafta bir gün, 'Anne olmak çok zor bir şey... Anne olmak ve böyle büyük bir acı içinde kıvranmak. Bir de bana bencil diyor!' diye mırıldandığını duydum. Başka bir gün de, 'İnsanın hayatta sahip olduğu tek şeyi yanında tutmak istemesi bencillik mi?' dedi. Ama bu akşam ilk defa yüzü güldü ve bana gidebileceğimi söyledi. İnsanların annemin aklının yerinde olmadığını ve tuhaf bir kadın olduğunu söylediklerini biliyorum. Ama sadece etrafımızda yabancılar varken tuhaf davranıyor. Yalnız olduğumuzda ne kadar tatlı ve sevgi dolu olduğunu bilemezsin Emily. Onu bırakıp gitme fikrinden nefret ediyorum. Ama eğitim almam gerek!"

"Eğer gerçekten o geceki sözlerim fikrini değiştirmesini sağladıysa çok sevindim ama o sözler nedeniyle beni asla affetmeyecek. Benden hiç hoşlanmadı –bunu sen de biliyorsun, hiç sevmedi beni. Solucanotu Arazisi'ne her gelişimde bana nasıl baktığını biliyorsun. Her zaman bana karşı nazik olduğunu inkâr edemem ama bakışları Teddy..."

"Biliyorum," dedi Teddy huzursuzca. "Ama ne olur anneme karşı acımasız olma Emily. Her zaman böyle olmadığından eminim –gerçi ben kendimi bildim bileli böyle. Benden önceki hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bana hiç anlatmıyor benden öncesini –babam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onun hakkında hiç konuşmuyor. Hatta yüzündeki yaranın nasıl olduğunu bile bilmiyorum."

"Ben annenin aklından zoru olduğunu hiç sanmıyorum," dedi Emily yumuşak bir sesle. "Ama sanırım zihnini sürekli rahatsız eden bir şeyler var... Unutamadığı, zihninden kovamadığı bir şeyler. Teddy, bence annen *ele geçirilmiş* bir kadın. Cinler ya da öyle aptalca şeyler tarafından değil elbette. Ama korkunç bir *düşünce* tarafından ele geçirilmiş biri o."

"Mutlu değil, biliyorum," dedi Teddy. "Ayrıca yoksuluz. Annem beni sadece üç yıl Shrewsbury'ye gönderebileceğini söyle-

di –ancak o kadarına yetiyormuş parası. Ama bu benim için bir başlangıç olacak ve arkasını getirmenin yolunu bulacağım. Bunu *yapabileceğimi* biliyorum. Bu sorunu çözeceğim.”

“Günün birinde ünlü bir ressam olacaksın,” dedi Emily hül-yalı bir sesle.

Bu arada Yarının Yolu’nun sonuna gelmişlerdi. Önlerinde, bembeyaz papatyalarla kaplanmış göleti çevreleyen çayır uzanı-yordu. Çiftçiler hızla yayılıp diğer bitkilere yaşama şansı verme-yen papatyalardan nefret ederlerdi ama bir yaz gün batımında papatyalardan bembeyaz görünen bir çayır, Kayıp Hazlar Diya-rı’ndan bir görüntü gibiydi. Aşağıda, Blair Water büyük altın bir zambak gibi parlıyordu. Doğudaki tepede, Kırgın Ev gölgelerin arasından yükseliyor, belki de oraya adım atmayan gelinin ha-yalini kuruyordu. Solucanotu Arazisi’nde hiç ışık yoktu. Acaba yapayalnız Bayan Kent, dostluğa aç yüreğiyle sırrını düşünüp ka-ranlıklar arasında gözyaşı mı döküyordu?

Emily bakışlarını batan güneşin turuncuya boyadığı gökyü-züne çevirdi –bakışları dalgın, yüzü solgundu. Hissettiği can sı-kıntısı ve hüznün geçmişti –Teddy yanındayken üzgün ve mutsuz olamıyordu. Dünyada onun sesinden daha hoş bir müzik yoktu. O yanındayken bütün güzel hayalleri gerçeğe dönüşebilirmiş gibi geliyordu. Evet, Shrewsbury’ye gidemeyecekti ama yıl boyunca Yeni Ay’da çalışabilirdi –ah, hem de nasıl çalışacaktı. Bay Car-penter’in rehberliğinde bir yıl ona kesinlikle çok şey katacaktı, hatta belki de Shrewsbury’de olsa edineceği bilgi kadar çok bilgi edinecekti. Onun da Alp Dağları patikası vardı ve önüne çıkacak tüm engelleri aşıp o patikayı tırmanacaktı –ona yardımcı olacak biri olsa da olmasa da.

“Ünlü bir ressam olduğumda, seni şimdi görüldüğün halinle resmedeceğim,” dedi Teddy. “Ve o resmin adını Jeanne D’arc ko-yacağım –onun sesini dinleyen, cesur yüzünle resmedeceğim seni.”

Buna karşın Emily o gece yatağa oldukça cesareti kırılmış olarak girdi ama ertesi sabah o gün güzel haberler alacağına dair

açıklanamaz bir inançla uyandı. Yeni Ay'da sıradan bir cumartesi günü yoğunluğunun yaşandığı uzun saatler geçirmesine rağmen azalmayan bir inançtı bu. Evi pazar gününe hazırlamak, temizlemek, kileri doldurmak gibi işlerin yapıldığı o cumartesi günü, denizden esen doğu rüzgârı, havayı serinletip nemlendirmiş, Yeni Ay'ın bahçesini bir sis örtüsüyle kaplamıştı.

Alacakaranlık çöktüğünde yağmur çiselemeye başlamış ve beklenen güzel haber henüz gelmemişti. Emily bir yandan aklından *Yağmur Şarkısı* adlı bir şiir yazıp bir yandan da pirinç şamdanları parlatırken, Laura Teyze ona Elizabeth Teyzenin salonda kendisini görmek istediğini söyledi.

Emily'nin Elizabeth Teyzeyle salonda yaptığı konuşmalara dair anıları pek de hoş değildi. Aklına bu çağrıya neden olabilecek son zamanlarda yapmış olabileceği hatalı bir davranış ya da yarım bırakılmış bir iş gelmediği halde salona doğru isteksizce yürüdü. Elizabeth Teyze kendisine her ne söyleyecekse bu önemli bir şey olmalıydı yoksa salonda söylemek istemezdi. Bu da Elizabeth Teyzenin kurallarından biriydi. İri kedisi Nergis de sessiz, gri bir gölge gibi Emily'yle birlikte salona süzüldü. Emily içinden Elizabeth Teyzenin Nergis'i kovalamamasını umuyordu çünkü kedi onun için büyük bir destektir. Sizin tarafınızda olan bir kedi, her zaman iyi bir destekçidir!

Çorap yamamakta olan Elizabeth Teyze öfkeli ya da kızgın görünmüyordu. Nergis'i görmezden geldi ama antika mobilyalarla döşenmiş, gösterişli, loş salonda Emily'ye baktığında kızın boyunun çok uzadığını düşündü. Çocuklar ne kadar da çabuk büyüyorlardı! Sanki alımlı, güzel Juliette daha dün... Elizabeth Murray bu düşünceyi aklından hızla uzaklaştırdı.

"Otur Emily," dedi. "Seninle konuşacaklarım var."

Emily oturdu. Nergis de kuyruğunu kıvrıp patilerinin arasına sokarak hemen yanına yerleşti. Emily, teyzesinin kendisiyle konuşmasını endişe içinde beklerken, ellerinin terlediğini, ağzının kuruduğunu hissetti. O an o da elinde yamayacak bir çorap ol-

masını çok isterdi. Orada öylece hiçbir şey yapmadan neler duyacağını merakla beklemek çok rahatsız ediciydi. Ve duyacağı bu şey, hiç beklemediği, hayalini bile kurmadığı bir şeydi. Elizabeth Teyze bir süre daha elindeki işe odaklandıktan sonra bir anda, "Emily, haftaya Shrewsbury'ye gitmek ister misin?" diye sordu.

Shrewsbury'ye gitmek mi? Doğru mu duymuştu?

Emily sadece, "Ah, Elizabeth Teyze!" diyebilirdi.

"Konuyu teyzelerin ve dayılarıyla görüştüm," dedi Elizabeth Teyze. "Senin eğitime devam etmen gerektiği konusunda onlar da benimle aynı fikirler. Elbette bunun için hatırı sayılır bir bütçe ayırmak gerekecek –hayır, lütfen sözümü kesme. Sözümün kesilmesinden hiç hoşlanmam. Ruth'la kalacaksın ve bu konaklama masraflarının yarıya düşmesi anlamına geliyor. Onun senin bakımındaki katkısı bu olacak. Emily, sözümü kesme dedim sana! Oliver Dayın da konaklama masraflarının kalanını ödeyecek. Wallace Dayın kitaplarını satın alacak ve ben de giysilerini alacağım. Gösterdiği nezaket karşılığında senin de Ruth Teyzene evle ilgili her konuda yardımcı olman gerektiğini söylememe gerek yok sanırım. Üç yıllığına Shrewsbury'ye gidebilirsin ama bir şartla."

Neydi bu şart? Emily bütün Murraylerin, hatta annesinin bile daha önce dans edip kahkahalar atmaya cesaret edemediği salonda dans etmek, şarkı söylemek ve kahkahalar atmak isterken, kendisini birden koltukta dimdik oturmuş, kendine bu soruyu sorarken buldu. Cevabı çok merak ediyor olmasına rağmen bir yandan da bunun öykülerinde kullanabileceği kadar heyecan verici olduğunu düşünüyor, aklında kurgular geliştiriyordu.

"Üç yıl Shrewsbury'de kalman, üç yıl Queen'e gitmen kadar çok şey kazandıracak sana," diyerek sözlerine devam etti Elizabeth Teyze. "Ama elbette Shrewsbury'den öğretmenlik diploması alamayacaksın. Gerçi hayatını kazanmak zorunda olmadığından bunun senin için önemi yok. Ama daha önce de söylediğim gibi bir şartımız var."

Neden Elizabeth Teyze bir an önce şu şartın ismini koymuyordu? Uzayan her dakika Emily için daha da dayanılmazdı. Acaba Elizabeth Teyze bu şartı dile getirmekten korkuyor muydu? Bu şekilde lafı dolandırmak hiç ona göre bir şey değildi. Şart bu kadar mı korkunçtu?

Elizabeth Teyze ciddi bir tavırla, “Shrewsbury’de eğitim aldığın üç yıl boyunca şu yazdığın saçmalıklardan tamamen vazgeçmeye söz vermen gerek. Okulda ödev verilen kompozisyonlar dışında bir şey yazmayacaksın.”

Emily kıpırdamadan, buz gibi bir yüzle oturmaya devam etti. Ya Shrewsbury’den ya da şiirlerinden, öykülerinden, çalışmalarından, Jimmy defterlerine yazdığı keyifli derlemelerden vazgeçecekti. Kararını bildirmek için sadece bir dakika düşündü.

“Bu konuda söz veremem Elizabeth Teyze,” dedi kararlı bir tavırla.

Elizabeth Teyze bu sözler karşısında duyduğu şaşkınlıktan yamamakta olduğu çorabı elinden düşürdü. Bunu hiç beklemiyordu. Emily’nin Shrewsbury’ye gitmek konusunda çok istekli olduğunu, gidebilmek için kendisinden istenen her şeyi yapacağını –özellikle de böyle basit bir isteği düşünmeden yerine getireceğini– düşündüğünden kızın sözlerini inatçılığına yordu.

“Yani her zaman almayı çok istermiş gibi görüldüğün eğitimden o aptalca saçma sapan karalamalar yüzünden vazgeçmeyi seçtiğini mi söylüyorsun?” diye sordu.

“Seçmiyorum, bu benim elimde olan bir şey değil Elizabeth Teyze,” dedi Emily çaresizce. Elizabeth Teyzenin kendisini anlamayacağını biliyordu –Elizabeth Teyze *bunu* hiç anlamamıştı. “Yazmamak elimde değil. Bu benim kanımda var. Benden bu istediğinizi yerine getirmem imkânsız. Eğitim almayı çok istiyorum –istermiş gibi yapmıyorum– ama eğitim almak için yazmaktan vazgeçemem. Böyle bir söz versem de bunu tutamam –o zaman vermemin ne anlamı var ki?”

“O zaman evde kalırsın,” dedi Elizabeth Teyze öfkeli bir sesle.

Emily hiçbir şey söylemeden onun yerinden kalkıp odadan çıkmasını bekledi. Ama Elizabeth Teyze yere düşen çorabı alıp yamamaya devam etti. Doğruyu söylemek gerekirse, Elizabeth Teyze çok şaşırılmıştı. İçin için o da Emily'nin Shrewsbury'ye gitmesini çok istiyordu. Hatta bu isteği nedeniyle geleneklerin dışına bile çıkmıştı ve diğer aile üyeleri de kızın eğitim alması gerektiğini düşünüyorlardı. Eğitim alabilmesi için konulan şart, Elizabeth Murray'nin fikriydi. Emily'nin Murray tarzı olmayan, zaman ve kâğıt israfından başka işe yaramayan aptalca alışkanlığından vazgeçeceğini ummuş ve Emily'nin gitmeyi çok istediğini bildiğinden planının işlemeyeceği aklının ucundan bile geçmemişti. Ancak şimdi bu mantıksız, anlamsız ve nankörce inatla karşılaşmıştı. "Starr genleri işte," diye düşündü Elizabeth Teyze, Shipley genlerini unutarak! Ne yapmak gerekiyordu şimdi? Daha önceki deneyimlerinden, Emily bir karar verdikten sonra onu kararından vazgeçirmenin imkânsız olduğunu biliyordu, dahası Wallace, Oliver ve Ruth'un, Emily'nin yazma aşkını geleneklere aykırı bulmalarına karşın onu Shrewsbury'ye göndermemek konusunda kendisinden yana tavır almayacaklarını da biliyordu. Geri adım atması gerekecekti ve bu durum hiç hoşuna gitmiyordu. Karşısındaki koltukta oturan sıska, soluk benizli yaratığı silkeleyip doğru yolu bulmasını sağlamayı düşündü. Daha önce hiçbir konuda başarısızlığa uğramamış olan Elizabeth Murray, tam üç yıl boyunca Emily'yi bu aptalca yazma aşkından vazgeçirmeye çalışmış ve bu konuda başarısızlığa uğramıştı. Kızı boyun eğmesi için açlıktan ölmeye mahkûm edemezdi ve bundan daha hafif bir ceza da fikrini değiştirmesi için etkili olacak gibi görünmüyordu.

Elizabeth bu düşünceler içinde elindeki çorabı yamamaya devam ederken Emily yaşadığı hayal kırıklığı ve kendisine yapılan haksızlığın neden olduğu gözyaşlarıyla mücadele ederek hareketsizce oturdu. Elizabeth Teyzenin yanında ağlamamaya kararlıydı ama gözlerine dolan yaşların akmasını engellemek her an biraz daha güçleşiyordu. İçinden, keşke Nergis, gri bir kedinin bakış açısıyla her şey mükemmelmış gibi memnuniyetle mırıldanıp durmasa, diye geçirdi. Elizabeth Teyzenin "artık gidebilirsin" de-

mesini diledi. Ama Elizabeth Teyze öfkesini elindeki çoraptan çıkarmaya çalışır gibi sert hareketlerle yama yapıyor ve hiçbir şey söylemiyordu. Rüzgâr daha da şiddetli esmeye, yağmur damlaları camları dövmeye başlamıştı. Çoktan bu dünyadan göçmüş olan Murrayler koyu renk çerçevelerin içinden suçlayıcı bakışlarla Emily'ye bakıyorlardı. Hiçbiri şimşegi, Jimmy defterlerini, Alp Dağları patikalarını ve henüz gün ışığına çıkarılmamış, büyüleyici kutsallıkların peşinden koşmayı onaylamıyordu. Yaşadığı büyük hayal kırıklığına karşın Emily elinde olmadan yaşanan sahnenin trajik bir roman için mükemmel bir sahne olduğunu düşünmeden edemedi.

Bir süre sonra kapı açıldı ve içeri Kuzen Jimmy girdi. Kuzen Jimmy yaşanacakları önceden bildiğinden kapının dışında durmuş, içeriyi dinlemişti. Emily'nin bu şartı kabul etmeyeceğini biliyordu ve on gün önceki aile toplantısında bunu Elizabeth'e de söylemişti. O sadece saf Jimmy Murray idi ama akli başında Elizabeth Murray'nin anlayamadıklarını anlayabiliyordu.

Bir Emily'ye bir Elizabeth Teyzeye bakarak, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Olan bir şey yok," dedi Elizabeth Teyze ters ters. "Emily'ye eğitim alması için fırsat sundum ve o bunu reddetti. Seçim yapmakta özgür elbette."

"Binlerce atası olan biri asla özgür olamaz," dedi Kuzen Jimmy, bu tarz konuşmalar yaptığında hep kullandığı ürkütücü ses tonuyla. Bu ürkütücü ses tonunun kendi hatası olduğunu asla unutmayan Elizabeth, her zaman olduğu gibi yine ürperdi. "Emily, istediğin sözü veremedi sanırım. Yanılıyor muyum Emily?"

"Hayır." Tüm kararlılığına karşın Emily'nin yanaklarından iki damla yaş yuvarlandı.

"Eğer bu sözü vermek elinde olsaydı, benim için bunu yaparydın, değil mi Emily?"

Emily başını salladı.

Kuzen Jimmy öfkeyle çorap yamamaya devam eden hanımefendiye, “Çok fazla şey istiyorsun Elizbeth,” dedi. “Ondan her konuda yazmaktan vazgeçmesini istiyorsun. Şimdi, sadece bir kısmından vazgeçmesini istesen... Emily, teyzen yazdıklarının bir kısmından vazgeçmeni istese ne dersin? Bence bu konuda söz verebilirsin, değil mi?”

“Bir kısmı ne demek?” diye sordu Emily tedbiri elden bırakmayarak.

“Mesela, gerçek olmayanlardan,” diyen Kuzen Jimmy, Emily’nin yanına gitti ve rica edercesine elini kızın omuzuna koydu. Elizabeth hâlâ elindeki işe devam ediyordu ama artık iğneyi daha yavaş batırıyordu. “Örneğin öykülerden vazgeçebilirsin Emily. Teyzen özellikle öykü yazmandan rahatsız oluyor. Öykü yazmanın yalan söylemekle aynı şey olduğuna inanıyor. Diğer yazdıkların onu fazla rahatsız etmiyor. Şu üç yılın hatırına öykü yazmaktan vazgeçebilir misin Emily? Eğitim çok önemli. Büyükkannen Archibald eğitim almak için yıllarca sadece ringa balığı kuyruğu yemeye razı olduğunu söylerdi –bunu söylediğini defalarca duydum. Ne dersin Emily?”

Düşünceler hızla Emily’nin kafasından geçmeye başladı. Öykü yazmayı çok seviyordu, bundan vazgeçmek zor olacaktı ama doğadan esinlendiği hayallerini dizelere dökebilecek, Jimmy defterine karakter betimlemeleri yapabilecek, gün içinde yaşadığı olayları esprili, trajik ve hicivli bir dille kâğıda dökebilecekse *belki* öykü yazmamaya katlanabilirdi.

“Denemelisin, dene,” diye fısıldadı kulağına Kuzen Jimmy. “Hadi teyzenin gönlünü al. Ona çok şey borçlusun Emily. Hadi orta noktada buluşun.”

“Elizabeth Teyze,” dedi Emily huzursuz bir tavırla. “Eğer beni Shrewsbury’ye gönderirsen, orada olacağım üç yıl boyunca gerçek olmayan hiçbir şey yazmayacağıma söz veriyorum. Bu işe yarar umarım çünkü *daha fazlası* için söz veremem.”

Elizabeth cevap vermeden önce iki sıra daha yama yaptı. Kuzen Jimmy ve Emily onun cevap vermeyeceğini düşünmeye başlamışlardı ki yamadığı çorabı bir kenara bırakıp ayağa kalktı.

“Benim için uygundur. Öyle yapacağız o zaman. Zaten benim en çok karşı çıktığım şey öykü yazmandı. Geri kalanını da Ruth halledecektir eminim. Sana yazı yazarak boşa harcayacak zaman bırakacağını hiç sanmam.”

Elizabeth Teyze büyük bir bozguna uğramaktan kıl payı kurtulmanın verdiği rahatlamayla, yaşanan savaşta gururunu tamamen yerle bir edecek sıkıntılı durumdan kurtulduğunu bilmenin sevinciyle odadan çıktı. Kuzen Jimmy, Emily’nin siyah saçlarını okşadı.

“Aferin Emily. İnat etmek iyi bir şey değil, biliyorsun. Üç yıl alt tarafı, upuzun hayatında üç yıl nedir ki pisicik?”

Üç yıl belki uzun bir zaman değildi ama on dört yaşında birine oldukça uzun görünüyordu. Emily uykuya dalana kadar başını yastığına gömüp hıçkırarak ağladı. Sonra sabahın üçünde, kuzey kıyısının koyu gri gecesine uyandı, yataktan kalktı, bir mum yaktı, masasına oturup o gün yaşananları Jimmy defterine yazdı. Yazarken gerçek olmayan tek bir sözcük bile kullanmamak için aşırı özen gösterdi!

6. Bölüm

Shrewsbury
Başlangıcı

Emily onlara Shrewsbury'ye gideceğini söylediğinde Ilse, Perry ve Teddy sevinçten havalara uçtular. Emily, Elizabeth Teyzeye verdiği söz konusunda etraflıca düşündükten sonra kararının doğruluğundan emin olmuştu. Liseye gidecek olması harika bir şeydi. Ruth Teyzeyle kalma fikri hiç hoşuna gitmiyordu ve doğrusu bu Emily için büyük sürpriz olmuştu. Ruth Teyzenin kendisiyle yaşamayı asla istemeyeceğini ve Elizabeth Teyze kendisini Shrewsbury'ye göndermeye karar verirse, başka bir yerde, büyük olasılıkla Ilse ile birlikte kalacağını düşünmüştü. Doğal olarak bunu tercih ederdi. Ruth Teyzenin çatısı altında yaşamının hiç kolay olmayacağından emindi. Ayrıca öykü de yazamayacaktı.

İçindeki yaratıcı ilhamı hissetmek ve bunu ifade etmesinin yasaklanması, zihninde beliren komik ya da dramatik karakterlerin verdiği hazla ürpermek ve onları somut hale getirmenin zevkini yaşayamaması, aklına gelen muhteşem kurgunun ruhunu ele geçirmesi ve sonra bu kurguyu geliştiremeyecek olmanın bilincine varmak oldukça zor olacaktı. Bunlar durdurulamaz yazma arzusuyla doğanlar dışında hiç kimsenin anlayamayacağı birer işkenceydi. Dünya üzerinde yaşayan Elizabeth Teyzeler bunu asla anlayamazlardı. Onlara göre bu, aptallıktan başka bir şey değildi.

Yeni Ay'da ağustos ayının son iki haftası oldukça yoğun geçti. Elizabeth ve Laura, Emily'nin giysileri konusunda uzun konuşmalar yaptılar. Murray ismine uygun ama modanın değil sağduyunun belirleyeceği giysileri olmalıydı kızın. Bu konuda Emily'nin söz hakkı yoktu. Laura ve Elizabeth için bu konu o kadar önemliydi ki bir gün "öğlenden akşam serinliği çökene dek" Emily'nin bir tafta gömleğinin olup olmamasını tartıştılar –Ilse'nin üç tane vardı– ve Emily'yi hayal kırıklığına uğratmamak yönünde karar

verdiler. Ama Laura Emily'nin, ismi nedeniyle Elizabeth'in karşı çıkacağından emin olduğu için "gece kıyafeti" olarak adlandırmadığı, o dönem küllü gül rengi olarak bilinen, bugün ise gülünç gözükse de moda olduğu dönemde genç ve güzel kızlar tarafından giyildiğinde hoş ve etkileyici görünen, kabarık kollu, yakasız –Elizabeth açısından büyük bir ödündü bu detay– göz alıcı krep elbiseyi yanına alması konusunda geri adım atmadı. Bu Emily'nin o güne dek sahip olduğu en güzel elbiseydi –tabii en uzun elbise. Ki bu büyük önem taşıyordu zira o günlerde yetişkin olmayanlar "uzun" elbise giymezlerdi. Elbise Emily'nin güzel ayak bileklerine kadar uzanıyordu.

Bir akşam, Laura ve Elizabeth evde yokken, Dean'in kendisini o elbiseyle görmesini istediğinden elbiseyi giydi. Dean ertesi gün gidecekti –Mısır'a gitmeye karar vermişti– ve son akşamını Emily'yle geçirecekti. Kız bahçede yaptıkları yürüyüş sırasında yerdeki çalılara sürünmemesi için yanardöner eteğini kaldırırken kendini yetişkin ve deneyimli bir kadın gibi hissediyordu. Başına pembe ye çalan gri bir fular sarmıştı ve Dean kızın bir film aktrisi gibi göründüğünü düşünüyordu. Kediler de onlarla birliktelerdi: Besili, gri çizgili Nergis ve hâlâ Yeni Ay'ın efendisi olmayı sürdüren Sırnaşık Sal. Kediler gelir giderlerdi ama Sırnaşık Sal sonsuza dek orada kalacak gibi görünüyordu. Çalıların arasında koşuşuyorlar, çiçeklerin arkasından fırlayıp birbirlerine saldırıyorlar ve Emily'nin ayaklarının dibine yuvarlanıyorlardı. Dean Mısır'a gidecekti ama hiçbir yerde, unutulmuş imparatorlukların büyüsunü taşıyan topraklarda bile, kuralcı, görkemli ve mis kokulu Yeni Ay'ın bahçesinde Emily ve kedilerinin oluşturduğu tablo kadar güzel bir manzarayla karşılaşamayacağını biliyordu.

Bu kez her zamankinden farklı olarak fazla konuşmadılar ve uzayan sessizlikler ikisinin de aklından tuhaf düşünceler geçmesine neden oldu. Dean bir-iki kez çılgınca dürtülerle Mısır'a gitmeyip kışı evde geçirmeyi –belki de Shrewsbury'ye gitmeyi– düşündü, sonra omuzlarını silkip haline güldü. Bu çocuğa göz kulak olmasına gerek yoktu –Yeni Ay'ın hanımefendileri işlerinin ehli gardiyanlardı. Emily ince uzun vücuduna ve dipsiz kuyular gibi

görünen gözlerine karşın onun gözünde hâlâ bir çocuktü. Ama boynundaki o beyaz çizgi ne kadar da mükemmel, kırmızı, tatlı dudaklarının kavisini ne kadar da öpülesişti. Yakında bir kadın olacaktı –ama onun kadını olmayacaktı, babası yaşındaki sakat Kambur Priest’in kadını olmayacaktı. Belki de yüzüncü kez Dean kendine “aptalca davranma” dedi. Kendisine yazılan kadere razı olmayı bilmeli, bu muhteşem, ısıltı ısıltı yaratıcının şefkati ve dostluğuyla yetinmeliydi. İlerleyen yıllarda bu kız âşık olacaktı –ama başka bir adama. Hiç şüphe yok ki kendisini asla hak etmeyecek, iyi görünümüne bir genç adam için aşkını boşa harcayacak, diye düşündü Dean.

Emily ise Dean’i ne kadar özleyeceğini düşünüyordu –daha önce özlediğinden çok daha fazla özleyecekti. Bu yaz birbirlerine daha da yakınlaşmışlar, daha iyi dost olmuşlardı. Onunla aralarında geçen, birkaç dakikalık bile olsa, yaşamın zenginleştiğini hissetmediği tek bir konuşma bile olmamıştı. Onun bilgece, farklı, komik, hicivli konuşmaları çok öğreticiydi. İçindeki ilham perisini harekete geçiriyorlardı. Ayrıca Dean’in övgüleri ve iltifatları kendine olan güvenini artırıyorlardı. Dean dünyada hiç kimsenin beslemediği garip bir hayranlık besliyordu ona karşı. Emily bu hayranlığı fark ediyor ama anlamlandıramıyordu. Kendisinin ona neden bu kadar değer verdiğini de bilemiyordu. Söz gelimi, Teddy’den neden hoşlandığını net olarak biliyordu. Teddy olduğu için hoşlanıyordu ondan. Ve Perry –Perry neşeli, güneşten bronzlaşmış, açık sözlü, övünmeyi seven bir oğlandı ve onu sevmemek insanın elinde değildi. Ama Dean farklıydı. Acaba onun büyüğü, bilinmeyene duyulan çekim miydi, deneyime, ince zekâyâ, acılarla olgunlaşan bir zihne duyulan hayranlık mıydı, yoksa kendisinin asla bilemeyeceği şeyleri Dean’in biliyor olmasından mı kaynaklanıyordu ona olan hayranlığı? Emily bunun sebebini bilemiyordu. Tek bildiği Dean’den sonra herkesin ona yavan geldiğiydi –en çok sevdiği Teddy’nin bile.

Evet, Emily’nin en çok sevdiği kişinin Teddy olduğu konusunda hiç şüphesi yoktu. Ama yine de Dean, ruhunun onsuz hep aç olan, adını koyamadığı, karmaşık bir parçasını doyuruyordu.

Emily güneş saatinin yanında durdu ve “Bana öğrettiğin her şey için teşekkür ederim Dean,” dedi.

“Yoksa sen bana bir şey öğretmediğini mi sanıyorsun Yıldız?”

“Nasıl öğretebilirim ki? Ben çok gencim, cahilim...”

“Sen bana içinde hüznün olmayan kahkahalar atmaya öğrettin. Umarım bir gün bunun ne büyük bir nimet olduğunu öğrenmezsin. Shrewsbury’de seni değiştirmelerine sakın izin verme Yıldız. Oraya gitmeyi çok istediğini biliyorum ve sevincini kursağında bırakmak istemiyorum ama belki –burada– Yeni Ay’da kalman daha iyi olabilir.”

“Dean! Ben eğitim almak istiyorum.”

“Eğitim! Eğitim, insana kaşık kaşık cebir ve Latince verilmesiyle alınmaz. Yaşlı Carpenter, Shrewsbury Lisesi’ndeki acemi öğretmenlerden çok daha iyi eğitir seni.”

“Ama artık burada okula gidemem ki,” diyerek karşı çıktı Emily. “Gitmezsem burada tek başıma kalırım. Benim yaşımdaki bütün öğrenciler Shrewsbury’ye, Queen’e gidiyor ya da evde kalıyorlar. Seni hiç anlamıyorum Dean. Elizabeth Teyzem Shrewsbury’ye gitmeme izin verdiği için çok memnun olacağını düşünmüştüm.”

“Memnunum ama sadece sen memnun olduğun için. Benim, senin alman gerektiğini düşündüğüm ilim, Shrewsbury Lisesi’nde verilmiyor ve sınavlarla ölçülmüyor. Herhangi bir okuldan kazanacağın değeri, ancak kendi tırnaklarıyla kazıyarak elde edebilirsin. Tek istediğim sen olmaktan vazgeçme, seni değiştirmelerine izin verme. Bunu yapabileceklerini sanmıyorum zaten.”

“Elbette yapamazlar,” dedi Emily kararlı bir sesle. “Ben Kipling’in kedisi gibiyim –kendi vahşi ilmimin yolunda yürürüm ve kuyruğumu ancak bir şey tamamen içime sindiğinde sallarım. Murrayler de bu nedenle bana şüpheyle bakıyorlar. Koyunlar gibi sürüden ayrılmamam gerektiğini düşünüyorlar. Bana sık sık yazarsın değil mi Dean? Beni hiç kimse senin gibi anlamıyor. Ayrıca sen bende alışkanlık yaptın, sensiz yapamıyorum.”

Emily hislerini bu sözlerle açıklarken ne kadar derin bir anlam taşıdıklarının farkında değildi ama bu sözleri duyan Dean'ın ince yüzü kıpkırmızı oldu. Uzun süre önce yapmış oldukları anlaşmayı yine bozmadılar ve birbirlerine hoşça kal demediler. Dean Emily'ye el salladı ve "Her günün en güzel günün olsun," dedi.

Emily ona hafifçe, gizemli bir şekilde gülümsedi ve Dean gitti. Yer yer, hayalet gibi görünen beyaz alev çiçekleriyle kaplı bahçe, Dean gittiği an bomboş kaldı. Kendini yapayalnız hisseden Emily, Kibirli John'un çalılığından gelen Teddy'nin ıslığını duyunca çok mutlu oldu.

Evde geçirdiği son akşam –önceki hafta okuyup değerlendirmesi için Bay Carpenter'a bırakmış olduğu yazılarına dair– fikrini almak için Bay Carpenter'ı ziyaret gitti. Bu yazıların arasında Elizabeth Teyzenin ultimatomundan önce yazmış olduğu son öyküler de vardı. Bay Carpenter eleştirilerinde oldukça dürüst davranıyordu ve Emily zaman zaman içinde kısa süreli öfke fırtınaları yaratsa da onun verdiği kararlara güveniyordu.

"Bu aşk hikâyesi işe yaramaz," dedi kısaca Bay Carpenter.

"Biliyorum, benim de içime sinmemişti," deyip içini çekti Emily.

"Zaten hiçbir öykü, yazarının içine sinmez," dedi Bay Carpenter. "Yazdıkların diğer insanları tatmin etse bile sen asla tatmin olmayacaksın. Aşk hikâyelerine gelince, onlarda başarılı değilsin çünkü âşık değilsin. Bizzat deneyimlemediğin, hissetmediğin hiçbir şey yazma –başarısız olursun– yankıların değeri yoktur, bilirsin. Şu diğer öyküye gelince –yaşlı kadın hakkında olan– fena değil. Diyaloglar zekice kurgulanmış, anlaşılması kolay ve etkileyici. Ayrıca Tanrı'ya şükür, olayların gülünç yönünü görme yeteneğin var. Bana kalırsa, aşk hikâyelerinde başarılı olamamanın nedeni de bu. Gerçek anlamda mizah anlayışına sahip hiç kimse aşk hikâyesi yazamaz."

Emily mizah anlayışının aşk hikâyesi yazmaya neden engel olduğunu anlayamadı. Aşk hikâyeleri yazmayı seviyordu –ve yazdığı hikâyeleri son derece duygusal ve trajik buluyordu.

“Shakespeare yazabiliyordu ama,” diyerek karşı çıktı.

“Ama sen Shakespeare’le aynı kulvarda değilsin,” dedi Bay Carpenter soğuk bir tavırla.

Emily bu sözler karşısında kıpkırmızı oldu. “Olmadığımı *biliyorum*. Ama siz *kimse* yazamaz demiştiniz.”

“Ve hâlâ bu düşüncemde ısrarcıyım. Shakespeare bir istisna ve istisnalar kaideyi bozmaz. Ayrıca o bile *Romeo ve Juliet*’i yazarken mizah anlayışını askıya almış bence. Neyse, biz şimdi Shakespeare’i bırakalım da Yeni Aylı Emily’ye dönelim. Bu öykü, eh işte, genç biri bunu fazla ciddiye almadan okuyabilir.”

Emily, Bay Carpenter’in ses tonundan, öyküsünü beğenmediğini anladı. Sessiz kaldı ve Bay Carpenter onun değerli yazılarına önemsemeyen bir tavırla göz gezdirmeye devam etti.

“Bu, Kipling’in başarısız bir taklidi gibi. Son zamanlarda Kipling okudun mu Emily?”

“Evet.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Kipling’i taklit etmeye çalışma. Eğer birini taklit etmek zorundaysan, Laura Jean Libbey olsun bu kişi. Bunun hiçbir özelliği yok, sadece başlığı fena sayılmaz. Bilgiçlik taslamışsın burada. Ve *Kayıp Hazine*ler bir öykü değil –adeta bir makine. Çıkardığı gıcırtiları duyar gibiyim. Bir kurgu olduğunu unutmama bir an bile izin vermiyor ama yine de kurgu değilmiş gibi hissettiriyor.”

“Çok gerçekçi olmaya çalıştım orada,” diye açıklama yaptı Emily.

“İşte şimdi nedeni anlaşıldı. Hepimiz hayatı, bir yanılsama perdesinin arkasından görürüz, en gözü açık olanlarımız bile. Bu nedenle yazılar, gerçek hayattan olduklarında çok da ikna edici olmazlar. Dur bakalım –*Çılgın Aile*– bir gerçekçilik denemesi daha. Ama sadece bir fotoğraf, bir portre değil.”

“Bir sürü kötü şey söylediniz,” diyen Emily içini çekti.

"Kimsenin kötü şeyler söylemediği bir dünya hoş olurdu ama aynı zamanda tehlikeli de olurdu," diye cevap verdi Bay Carpenter. "Sen bana yazılarını eleştirmemi istediğini söyledin, seni pohpohlamamı değil. Ama şimdi biraz pohpohlanmanın zamanı geldi. Bunu sona sakladım. *Farklı Bir Şey*, göreceli olarak güzel ve seni kötü etkilemeyeceğimi bilsem, muhteşem bile diyebilirim. Bundan on yıl sonra bu öyküyü tekrar yazarsan epey ses getirebilir. Evet, on yıl –yüzünü buruşturma. Yeteneğin var, sözcük seçme konusunda içgüdüsel bir becerin var, her seferinde en doğru sözcüğü seçiyorsun ve bu paha biçilemez bir şey. Ama büyük hataların da var. Şu lanet olası italik harfler –tövbe et artık şunlara, tövbe et. Bir de gerçeklikten uzaklaştığında hayal gücüne gem vurulması gerekiyor."

"Zaten vurmak zorundayım," dedi Emily üzüntüyle.

Ve Bay Carpenter'a Elizabeth Teyzeyle yaptığı anlaşmayı anlattı. Bay Carpenter başını salladı.

"Harika."

Emily, "Harika mı?" diyerek şaşkın şaşkın onun sözünü tekrar etti.

"Evet. İhtiyacın olan şey tam da bu. Ben sana kendini sınırlandırmayı ve ekonomi yapmayı öğretirim. Üç yıl boyunca gerçeklere sadık kal ve bak bakalım onlarla ne yapabiliyorsun. Hayal dünyanın kapılarını sıkıca kapa ve kendini sıradan gündelik hayata hapsed."

"Sıradan hayat diye bir şey yoktur," dedi Emily.

Bay Carpenter birkaç saniye kıza baktı.

Sonra, "Haklısın, yoktur," diye mırıldandı. "Ama insan senin bunu bilmene şaşmaktan kendini alamıyor. Neyse, devam et, devam et, seçtiğin yolda yürü. Ve bunu yapmakta özgür olduğun için o yoldaki tüm tanrılara şükranlarını sun."

"Kuzen Jimmy bin tane atası olan birinin özgür olamayacağını söyledi."

“Bir de insanlar o adama saf diyorlar,” diye mırıldandı Bay Carpenter. “Ama senin ataların sana sınırlamalar yükleyen cinsten değilmiş gibi görünüyor. Sadece gözünü yükseklerle dikme görevini yüklemişler sana ve bunu yapmazsan asla huzur vermezler. Buna hırs de, amaç de, yazma tutkusu de, ne istersen de. Bunun tahrikine ya da büyüüne sahip olan biri tırmanmaya devam etmelidir... Başarısız olana ya da...”

“Başarana dek,” diyerek Bay Carpenter’ın cümlesini tamamladı Emily.

“Teşekkür ederim,” dedi Bay Carpenter.

O gece Emily *Yeni Ay’a Veda* adlı şiirini yazarken, kâğıt, göz yaşlarından sıırıslam oldu. Yazdığı her dizeyi yüreğinin en derinlerinde hissederek yazdı. Okula gitmek çok güzeldi ama sevgili Yeni Ay’dan ayrılmak... Yeni Ay’daki her şey, hayatı ve düşünceleriyle bağlantılıydı, onun bir parçasıydı.

“Olay sadece odamı, ağaçları, tepeleri sevmem değil... Onlar da beni seviyorlar,” diye düşündü Emily.

Küçük siyah sandığı hazırlanmıştı. Elizabeth Teyze içine gerekli olan her şeyin konup konmadığını, Laura Teyze ve Kuzen Jimmy ise gereksiz eşyanın olup olmadığını kontrol ettiler. Laura Teyze, Emily’ye bağcıklı terliklerinin içinde bir çift siyah dantel çorap olduğunu söyledi ve Kuzen Jimmy kızı üç Jimmy defteriyle bir zarfın içine koyduğu beş dolarlık banknotu verdi.

“Bu parayla ne istersen al pisicik. Aslında on dolar vermek isterdim ama Elizabeth bana bu aylığımdan sadece beş dolar verdi. Sanırım parayı ne yapacağımı tahmin ettiği için böyle yaptı.”

“Eğer bulabilirsem, bir dolarını Amerikan pullarına harcayabilir miyim?” diye fısıldadı Emily heyecanla.

“Neye istersen harcayabilirsin,” dedi Kuzen Jimmy, birinin Amerikan pulu satın almak istemesi ona çok anlamsız gelmesine karşın.

Ertesi gün Emily için rüya gibi bir gündü. Şafakta uyandığında Kibirli John’un çalılığında neşeyle şakıyan kuşun sesini duy-

ması, eylül sabahının erken saatlerinin serinliğinde Shrewsbury'ye yaptığı yolculuk, Ruth Teyzenin soğuk karşılaması, yabancı bir okulda geçirdiği saatler, hazırlık sınıflarının organize edilmesi, akşamüstü çayı için eve dönüş... Tüm bunlar bir gün içinde yaşamayacak kadar fazlaydı.

Ruth Teyzenin evi, özel konutların bulunduğu bir ara cadde-nin sonunda, neredeyse şehir dışındaydı. Emily dış cephesi cafcac-fı süslerle dolu bu evin çok çirkin göründüğünü düşündü. Ama Shrewsburyliler için çatısı beyaz ahşap, oymalı saçaklarla süslü, körfeze bakan pencereleri olan bir ev sıklıkta son nokta anlamına geliyordu. Evin ön bahçesi yoktu, önünde sadece ağaçsız, bakımlı bir çim alan bulunuyordu ama gördüğü bir şey Emily'nin gözle-rinin sevinçle parlamasına neden oldu. Evin arkasında uzun, ince köknar ağaçlarından oluşan bir ağaçlık alan vardı. Kızın gördüğü en uzun, en düzgün ve en ince köknarlar yemyeşil bir alana doğru uzanıyorlardı.

Elizabeth Teyze günü Shrewsbury'de geçirmişti ve akşamüs-tü çayından sonra eve dönmek üzere yola çıkacaktı. Ayrılırlarken kapıda Emily'nin elini sıktı, iyi bir kız olmasını, Ruth Teyzenin sözünü dinlemesini söyledi. Emily'yi öpmedi ama sesinin tonu Elizabeth Murray için fazlasıyla yumuşaktı. Emily'nin boğazına bir yumru oturdu ve kız kapının eşiğinde gözden kaybolana dek ağlamaklı bakışlarla onun arkasından baktı –Elizabeth Teyze sev-gili Yeni Ay'a gidiyordu.

“Hadi içeri gir,” dedi Ruth Teyze ve ekledi: “*Ve lütfen* kapıyı çarpma.”

İyi de Emily asla kapıları çarpmazdı ki!

“Çay bardaklarını ve tabakları yıkayacağız,” dedi Ruth Teyze. “Bundan böyle bu senin görevin. Sana her şeyi nereye koyman gerektiğini göstereceğim. Umarım Elizabeth Teyzen burada kal-man karşılığında ev işlerine yardım etmen gerektiğini söylemiştir sana.”

“Söyledi,” dedi Emily kısaca.

Emily ev işlerini yapmaya aldırılmıyordu, hepsini yapardı –ama şu Ruth Teyzenin ses tonu ciddiye çok rahatsız ediciydi.

“Tahmin edersin ki burada kalman harcamalarımda artış olması anlamına geliyor,” diye devam etti Ruth Teyze sözlerine. “Ama elbette adil olan, büyütülmende hepimizin katkısının olması. Düşünüyorum da baştan beri hep böyle düşündüm... Bence Queen’e gidip öğretmenlik diploması alman çok daha iyi olurdu aslında.”

“Bunu ben de isterdim,” dedi Emily.

“Hmmm...” Ruth Teyze dudaklarını büzdü. “Bu durumda Elizabeth’in neden seni Queen’e göndermediğini hiç anlayamadım. Seni pek çok konuda şımarttığından eminim –eğer gerçekten istediğini düşünseydi bu konuda da senin isteğini yerine getirmesini beklerdim ondan. Neyse, mutfağın üzerindeki odada uyuyacaksın. O oda kışları diğer odalardan daha sıcak olur. Orada gaz lambası yok ama zaten çalışırken gaz yağı kullanman bütçemi sarsar. Mum kullanacaksın –bir gecede iki mum kullanabilirsin. Odanı derli toplu tutmanı ve yemek saatlerinde burada olmanı bekliyorum senden. Yemek saatleri konusunda çok titiz olduğumu unutma. Ayrıca bir şey daha var, buraya arkadaşlarını getiremezsin. Unutma, sadece seninle ilgileneceğime dair söz verdim, başkalarının çocuklarını eğlendiremem.”

“Ilse, Perry ve Teddy bile gelemmez mi?”

“Ilse bir Burnley, uzaktan akrabamız. Ara sıra gelebilir ama o kızın sürekli etrafımda dolanıp durduğunu görmek istemiyorum. Duyduğuma göre senin için pek uygun bir arkadaş değilmiş. Öğlanlara gelince –buraya adım atmayacaklar. Teddy Kent denen çocuk hakkında bir şey bilmiyorum ama Perry Miller’la arkadaşlık etmeyi gururuna yedirememeni beklerdim doğrusu.”

“Asıl onunla arkadaşlık etmemeyi gururuma yediremem,” diyerek karşılık verdi Emily.

“Küstahlık etme Emily. Bir an önce burada, Yeni Ay’da davrandığın gibi davranamayacağını anlasan iyi edersin. Fena halde

şımartılmışsın. Ama emin ol, kiralık bir işçinin yeğenimi ziyaret etmesine asla izin vermeyeceğim. Bu uygunsuz arkadaş seçimi tarzını nereden aldın bilmem. Baban tam bir beyefendi gibi görünüyordu. Hemen yukarı çık ve sandığındaki eşyaları yerleştir. Sonra da ödevlerini yap. Burada biz dokuzda yatağa gireriz!”

Emily çok öfkelenmişti. Elizabeth Teyze bile Teddy’nin Yeni Ay’a gelmesini yasaklamayı aklından geçirmemişti. Kendini odasına kapadı ve mutsuz bir şekilde sandığını boşaltmaya başladı. Kendisine verilen oda çok çirkindi. İlk görüşte buradan nefret etmişti. Kapı tam olarak kapanmıyordu, eğimli tavanda yağmurdan lekeler oluşmuştu ve tavan yatağının bulunduğu yerde öyle alçalıyordu ki elini uzatsa dokunabilecek gibiydi. Zeminde, Emily’nin gözüne iliştiğinde bakışlarını kaçırdığı, el dokuması büyük bir kilim seriliydi. Kilim Murray zevkine, hatta adil olmak gerekirse Ruth Dutton’ın zevkine bile uygun değildi. Ölmüş Bay Dutton’ın taşrada yaşayan bir kuzeni tarafından hediye edilmişti. Üstünkörü yapılmış orta kısmı parlak mordu ve göbek kısmının etrafı turuncu-yeşil kıvrımlarla çevriliydi. Köşelerinde mor aşk merdivenleri ve mavi gül demetleri vardı. Odadaki ahşap eşyalar çok çirkin bir çikolata kahvesi rengindeydi ve duvarlar daha da korkunç görünümlü bir kâğıtla kaplanmıştı. Duvara asılı resimler öyle bir açıyla duruyordu ki her an yere düşecekmiş gibi görünüyordular. Özellikle de rüküş bir şekilde mücevherlerle bezenmiş olan Kraliçe Alexandra... Böyle korkunç bir resmi bile Kraliçe Alexandra’nın zevksiz ve çirkin görünmesini sağlayamazdı ama ne yazık ki bu tabloda buna çok yaklaşılmıştı. Çikolata rengi, dar bir rafın üzerinde bir vazo duruyordu, içine yirmi yıl öncesinin yapma çiçekleri konmuştu –insan onlar kadar kötü görünebilecek ve gözü rahatsız edebilecek bir çiçek olabileceğine dahi inanamıyordu.

“Bu oda hiç dostça değil –beni istemiyor– burayı yuvam gibi hissetmiyorum,” dedi Emily.

Ev özlemi çekiyordu. Gölgesi Yeni Ay’ın huşlarında dans eden mum alevini, çiy yağdığında asmaların yaydığı kokuyu, mırılda-

nan kedilerini, çok sevdiği odasını, hayallerle, sessizlik ve gölgelerle dolu asırlık bahçeyi, uğuldayan rüzgârın dalga dalga kabarttığı körfezi, o yankılar yapan müziği daha şimdiden çok ama çok özlemişti. Yeni Ay ölülerinin uyuduğu, küçük aile mezarlığını bile özlemişti.

Ellerini kenetleyen Emily, “Ağlamayacağım...” diye mırıldandı. “Ağlarsam Ruth Teyzeyi sevindiririm. Evet, bu odada sevebileceğim bir şey yok ama acaba dışarıda sevebileceğim bir şeyler bulur muyum?”

Pencereyi açtı. Kendisine verilen oda güneşe, köknar korusuna bakıyordu. Köknarlardan yayılan reçinenin kokusu, sevgi dolu bir dokunuş gibi bütün vücuduna yayıldı. Sol tarafta, ağaçların arasında, kemerli bir pencere gibi görünen bir açıklık vardı ve bu açıklıktan ay ışığıyla aydınlanan büyüleyici arazi görünüyordu. Ayrıca bu açıklıktan gün batımının güzelliğini izlemek de mümkün olacaktı. Sağ tarafta, Batı Shrewsbury’nin yayılmış olduğu yamacın manzarası izlenebiliyordu. Evlerin ışıkları güz alacakaranlığında tepedeki benekler gibi görünüyordu ve manzaranın büyüleyici bir güzelliği vardı. Yakınlarda bir yerlerden, sanki küçük, uyku kuşları gölgeli bir ağaç dalında sallanıyormuş gibi baygın kuş cıvıltıları yükseliyordu.

Reçine kokulu havayı iyice içine çekebilmek için pencereden sarkan Emily, “Ah, bu çok güzel,” dedi. “Babam bir keresinde bana insanın, *her yeri* sevmesini sağlayacak güzellikler bulabileceğini söylemişti. Ben de burayı seveceğim.”

O sırada Ruth Teyze kapıyı çalmadan açıp içeri başını uzattı.

“Emily, neden yemek odasındaki koltuk örtüsünü düzeltmeden öylece bıraktın?”

“Ben, bilmiyorum,” dedi şaşırان Emily. Koltuk örtüsünü bozmuş olduğunun farkında bile değildi. Neden Ruth Teyze, sanki karanlık, kötü, günahkârca bir şey yapmış gibi bir ses tonuyla sormuştu bu soruyu?

“Hemen aşağıya in ve koltuk örtüsünü düzelt.”

Emily itaatkâr bir şekilde kapıya doğru yürürken Ruth Teyze, “Emily Starr, hemen o pencereyi kapa! Aklını mı kaçırdın sen?” diye bağırdı.

“Oda çok havasız ama...” dedi Emily yalvarırcasına.

“Gündüz havalandırabilirsin ama güneş battıktan sonra sakın bir daha o pencereyi açmaya kalkma. Unutma sağlığından ben sorumluyum artık. Bünyesi tüberküloza yatkın kişilerin gece ayazından ve cereyandan korunmaları gerektiğini bilmiyor musun?”

“Benim bünyem tüberküloza yatkın değil,” diye bağırdı Emily asice.

“Yine bana karşı çıkıyorsun demek! Tabii, senden de bu beklenir zaten.”

Emily, Ruth Teyzeyi duymamış gibi, “Ayrıca bünyem tüberküloza yatkın olsa bile, temiz hava benim için en iyi şey,” dedi. “Doktor Burnley öyle söylüyor. Havasız ortamlar beni çok rahatsız ediyor.”

“Gençler yaşlıların aptal olduğunu *düşünürler* ama yaşlılar gençlerin aptal olduğunu *bilirler*.” Ruth Teyze bu sözleri sanki tartışmaya son noktayı koymuş gibi bir tavırla söylemişti. “Hadi git ve koltuk örtüsünü düzelt Emily.”

Emily dudaklarına kadar gelen sözcükleri yuttu ve Ruth Teyzenin söylediğini yaptı. Kısa bir süre sonra sorun yaratan koltuk örtüsü milimi milimine düzeltilmişti.

Emily bir süre durup etrafına baktı. Ruth Teyzenin yemek odası, Yeni Ay’da konuklar olduğunda yemek yenen odadan çok daha şık ve modaya uygundu. Ahşap yer döşemesinin üzerine serilmiş Wilton halısı ve erken dönem İngiliz meşe mobilyalar harika görünüyordu. “Yine de Yeni Ay’daki oturma odasının yarısı kadar bile sıcak değil,” diye düşündü Emily. Orada durup etrafına bakarken ev özlemi daha da artmıştı. Shrewsbury’deki hiçbir şeyden hoşlanmayacağından –Ruth Teyzeyle yaşamaktan veya okula gitmekten– emindi. İğneleyici Bay Carpenter’dan sonra buradaki

öğretmenler ona son derece tatsız ve sönük gelmişti ve görür görmez nefret ettiği üst sınıftan bir kız vardı okulda. Buraya gelirken çok farklı hayaller kurmuştu. Güzel Shrewsbury'de yaşamının, liseye gitmenin çok zevkli olacağını düşünmüştü. Yaşadığı anlık karamsarlıktan sıyrılmak için, "Hiçbir şey tam anlamıyla hayal ettiğimiz gibi olmaz," diye düşünen Emily odasına geri döndü. Dean hayatı boyunca Venedik'teki kanallarda bir gondolla gezmeyi hayal ettiğini söylememiş miydi? Ve bu hayali gerçekleştiğinde neredeyse bütün vücudu sivrisinekler tarafından sokulmamış mıydı?

Emily dişlerini sıkarak yatağına girdi.

"Düşüncelerimi ay ışığına ve romantizme yönlendirmeli, sivrisinekleri aklımdan uzaklaştırmalıyım," diye düşündü. "Tabii Ruth Teyze sivrisinek gibi sokmayı bir son verirse... Yapabilirim bunu."

POTPORİ

20 Eylül 19--

Son zamanlarda günlüğümü çok ihmal ettim. Ruth Teyzeyle yaşarken insanın pek boş zamanı kalmıyor. Ama bu cuma gecesi eve gidemedim ve bu nedenle günlüğümde huzur bulmaya karar verdim. Sadece bazı hafta sonları Yeni Ay'a gidebiliyorum. Gittiğim ertesi haftası, cumartesi günleri Ruth Teyze temizliğe yardım etmemi istiyor. Bir evsizin yüzünü her ay yıkadığını söylemesi gibi, gereksin ya da gerekmesin, evin çatısından bodrumuna kadar her yeri temizliyor ve ancak pazar gününe hiç iş kalmadığından emin olunca dinlenmeye çekiliyoruz.

Bu gece don olacağı benziyor. Yeni Ay'daki bahçenin bu dondan zarar görmesinden korkuyorum. Elizabeth Teyze mutfağı kışa hazırlamış olmalı. Kuzen Jimmy eski bağda domuzlar için patates haşlayıp şiirlerini okuyordur şimdi. Büyük olasılıkla hepsi eve gitmiş olan şanslı Ilse, Perry ve Teddy de oradadır. Nergis ise etraflarında koşuşturuyordur. Ama şimdi bunları düşünmemeliyim. Düşünürsem ev özlemim daha da artacak.

Shrewsbury'yi, Shrewsbury Lisesi'ni ve Shrewsbury'deki öğretmenleri sevmeye başladım –gerçi burada Bay Carpenter gibi birini bulamayacağımı söyleyen Dean haklıymış. Son sınıf öğrencilerinin ve diğer ara sınıflarda okuyanların, hazırlık sınıfı öğrencilerine büyüklük taslamaları çok tatsız. Bazıları bana da büyüklük taslamaya kalktı ama bir daha yapacaklarını sanmıyorum –Evelyn Blake dışındakilerin yani. Evelyn Blake her karşılaştığımızda beni küçümsüyor ve yakın arkadaşı Mary Carswell, Bayan Adamson'ın pansiyonunda Ilse ile aynı odayı paylaştığından çok sık karşılaşıyoruz.

Evelyn Blake'ten nefret ediyorum. Bu konuda en ufak bir şüphe bile yok ve onun benden nefret ettiğinden de hiç şüphem yok. İçgüdüsel bir düşmanlık besliyoruz birbirimize karşı –ilk karşılaşmamızda birbirimize iki düşman kedi gibi baktık ve her şey o an başladı. Daha önce gerçek anlamda hiç kimseden nefret etmemiştim. Ettiğimi düşünmüştüm ama şimdi bunun sadece hoşlanmama olduğunu anladım. Evelyn ara sınıfta okuyan, uzun boylu, zeki ve oldukça güzel bir kız. İri, parlak, haince bakan kahverengi gözleri var ve burnundan konuşuyor. Onun da *edebi hırsları* var, bunu anladım ve lisenin en güzel giyinen kızı olduğunu düşünüyor. Belki de gerçekten öyle, ama bir şekilde giysileri insanlar üzerinde *kendisinden* daha fazla etki bırakıyor. İnsanlar Ilse'yi fazla gösterişli ve yaşına uygun olmayan giysiler giydiği için eleştiriyorlar ama o kişiliğiyle giysilerine ağır basıyor. Evelyn için bu geçerli değil. İnsanlar onu düşündüklerinde kendisinden önce giysileri akıllarına geliyor. Aralarındaki fark, Evelyn'in diğer insanlar için, Ilse'ninse kendisi için giyinmesi. Onu biraz daha inceledikten sonra karakterinin betimlemesini yapmalıyım. Ne büyük bir tatmin duyacağım bunu yaparken!

Onunla ilk defa Ilse'nin odasında karşılaştık ve Mary Carswell bizi tanıştırdı. Evelyn başını eğip bana baktı –benden biraz daha uzun boylu ve bir yaş büyük– ve “Ah, evet Bayan Starr! Teyzem Bayan Henry Blake'in senden bahsettiğini duymuştum,” dedi.

Bayan Henry Blake daha önce Bayan Brownell'di. Gözlerinin içine bakarak, “Bayan Henry Blake'in övgü dolu bir portremi çizdiğinden hiç şüphem yok,” dedim.

Evelyn çok rahatsız edici bir kahkaha attı. Sanki söylediğime değil de *bana* gülüyormuş gibi bir kahkahaydı bu.

“Onunla aranız pek iyi değildi sanırım, değil mi? Edebiyata düşkün olduğunı duydum. Yazıların nerede yayınlanıyor?”

Soruyu oldukça sevimli bir şekilde sormuştu ama hiçbir yazının yayınlanmadığını da –henüz– gayet iyi biliyordu.

“Charlottetown’daki *Girişimci* ve Shrewsbury’deki haftalık *Times*’ta...” diye cevap verdim haince bir gülümsemeyle. “Henüz pazarlığı yeni bitirdik. *Girişimci*’ye göndereceğim her yazı için iki sent alacağım ve *Times*’a yazacağım kompozisyonlar için de her hafta yirmi beş sent.”

Gülümsemem Evelyn’in hoşuna gitmedi. Hazırlık sınıfı öğrencilerinin üst sınıftan kızlara bu şekilde gülümsemesi hoş karşılanmazdı. Verdiğim cevaplar da ona yeterli gelmemişti.

“Ah, anlıyorum, konaklama parayı çıkarmaya çalışıyorsun,” dedi. “Ah, akmasa da damlar. Ama sen beni yanlış anladın, ben *gerçek*, edebi süreli yayınlardan bahsediyorum.”

“*Tüy Kalem*’den mi bahsediyorsun?” diye sordum yine gülümseyerek.

Tüy Kalem lisenin ayda bir yayınlanan gazetesi. Gazete, *Kurukafa ve Bilge*’nin –sadece son sınıf ve ara sınıf öğrencilerinin kabul edildiği okulun edebiyat kulübünün– üyeleri tarafından düzenleniyor. *Tüy Kalem*’deki yazılar öğrenciler tarafından yazılıyor. Teorik olarak tüm öğrencilerin gazeteye katkıda bulunma hakkı var ama pratikte asla bir hazırlık sınıfı öğrencisinin yazıları kabul edilmiyor. Evelyn *Kurukafa ve Bilge* üyesi ve kuzeni *Tüy Kalem*’in editörü. Benim fazla alaycı olduğumu düşünmüş olacak ki sonrasında kıyafet konusunda yaptığı bir iğneleme dışında beni doğrudan yok saymayı tercih etti.

“Şu yeni moda kravatlardan almak istiyorum,” dedi. “Jones ve McCallums’da çok tatlı kravatlar var, inanılmaz şıklar. Boynundaki siyah kadife kurdelenin yerini artık onlar aldı Bayan Starr. Ama moda oldukları dönemde ben de takardım o kadife kurdelerden.”

Bu sözlere karşılık olarak söyleyebileceğim zekice bir şey gelmedi aklıma. Etrafımda kimse olmadığında zekice sözler hemen aklıma geliveriyor oysaki. Cevap vermedim, sadece *çok* yavaşça ve *küçümsercesine* gülümsedim. Gülümseyişim Evelyn'i söyleyebileceğim sözlerden daha çok rahatsız etmiş olmalı ki sonradan, "Şu Emily Starr denen kızın çok yapmacık bir gülümsemesi var," dediğini duydum.

Not: İnsanlar, uygun durumlarda uygun gülümsemelerle istedikleri etkiyi bırakabilirler. Bu konuda çalışmam gerek. Dostça gülümseme, küçümsercesine gülümseme, mesafeli gülümseme, rica etme gülümsemesi, sıradan gülümseme gibi.

Bayan Brownell'e ya da şimdiki adıyla Bayan Blake'e gelince, birkaç gün önce *onunla* caddede karşılaştım. Selam vermeden yanımdan geçtikten sonra yanındaki arkadaşına bir şeyler söyledi ve ikisi de güldüler. Bu çok uygunsuz bir davranış bence.

Shrewsbury'yi ve okulu seviyorum ama Ruth Teyzenin evini asla sevemeyeceğim. Evin çok rahatsız edici bir karakteri var. Evler de insanlar gibi –bazılarından hoşlanır, bazılarından hoşlanmazsınız ve zaman içinde sadece bir tanesini seversiniz. Evin dışı gereksiz, sevimsiz süslerle kaplı. İçimden bir süpürge alıp hepsini süpürüp atmak geliyor. İçerideki bütün odalar kare şeklinde, olması gerektiği gibi ve ruhsuz. İçine koyacağınız hiçbir şey oraya ait görünemez. Yeni Ay'da olduğu gibi hoş, romantik köşeler yok bu evde. Odama da bir türlü ısınamadım. Yatağımın üzerinde iyice alçalan tavan beni boğuyor sanki ve Ruth Teyze yatağı başka yere taşımama izin vermiyor. Bunu önerdiğimde şaşkınlıktan bayılacakmış gibi oldu.

"Yatak *her zaman* o köşede durdu," dedi tam da beklediğim üzere. "Güneşin doğudan doğduğu düşünülürse her zaman da orada duracak."

Tavan bir yana, odadaki resimler gerçekten en beteri. Bir kere sinde hepsini ters çevirip astım ve elbette her zaman olduğu gibi Ruth Teyze yine kapıyı çalmadan içeri girip –kapı çalma âdeti kesinlikle yok– ne yaptığımı hemen fark etti.

"Tablolarla ne alıp veremediğin var Emily?"

Ruth Teyze kızdığı bir şeyi söylemek yerine soru soruyor her zaman. Bazen cevaplayabiliyorum, bazen cevaplayamıyorum bu soruları. Bu da cevaplayamadığım sorulardan biriydi. Ama bir cevap vermek zorundaydım. Küçümseyici bir gülümseme, bu durumda işe yaramazdı. "Kraliçe Alexandra'nın boynundaki gerdanlık sinirime dokunuyor," dedim. "Ve Missolonghi'de ölüm döşegindeki Byron'ın resmi çalışmaya odaklanmamı engelliyor."

"Emily," dedi Ruth Teyze. "Biraz olsun minnettarlığını göstermeye çalışmalısın."

"Kime? Lord Byron'a mı yoksa Kraliçe Alexandra'ya mı?" demek geldi içimden ama elbette söylemedim. Bunun yerine uysalca tüm tabloları düzeltiltim.

Ama Ruth Teyze, "Tabloları ters çevirmenin gerçek nedenini söylemediğini biliyorum," dedi inatla. "Söyleyecek cesaretin yok sanırım. Derin ve sinsisin... Her zaman dediğim gibi derin ve sinsi bir çocuksun. Maywood'da seni ilk gördüğümde hayatımda gördüğüm en sinsi çocuk olduğunu söylemiştim."

"Neden bana böyle şeyler söylüyorsun Ruth Teyze?" dedim öfkeyle. "Beni sevdiğin ve bana doğruyu göstermek istediğin için mi yoksa benden nefret ettiğin ve beni yaralamak istediğin için mi? Yoksa sadece beni gördüğünde elinde olmadığı için mi?"

Ruth Teyze cevap vermeden dışarı çıktı ama bir süre kendi kendime konuşursam duyabilsin diye kapının önünde bekledi. Sürekli beni izliyor –bir şey söylemediğinde, bir şey yapmadığında bile beni izlediğini biliyorum. Kendimi mikroskopla incelenen küçük bir böcek gibi hissediyorum. Tek bir sözüm veya davranışım bile eleştirilerinden kurtulamıyor ve düşüncelerimi okuyamıyor olsa da asla aklımdan bile geçirmediğim şeyleri düşündüğümü iddia ediyor. Bu, en beteri.

Peki Ruth Teyzeyle ilgili olumlu hiçbir düşüncem yok mu? Var elbette.

Dürüst, erdemli, doğru sözlü, çalışkan biri ve kileriyle gururlanabilir. Ama şüpheli ve inatçı –asla neden tabloları ters çevirdiğimi sorgulamaktan vazgeçmeyecek. Ve asla sadece gerçeği söylediğime inanmayacak.

Tabii Teddy'nin dediği gibi: "Daha kötü olabilirdi..." Duvardaki tabloda Kraliçe Alexandra yerine Kraliçe Viktorya olabilirdi örneğin.

Odayı biraz daha yaşanılır hale getirmek için duvara kendime ait resimler astım: Teddy'nin benim için yaptığı Yeni Ay'ın kara-kalem resimleri, eski bağın resmi ve Dean'in verdiği bir gravür. Gravür bir çöl vahasını çevreleyen yumuşak, pastel renkli palmiyeler ve yıldızlarla beneklenmiş karanlık gökyüzüne doğru ilerleyen bir deve kervanını betimliyor. Büyü ve gizemle dolu. Öyle ki ona her baktığımda Kraliçe Alexandra'nın mücevherlerini, Lord Byron'ın kederli yüzünü unutuyorum ve ruhum adeta kanatlanarak, hafifçe aralanmış bir kapıdan geçip uçsuz bucaksız bir hayal ve özgürlük dünyasına adım atıyor.

Ruth Teyze bana bu gravürü nereden bulduğunu sordu. Söylediğimde burnunu çekip, "O Kambur Priest'ten nasıl oluyor da hoşlanıyorsun hiç anlamıyorum. Hiçbir işe yaramayan adamın teki o," dedi.

Zaten ben de anlamasını beklemiyordum.

Ev çok çirkin ve odam dostça olmasa da Dimdikler Ülkesi çok güzel ve ruhumu canlı tutmama yardımcı oluyor. Dimdikler Ülkesi, evin arkasındaki köknar korusu. O bölgeye bu adı verdim çünkü köknarlar aşırı derecede ince, uzun ve dik. Orada etrafı eğreltiotlarıyla kaplı bir havuz da var ve az ilerisinde gri, iri bir kaya bulunuyor. Bu kayaya dar, dönemeçli, zorlu bir patikadan ulaşıyor. Patika o kadar dar ki ancak bir kişi yürüyebiliyor. Kendimi yalnız, öfkeli, yorgun veya fazla hırslı hissettiğim zamanlarda gidip birkaç dakika o kayaya oturuyorum. *Kimse* tepeleri gökyüzünü delen, o ince uzun köknarları izlerken zihninde olumsuz düşünce barındıramaz. Havanın güzel olduğu bazı akşamlar, çalış-

mak için oraya gidiyorum ama tabii Ruth Teyze şüpheleniyor ve yine bir sinsilik peşinde olduğumu düşünüyor. Yakında günlerin iyice kısılacağını ve orada çalışamayacağımı bilmek beni üzüyor. Neden bilmem ama bana sanki kitaplarım orada, başka hiçbir yerde sahip olmadıkları bir *anlam* kazanıyormuş gibi geliyor.

Dimdikler Ülkesinde güneşe doymuş eğreltiotlarının aromasının yayıldığı, çimenli açık alanlarda Rüzgâr Kadın dans ederken, birbirlerine doğru salınan yıldız çiçeklerinin bulunduğu çok sevgili, yemyeşil köşeler var. Odamın penceresinden bakınca hemen sol tarafta, ay ışığında veya alacakaranlıkta, büyü yapan bir grup cadı gibi görünen bir grup yaşlı huş ağacı da cabası. Onları ilk gördüğümde, gün batımının kızıla boyadığı rüzgârlı bir akşam loşluğunda, mum ışığının yansımasıyla, dallarının arasında havada asılı gibi duran bir işaret alevi gördüm ve o an şimşek geldi. Shrewsbury'ye ilk defa gelmişti ve o kadar mutlu oldum ki diğer her şeyi unuttum. Onunla ilgili bir şiir yazdım.

Bu arada öykü yazmayı çok özledim. Elizabeth Teyzeye verdiğim sözü tutmamın zor olacağını bilsem de bu kadar zor olmasını beklemiyordum. Her gün, aklımda yepyeni, harika kurgular belirdikçe sözümü tutmam daha da zorlaşıyor. Sonra, içimde beliren yazma isteğini karakter betimlemeleri yaparak gidermeye çalışıyorum. Çok sayıda karakter betimlemesi yaptım buraya geldiğimden beri. Her seferinde, betimlediğim karakterlere biraz daha yakından dokunmanın, gölgelerin derinine inmenin, ilgi çekici kısımları olduğundan biraz daha abartılı anlatmanın karşı koyamadığım cazibesine kapılmış buluyorum kendimi. Ama sonra Elizabeth Teyzeye gerçek olmayan hiçbir şey yazmama konusunda verdiğim söz aklıma geliyor ve elim kâğıdın üzerinde reketsiz kalıyor. Ardından insanları, oldukları gibi betimliyorum.

Ruth Teyzenin de betimlemesini yaptım. Çok eğlenceli ama aynı zamanda çok tehlikeli bir şey bu. Jimmy defterimi ve günlüğümü asla odamda bırakmıyorum. Dışarıda olduğum zamanlarda Ruth Teyzenin odamı karıştırdığını biliyorum çünkü. Bu nedenle her zaman sırt çantamda taşıyorum onları.

Bu akşamüstü Ilse bize uğradı ve birlikte ödev yaptık. Ama o buradayken Ruth Teyzenin kaşları hep çatıktı –adil olmam gerekirse haksız olduğunu söyleyemem. Ilse öyle neşeli ve komik ki korkarım çalışmaktan çok kahkaha attık. Bu evde kahkaha atmak onaylanmadığından Ruth Teyze rahatsız oldu ve ertesi gün okulda, ödevlerimizi düzgün bir şekilde yapmadığımız için azar işittik.

Perry ve Teddy lisede olmaktan memnunar. Perry kendisine verilen yatağın karşılığında pansiyonun şöminelerini, ocağını yakıyor ve yerleri temizliyor. Yiyecek karşılığında da garsonluk yapıyor. Ayrıca saatte yirmi beş sent kazandığı farklı işler de yapıyor. Okulun kurallarından biri de kız ve erkek öğrencilerin okula birlikte gelip gitmesinin yasak olması olduğundan, hafta sonları eve gittiğimiz zamanlar dışında ikisini de pek göremiyorum. Gerçi pek çok kişi bu kuralı çiğniyor. Benim de elime bu konuda pek çok şans geçti ama kuralı çiğnemenin Yeni Ay geleneklerine ters düşeceğine karar verdim ve yapmadım. Ayrıca Ruth Teyze de Tanrı'nın her akşamı, okuldan eve yürürken yanımda biri olup olmadığını soruyor. Her "hayır" deyişimde sanki biraz hayal kırıklığına uğramış gibi bir ifade belirliyor yüzünde.

Okulun ve Ruth Teyzenin bu konudaki katı tavrı beni fazla rahatsız etmiyor çünkü benimle eve yürümek isteyen oğlanların hiçbiri hoşuma gitmiyor.

20 Ekim 19--

Bu akşam odam haşlanmış lahana kokuyor ama pencereyi açmaya cesaret edemiyorum. Ne de olsa dışarıda "gece havası" var. Ruth Teyze bugün oldukça gergin bir ruh hali içinde olmasaydı açma riskini göze alabilirdim belki. Dün Shrewsbury'de geçirdiğim pazar günlerinden biriydi. Ruth Teyzeyle kiliseye gittik ve sıranın ucuna oturdum. Ruth Teyzenin her zaman oraya oturduğunu bilmiyordum ama meğer oraya oturuyormuş. Yine her zamanki gibi bunu özellikle yaptığımı düşündü. Bütün öğleden sonra İncil okudu. Neden olduğunu hayal bile edemiyordum ama

sanki benim cezalandırılmam için Incil okuyormuş gibiydi. Sonra bu sabah *neden* yaptığımı sordu.

Şaşkın şaşkın, "Neyi neden yaptım?" dedim.

"Ne yaptığını çok iyi biliyorsun sen Emily. Bu sinsiliğini hoş göremem. Ama neden yaptığını bilmek istiyorum."

"Ne demek istediğin hakkında en ufak bir fikrim yok Ruth Teyze," dedim öfkeyle çünkü bana haksızlık ettiğini düşünüyordum.

"Benim oturmamı engellemek için kilisede sıranın ucuna oturdun Emily. Bunu neden yaptın?"

Başımı hafifçe eğip Ruth Teyzeye baktım. Artık ondan daha uzun boylu olduğumdan ona bakarken başımı eğmem gerekiyor. Aslında o, bu durumdan hiç hoşlanmıyor. Ve sanırım ona bakarken yüzümde Murray bakışı vardı çünkü çok öfkelenmişim. Böyle incir çekirdeğini bile doldurmayacak bir şey için olay çıkarması saçmalıktan başka bir şey değildi.

"Senin oturmanı engellemek için yapmışım işte. Öyle diyor-sun ya," dedim ve çantamı alıp kapıya doğru yürümeye başladım. Tam kapıdan çıkmak üzereyken durdum. Murraylerin ne yapıp ne yapmaması gerektiği bir yana, bir Starr'ın davranması gerektiği gibi davranmadığımı fark etmişim. Babam burada olsa, yaptığımı onaylamazdı. Bu nedenle döndüm ve son derece nazik bir tavırla, "Çok özür dilerim Ruth Teyze, seninle o şekilde konuşmamalıydım. Sıranın ucunda oturmamın herhangi bir amacı yoktu," dedim. "Sadece ilk ben girdiğim için en uca ilerledim. Senin orada oturmayı tercih ettiğini bilmiyordum."

Belki de abartılı bir nezaket göstermişim. Neden bilmem ama özürüm Ruth Teyzeyi daha da öfkeliendirmekten başka bir işe yaramadı. Dudaklarını büzüp, "Bu seferlik seni affediyorum ama sakın bir daha olmasın. Bunu neden yaptığını söylemeyeceğini biliyordum zaten. Dürüst olamayacak kadar sinsi bir kızsın sen," dedi ve burnunu çekti.

Ah Ruth Teyze, Ruth Teyze! Böyle sürekli sinsi diye diye sonunda beni gerçekten sinsi birine dönüştüreceksin! Eğer dediğin gibi sinsi olsaydım, seni kolayca parmağında oynatırdım! Beni yönetebilmenin tek nedeni, açık sözlü, dürüst biri olmam.

Geceleri saat dokuzda yatakta olmam gerekiyor –tüberküloza varkın bünyesi olan kişilerin diğer insanlardan daha fazla uyuması gerekiyormuş. Okuldan eve döndüğümde beni yapmam gereken işler bekliyor ve sonra da ödevlerimi yapmam gerekiyor. Bu nedenle yazmak için hiç zamanım kalmıyor. Elizabeth Teyze ve Ruth Teyzenin bu konuda uzun konuşmalar yapıp bunu planladıklarından adım gibi eminim. Ama ben *yazmak* zorundayım. Bu nedenle sabahları gün doğarken uyanıyorum, giyiniyorum, ceketimi sırtıma atıp –artık sabahlar oldukça soğuk oluyor– oturuyorum ve paha biçilmez bir saat boyunca yazıyorum. Ruth Teyzenin bunu fark edip beni yine sinsi olmakla suçlamasını istemediğimden ona bu yaptığımı açık açık söyledim. Bana zihinsel ve ruhsal sorunlarım olduğunu, büyük olasılıkla bir akıl hastanesini boylayacağımı söyledi ama bunu yasaklamadı. Belki de yasaklasa da bir işe yaramayacağını bildiği için yasaklamadı. Gerçekten de işe yaramazdı. Ben yazmak *zorundayım*, elimde değil. Gün doğumunun griliğinde geçirdiğim o bir saat benim için günün en güzel zamanı.

Öykü yazmam yasaklandığından bu yana zihnimde öyküler kurgulamaya başladım. Ama bir gün, somut olarak olmasa da Elizabeth Teyzeyle yaptığımız anlaşmayı bozduğumu fark ettim ve zihnimde kurgulamaktan da vazgeçtim.

Bugün Ilse'nin karakter betimlemesini yaptım. Çok eğlenceliydi. Onu analiz etmek oldukça zor bir iş. O herkesten çok farklı ve beklenmedik şeyler yapıyor. Öfkeden deliye dönmesi bile diğer insanlardan farklı. Öfke nöbetleri beni eğlendiriyor. Artık eskiden olduğu gibi öfke nöbetleri sırasında korkunç şeyler söylemiyor ama öfkesinin *keskin bir tadı var*. Öfkenin keskin tadı, yeni bir deyim benim için. Yeni sözcükler, deyimler kullanmayı seviyorum. Bir sözcüğü yazmadıkça veya söylemedikçe o sözcük bana ait değilmiş gibi geliyor.

Bu sayfayı pencerenin önünde yazıyorum. Tepenin etrafına yayılmış Shrewsbury ışıklarının alacakaranlıkta göz kırpışlarını izlemeyi çok seviyorum.

Bugün Dean'den bir mektup aldım. O Mısır'da –eski tanrıların yıkık tapınaklarının, eski kralların lahitlerinin arasında. O yabancı diyarı adeta onun gözleriyle görüyorum –onunla asırlarca geriye gidiyor, bilinmeyen semaların sırlarını çözüyorum. Yazdığı mektubu okurken, Shrewsbury'nin değil, Karnak'ın, Teb'in Emily'si oluyorum. Böyle hissetmemi, Dean sağlıyor.

Ruth Teyze, Dean'in yazdığı mektubu okumak konusunda ısrar etti ve okuduktan sonra mektupta yazanların dine saygısızlık olduğunu söyledi.

Kırk yıl düşünsem o mektubu bu şekilde değerlendirmek aklıma gelmezdi.

21 Ekim 19--

Bu gece Dimdikler Ülkesi'ndeki ağaçlık tepeye tırmandım ve zirveye ulaştığımda büyük bir sevinç yaşadım. Bir tepenin zirvesine ulaşmak, her zaman içimi sevinçle dolduruyor. Ayazın keskin serinliğini hissederek yukarıdan Shrewsbury Limanı'nı izlemek muhteşemdi ve etrafımı saran ağaçlar sanki bir şey olmasını bekliyormuş gibilerdi –en azından bende böyle bir his uyandırdılar. O an Ruth Teyzenin iğnelemelerini, Evelyn Blake'in büyüklük taslamasını, Kraliçe Alexandra'nın boynundaki köpek tasmaına benzer gerdanlığı, kısacası beni rahatsız eden *her şeyi* unuttum. Güzel düşünceler bana doğru uçan kuşlar gibi zihnimi ele geçirdi. Bunlar *benim* düşüncelerim değildi. Ben onların yarısı kadar bile mükemmel düşüncelere sahip olamazdım. Bu düşünceler *bir yerden* geldiler.

Havayı dolduran hoş, fısıldar gibi sesler eşliğinde dar patikadan geri dönerken, köknarların arasından gelen bir kahkaha duydum. Şaşırdım ve biraz ürktüm. Kahkahayı duyduğum an bunun bir insana ait olmadığını anladım. İçinde kötücül bir şeyler olan

bu kahkaha, daha çok perilerin ürpertici kahkahalarını andırıyordu. Orman perilerine inanmıyorum artık –ne yazık ki insan pek çok kayıp yaşadığında her şeye kuşkuyla yaklaştırmaya başlıyor. Bu nedenle ürktüm bu kahkahadan –ve bedenimde buz gibi bir ürperti dolaştı. Sonra bir anda aklıma baykuşlar geldi ve bu sesin onlara ait olduğunu anladım. Bu farkındalığın ardından *kahkaha* bana Altın Çağlardan hayatta kalmış birilerinin karanlığın içinde kendi kendine attığı sevinç kahkahası gibi hoş bir ses gibi gelmeye başladı. İki baykuş vardı ve görünen o ki baykuşlara özgü şakalar yaparak oldukça iyi zaman geçiriyorlardı. Her ne kadar anın büyüleyiciliğini sözcüklere dökmeyeceğimden emin olsam da bu konuda bir şiir yazmaya karar verdim.

İlse dün eve Guy Lindsay ile yürüdüğü için müdürün odasına çağırıldı. Bay Hardy'nin söylediği bir şey onu çok öfkelenirmiş olmalı ki masadaki, içinde krizanteremler olan vazoyu kapmış ve duvara fırlatmış. Elbette vazo yüzlerce parçaya bölünmüş.

Sonra da şaşkın bakışlarla kendisine bakan Bay Hardy'ye, "Eğer vazoyu duvara fırlatmasam *siz*e fırlatmak zorunda kalacaktım," demiş.

Bu olay başka biri tarafından yapılmış olsa, o kişinin başı büyük derde girerdi ama Bay Hardy, Doktor Burnley'nin arkadaşı. Ayrıca bir de Ilse'nin insanları olağanüstü etkileyen sarımsı gözlerinin gücü var elbette. Vazoyu fırlattıktan sonra Bay Hardy'ye nasıl baktığını tahmin edebiliyorum. Tüm öfkesi geçmiş, gülümseyen, gözü pek, Ruth Teyzenin deyimiyse küstahça bakışlarla bakmış olmalı. Bay Hardy, Ilse'ye bebek gibi davrandığını ve okulun malı olduğundan vazoyu kırdığı için parasını ödemek zorunda olduğunu söylemekle yetindi. Hareketi okulda oldukça ses getiren Ilse, gördüğü ilgi nedeniyle *kahramanca* davranışlarının son bulması gerektiğinin farkına bile varmadı.

Ama ben, onu yaptığından dolayı sert bir biçimde azarladım. Birilerinin Ilse'yi kendine getirmesi gerekiyor ve kimse bu sorumluluğu üzerine alacak gibi görünmüyor. Eminim, Ilse olanları anlattığında Doktor Burnley yaşananlara kahkahalarla gülecek.

Bu nedenle bu işi, Rüzgâr Kadın'ı bile azarlamış olan *benim* yapmam gerekiyordu. Onu azarladığımda Ilse kahkahalara boğuldu ve bana sarıldı.

"Ama vazo çok hoş bir şangırtı çıkardı tatlım. Öyle bir ses ki duyduğumda bütün öfkem bir anda yok oldu."

Ilse geçen hafta okul konserinde bir konuşma yaptı ve herkes onu çok başarılı buldu.

Ruth Teyze bugün bana yıldız öğrenci olmamı beklediğini söyledi. Hayır, yıldız anlamına gelen soyadıma göndermeyle kelime oyunu yapmıyordu –Ruth Teyzenin kelime oyununun ne anlama geldiğini bildiğini bile sanmıyorum. Yeni Yıl sınavlarında yüzde doksan başarı oranına ulaşan ve hiçbir derste başarısı seksenin altına düşmeyen öğrenciler "yıldız öğrenci" unvanı alıyor ve dönem sonuna kadar yakalarına takacakları yıldız şeklinde bir broş veriyor onlara. Bu, gıptayla bakılan bir ayrıcalık ve elbette çok az öğrenci bu önura erişebiliyor. Eğer başaramazsam Ruth Teyzenin dilinden kurtulamam. Kesinlikle başarısız olmamam gerek.

30 Ekim 19--

Kasım ayının *Tüy Kalem* gazetesi bugün dağıtıldı. Bir hafta önce baykuşlara yazdığım şiiri gazetenin editörüne göndermiştim ama kullanmamış. Ama Evelyn Blake'in –*Güz Yaprakları* adlı aptalca, basit, benim üç yıl önce yazdığım şiirlerim gibi sıradan şiirini yayınlamış.

Evelyn bir oda dolusu kızın içinde şiirim yayınlanmaya layık bulunmadığı için duyduğu üzüntüyü bildirdi. Anlaşılan Tom Blake ona şiirimden bahsetmiş.

"Sakın kendini kötü hissetme Bayan Starr. Tom, fena olmadığını ama tabii *Tüy Kalem*'de yayınlanabilecek seviyede olmadığını söyledi. Eminim bir ya da iki yıl içinde *Tüy Kalem*'de bir şiirin yayınlanır. Çalışmaya devam et."

"Teşekkürler," dedim. "Kendimi kötü hissetmiyorum. Neden hissedeyim ki? Ne de olsa ben şiirimde 'ışınla' 'yeşimi' uyaklama-

dım. Eğer bunu yapmış olsaydım gerçekten çok kötü hissederdim.”

Evelyn kıpkırmızı oldu.

“Hayal kırıklığını böyle ulu orta gösterme bence *ocuk*,” dedi.

Ama sonra konuyu kapadı.

O gün okuldan eve döner dönmez, sadece kendimi tatmin etmek için Jimmy defterime Evelyn’in şiirinin eleştirisini yaptım. Bunu yaparken Macaulay’in zavallı Robert Montgomery hakkında yaptığı eleştiriyi örnek aldım ve her kelimesinden büyük zevk duydum. Yazmam bittiğinde kırgınlığın ve kk dşmşlğn verdiği acı uçup gitti. Eve döndüğümde bunu Bay Carpenter’a gstermeliyim. Eminim okuyunca çok gülecek.

6 Kasım 19--

Bu akşam günlüğüme gz gezdirdiğimde gün içinde yaptığım doğru ve yanlış davranışları yazmaktan çabucak vazgeçmiş olduğumu fark ettim. Sanırım bu durum, çalışmalarımın çoğunun yarı oraya yarı buraya ait olmasından kaynaklandı. Hangi kategoriden olduklarına bir türlü karar veremiyorum ve sürekli daldan dala atlıyorum.

Pazartesi sabahları okulda yoklama yapılıyor ve ismimiz okunduğunda bir alıntıyla cevap vermemiz bekleniyor. Bu sabah ben, *Denize Bakan Pencere* adlı kendi şiirim bir dizesiyle cevap verdim. Toplanma salonundan ayrılıp sınıfıma doğru giderken müdür yardımcısı Bayan Aylmer beni durdurdu.

“Yoklamada sylediğın dize çok güzeldi Emily. Nereden buldun onu? şiirin tamamını biliyor musun?”

O kadar sevindim ki güçlükle cevap verdim.

“Evet, Bayan Aylmer,” dedim çekingen bir tavırla.

“O şiirin tamamını okumayı çok isterim. Benim için bir kâğıda yazabilir misin? Şairi kim bu şiirin?”

“Şairi Emily Byrd Starr,” dedim gülerek. “Doğrusunu isterseniz Bayan Aylmer, yoklama için bir alıntı bulmayı unuttum ve o an telaşla aklıma başka bir şey kendi şiirimden bir dize söyledim.”

Bayan Aylmer birkaç dakika hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı. Sadece baktı. O iri yarı, orta yaşlı, kare şeklinde bir yüzü ve güzel yeşil gözleri olan bir kadın.

“Hâlâ o şiiri istiyor musunuz Bayan Aylmer?” diye sordum gülümseyerek.

“Evet,” dedi sanki beni ilk defa görüyormuş gibi bir bakışla. “Evet ve imzanı da istiyorum, lütfen.”

Ona şiirimi getireceğime söz verdim ve merdivenden aşağıya indim. En alt basamağa geldiğimde dönüp arkama baktım. Hâlâ bana bakıyordu. Bakışlarındaki bir şey gururlu, mutlu, saygın ve Tanrı’ya şükreden biri gibi hissetmeme yol açtı. Evet, hissettiğim tam olarak buydu.

Tanrım, bugün harika bir gündü! Neden oturup da Evelyn Blake veya *Tüy Kalem* için kendimi üzeyim?

Bu akşam Ruth Teyze merkezdeki bankada çalışan Oliver Dayının oğlu Andrew’u ziyarete giderken, benim de kendisiyle gitmemi istedi. Andrew’a ahlak, yiyeceği gıdalar, giyeceği iç çamaşırları hakkında çok sayıda öğüt verdi ve ne zaman isterse yemeğe gelebileceğini bildirdi. Elbette Andrew bir Murray idi, bu nedenle Teddy ve Perry’nin adım atmaya cesaret edemeyecekleri yerlere gitme hakkına sahipti. Andrew hoş görünümlü, iyi tıraş edilmiş kızıl saçları olan genç bir adam ama her zaman sanki yeni kolalanmış ve ütülenmiş gibi görünüyor.

Neyse ki akşam tamamen boşa gitmiş sayılmaz çünkü Andrew’un ev sahibesi Bayan Garden’ın sürekli etrafımda dolaşan güzel bir kedisi vardı. Ama Andrew başını okşayıp ona, “Zavallı kedicik,” dediğinde zeki hayvan ona tısladı.

“O şiirin tamamını okumayı çok isterim. Benim için bir kâğıda yazabilir misin? Şairi kim bu şiirin?”

“Şairi Emily Byrd Starr,” dedim gülerek. “Doğrusunu isterse-
niz Bayan Aylmer, yoklama için bir alıntı bulmayı unuttum ve o
an telaşla aklıma başka bir şey kendi şiirimden bir dize söyledim.”

Bayan Aylmer birkaç dakika hiçbir şey söylemeden yüzüme
baktı. Sadece baktı. O iri yarı, orta yaşlı, kare şeklinde bir yüzü ve
güzel yeşil gözleri olan bir kadın.

“Hâlâ o şiiri istiyor musunuz Bayan Aylmer?” diye sordum
gülümseyerek.

“Evet,” dedi sanki beni ilk defa görüyormuş gibi bir bakışla.
“Evet ve imzanı da istiyorum, lütfen.”

Ona şiirimi getireceğime söz verdim ve merdivenden aşağıya
indim. En alt basamağa geldiğimde dönüp arkama baktım. Hâlâ
bana bakıyordu. Bakışlarındaki bir şey gururlu, mutlu, saygın ve
Tanrı’ya şükreden biri gibi hissetmeme yol açtı. Evet, hissettiğim
tam olarak buydu.

Tanrım, bugün harika bir gündü! Neden oturup da Evelyn
Blake veya *Tüy Kalem* için kendimi üzeyim?

Bu akşam Ruth Teyze merkezdeki bankada çalışan Oliver
Dayının oğlu Andrew’u ziyarete giderken, benim de kendisiyle
gitmemi istedi. Andrew’a ahlak, yiyeceği gıdalar, giyeceği iç çar-
maşırları hakkında çok sayıda öğüt verdi ve ne zaman isterse ye-
meğe gelebileceğini bildirdi. Elbette Andrew bir Murray idi, bu
nedenle Teddy ve Perry’nin adım atmaya cesaret edemeyecekleri
yerlere gitme hakkına sahipti. Andrew hoş görünümlü, iyi tıraş
edilmiş kızıl saçları olan genç bir adam ama her zaman sanki yeni
kolalanmış ve ütülenmiş gibi görünüyor.

Neyse ki akşam tamamen boşa gitmiş sayılmaz çünkü And-
rew’un ev sahibesi Bayan Garden’ın sürekli etrafımda dolaşan
güzel bir kedisi vardı. Ama Andrew başını okşayıp ona, “Zavallı
kedicik,” dediğinde zeki hayvan ona tısladı.

"Kedilerle fazla samimi olmamalısın," dedim Andrew'a. "Ayrıca *onlarla* ve *onlar hakkında* saygılı konuşmalısın."

"Saçma!" dedi Ruth Teyze.

O ne düşünürse düşünsün, kedi kedidir ve her zaman kediliğini gösterir.

8 Kasım 19--

Artık geceler iyice soğuk oluyor. Pazartesi sabahı buraya dönerken, geceleri ayaklarımı ısıtmak için Yeni Ay'daki cin şişelerinden birini getirdim yanımda. Şimdi keyifle yatağıma uzanıp ayaklarımı sıcak su dolu şişeye dayıyor, dışarıda Dimdikler Ülkesi'nde kopan fırtınaları, odamın camına vuran yağmur damlalarının sesini dinliyorum. Ruth Teyze şişenin kapağının açılıp yatağın sırlıklam olmasından korkuyor. Bu da dünden önceki gece yaşadığım olay kadar kötü olur gerçekten. Korkunç bir geceydi! Gece yarısı, aklımda bir öykü için mükemmel bir fikirle uyandım. Bir an önce kalkmam ve aklıma gelen fikri unutmadan Jimmy defterime yazmam gerektiğini hissediyordum. Böylece öykü yazmamaya söz verdiğim üç yıl sona erdiğinde, özgürce kullanabileceğim pek çok fikre sahip olacaktım.

Hemen yataktan fırladım, karanlıkta el yordamıyla masanın üzerindeki mumu bulmaya çalışırken ne yazık ki mürekkep şişesini devirdim. Şişe devrilince elbette deliye döndüm ve telaştan aradığım *hiçbir şeyi* bulamadım! Kibritler –mumlar– her şey ortadan yok olmuştu sanki. Şişeyi devirdiğim için masanın ortasında bir mürekkep havuzu oluştuğunu biliyordum. Ellerim mürekkep olduğundan hiçbir yere dokunamıyor ve ellerimi temizleyecek bir şey de bulamıyordum. Ve tüm bu süreçte yere, kilimin üzerine damlayan mürekkep damlalarının sesini dinliyordum.

Çaresizlikten ne yapacağımı bilemeyerek kapıyı ayağımla açtım. Mürekkepli ellerimle dokunamazdım. Aşağıya inip ellerimi toz beziyle temizledim ve bir kibrit kutusu aldım. Ama elbette bu sırada Ruth Teyze uyanmış, neden ve nasıllı sorularına başla-

mıştı. Elimdeki kibrit kutusunu alıp bir mum yaktı ve yukarıya çıkarken benim de onunla çıkmamı emretti. Ah, oda korkunç görünüyordu! Dörtte biri dolu olan küçük mürekkep şişesindeki mürekkep nasıl böyle büyük bir felakete neden olabilirdi ki? Ama anlaşılan böyle bir karmaşa yaratmak için şişenin dörtte biri bile yetiyordu.

Kendimi, bir akşam evine dönüp evinin Kızılderililer tarafından yakıldığını ve tüm ailesinin kafa derisinin yüzüldüğünü gören İskoç mülteci gibi hissettim. “Olamaz!” Masa örtüsü berbar olmuştu, kilim mürekkeple ıslanmıştı, hatta duvar kâğıdına bile mürekkep sıçramıştı. Ama tüm bunlara karşın Kraliçe Alexandra sevecen bir biçimde gülümsüyor ve Lord Byron hiçbir şey olmamış gibi hasta yatağında yatıyordu.

Ruth Teyzeyle birlikte, bir saatten uzun bir süre tuz ve sirkeyle etrafı temizlemeye çalıştık. Elbette Ruth Teyze aklıma gelen bir öykü kurgusunu not almak için kalktığıma inanmadı. Kalkmamın farklı nedenleri olduğundan ve bu olayın sinsiliğim ve derinliğimin bir diğer ispatı olduğundan emindi. Ayrıca buraya yazamayacağım birkaç şey söyledi bana. Evet, mürekkep şişesinin kapağını kapamadığım için iyi bir azarı hak etmiştim ama söylediklerini *hak etmiyordum*. Yine de hiç karşılık vermeden uysalca dinledim onu. Karşılık vermememin bir nedeni mürekkep şişesinin kapağını kapatmayarak dikkatsiz davranmam, diğeri de yatak çorabımla yerlere basmış olmamdı. Sonunda Ruth Teyzenin öfkesi yatıştı, bu seferlik beni affettiğini ama bir daha asla böyle bir şey yapmamamı söyledi.

Perry okulda yapılan koşu yarışmasında hem birinci oldu hem de rekor kırdı. Ama bu konuda o kadar çok övündü ki yine Ilse’yi öfkелendirdi.

11 Kasım 19--

Dün gece Ruth Teyze beni David Copperfield’i okurken, annesinden ayrılan David için gözyaşı döküp Bay Murdstone’a

öfkelenirken yakaladı. Elbette neden ağladığımı bilmek istedi ve söylediğim zaman bana inanmadı.

“Var olmayan kişiler için ağlamak olacak şey değil!” dedi bana inanmadığını belli eden bir yüz ifadesiyle.

“Ama roman kahramanları da en az senin benim kadar gerçek, Ruth Teyze. Yoksa sen Bayan Betsy Trotwood’un hayali olduğunu mu düşünüyorsun?”

Shrewsbury’de yaşamaya başladığımda *gerçek* çay içebileceğimi ummuştum ama Ruth Teyze bunun sağlıksız olduğunu söyledi. Bu nedenle ben de soğuk su içiyorum. Bundan sonra sıcak su, süt ve şeker eklenen çayı içmeyeceğim. Artık çocuk değilim ben!

30 Kasım 19--

Bu gece Andrew geldi. Yeni Ay’a gitmediğim her cuma akşamı geliyor. Ruth Teyze bizi yalnız bırakıp Kadın Kilise Gönüllüleri Derneği’nin toplantısına gitti. Ne de olsa Andrew bir Murray idi ve bu nedenle güvenilirli.

Andrew’dan hoşlanmadığımı söyleyemem. Böyle zararsız birinden hoşlanmamak olacak şey değil. O da insanı sürekli kendilerine eziyet etmesi için kıskırtan iyi, konuşkan, beceriksiz tiplerden biri. Ama o kadar *iyi* ki insan sonradan yaptıklarından pişmanlık duyuyor.

Ruth Teyze yanımızda olmadığından Andrew’la mümkün olduğu kadar az konuştum ve kendi düşüncelerime daldım. Ve bir konuşmayı –evet ya da hayır gibi– birkaç sözcükle, bir kahkahanın eşlik ettiği veya etmediği –gerçekten mi, güzel ya da harika gibi– ünlem nidalarıyla sürdürebildiğimizi fark ettim.

Andrew sürekli konuşup nefes almak için kısacık bir ara verdiğinde hemen, “Harika!” diyordum. Bunu aşağı yukarı on bir kez yaptım. Tuhaf ama bu Andrew’un hoşuna gitti. Sanırım kendini beğenilip onaylanmış hissetti, harika biri olduğunu ve konuşmasının da harika olduğunu düşündü. Bu sırada ben aslında Nil

Nehri'nin kıyısında 1. Thotmes döneminde *harika* zaman geçiriyordum.

Yani ikimiz de mutluyduk. Sanırım artık bunu hep yapabilirim. Andrew aslında onu dinlemediğimi anlamayacak kadar aptal.

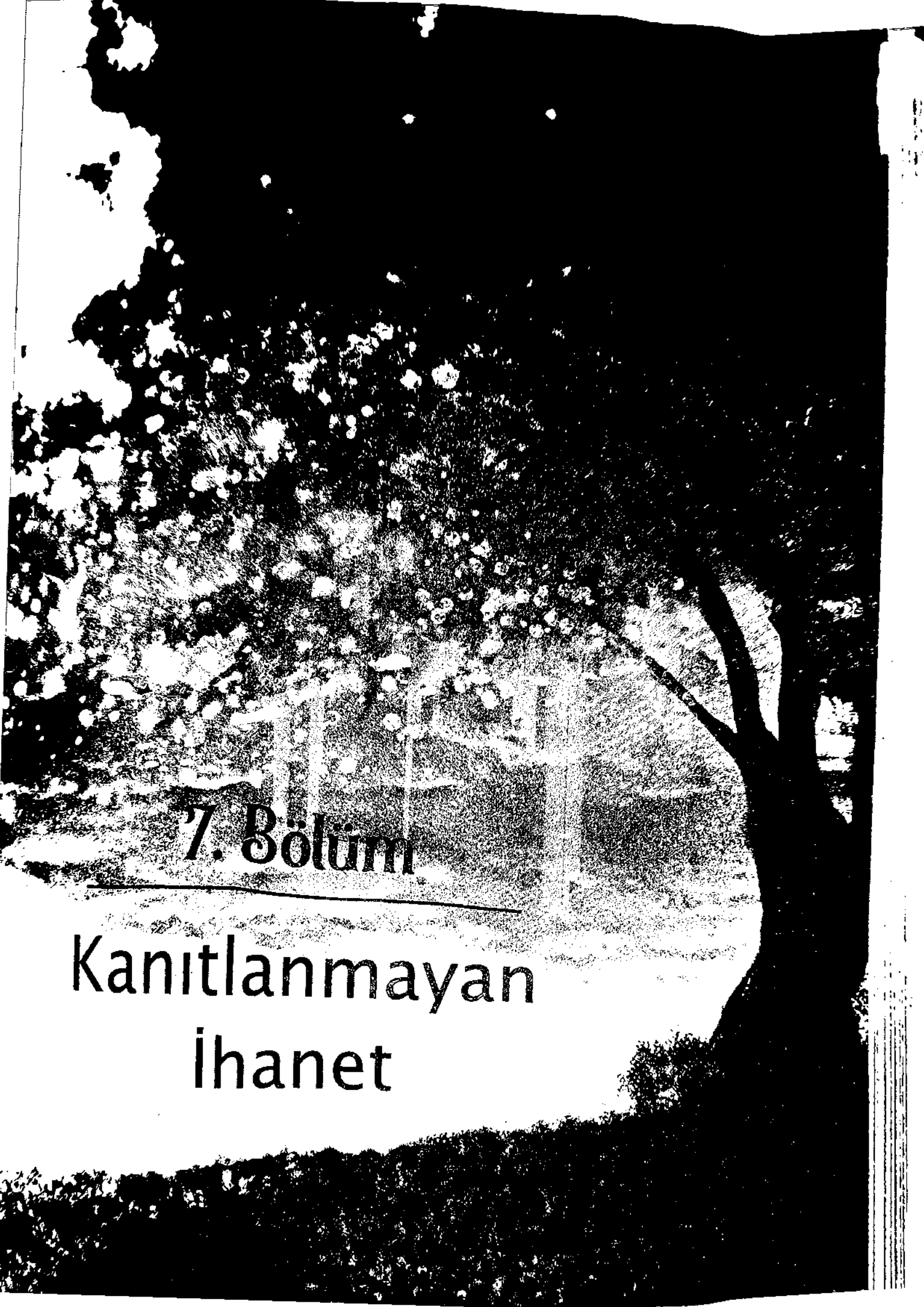
Ruth Teyze eve döndüğünde, "Andrew'la iyi zaman geçirdiniz mi?" diye sordu.

Andrew buraya her geldiğinde, bana aynı soruyu soruyor. Neden sorduğunu gayet iyi *biliyorum*. Bütün Murraylerin aklından geçen ama hiçbirinin söze döktüğünü sanmadığım planını çok iyi biliyorum.

"Hem de çok," diye cevap verdim. "Andrew iyi gelişim gösteriyor. Bu gece ilginç *bir* şey söyledi ve konuşurken her zamankinden daha az el kol hareketi yaptı."

Neden Ruth Teyzeye zaman zaman böyle hoşuna gitmeyeceğini bildiğim şeyler söylediğimi bilmiyorum. Söylemesem benim için çok daha iyi olur aslında. Ama bir şey –Murray mi, Starr mı, Shipley mi, Burnley mi yoksa sadece huysuzluğum mu bilmiyorum– kendimi hiç düşünmeden bu tarz sözleri söylemiş olarak bulmama neden oluyor.

Ruth Teyze, "Sen git, Stovepipe'ta yaşayanlarla dostluk et zaten," deyip burnunu çekti.

7. Bölüm

Kanıtlanmayan İhanet

Emily içinde kitap ve yeni dergilerin burun deliklerine dolan hoş, baş döndürücü kokusu olan kitabevinden isteksizce soğuk ve rüzgârlı Prens Caddesi'ne çıktı. Fırsat bulduğunda kitabevine gidiyor ve ne tarz yazılar, özellikle şiirler yayınladıklarını görmek için aç gözlerle, satın almaya gücünün yetmediği dergilere bakıyordu. Bu dergilerde kendisinininkilerden daha iyi şiirler olmamasına karşın editörler söz birliği etmiş gibi gönderdiği şiirleri yayınlamadan geri yolluyorlardı. Emily, Kuzen Jimmy'nin kendisine verdiği parayla aldığı Amerikan pullarının çoğunu ümit vadettiğini düşündüğü çalışmalarını yollamak için kullanmış ama sonuçta eline sadece reddedildikleri bildirilen kısa notlar geçmişti. *Baykuşun Kahkahası* tam altı kez reddedilmiş olmasına karşın Emily henüz bu şiire olan inancını kaybetmemişti. O sabah yine aynı şiiri, kitapçıdaki mektup kutusuna attı.

Ilse'nin kaldığı pansiyona doğru yürürken, "Yedi uğurlu bir sayıdır ve bence bu kez şansım yolunda gidecek," diye düşündü. Saat on birde İngilizce sınavına girecekti ve sınavdan önce Ilse'nin tuttuğu notlara göz atmak istiyordu. Hazırlık sınıfları son sınavlarına girecekti ve üst sınıflardan boş sınıf kaldıkça düzensiz bir şekilde sınava alınmaları onları öfkeliyordu. Emily yıldız rozetini alacağından emindi. Zor derslerden girdiği sınavların hiçbirinden seksenin altında not alacağını düşünmüyordu. O gün İngilizce sınavı vardı ve o sınavdan doksanın üzerinde almayı umuyordu. Geriye sadece tarih sınavı kalıyordu ki Emily tarihi çok severdi. Herkes onun yıldız rozetini kazanacağından emin gibiydi. Kuzen Jimmy bu konuda çok heyecanlıydı ve kazanacağından hiç şüphesi olmayan Dean ona önceden, bir piramidin tepesinden kutlama mektubu yollamıştı. Mektubu, yanında içinde Yeni Yıl hediyesi olan bir paketle birlikte önceki gün gelmişti.

“Yıllar, belki de yüzyıllarca, on dokuzuncu hanedandan bir prensesin mumyasının boynunu süsleyen altın kolyeyi yolluyorum sana,” diye yazmıştı Dean. “Prensesin adı Mena ve tabutunun üzerindeki yazıtta ‘kalplerin sahibi’ yazıyor. Bu nedenle Maati Salonu’nda ona oldukça iyi davranıldığına ve gazabından korkulan antik tanrıların ona hoşgörölü gülümsemelerini bahsettiklerine inanıyorum. Bu kolye, binlerce yıl boyunca onun göğsünde durmuş. Bu binlerce yıllık sevgi ağırlığındaki kolyeyi sana göndermem gerektiğini düşündüm. Bunun aşkla verilmiş bir hediye olduğunu sanıyorum. Öyle olmasa prenses neden bunca yıl kalbinin üzerinde taşısın onu? Öldüğünde onunla uğurlanmayı kendi seçmiş olmalı. Seçimi diğer kişilere bırakmış olsa eminim onlar bir kralın kızının boynuna çok daha değerli bir kolye takarlardı.”

İnce kolye, büyü ve gizemiyle Emily’yi o kadar etkiledi ki kız adeta ondan korktu. Kolyeyi ince, beyaz boynuna takarken yok olmuş imparatorluğun saltanat sürdüğü günlerde bunu takan prensesi düşünüp ürperdi. Acaba kolyenin hikâyesi ve sırrı neydi?

Doğal olarak Ruth Teyze bu durumu onaylamadı. Emily’nin Kambur Priest’ten yılbaşı hediyesi alması da neyin nesiydi?

“Özellikle bir şey gönderecekse bari *yeni* bir şey gönderseydi,” dedi.

“Mesela Almanya’da üretilen Mısır’a ait turistik bir şey gibi mi?” dedi Emily.

Kızın sözlerindeki alaycılığı fark etmeyen Ruth Teyze, “Onun gibi bir şey işte,” diye cevap verdi. “Bayan Ayers’in erkek kardeşi, Mısır’dan ona üzerinde bir Sfenks resmi olan altın yaldızlı, çok hoş bir kâğıt ağırlığı getirmişti. Şu korkunç kolye, fazlasıyla ucuz ve adi görünüyor.”

“Ucuz mu? Ruth Teyze, bu kolyenin elde yapıldığının ve Musa’dan önce yaşamış bir Mısır prensesinin boynuna takıldığıının farkında mısın acaba?”

"İyi, sen o Kambur Priest'in masallarına inanmak istiyorsan inan," dedi Ruth Teyze. "Ama senin yerinde olsam onu herkesin içinde takmazdım Emily. Murrayler asla böyle adi mücevherler takmazlar. Bu gece onu takmayacaksın değil mi kızım?"

"Elbette takacağım. Büyük olasılıkla son kez, firavunun bas-kıcı döneminde sarayda takılmıştı. Şimdi ise Kit Barret'in buz pateni şovuna gidecek. Ne büyük bir değişiklik! Umarım Prenses Menanın hayaleti bu gece beni rahatsız etmez. Belki de kendisi için bu derece önem taşıyan bu kolyeyi takmam hoşuna gitmeyecek... Kim bilir? Ama onun mabedini yağmalayan ben değilim sonuçta. Ben takmasam başkası takacaktı bu kolyeyi –hem belki de küçük prensesi aklına bile getirmeyen biri olacaktı bu kişi. Eminim bir müzeye konup her gün meraklı ve soğuk bakışlarla izlenmesindense benim boynumda parlamasını tercih eder kolyesinin. Dean'in dediğine göre o 'kalplerin sahibi' imiş. Böyle birinin güzel kolyesini takmama kızacağını hiç sanmıyorum. Krallığı çölün kumlarına, kadehten dökülen şarap gibi dökülüp yok olan Mısır'ın Prensesi, yüzyılların ötesinden selamlıyorum seni."

Emily yerlere kadar eğildi ve hayalinde beliren, yüzyıllarca önce yaşayan soylu kadını selamladı.

"Kullandığın şatafatlı üslup çok aptalca," deyip burnunu çekti Ruth Teyze.

Emily, "Son cümlemin neredeyse tamamını, Dean'in mektubundan alıntılardım," dedi saklamadan.

"Hıh! Zaten o konuşuyormuş gibi hissettim," dedi Ruth Teyze küçümsercesine. "Neyse, bence Venedik işi kolyen, şu putperest işi şeyden daha uygun. Geç kalmaman gerektiğini unutma Emily. Andrew'un seni on ikiden önce eve bırakmasını sağla."

Emily, Andrew'la birlikte Kitty Barret'in buz dansı gösterisine gidiyordu. Bu, Emily için, Andrew'un seçilmiş insanlardan biri olmasından kaynaklanan, hiç beklenmedik bir ayrıcalıktı. Yanında Andrew olduğu sürece, sabahın ikisinde bile eve dönecek olsa Ruth Teyze bunu görmezden gelecekti. Ama Emily önceki iki

gece boyunca geç saatlere kadar ders çalıştığından oldukça uykusuzdu. Ruth Teyze sınav döneminde katı kurallarını esnetmiş, günde fazladan bir mum kullanmasına izin vermişti. Emily'nin bu ekstra mumu *Gölgeler* adlı bir şiir yazmak için kullandığını bilse ne derdi bilemediğim için sizlerle de paylaşamıyorum. Ama eminim bunu kızın sinsiliğinin bir diğer örneği olarak değerlendirdi. Belki de bu yaptığıнын gerçekten sinsilik olduğunu söylemem gerek. Ne de olsa ben, Emily'nin savunucusu değil biyografi yazarıyım.

Emily, Ilse'nin odasına çıktığında Evelyn Blake'in de orada olduğunu gördü. Evelyn Blake buz dansı gösterisine Emily'nin davet edilmiş ve kendisinin edilmemiş olmasından çok rahatsız olmuştu. Bu nedenle Ilse'nin masasına oturmuş, bacak bacak üstüne atmış ve ipek çoraplar içindeki bacağını, ipek çorabı olmayan Emily'nin gözüne sokmak istercesine sallayarak olay çıkarmaya hazır bir ruh hali içindeydi.

"Ah, gelmene o kadar sevindim ki güvenilir, sevgili dostum Emily!" diye homurdandı Ilse. "Evelyn sabahtan beri pençelerini bana geçirip duruyor. Umarım şimdi sana sarar da beni rahat bırakır."

"Ona öfkesini kontrol etmeyi öğrenmesi gerektiğini söylüyordum," dedi Evelyn. "Sen de bana katılmıyor musun Bayan Starr?"

"Ne yaptın da Evelyn seni uyarma gereği duydu Ilse?" diye sordu Emily.

"Ah, bu sabah Bayan Adamson'la büyük bir tartışma yaşadık. Zaten önünde sonunda yaşanacaktı bu. O kadar uzun süre onunla tartışmamak için kendimi tuttum ki içimde biriken büyük öfkenin dışa vurulması gerekiyordu. Mary her şeyi biliyor, değil mi Mary? Mary nihayetinde bir patlama yaşanacağını gayet iyi biliyordu. Olayı, can sıkıcı sorular soran Bayan Adamson başlattı. Bunu hep yapıyor zaten, değil mi Mary? Sonra da beni azarlama-ya başladı ve son olarak ağladı. Bu bardağı taşıran son damlaydı. Dayanamadım ve onu tokatladım."

“İşte, görüyor musun?” dedi Evelyn haklı çıkmanın verdiği zafer duygusuyla.

“Kendime engel olamadım,” dedi Ilse sırtarak. “Küstahlığına, azarlamalarına dayanıyordum ve ağlamaya başladığında öyle çirkin oluyor ki! Ben de onu tokatladım.”

Evelyn’in önünde, Ilse’yi kınamamaya kararlı olan Emily, “Eminim bunu yaptıktan sonra rahatlamışsındır,” dedi.

Ilse bu sözler üzerine kahkahalara boğuldu.

“Evet, başta rahatladım. En azından bu, onun ciyak ciyak ağlamasını durdurdu. Ama sonradan pişmanlık duydum. Tabii ondan özür dileyeceğim. Gerçekten üzüldüm onu tokatladığım için –ama yine de yanımda ağlamaya kalkarsa korkarım yine tokatlarım. Mary bu kadar iyi olmasaydı ben de bu kadar kötü olmazdım. Mary uysal ve itaatkâr ve Bayan Adamson onu eziyor. Haftada bir geceden fazla dışarı çıktığında Mary’yi nasıl azarladığını duysan bana hak verirdin.”

“Azarlamakta haklı,” dedi çokbilmiş Evelyn. “Sen de daha az dışarı çıksan daha iyi olur senin için. Bu konuda hakkında yapılan dedikoduları duysan dudağın uçuklar Ilse.”

“Ve sen de dün gece dışarı çıkmadın elbette, değil mi canım?” dedi Ilse körücül bir gülümsemeyle.

Bu sözler Evelyn’in kızarmasına yol açtı ama kız sessiz kalmayı tercih etti. Emily, Ilse’nin defterine gömüldüğünde Mary ve Ilse dışarı çıktılar. Emily, Evelyn’in de onlarla gitmesini diledi ama kızın gitmeye niyeti yoktu.

“Neden Ilse’nin kendine gelmesi için çaba harcamıyorsun?” diyerek söze başladı Evelyn nefret dolu bir sesle.

“Ilse üzerinde otoritem yok,” dedi Emily buz gibi bir sesle. “Ayrıca onun yanlış davrandığını düşünmüyorum.”

“Ah, sevgili kızım... Bayan Adamson’ı tokatladığını kendi kulaqlarıyla duymadın mı?”

“Bayan Adamson bunu *hak etti*. İğrenç bir kadın o... Ağlamasını gerektirecek hiçbir neden yokken *sürekli* ağlıyor. İnsanı bundan daha fazla öfkeliendirebilecek bir şey olamaz.”

“Peki ya şuna ne dersin? Ilse dün öğleden sonra *yine* Fransızca dersine girmedi ve Ronnie Gibson’la yürüyüş yapmak için nehir kenarına gitti. Bunu bu kadar sık yapmaya devam ederse kesin yakalanacak.”

“Ilse oğlanlar arasında çok popüler,” dedi, Evelyn’in en büyük hayalinin oğlanlar arasında popüler olmak olduğunu bilen Emily.

“Yanlış bölgede popüler ama.” İçgüdüsel olarak Emily Starr’ın küçümseyici konuşmalardan nefret ettiğini anlayan Evelyn bunu kullanmaya karar vermişti. “Peşinde hep ayaktakımından serseriler var. Bilmem fark ettin mi ama Ilse düzgün çocukların umurunda bile değil.”

“Ronnie Gibson oldukça düzgün bir çocuk, değil mi?”

“Tamam ama ya Marshall Orde’a ne diyorsun?”

“Ilse’nin Marshall Orde’la işi olmaz.”

“Sen öyle san! Geçen salı gecesi saat on ikiye kadar at arabasıyla gezmişler –üstelik Marshall at arabasını kiralarken sarhoşmuş.”

“Tek kelimesine bile inanmıyorum! Ilse, Marsh Orde’la gezintiye falan çıkmaz,” dedi öfkeden bembeyaz olan Emily.

“Onları *gören* biri anlattı bana. *Herkes* Ilse hakkında konuşuyor. Onun üzerinde otoriten olmayabilir belki ama eminim biraz olsun *etkin* vardır. Gerçi sen de bazen aptalca şeyler yapıyorsun, değil mi? Zararsız olduklarını düşünüyorsundur eminim yaparken. Örneğin, Blair Water kumsalında çıplak denize girmen. Bu olay bütün okulun dilinde. Marsh’ın erkek kardeşinin, bunu anlatıp kahkahalarla güldüğünü duydum. Sence bu aptalca değil mi tatlım?”

Emily diğer sözlerinin yanı sıra Evelyn tarafından sevgi sözcükleriyle hitap edilmenin verdiği öfkeyle kıpkırmızı oldu. Ay ış-

ğında denize girdikleri o muhteşem gece, insanlar tarafından ne kadar çirkin bir şekle dönüştürülmüştü! Bu konuda Evelyn'le tartışmayı hiç niyeti yoktu –Evelyn'e iç eteklerinin üzerlerinde olduğunu söylemeye bile gerek duymuyordu. İstedğini düşünebilirdi.

“Bazı şeyleri tam olarak anladığını sanmıyorum Bayan Blake,” dedi, sıradan sözlerle tarifsiz anlamlar yükleyen, mesafeli, etkileyici ve ironik bir ses tonu ve tavrıla.

“Ah, sen o seçilmiş insanların soyundan geliyordun, değil mi?” diyen Evelyn kötücül kahkahalarından birini attı.

“Evet,” dedi sakince Emily, başını Ilse'nin defterinden kaldırmadan.

“Sinirlenmene gerek yok tatlım. Bunları söylememin tek nedeni, zavallı Ilse'nin her konuda yanlış davrandığını düşünmem. Aslında o zavallı kayıp ruhtan oldukça hoşlanıyorum. Keşke biraz daha seçkin zevkler edinebilse. Hazırlık sınıfının konserinde giydiği o kırmızı gece elbisesi... Sen de biliyorsun ki korkunç bir şeydi.”

“Ben onun o elbisenin içinde, kırmızı bir saksı içindeki, ince uzun, altın renkli bir zambak gibi görüldüğünü düşündüm,” dedi Emily.

“Ne kadar da sadık bir dostsun sen tatlım. Ilse'nin de senin arkanda böyle durup durmayacağını merak ediyorum doğrusu. Neyse, bırakayım da çalış. Onda İngilizce sınavın var, değil mi? Sınavda Bay Scoville gözetmenlik edecek –Bay Travers hasta. Bay Scoville'in saçları sence de harika değil mi? Saçlardan bahsetmişken, neden saçlarını kulaklarını –en azından kulaklarının sivri üst kısımlarını– saklayacak şekilde taramıyorsun canım? Bence öyle yapsan çok daha iyi görünürsün.”

Emily, Evelyn bir kez daha kendisine “canım, tatlım” diyecek olursa kızın üzerine bir mürekkep şişesi atmaya karar verdi. Neden bu kız gidip rahatça çalışmasına izin vermiyordu ki?

Ama Evelyn'in bir bombası daha vardı.

“Bu arada senin şu Stovepipeli toy arkadaşın *Tüy Kalem*’de yer edinmeye çalışıyor. Vatan sevgisi üzerine bir şiir göndermiş. Tom şiiri bana da gösterdi. Gerçekten çok komikti. Özellikle bir dizesi bizi oldukça eğlendirdi: *Bir bakire gibi karşılar geri dönen oğullarını Kanada*. Tom’un attığı kahkahaları duymalıydın.”

Emily, Perry’nin kendisine böyle yüksek hedefler seçmesinden rahatsız olsa da gülümsemekten kendini alamadı. *Neden* bu çocuk sınırlarını bilmiyor ve Parnas Dağı yamaçlarının kendisine uygun olmadığını kabul etmiyordu?

“*Tüy Kalem*’in editörünün, reddedilen şiirleri yabancılara göstermekten daha önemli işleri olduğunu sanırdım,” dedi buz gibi bir sesle.

“Ah, Tom *beni* yabancı olarak görmez. Ayrıca o şiir *gerçekten* gösterilmeye değer bir şeydi. Neyse, artık yavaş yavaş gideyim ben, daha kitapçıya uğrayacağım.”

Evelyn odadan çıkınca, Emily rahat bir nefes aldı. Tam o sırada Ilse odaya girdi.

“Evelyn gitti mi? Bu sabah yine tam formundaydı. Mary o kııda ne buluyor hiç anlamıyorum. Mary oldukça düzgün bir kız ama hiç heyecan verici değil.”

“Ilse,” dedi Emily ciddi bir tavırla. “Geçen hafta bir gece Marsh Orde’la dışarı çıktın mı?”

Ilse birkaç saniye şaşkın bakışlarla Emily’ye baktı.

“Hayır, elbette çıkmadım seni sevimsiz sıpa. Ama bu saçmalığı nereden duyduğunu tahmin edebiliyorum. Öyle bir olay olmuş, ben de duydum ama kızın kim olduğunu bilmiyorum.”

“Ama Fransızca dersine girmeyip Ronnie Gibson’la nehir kenarında yürüyüşe gittin, değil mi?”

“Bu günahı işledim işte!”

“Ilse, bunu yapmamalıydın, gerçekten yapmamalıydın.”

"Beni deli etme Emily!" dedi Ilse kısaca. "Sen iyice bilmiş bir şey oldun ve bu, kronikleşmeden tedavi edilmesi gereken bir huy. Bilgiçlik taslayan insanlardan nefret ederim. Hadi ben gidiyorum, okuldan önce kitapçıda bir tur atmak istiyorum."

Ilse sert hareketlerle kitaplarını topladı ve odadan dışarı fırladı. Esneyen Emily okula gitmesine yarım saat olduğu için birkaç dakikalığına Ilse'nin yatağına uzanmaya karar verdi.

Ona birkaç dakika gibi gelen sürenin sonunda kendini, yatakta oturmuş, büyük bir hayal kırıklığı içinde Mary Carswell'in masa saatine bakarken buldu. Saat on bire beş vardı --beş yüz metre yol yürümek ve sınav için zamanında sırasında olmak için sadece beş dakikası vardı. Emily çabucak paltosunu giyip beresini taktı, kitaplarını topladı ve uçarcasına odadan çıktı. Caddelerde deli gibi koşarken insanların tuhaf bakışlarının verdiği rahatsızlıkla nefes nefese okula girdiğinde, paltosunu ve beresini çıkardığında aynaya bile bakmadan sınıfa adımını attı.

Emily içeri girdiğinde birkaç saniyelik sessizliğin ardından sınıfa bir kahkaha dalgası yayıldı. Uzun ince, şık giyimli Bay Scoville, sınav kâğıtlarını dağıtıyordu. Emily'nin oturduğu sıraya da bir tane bıraktıktan sonra ciddi bir tavırla, "Sınıfa girmeden önce aynaya baktınız mı Bayan Starr?" diye sordu.

"Hayır," dedi, ters giden bir şeyler olduğunu sezen Emily endişeli bir sesle.

"Sanırım, sanırım, yerinizde olsam, bakardım." Bay Scoville zorlukla konuşuyor gibiydi.

Emily kızlar tuvaletine gitmek üzere yerinden kalktı. Koridor-da Müdür Hardy ile karşılaştı ve Müdür Hardy şaşkın bakışlarla ona baktı. Müdür Hardy neden ona şaşkın bakışlarla bakmıştı? Sınıfa girdiğinde neden öğrenciler gülmüşlerdi? Emily kızlar tuvaletindeki aynaya baktığında bu soruların cevabını buldu. Üst dudağına, yanaklarına kadar uzanan siyah bir bıyık çizilmişti -- göz alıcı, simsiyah, uçlarında ustaca çizilmiş kıvrımlar olan bir bıyık. Emily birkaç dakika dehşet içinde aynadaki görüntüsüne baktı. Neden, nasıl, kim yapmıştı bunu?

Öfkeyle kızlar tuvaletinden çıkarken, Evelyn Blake içeri girdi.

“*Sen*, sen yaptın bunu!” dedi burnundan soluyan Emily.

Evelyn birkaç saniye dikkatle onun yüzüne baktı, sonra da bir kahkaha krizine girdi.

“Emily Starr! Kâbus gibi görünüyorsun. Sakın bana sınıfa yüzündeki bu *şeyle* girdiğini söyleme!”

Emily ellerini kenetledi.

“*Sen* yaptın,” dedi yine.

Evelyn kibirli bir tavırla başını dikleştirdi.

“Böyle bir şey yapacak kadar alçalacağımı düşünmediğini umuyorum Bayan Starr. Büyük olasılıkla sevgili arkadaşın Ilse sana şaka yapmak istemiş olmalı. Birkaç dakika önce okula geldiğinde kendi kendine gülüp duruyordu.”

“Ilse asla böyle bir şey yapmaz,” diye bağırdı Emily.

Evelyn omuzlarını silkti.

Kızlar tuvaletinden çıkarken, “Yerinde olsam önce yüzümü yıkar, sonra da bunu kimin yaptığını araştırırdım,” dedi.

Utançtan, öfkeden ve hayatı boyunca yaşadığı en yoğun aşığılanmadan bütün vücudu titreyen Emily yüzünü yıkadı. İlk düşüncesi eve gitmek oldu –bir sınıf dolusu hazırlık öğrencisiyle yüzleşebilecek gibi hissetmiyordu kendini. Sonra dişlerini sıktı ve başını dimdik tutarak sınıfa girip sırasına oturdu. Yüzü yanıyor ama asıl içi yanıyor. Köşedeki sırada oturan Ilse’nin sarı saçlı başının, sınav kâğıdının üzerine eğilmiş olduğunu gördü. Diğer öğrenciler ise gizlice veya açıkça gülüyorlardı. Bay Scoville çok ciddiye. Emily kalemini aldı ama kalemi tutan eli tır tır titriyordu.

Orada o an hüngür hüngür ağlayabilse, hissettiği öfke ve utançtan sıyrılabilirdi. Ama bu imkânsızdı. *Ağlamayacaktı*. Onların, yaşadığı aşağılanmanın derinliğini görmelerine izin vere-

mezdi. Kendisine yapılan bu kötücül şakaya gülüp geçebilseydi, bu Emily için daha iyi olacaktı. Ama Emily olduğu için, gururlu Murraylerin kanını taşıdığı için bunu yapamazdı. Onurunun kırılmasının acısını, duyarlı ruhunun en derinlerinde hissediyordu.

İngilizce sınavına gelince, belki de gerçekten eve gitse daha iyi olabilirdi. O ana dek yirmi dakika kaybetmişti. Elinin titremesinin hafiflemesi ve yazabilecek duruma gelmesi için bir on dakika daha geçti. Düşüncelerine hükmedemiyordu. Sınav soruları, Bay Travers'in her zamanki soruları gibi oldukça zordu. Zihni, ortada sabitlenmiş işkence eden bir utancın etrafında dönen olumsuz düşüncelerle bir keşmekeş halinde olan Emily, sınav kâğıdını teslim edip sınıftan çıkarken yıldız rozetini kaybettiğini biliyordu. Sınavdan geçer notta fazlasını alamayacaktı—onu da alabilirse tabii. Ama yıldızı kaybetmiş olmak, yaşadığı duygu fırtınasının etkisi altındaki Emily'nin umurunda bile değildi. Başını yerden kaldırmadan koşarak eve gitti ve Ruth Teyzenin dışarıda olduğunu görünce biraz olsun rahatladı. Hemen odasına çıkan Emily kendini yatağa attı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Üzgün, yenik ve yaralı hissediyordu kendini—ama yaşadığı büyük acının altında bir de korkunç, içini kemiren şüphe vardı.

Bunu Ilse yapmış olabilir mi? Hayır, *o yapmaz, yapmış olamaz*. Kim yaptı o zaman? Marymi? Saçma. Evelyn yapmış olmalı—Evelyn geri dönmüş, ona karşı duyduğu kin ve öfke nedeniyle bu korkunç oyunu oynamış olmalıydı. Ama yaptığını inkâr etmişti. Ayrıca inkâr ederken yüzünde haksızlığa uğramış gibi bir ifade ve gözlerinde masum bakışlar vardı. Ilse ne demişti? “Sen fazla bilmişleştin ve bu kronikleşmeden tedavi edilmesi gereken bir huy.” Acaba Ilse onu tedavi etmek için bu iğrenç yolu seçmiş olabilir miydi?

“Hayır, hayır!” dedi Emily hıçkırıklar arasında. Ama içine ekillen şüphe tohumu hâlâ oradaydı.

Ruth Teyzenin bunun Ilse'nin işi olduğuna hiç şüphesi yoktu. O gün arkadaşı Bayan Ball'u ziyarete gitmişti ve Bayan Ball'un hazırlık sınıfına giden bir kızı vardı. Anita Ball eve gelince hikâ-

yeyi anlatmış ve sadece hazırlık sınıflarının değil, üst sınıfların da olaya çok güldüklerini söylemişti. Ayrıca Anita Ball, Evelyn Blake'in bunu yapanın Ilse olduğundan emin olduğunu da söylemişti.

"Duyduğuma göre Ilse bugün seni bir güzel süslemiş," dedi, her zamanki gibi kapıyı çalmadan Emily'nin odasına giren Ruth Teyze. "Umarım artık onun nasıl bir kız olduğunu anlamışsındır."

"Bunu Ilse yapmadı," dedi Emily.

"Yapıp yapmadığını sordun mu ona?"

"Hayır. Böyle bir soru sorarak ona hakaret edemem."

"Ama ben onun yaptığına inanıyorum. Ve bundan sonra o kız bu eve adım atmayacak. Anladın mı?"

"Ruth Teyze..."

"Söylediğimi duydun Emily. Ilse Burnley sana uygun biri değil. Son zamanlarda kulağıma onunla ilgili pek çok şey geldi. Onları sineye çektim ama bu yaptığı affedilemez."

"Ruth Teyze, Ilse'ye sorarsam ve o yapmadığını söylerse, ona inanır mısın?"

"Hayır. Ilse Burnley gibi yetiştirilmiş bir kıza asla inanmam. Bana kalırsa o kız her şeyi yapabilir ve her şeyi söyleyebilir. Onu bir daha evimde görmek istemiyorum."

Emily doğruldu ve yaşlı gözlerine Murray bakışını yerleştirmeye çalıştı.

"Anladım Ruth Teyze..." dedi buz gibi bir sesle. "Madem burada istenmiyor, o zaman Ilse'yi bir daha buraya getirmeyeceğim. Ama onu görmeye devam edeceğim. Bunu yasaklarsan, eve, Yeni Ay'a dönerim. Zaten şu anda en çok istediğim şey bu. Sadece Evelyn Blake'in beni kaçırdığını düşünmesine *izin veremem*."

Ruth Teyze, Yeni Aylıların Ilse ve Emily arasındaki arkadaşlığın tamamen sona erdirilmesi fikrini kabul etmeyeceklerini ga-

yet iyi biliyordu. Doktorla bunu kabul edemeyecek kadar yakın dostlardı. Bayan Dutton, Doktor Burnley'den hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Bu durumda, uzun zamandır istediği, Ilse'yi evinden uzak tutmasını sağlayacak bahanenin eline geçmesinin verdiği memnuniyetle yetinmek zorundaydı. Olay karşısında duyduğu rahatsızlığın nedeni Emily için üzülmesi değil, Murray adının gülünç duruma düşürülmüş olmasıydı.

"Bu durumda Ilse'yi görmeye devam etmek istemene anlam veremiyorum. Evelyn Blake, böyle aptalca bir oyun oynamayacak kadar zeki, akli başında bir kızdır. Blakeleri iyi tanırım. Çok iyi bir ailedirler ve Evelyn'in babası, oldukça varlıklı bir adam. Şimdi ağlamayı kes. Bak, yüzün yine eskisi gibi. Ağlamanın ne anlamı var?"

"Anlamı yok," dedi Emily ağlamaklı bir sesle. "Ama elimde değil. Gülünç duruma düşürülmüş olmaya *katlanamıyorum*. Her şeye dayanabilirim ama buna dayanamıyorum. Lütfen beni yalnız bırak Ruth Teyze. Bu akşam yemek yemek istemiyorum."

"Tam bir Starr gibi hareket ediyorsun. Biz Murrayler hislerimizi göstermeyiz."

"Gösterecek hisleriniz olduğunu sanmıyorum, bazılarınızın yani," diye geçirdi içinden Emily.

Ruth Teyze odadan çıkarken, "Bundan sonra Ilse Burnley'den uzak durursan, büyük olasılıkla bir daha insanların içinde böyle küçük düşmezsin," diye öğüt verdi.

Emily tavandan biraz uzaklaşmazsa boğulacağını düşündüğü uykusuz bir gecenin ardından Ilse'yi görmeye gitti ve ona Ruth Teyzenin anlattıklarını aktardı. Ilse öfkелendi ama Emily içi acıyarak onun masum olduğunu söylemediğini fark etti.

"Ilse, sen, bunu sen yapmadın, değil mi?" diye kekeledi. Ilse'nin yapmadığını *biliyordu* –bundan *emindi*– ama yine de yapmadığını onun ağzından duymak istiyordu. Ilse'nin yüzünün kızardığını görünce içi daha da acıdı.

“Yani katil yine uşak, öyle mi?” diye sordu Ilse tereddütle. Aklına geleni söyleyen, açık sözlü, dürüst Ilse’nin böyle tereddütlü ve dolambaçlı konuşması tuhaftı. Sonra Ilse, bakışlarını Emily’den kaçırdı ve okul çantasının sapıyla oynamaya başladı. “Sana böyle bir şey yapacağımı düşünmüş olamazsın, değil mi Emily?”

“Hayır, elbette düşünemem,” dedi Emily ve konu böylece kapandı. Ama Emily’nin zihninin derinliklerindeki o şüphe kırıntısı ve güvensizlik hâlâ aynı yerde duruyor ve kendini hissettiriyordu. Bu tuhaf tavırlarından sonra bile, Ilse’nin kendisine böyle bir oyun oynamış olacağına ve ardından yalan söyleyerek inkâr edeceğine inanmıyordu –ama neden tereddütlü konuşmuş ve gözlerini kendisinden kaçırmıştı? Masum Ilse, sadece Emily kendisinden şüphe ettiği için fırtınalar koparır, Emily’yi bir güzel haşlar ve zehrini tamamen akıtmadan olayın kapanmasına izin vermezdi.

Bir daha bu konuda konuşmadılar. Ama yaşanan olay, sağlam bir duvar gibi aralarına girdi ve Yeni Ay’da yılbaşı tatilinin eskisi kadar keyifli geçmesini engelledi. Görünürde yine eskisi gibi yakın arkadaşlardı ama Emily bir anda aralarında beliren mesafeyi hissedebiliyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın bunu yok etmeyi başaramadı. Ilse’nin aralarına giren mesafeyi fark etmemiş olması, durumu daha da kötüleştiriyordu. Ilse, kendisine ve dostluklarına, üzerine düşen gölgeyi fark edecek kadar önem vermiyordu? Aralarında oluşan mesafeyi fark etmeyecek kadar sığ ve umursamaz olabilir miydi? Emily bu konuyu iyice aklına taktı ve düşündükçe psikolojisi bozuldu. Böyle gölgelerin arasında kalmış, belirsiz, zehirli ve açığa çıkarmaya cesaret edemediği şeyler, duyarlı ve tutkulu ruhuna her zaman zarar vermişti. Ilse ile açık açık yapacağı hiçbir tartışma, kızın ona söyleyeceği hiçbir şey, Emily’yi böyle kötü etkileyemezdi. Ilse ile defalarca kavga etmişler ve hemen ardından geriye bir daha bakmamak üzere, yüreklerinde en ufak bir yara kalmadan barışmışlardı. *Bu* farklıydı. Emily bu konu hakkında kafa yordukça olay daha da büyüüyordu. Mutsuz ve huzursuzdu, kendisi orada olsa da aklı bambaşka bir yerdeydi. Laura Teyze ve Kuzen Jimmy, Emily’nin mutsuzluğunun farkındalardı ama bunu yıldız rozetini kazanamamış olmasının verdiği

hayal kırıklığına yormuşlardı. Emily onlara kesin olarak kazanamayacağını söylemişti. Ama aslında yıldız rozeti, Emily'nin aklına bile gelmiyordu.

Emily Shrewsbury'ye geri döndüğünde ve sınav sonuçları açıklandığında kötü günler geçirdi. Yakalarındaki yıldız rozetleriyle hava atan, herkesin özenerek baktığı öğrencilerden biri olamamıştı ve Ruth Teyze için bu kabul edilemez bir şeydi. Bu konuyu haftalarca diline dolayan Ruth Teyze kızın başarısızlığının Murray gururunu zedelediğine inanıyordu ve son derece öfkeli ve üzgündü. Ruth Teyzenin suçlayıcı tavırlarının dışında da yeni yıl Emily için hiç iyi başlamadı. Yılın ilk ayı, hatırlamak bile istemediği bir dönemdi. Kendini çok yalnız hissetmişti. Ilse onu ziyaret etmeye gelemiyordu ve o, kendini Ilse'yi ziyarete gitmeye zorladığı her seferde aralarındaki mesafenin biraz daha büyüdüğünü hissediyordu. Ilse bu durumun farkında olduğunu belirtecek bir şey yapmıyor, söylemiyordu ama belki bunda, yalnız kalamamalarının da etkisi olabilirdi. Ilse'nin kaldığı oda sürekli kızlarla, gürültü, kahkaha, espri ve okul dedikodularıyla doluydu —hepsi zararsız, hatta eğlenceliydi ama Ilse ile olan yakınlık ve dostluklarının yanında sönük kalıyorlardı. Daha önce birlikte saatlerce tek kelime etmeden yürür veya oturur ama yine de çok iyi zaman geçirirlerdi. Artık aralarında böyle sessizlikler yaşanmıyordu. Nadiren yalnız kaldıklarında, sanki ikisi de sessizliğin çökmesinden endişe eder gibi, neredeyse bir ağızdan, neşe içinde havadan sudan konuşuyorlardı.

Kaybettikleri değerli dostluklarını düşünmek Emily'nin kalbinin acımasına neden oluyor, her gece yastığı gözyaşlarından sıırıslam oluyordu. Ama elinden gelen bir şey yoktu, zihnini ele geçiren, yüreğini bir kurt gibi kemiren şüpheyi içinden atamıyordu. Bunu yapabilmek için çok çaba göstermişti. Her gün kendi kendine Ilse'nin kendisine böyle alçakça bir oyun oynamış olamayacağını, böyle bir oyunun onun karakterine uymadığını söylüyor ve her zaman olduğu gibi yine dürüst olmak konusunda kesin kararlı olarak Ilse'ye gidiyordu. Sonuç olarak yapmacık bir samimiyet, dostluk gösteriyor, hatta neredeyse işi yağcılığa kadar

götürüyordu. Kendisi gibi değil Evelyn Blake gibi davranıyordu. Karşılık olarak Ilse de samimi ve dostça davranıyor ve mesafe her gün biraz daha açılıyordu.

"Ilse artık bana öfkelenmiyor bile," diye düşündü Emily üzüntüyle.

Bu gerçekten de doğrudu. Ilse artık Emily ile hiç ters düşmüyor, sahip olduğu vahşi karakterinin tek bir göstergesinin bile yaşanmadığı kafa karıştırıcı bir kibarlık sergiliyordu. Emily o an Ilse'nin fırtınalı öfke nöbetlerinden birini yaşamasını ne kadar istediğini düşündü. Böyle bir öfke nöbeti aralarında oluşan buzdan duvarı eritebilir, bir yerlerde gizlenmiş bekleyen eski, gerçek sevgilerinin ortaya çıkmasına neden olabilirdi.

Bu olayın canını yakmasının bir diğer nedeni de Evelyn Blake'in Ilse ile aralarına giren mesafenin farkında olmasıydı. Gözlerindeki alaycı bakışlar ve söylediği sözlerle alaycı bir gülümsemenin eşlik etmesi, bunu bildiğini ve çok memnun olduğunu ele veriyordu. Kızın hali, kendini savunma şansı olmayan Emily'yi derinden yaralıyordu. Evelyn diğer kızların birbirine yakın olmalarından, özellikle Emily ve Ilse arasındaki gibi yakınlıklardan rahatsız olan bir kızdı. Çünkü Emily ve Ilse'nin dostluğu çok gerçek ve çok derindi. Bu dostlukta üçüncü bir kişiye yer yoktu. Ve Evelyn içeri alınmamaktan –giremeyeceğini bildiği bir bahçe olması fikrinden– hiç hoşlanmıyordu. Bu nedenle gizliden gizliye, iki kız arasındaki bu adeta öfke uyandıracak kadar güzel dostluğun son bulmuş olduğunu düşünmekten büyük zevk alıyordu.

8. Bölüm

Olağanüstü Bir An

Emily yaşamın bütün renginin ve müziğinin bir şekilde yok olduğunu ve artık önünde devasa bir grilik olarak uzandığını düşünerek ağır ağır aşağıya indi. Ama on dakika sonra pusulası gökkuşağı olmuş ve geleceği katmerli bir gül gibi açmıştı.

Bu değişimin nedeni, Ruth Teyzenin her zamanki gibi burnunu çekerek eline tutuşturduğu ince bir zarftı. Aslında Ruth Teyzenin elinde bir dergi de vardı ama zarfa odaklanan Emily başta bunu fark etmedi. Zarfın köşesindeki el yazısıyla yazılmış adresi gördü ve içgüdüsel olarak bunun reddedildiğini bildiren dolgun zarflardan çok daha farklı ve umut vaat edici olduğunu hissetti.

Zarfı açıp içindeki daktiloyle yazılmış mektubu okurken kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

*BAYAN EMILY B. STARR,
Shrewsbury, Prens Edward Adası
Kanada*

Sayın Bayan Starr,

Baykuşun Kahkahası adlı şiirinizin Bahçe ve Ağaçlık Alanlar adlı dergimizde yayımlanmaya layık bulunduğunu bildirmekten memnuniyet duyarız. Şiiriniz mektupla birlikte bir kopyasını gönderdiğimiz bu ayki dergimizde yayınlandı. Dizeleriniz son derece etkileyici ve diğer çalışmalarınızı da bizimle paylaşmanızdan mutluluk duyarız.

Politikamız gereği yayınladığımız yazılar için nakit ödeme yapmıyoruz ama kataloğumuzdan, en kısa zamanda adresinize gönderilmek üzere hazırlanacak iki dolar değerinde tohum veya bitki seçebilirsiniz.

İlginize teşekkür eder, başarılarınızın devamını dileriz

Saygılarımızla,

THOS. E. CARLTON ŞİRKETİ

Emily zarfı bırakıp titreyen parmaklarıyla dergiyi aldı. Başı dönüyor, sözcükler adeta gözlerinin önünde dans ediyordu. Boğazına bir yumru takılmıştı çünkü orada, ön sayfada, kıvrımlı, hoş bir kenar süsüyle çevrelenmiş kendi şiiri vardı: *Baykuşun Kah kahası*. Emily Byrd Starr.

Bu, başarı merdiveninde atılmış ilk somut adım olduğundan mutluluktan sarhoş olduğu için Emily'nin abartılı davrandığını düşünmemeliyiz. Kız mektubu ve dergiyi defalarca zevkle okumak için odasına götürürken, neyse ki Ruth Teyzenin yüzünde beliren şüpheli ifadeyi görmedi ve burnunu çektiğini duymadı. Ruth Teyze bir anda kızaran yanaklardan, parlayan gözlerden, kızın duyduğu heyecanla gerçek dünyadan kopmuş gibi görünmesinden şüphelenmişti.

Odasına çıkan Emily sanki ilk kez görüyormuş gibi şiiri okudu. Şiirde yapılan imla hatasını, *avcının ayının avcının adı* şeklinde basıldığını görmek onu çok rahatsız etti ama yine de bu onun şiiriydi –onun! Gerçek bir dergi tarafından kabul edilen ve yayınlanan bu şiir, Emily Byrd Starr'ın şiiriydi.

Üstelik ona şiiri için *ödeme* yapılacaktı! Aslında bir çek çok daha iyi olurdu elbette. Kendine ait iki dolar, kalemiyle kazandığı iki dolar Emily'ye bir servet kadar değerli görünüyordu. Kuzen Jimmy'yle birlikte tohumları seçerken ne kadar eğleneceklerini düşündüğünde, nakit ödeme alamamanın hayal kırıklığı bir anda silinip gitti. Gelecek yaz Yeni Ay'ın bahçesinde açacak kırmızı, mor, mavi ve altın rengi çiçekleri görür gibi oldu.

Ayrıca mektupta ne demişlerdi?

"Dizeleriniz son derece etkileyici ve diğer çalışmalarınızı da bizimle paylaşmanızdan mutluluk duyarız."

Bu nasıl bir mutluluk, nasıl bir sevinçti! Sanki ona dünyaları vermişlerdi. Artık o dünyaya adım atmış, Alp Dağları'nın patikasını tırmanmaya başlamıştı. Zirveye ulaşmak için daha ne kadar mücadele etmesi gerekecekti acaba?

Emily tavanı basık, sevimsiz mobilyalarla döşenmiş o karanlık odada daha fazla kalamayacağını düşündü. Ölüm döşegindeki

Lord Byron'ın yüzü, mutluluğuna gölge düşürüyordu. Hemen üzerine paltosunu aldı ve Dimdikler Ülkesi'ne gitmek üzere odaya çıktı.

Mutfaktan geçerken, her zamankinden daha fazla şüpheyeye kapılmış olan Ruth Teyze her zamanki sorularına alaycılık kattı.

“Ne bu acele? Ev mi yanıyor? Yoksa liman mı alev aldı?”

“Hiçbiri değil. Benim ruhum alev aldı,” dedi Emily gizemli bir gülümsemeyle. Kapıyı arkasından kaparken Ruth Teyzeyi ve kendisini rahatsız eden herkesi, her şeyi geride bırakmıştı. Dünya ne kadar güzeldi! Yaşamak ne kadar güzeldi! Dimdikler Ülkesi ne kadar güzeldi! Dar patika boyunca uzanan genç köknarların üzeri yer yer kar tutmuştu. “Gösterişli süslenmelerin anlamsızlığı konusunda yemin etmiş o sade, süssüz rahibelerin üzerine muzipçe atılmış hayali bir dantel örtü gibi görünüyor,” diye düşündü Emily. Sonra kurduğu cümle o kadar hoşuna gitti ki döner dönmeyiz Jimmy defterine yazmaya karar verdi. Yürüye yürüye neredeyse tepenin zirvesine varmıştı. Sanki uçuyormuş gibi hissediyor, ayakları yere basmıyordu. Ellerini sıkıca birbirine kenetlemiş, gözlerinde rüyadaymış gibi bakışlar olan kız, tepenin zirvesinde mutluluktan kendinden geçmiş bir figür gibi görünüyordu. Güneş henüz batmıştı. İleride, limanın üzerinde, kar yüklü bulutlar, göz kamaştırıcı, yanardöner gruplar halinde kümelenmişlerdi. Daha da ileride, üzerlerinde erkenci akşam yıldızlarının parlamaya başladığı beyaz tepeler görünüyordu. Sağ tarafında bulunan ulu köknar ağaçlarının arasından, uzakta, kristal berraklığındaki akşam göğünde, büyük, yuvarlak bir dolunay doğuyordu.

“Dizelerim çok etkileyiciymiş...” diye mırıldandı Emily, bu inanmakta güçlük çektiği sözcüklerin tadını çıkararak. “Diğer çalışmalarımı da yollamamı istiyorlar! Ah, keşke babam şiirimin yayınlandığını görebilseydi!”

Bu onun hayatındaki en olağanüstü anlardan biriydi. Ruhunda dayanılmaz bir hafiflik hissediyor, gördüğü her varlık, ruh okşayıcı bir sevinç veriyordu ona. Geçirdiği zorlu ay boyunca uy-

kuya yatan yaratıcılığı bir anda ruhunu temizleyen bir ateş gibi yanmaya başlamıştı. Tüm üzücü, zehirli, huzursuzluk veren düşünceleri silmişti bu ateş. O an Emily, *o korkunç oyunu* Ilse'nin oynamadığından *emin* oldu ve tepenin zirvesinde tek başına neşeye kahkahalar attı.

"Ne kadar da aptalım! Küçük bir aptal! Tabii, onu yapan Ilse değildi. Artık aramızdaki o gerginlik yok, gitti, yok oldu. Bir an önce gidip ona bunu söylemem gerek."

Emily dar patikadan geriye doğru hızlı adımlarla yürüdü. Gözlerinin önünde uzanan Dimdikler Ülkesi, suskun kış rüzgârlarına sarınmış gibi gizemli görünüyordu ay ışığında. Emily gözlerinin iliştigi her şeyi ilk defa görüyormuş gibi güzelliklerini, büyülerini ve gizemlerini daha da derinden hissediyordu o an. Gölge koridorlarda, Rüzgâr Kadın'ın ani bir çığlığıyla şimşek geldi ve Emily ruhunda, yaşadığı deneyimin devam eden hazzıyla Ilse'ye gitti.

Ilse odada yalnızdı. Emily kollarını kızın boynuna doladı ve ona sımsıkı sarıldı.

"Affet beni Ilse," dedi. "Senden şüphe etmemeliydim –evet, senden şüphe ettim. Ama artık biliyorum –gerçeği görebiliyorum. Beni affedebilecek misin?"

"Seni toy keçi," diye homurdandı Ilse.

Ilse'nin ona, toy keçi demesi Emily'nin çok hoşuna gitti. Eski Ilse –Emily'nin Ilse'si geri gelmişti.

"Ah Ilse, o kadar mutsuzdum ki!"

"Uzatma artık," dedi Ilse. "Ben de harika sayılmazdım. Buraya bak Emily, sana bir şey anlatmam lazım. Sesini kes ve beni dinle. O gün kitapçada Evelyn'le karşılaştım ve benden istediği bir kitabı vermek için odaya geri döndük. Sen uyuyordun, öyle derin uyuyordun ki yanağını çimdiklememe karşın uyanmadın. Sonra sırf şeytanlık olsun diye siyah bir boya kalemi aldım ve 'Ona bir bıyık çizeceğim,' dedim –kes sesini, beni dinle! Evelyn her zamanki çokbilmişliğiyle, 'Olmaz! Sence de bu *yanlış* bir şey ol-

maz mı?’ dedi. Aslında bunu yapmak aklımdan bile geçmiyordu –sadece gülelim diye söylemiştim. Ama o karides kafalı Evelyn’in çokbilmişliği beni deli etti ve yapmaya karar verdim –kes sesini! Niyetim yüzüne bir bıyık çizmek, sonra da seni uyandırıp eline bir ayna verip aynaya bakmanı istemektir. Ama bunu yapmama fırsat kalmadan Kate Errol geldi odaya ve kendisiyle gitmemizi istedi. Boya kalemini bıraktım ve ikimiz de onunla gittik. Hepsi bu Emily... Sezar’ın başı üstüne yemin ederim ki hepsi bu. Ama sonradan kendimi suçlu hissettim. Eğer vicdanım olsaydı, vicdan azabı duydum diyebilirim çünkü bu işi her kim yaptıysa fikri onun aklına ben sokmuştum ve bu nedenle sorumluluk hissediyordum. Senin bana inanmadığını görünce deliye döndüm. Öfkeden deliye dönmedim ama. Bu soğuk, rahatsız edici, *iç dünyamda* yaşadığım türden bir delilikti. Benim böyle bir şey yapacağımdan, sonra da öyle bıyıklı bir şekilde sınıfa gelmene izin vereceğimden şüphe etmemen gerektiğini düşündüm. Ama madem şüphe ediyor, o zaman dilediği kadar etsin, dedim kendi kendime. Durumu açıklamak için tek bir söz etmemeye karar verdim. Tuhaf bir seçimdi belki ama neyse ki sen sonunda kendi başına doğruyu bulmayı başardın.”

“Sence bunu Evelyn Blake mi yaptı?”

“Hayır. Yani yapmayacak biri olduğunu söylemek istemiyorum, sadece yapmış olabileceğini düşünmüyorum. O da Kate ve benimle birlikte kitapçıya geldi ve sonra biz Kate’le çıkarken orada kaldı. Ama bizden on beş dakika sonra sınıfa geldi. İşte bu nedenle o korkunç oyunu oynayacak kadar zamanı olduğunu sanmıyorum. Aslında bence bunu yapan o küçük şeytan May Hilson. O, her tür kötülüğü zevkle yapabilir ve ben elimde kalem, aptal aptal konuşurken odanın önünden geçiyordu ve beni duydu. Bir kedinin ciğeri kapması gibi bu fikri kapmış olması beni şaşırtmaz. Ama Evelyn olmasına imkân yok.”

Emily o oyunu oynayanın Evelyn olabileceği, hatta Evelyn olduğu konusundaki fikrini kendine sakladı. Şimdi asıl kafasını kurcalayan sorun, Ruth Teyzenin bunu yapanın Ilse olduğunu düşünmesi ve asla fikrini değiştirmeyecek olmasıydı.

“Ah, ne berbat bir durum!” dedi Ilse. “Burada rahat rahat konuşmanız mümkün değil. Mary’nin her yerde kulağı var ve Evelyn de adeta odayı işgal etti.”

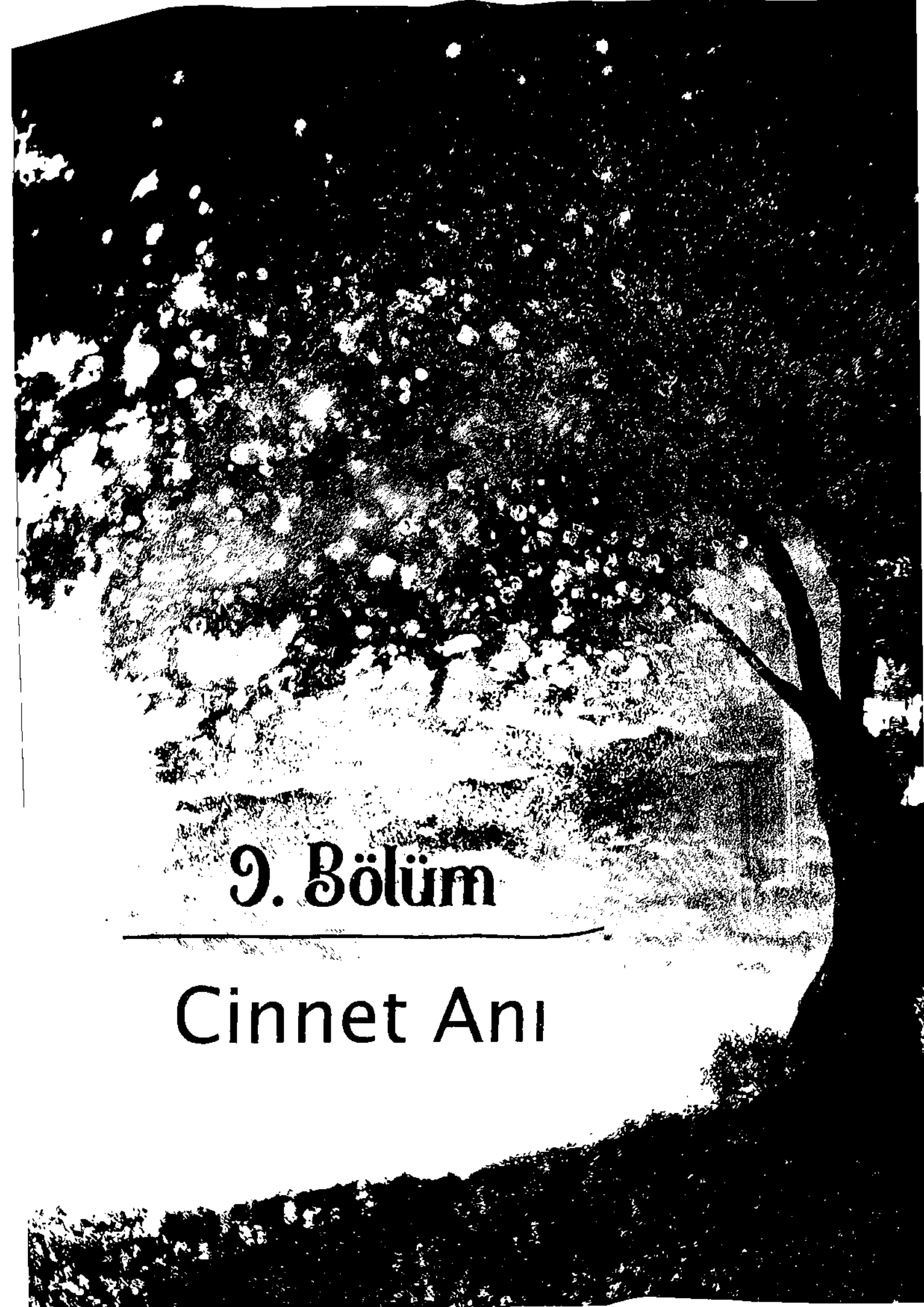
“Ben o oyunu oynayanı bulacağım,” dedi Emily sert bir tavırla. “Ve Ruth Teyzenin *fikrini değiştirmesini* sağlayacağım.”

Ertesi gün öğleden sonra Evelyn, Ilse ve Emily’nin tartışmalarını gördü. Daha doğrusu Ilse söylenip duruyor, Emily ise yarı kapalı gözlerinde sıkılmış, mağrur bir ifadeyle bağdaş kurmuş oturuyordu. Normalde bu görüntü diğer kızların yakınlığından rahatsız olan birini sevindirecek bir görüntüydü. Ama Evelyn Blake, gördüklerinden memnun olmadı. Ilse yine Emily’yle kavga ediyordu –dolayısıyla Ilse ve Emily yine eskisi kadar yakın olmuşlardı.

Ertesi gün Emily’ye, “O kötü oyunu oynadığı için Ilse’yi affetmene çok sevindim,” dedi tatlı tatlı. “Tam bir düşüncesizlikti yaptığı. Bunu ona defalarca söyledim ama seni gülünç duruma düşürmek umurunda bile olmadı. Ilse işte, o hep böyle. Onu durdurmaya çalıştım –elbette bunu sana daha önce söylemedim. Zaten yeterince sorun vardı, ben de tuz biber ekmek istemedim. İnsanın bir arkadaşına böyle bir şey yapmasının çok yanlış olduğunu *söyledim*. O an bana hak vermiş gibiydi, ben de yapmayacağını düşündüm. Ah Emily, onu affettiğin için çok iyisin, tatlım. Hatta benden bile daha *iyi kalpli* bir kızsın sanırım. Korkarım ben, beni böyle gülünç duruma düşüren birini asla affedemezdim.”

“Neden ona ağzının payını vermedin?” diye sordu Ilse, Emily ona Evelyn’in söylediklerini anlattığında.

“Gözlerimi kıstım ve ona Murray bakışıyla baktım,” dedi Emily. “Bence bu her tür paylamadan daha beter onun için.”

9. Bölüm

Cinnet Anı

Shrewsbury’de, okul kitaplığı için düzenlenen yardım konseri, her yıl bahar sınavları için yoğun çalışmanın başlamasından önce, nisan ayı başlarında yapıyordu. Konserin her zaman ki gibi müzik ve kısa diyaloglar içeren konuşmalardan oluşması planlanmıştı. Emily’ye de bu konuşmalarda rol alması önerilmiş ve kız, Bayan Aylmer eve bizzat gelip Ruth Teyzeyi ikna etmese belki de asla mümkün olmayacak onayı aldıktan sonra kendisine önerilen rolü kabul etmişti. Bayan Aylmer, Senatör Aylmer’in torunuydu ve o aile Ruth Teyzenin en saygı duyduğu ve isteklerini geri çeviremeyeceği ailelerin başında geliyordu. Sonradan Bayan Aylmer müziği ve konuşmaları kısa kesip bunların yerine kısa bir oyun sahnelenmesini önerdi. Bu öneri öğrencilerin hoşuna gitti ve hemen çalışmalara başlandı. Kendisine uygun bir rol verilmiş olduğundan Emily de yeni plan konusunda oldukça heyecanlıydı ve haftada iki akşam okul binasında, Bayan Aylmer’in gözetiminde sürdürülen provalara hevesle katılıyordu.

Sahneye konacak oyun, Shrewsbury’de büyük bir heyecan uyandırdı. Özellikle Queen’s Academy öğrencilerinin akşam treniyle Charlottetown’dan oyunu izlemeye gelecekleri öğrenildiğinde, Shrewsbury Lisesi öğrencilerinin duyduğu heyecan daha da büyüdü. Oyunda rol alacak öğrenciler bu haber üzerine adeta sevinçten çılgına döndüler. Queen’s öğrencileri oyunlar konusunda oldukça deneyimliydiler ve oyunu eleştirel bir gözle inceleyeceklerine hiç şüphe yoktu. Oyunun kadrosunda yer alan herkes, oyunun Queen’s Academy oyunları kadar iyi olmasını adeta takıntı haline getirdiğinden, sinirler oldukça gergindi. Kate Errol’ın hitabet okulu mezunu kız kardeşinin de yardımlarıyla aksatmadan

prova yaptılar ve sahneye çıkma günü geldiğinde Shrewsbury'deki pek çok ev ve pansiyonda büyük bir heyecan yaşanıyordu.

Emily mum ışığıyla aydınlanan küçük odasında aynadaki Emily'ye tatmin olmuş bir ifadeyle bakıyordu ki bu haklı bir tatmin duygusuydu. Grimsi pembe elbisesi, kırmızı yanaklarını ve dipsiz kuyular gibi görünen gri gözlerindeki gizemi muhteşem bir biçimde ortaya çıkarmış, siyah saçlarına taktığı gümüş yapraklardan oluşan taç ise kızın bir orman perisi gibi görünmesine neden olmuştu. Ama Emily kendini orman perisi gibi hissetmiyordu. Çünkü Ruth Teyze onu dantel çoraplarını çıkarıp kaşmir çorap giymeye zorlamıştı. Aslında yün çorap giymesi için ısrar etmişti ama bu ısrarında yenilgiye uğramış, yenilginin acısını da iç etek giymesi konusunda ısrarcı olarak çıkarmıştı.

“İğrenç, kabarık şey,” diye düşündü Emily öfkeyle –iç etek için elbette. Ama o günlerde etekler oldukça kabarıktı ve Emily öyle inceydi ki bir iç eteği bile gayet iyi taşıyordu.

Ruth Teyze odasına girdiğinde, Emily boynuna Dean'in Mısır'dan yolladığı kolyeyi takıyordu. Ruth Teyzenin çok öfkeli olduğunu anlaması için tek bir bakış yetmişti.

“Az önce Bayan Ball aradı Emily. Bana, beni şoke eden bir şey söyledi. Bu akşam senin de rol alacağın gösteri bir oyun mu?”

“Elbette bir oyun Ruth Teyze. Sen de bunu biliyordun.”

“Bu gecede rol almak için benden izin alırken, bir konuşmanın diyalogunu okuyacağını söylemiştin,” dedi Ruth Teyze buz gibi bir sesle.

“Ama sonradan Bayan Aylmer, konuşmaları azaltıp kısa bir oyun sahneye koymaya karar verdi. Bunu bildiğini sanıyordum Ruth Teyze, gerçekten bildiğini sanıyordum. Sana bundan bahsettiğimi sanıyordum.”

“Hayır, hiç de öyle değil Emily –kasten bilmemi istemedin çünkü bilirsem bir oyunda rol almana izin vermeyeceğimi biliyordun.”

“Yanılıyorsun Ruth Teyze, gerçekten yanılıyorsun,” dedi Emily ciddi bir tavırla. “Saklamak aklımdan bile geçmedi. Bu konuda seninle konuşmaktan kaçındım çünkü konseri hiç onaylamadığını, konusu geçince gerildiğini biliyordum.”

Emily’nin ciddi bir tavırla konuşması, Ruth Teyzenin kızın küstahlık ettiğini düşünmesine neden oldu.

“Bu olay, tüm yaptıklarının üzerine tuz biber ekti Emily. Her zaman sinsî bir kız olduğunu biliyordum ama bu derece sinsî olabileceğin hiç aklıma gelmemişti doğrusu.”

“Sinsilik falan etmedim ben Ruth Teyze!” dedi sabrı taştan Emily. “Bütün Shrewsbury bu oyunu konuşurken, benim senden saklamaya çalışmam aptallık olurdu. Nasıl olup da bugüne kadar duymadın anlamıyorum.”

“Bronşitim nedeniyle evden çıkamadığımı biliyordun. Şimdi her şeyi net olarak görebiliyorum. Beni kandıramazsın sen.”

“Seni kandırmadım. Bildiğini düşünüyordum –hepsi bu. Bu konudan hiç bahsetmemenin nedeninin gösteriyi onaylamaman olduğunu düşündüm. Doğru söylüyorum Ruth Teyze. Ayrıca bir diyalog okumamla, bir oyunda rol almam arasında ne fark var?”

“İkisi tamamen farklı şeyler,” dedi Ruth Teyze. “Oyunlar, din ve ahlakla bağdaşmaz.”

“Ama bu çok kısa bir oyun,” dedi Emily ümitsizce ve sonra bir kahkaha attı. Kullandığı cümle gülünç bir şekilde Midshipman Easy’daki bakıcının cümlesini andırıyordu. Ama espri anlayışı zamansızdı ve kahkahası Ruth Teyzeyi daha da öfkeliendirdi.

“Kısa ya da uzun, o oyunda rol almayacaksın.”

Emily bembeyaz oldu ve teyzesine bakakaldı.

“Ruth Teyze, üzgünüm ama sahneye çıkmak zorundayım. Yoksa oyun mahvolur.”

“Bir oyunun mahvolması, bir ruhun mahvolmasından iyidir,” diye cevap verdi Ruth Teyze.

Çok zor bir durumda olduğunun farkında olan Emily gülümsemeye cesaret edemedi.

“Bu kadar, bu kadar acımasız olma Ruth Teyze.” Az kalsın adaletsiz diyecekti. “Oyunları onaylamamana rağmen bir oyunda rol aldığım için özür dilerim –bir daha olmayacak. Ama lütfen, bu akşam sahneye çıkmak zorunda olduğumu anla.”

“Ah, düşündüğün kadar yeri doldurulmaz olduğunu hiç sanmıyorum sevgili Emily.”

Ruth Teyzenin çileden çıkmak üzere olduğu belliydi. “Sevgili” sözcüğü ancak bu kadar gerçek anlamının dışında kullanılabilirdi! Yine de Emily sakinliğini korudu.

“Bu gece gerçekten öyleyim. Tahmin edersin ki oyunlarda son anda birinin yeri doldurulmaz. Eğer sahneye çıkmayacak olursam Bayan Aylmer beni asla affetmez.”

“Senin için Bayan Aylmer’in affetmesi, Tanrı’nın affetmesinden daha mı önemli?” dedi kesin olarak kararını vermiş olan Ruth Teyze.

Böylesine mantıksız bir soru karşısında sabrı taştan Emily, “Evet... Senin tanrının affetmesinden daha önemli,” diye mırıldandı.

Ruth Teyzenin bir sonraki mantıksız sorusu, “Atalarına da mı saygın yok?” oldu. “Eğer kendi kanlarından birinin sahneye çıkıp bir oyunda rol aldığını duysalar, mezarlarında ters dönerler!”

Emily, Ruth Teyzenin sözlerine yüzünde Murray bakışıyla karşılık verdi ve ekledi: “Bu onlar için harika bir egzersiz olur. Bu gece sahneye çıkacak ve rolümü yapacağım Ruth Teyze.”

Emily kararlı bir tavırla, sakın sakın söylemişti bu sözleri. Gerek sözleri, gerekse tavrı, Ruth Teyzenin rahatsız edici bir çaresizlik hissetmesine neden oldu. Emily’nin fikrini değiştirme şansı yoktu ve kaba kuvvet kullanarak da engelleyemezdi kızı.

“Eğer gidecek olursan sakın bu gece buraya dönme zahmetine girme,” dedi öfkeyle. “Bu evin kapısı saat tam dokuzda kilitlenecek.”

“Bu gece gelmeyeceksem bir daha asla gelmem.” Emily, Ruth Teyzenin mantıksızlığı karşısında o kadar öfkelenmişti ki sözlerinin sonuçlarını bile düşünemiyordu. “Bu gece beni eve almazsan Yeni Ay’a geri dönerim. Yeni Ay’dakilerin hepsi bu gece sahneye konacak oyunu biliyor ve Elizabeth Teyze benim de rol almam konusunda istekliydi.”

Emily paltosunu giydi ve Oliver Dayının eşinin kendisine yılbaşı hediyesi olarak verdiği kırmızı, tüylerle süslenmiş şapkayı başına taktı. Addie Teyzenin zevki Yeni Ay’da onaylanmasa da şapka Emily’ye çok yakışıyordu ve Emily onu çok seviyordu. Ona bakan Ruth Teyze, Emily’nin o şapkayla oldukça olgun görüldüğünü fark etti. Ama bu farkındalık bile öfkelerini azaltmadı. Emily gitmişti –Emily kendisine karşı çıkmaya ve sözünü dinlememeye cüret etmişti. Sinsi, saman altından su yürüten Emily! Emily’ye iyi bir ders verilmesi gerekiyordu!

Saat tam dokuzda, öfkeli, inatçı Ruth Teyze bütün kapıları kilitledi ve yatağına gitti.

Oyun çok başarılı oldu. Queen’den gelen izleyiciler de bunu kabul ettiler ve oyuncularını yürekten cömertçe alkışladılar. Emily, Ruth Teyzeyle yaşadığı, giydiği sevimsiz iç eteği bile unutturan o tatsız olayın verdiği enerji ve ateşle rolünü mükemmel oynadı. Bayan Errol’ın tek eleştirisi, daha coşkulu olması gereken bir sahnede soğuk ve mesafeli durduğu şeklindeydi. Oyun sona erdiğinde Emily’ye tebrikler yağdı. Hatta Evelyn Blake bile, “Tatlım, gerçekten harika bir iş çıkardın. Yıldız bir oyuncu, bir şair, ümit vadeden bir romancı... Daha ne sürprizler var acaba sende?”

Emily, “Dayanılmaz yaratık,” diye düşünse de, “Teşekkür ederim,” dedi.

Teddy’yle eve kadar, kazandığı zaferin mutluluğu içinde yürüdü ve kapıda neşeli bir vedalaşmanın ardından kapının kilitli olduğu gerçeğiyle yüz yüze geldi.

Emily’nin akşam boyunca enerji ve hırsa dönüşmüş olan öfkesi yeniden su yüzüne çıktı. Üstelik bu kez, önüne geleni yıkacak

kadar güçlüydü bu öfke. Kendisine bu şekilde davranılması katlanabileceği bir şey değildi. O ana kadar Ruth Teyzeyle yeterince sabır göstermişti –ve *bu* bardağı taşıran son damlaydı. İnsanın, eğitim alma uğruna dahi her şeyi sineye çekmesi beklenemezdi. İnsanın, özsaygısı ve onuru da çok önemliydi ve bunları korumak göreviydi.

O an seçebileceği üç yol vardı. Ruth Teyze aşağıya inip kendisini eve alana kadar eski moda, pirinç kapı tokmağıyla kapıyı çalabilirdi. Bunu daha önce de yapmış ve haftalar boyunca duyduğu hakaretlere dayanmak zorunda kalmıştı. Caddeden yukarı doğru yürür ve Ilse'nin kaldığı pansiyona gidebilirdi. Kızlar henüz yatmamış olmalıydılar. Yine tıpkı daha önce de yapmış olduğu ve şimdi de büyük olasılıkla Ruth Teyzenin yapacağını düşündüğü gibi. Ama bunu yaparsa Mary Carswell, Evelyn Blake'e her şeyi anlatır ve Evelyn Blake o kötücül kahkahasıyla gülerek Emily'yi bütün okula rezil ederdi. Emily'nin bu iki yolu da seçmeye hiç niyeti yoktu. Kapının kilitli olduğu an aslında ne yapacağına karar vermişti. Yürüyerek Yeni Ay'a gidecek ve orada kalacaktı! Ruth Teyzenin iğnelemelerinden kaynaklanan, aylarca bastırma-ya çalıştığı öfke, kontrol altına alamadığı bir isyana dönüşmüştü. Emily bahçe kapısından çıktı, kapıyı Murray asaletiyle değil Starr hırsıyla çarparak kapadı ve on bir kilometrelik yürüyüşüne başladı. Gece yarısı olduğu için bu mesafe, ona üç katı daha fazla gelecekti.

O kadar öfkeliydi ki yapacağı uzun yürüyüşün zorlukları ve nisan gecesinin soğuktan kendisini koruyacak, kıyafetinin üzerine atabileceği bir şalı olmaması bile umurunda değildi.

Kar erimişti ama ıssız yol, soğuktan donmuştu ve engebeliydi. Kesinlikle Kuzen Jimmy'nin verdiği yeni yıl hediyesi olan ince tabanlı ayakkabılarla yürümeye uygun değildi. Emily hüznünlü bir kahkaha atıp Ruth Teyzenin kaşmir çorapları ve iç eteği giymesi için ısrar ederek kendisine iyilik ettiğini düşündü.

Ay kümelenmiş gri bulutlarla gölgelenmişti ve rüzgârlı yol, soluk gri ışığın altında kasvetli bir biçimde uzanıyordu. Rüzgâr belli

aralıklarla şiddetleniyor, uğuldayarak esen fırtınaya dönüşüyordu. Emily'nin içindeki sanatçı, gecenin, kendi fırtınalı ve trajik ruh haliyle uyumlu olduğunu düşündü.

Asla Ruth Teyzenin evine geri dönmeyecekti, bu konuda kararlıydı. Elizabeth Teyze ne derse desin –ki pek çok şey söyleyeceğine şüphe yoktu– kim ne derse desin kararından dönmeyecekti. Eğer Elizabeth Teyze başka yerde kalmasına izin vermeyecek olursa okulu bırakacaktı. Bu kararının Yeni Ay'da büyük bir karmaşaya neden olacağını biliyordu. Ama umurunda bile değildi. O an, içinde bulunduğu gözü kara ruh hali içinde, karmaşa kabullenilmeyecek bir şey değildi. Birilerinin karmaşa çıkarması kaçınılmaz hale gelmişti. Bir kez daha alttan alacak gücü yoktu –kimse onu küçük düşüremeyecekti! Ruth Teyze sonunda bardağı taşırmıştı. Bir Starr'ı böyle her şeyi göze alabileceği bir noktaya getirdiğinizde olacakları da göze almanız gerekiyordu.

“Ruth Dutton'la sonsuza dek ilişkim sona erdi,” diye yemin etti Emily “teyze” hitabını kullanmamanın verdiği tatminle.

Eve yaklaştıkça gökyüzündeki bulutlar dağıldı ve Emily Yeni Ay'a giden patikaya saptığında, ay ışığıyla aydınlanan gökyüzüne uzanan üç ulu karakavağın yalın güzelliği karşısında nefesinin kesildiğini hissetti. O kadar güzellerdi ki! Kız bir an için, hayatındaki tüm olumsuzlukları ve Ruth Teyzeyi unuttur gibi oldu. Sonra yakıcı öfke yine ruhuna yayıldı –Üç Prenseslerin büyüleyici güzelliği bile öfkesini yok edememişti.

Yeni Ay'da mutfak penceresinden yayılan ışık, Kibirli John'un çalılığındaki uzun huşlara vuruyor, onları perimsi varlıklara dönüştürüyordu. Emily bu saatte Yeni Ay'da kimsenin ayakta olmasını beklemiyordu. Evi karanlığa gömülmüş halde bulacağını, sessizce sevgili odasına süzülüp açıklama faslını ertesi sabaha bırakacağını düşünmüştü. Elizabeth Teyze her gece yatmaya giderken mutfak kapısını kilitler ve sürgülerdi ama ön kapı hiç kilitlenmezdi. Evsizlerin ve hırsızların, Yeni Ay'ın ön kapısına gelecek kadar kötü huylu olamayacaklarına inanırdı.

Emily sessizce bahçeyi geçip mutfak penceresinden içeriye göz attı. İçeride, iki mum eşliğinde Kuzen Jimmy tek başına oturuyordu. Masanın üzerinde bir kâse vardı ve Emily içeri baktığı sırada Kuzen Jimmy elini uzatıp bu kâsedden bir çörek aldı. Gözleri kırığe asılı iri bir domuz buduna sabitlenmişti, dudakları ise sessizce kıpırdıyordu. Kuzen Jimmy'nin o an bir şiir yazıyor olduğuna hiç şüphe yoktu ama şaşırtıcı olan, bunu gecenin o saatinde yapıyor olmasıydı.

Emily evin etrafında süzülüp ön kapıdan girdi ve mutfak kapısını yavaşça açtı. Onu gören zavallı Kuzen Jimmy'nin ağzındaki çörek lokması, şaşkınlıktan boğazına dizildi ve birkaç dakika boyunca hiçbir şey söyleyemedi. O, gerçekten Emily miydi –yoksa kızın hayaleti mi? Karşısında duran, lacivert ceket ve şık bir tüylü kırmızı şapka takmış olan Emily... Gece karası saçları rüzgârdan dağılmış, gözlerinde hüznü bakışlar olan Emily... Ayağında yıpranmış, ince tabanlı ayakkabılar olan Emily... Bu perişan haldeki kız... O an Shrewsbury'deki odasında derin uykuda olması gereken Emily miydi?

Kuzen Jimmy, Emily'nin kendisine uzattığı soğuk elleri avuçlarının arasına aldı. "Emily, ne oldu sevgili çocuğum?"

"Kısaca açıklamam gerekirse, Ruth Teyzenin evinden ayrıldım ve bir daha oraya dönmeyeceğim."

Kuzen Jimmy birkaç dakika sessiz kaldı. Konuşmadı ama birkaç şey yaptı. Parmak ucuna basarak mutfakı geçti ve yavaşça oturma odasının kapısını kapadı, sonra şömineyi odunla doldurdu, önüne bir sandalye çekti ve Emily'yi buz gibi, yorgun ayaklarını ısıtması için sandalyeye oturttu. Daha sonra iki mum daha yakıp şömine rafına yerleştirdi. Son olarak da sandalyesine geçip ellerini dizlerine koydu.

"Şimdi bana her şeyi anlat."

Emily hâlâ yüreğini acıtan isyan ve öfkeyle olanları kelimesi kelimesine anlattı.

Kuzen Jimmy neler olduğuna dair fikir edinince başını yavaşça sallamaya başladı, sallamaya devam etti, hatta o kadar uzun süre

ciddiyetle salladı ki Emily onun kendisini, yanlış davranılmış, haksızlığa uğramış biri değil de küçük bir aptal olarak gördüğüne dair rahatsız edici bir hisse kapıldı. Kuzen Jimmy başını sallamaya devam ettikçe, kızın cesareti ve özgüveni daha da azalıyordu. Hikâyesini kararlı, meydan okurcasına bir tavırla, “Bir daha asla Ruth Teyzenin evine dönmeyeceğim,” diye bitirdiğinde, Kuzen Jimmy bir kez daha başını salladı ve içinde çörek olan kâseyi Emily’ye doğru itti.

“Bir çörek al pisicik.”

Emily duraksadı. Çöreği çok severdi ve akşamüstü kahvaltısından bu yana hiçbir şey yememişti. Ama çörekler, kızın isyankârlılığı ve öfke patlamasıyla bağdaşmayacak kadar tatlı görünüyorlardı. O anki ruh halinde bir çörek yemesinin doğru olmayacağına karar verip reddetti.

Kuzen Jimmy bir çörek daha aldı.

“Shrewsbury’ye geri dönmeyeceksin, öyle mi?”

“Hayır, Ruth Teyzenin evine asla dönmeyeceğim,” dedi Emily.

“İkisi aynı şey,” dedi Kuzen Jimmy.

Emily de bunu biliyordu. Elizabeth Teyzenin başka bir yerde kalmasına izin vermesini hayal etmenin boş olduğunun farkındaydı.

“Ve onca yolu yürüdüğün demek.” Kuzen Jimmy yine başını salladı. “Çok yürekli bir kızsın, hem de çok,” diye ekledi ağzındaki çöreği çiğnerken.

“Beni mi suçluyorsun bu olayda?” diye sordu Emily öfkeyle. Öfkeliydi çünkü Kuzen Jimmy başını her sallayışında içsel desteğinin yara aldığını hissediyordu.

“Hayır, hayır. Sana kapıyı kilitlemesi, utanç verici, kaba ve düşüncesizce bir davranış –tam da Ruth Dutton’a uygun aslında.”

“Beni anlıyorsun, değil mi? Böyle bir hakaretin ardından oraya geri dönemeyeceğimi anlıyorsun, değil mi?”

Kuzen Jimmy, sanki çöreğe zarar vermeden ortasındaki boşluğa ne kadar yaklaşabileceğini görmek ister gibi minik lokmalar alıyordu çöreğinden.

“Büyükkannelerinden hiçbirinin, ellerine eğitim alma şansı geçse bundan böyle kolayca vazgeçeceğini hiç sanmıyorum,” dedi. “En azından Murraylerden olanlar bunu yapmazdı,” diye ekledi, Starrlar hakkında kesin yargıya varmak için fazla bilgisi olmadığını fark etmesini sağlayan birkaç saniye boyunca düşündükten sonra.

Emily sessizce oturdu. Teddy’nin kriket jargonuyla söyleyeceği gibi, Kuzen Jimmy ilk topla orta kalesini devirmişti. Kuzen Jimmy aklına gelen bu fikirle, büyükkannelerini işin içine karıştırarak onu teslim olmak zorunda bırakmıştı. Emily o an hepsini etrafında görebiliyordu –Yeni Ay’ın bu dünyadan göçmüş sevgili hanımefendilerini. Mary Shipley ve Elizabeth Burnley’yi ve kendi kanlarından olan kıza acır gibi onaylamaz bakışlarla bakan o kararlı, kontrollü ve nazik diğer Murray hanımefendilerini. Kuzen Jimmy, herhalde Starr genlerinden kaynaklanan bir zayıflığa sahip olduğunu düşünmüş olmalıydı. Ama yanılmıştı –bunu ona gösterecekti!

Aslında Emily, Kuzen Jimmy’nin kendisine daha fazla sempati göstermesini beklemişti. Elizabeth Teyzenin kendisini suçlayacağını, Laura Teyzenin bile hayal kırıklığına uğramış görüneceğini biliyordu. Ama Kuzen Jimmy’nin kendi tarafında olacağını düşünmüştü. Daha önce hep onun tarafında olmuştu Kuzen Jimmy.

“Büyükkannelerim hiç Ruth Teyzeyle yaşamak zorunda kalmadılar ama,” dedi.

“Evet, ama onlar da büyükbabalarıyla yaşamak zorunda kaldılar.” Kuzen Jimmy bu sözlerle son noktayı koyduğunda Archibald ve Hugh Murray hakkında bir şeyler bilen herkesin böyle düşüneceğinden emin gibi görünüyordu.

“Geri dönüp Ruth Teyzenin azarlamalarına boyun eğip, sanki bu olay hiç yaşanmamış gibi davranmam gerektiğini mi düşünüyorsun Kuzen Jimmy?”

“Asıl *sen* ne düşünüyorsun?” diye sordu Kuzen Jimmy. “Bir çörek al pisicik.”

Emily bu kez kendisine ikram edilen çöreği aldı. Biraz olsun rahatlamaya ihtiyacı vardı. Hiç kimse çörek yerken üzgün ve öfkeli kalmaya devam edemez. İnanmıyorsanız deneyin.

Ağızına aldığı ilk lokmayla Emily öfke ve acının zirvesinden huysuzluk vadisine indi.

“Ruth Teyze son iki aydır bronşiti nedeniyle evden çıkamaz olduğundan tam bir *felaketti*. Onunla yaşamamanın *nasıl* olduğunu bilemezsin.”

“Ah, biliyorum, biliyorum. Ruth Dutton asla kimsenin kendisinden memnun olmasını sağlayacak şeyler yapmaz. Biraz ısındın mı Emily?”

“Ondan *nefret ediyorum*,” dedi Emily kendini haklı çıkarmaya çalışarak. “İnsanın nefret ettiği biriyle aynı evde yaşaması korkunç...”

“Zehirleyici,” diyerek onu onayladı Kuzen Jimmy.

“Ve yaşananlar benim hatam değildi. Ondan hoşlanmaya *çalıştım* –onu memnun etmeye *çabaladım*. Sürekli beni iğneledi –söylediğim ve yaptığım veya söylemediğim ve yapmadığım her şeye kötü niyetli amaçlar yakıştırdı. Kilisede sıranın ucuna oturduğu için benden başka azarlanan biri var mıdır sence? Ve yıldız rozetini kazanmayı başaramadığı için. Direkt olarak değil ama *imalarıyla* sürekli annemle babama hakaret ediyor. Ve sürekli yapmadığım ve affedilmem gerekmeyen şeylerden dolayı beni *affediyor*.”

“Can sıkıcı, hem de çok,” diye kabul etti Kuzen Jimmy.

“Haklısın, çok can sıkıcı. Geri dönecek olursam bana, ‘Bu seferlik seni affediyorum ama sakın bir daha olmasın,’ diyecek. Sonra da *burnunu çekecek* –Ah, Ruth Teyzenin burnunu çekmesi

“Sen hiç kör bir bıçakla kalın bir karton kesilirken çıkan sesi duydun mu?” diye mırıldandı Kuzen Jimmy.

Emily onu duymazdan geldi ve sözlerine devam etti. “Her zaman hatalı olamam, değil mi? Ama Ruth Teyze her zaman hatalı olduğumu düşünüyor ve ‘bana sınırlamalar getirmesi gerektiğini’ söylüyor. Sürekli bana balık yağı içiriyor, sanki engel olabilirmiş gibi akşamları dışarı çıkamayacağımı söylüyor. Tüberküloza yatkın olanlar sekizden sonra dışarı çıkmamalıymış. *Kendisi* üşüse, *benim* ekstra bir iç etek giymem için ısrar ediyor. Sürekli rahatsız edici sorular soruyor ve verdiğim cevaplara inanmayı reddediyor. Sinsiliğim nedeniyle ondan bir şeyler sakladığıma inanıyor ve buna inanmaya da devam edecek. Aslında beni suçladığı şeyleri aklımdan bile geçirmemiş oluyorum. Söz gelimi Shrewbury *Times*’ta geçen hafta yayımlanan yazı. Ruth Teyze *Times*’ı satır satır okur. *Times*’ta yayınlanan, altında ismimin ‘Emilie’ olarak yazılmış olduğu kompozisyon nedeniyle günlerce başımın etini yedi. ‘Duyulmamış saçmalıklar yerine önce kendi adını doğru yazmayı öğrensen iyi edersin,’ deyip yine burnunu çekti.”

“Ama gerçekten biraz aptalca değil mi bu, pisicik?”

“Ah, herhalde büyükannelerim böyle yapmazlardı! Ama Ruth Teyzenin o olayı bu kadar uzatması doğru değildi. Zaten beni en çok rahatsız eden de *bu* –aklını bir şeye takınca insanı çileden çıkarana kadar uzatıyor. Beyaz iç eteğimde küçük bir pas lekesi oldu ve Ruth Teyze haftalarca bunu dilinden düşürmedi. Pas lekesinin *ne zaman* ve *nasıl* olduğunu bulmaya kararlıydı ama benim bu konuda en ufak bir fikrim yoktu. Gerçekten Kuzen Jimmy... Tam üç hafta boyunca o pas lekesi yüzünden başımın etini yedi. Öyle sıkıldım ki bir kez daha pas lekesi dediğini duysam çığlık atacaktım.”

“Ah, akli başında *her* insan senin gibi hissederci,” dedi Kuzen Jimmy domuz buduna bakarak.

“Anlattıklarımın incir çekirdeğini doldurmayacak şeyler olduğunu düşünüyorsun, biliyorum. Ve bunları bu kadar büyüttüğümü de düşünüyorsun ama...”

“Hayır, hayır. Yüz tane incir çekirdeğini doldurmayacak şey birleştğinde kırık bir bacadan daha çok yakar insanın canını. *Ben de* senin yerinde olsam sinirlenir ve aynı şeyi yapardım.”

“Evet, aynen öyle. Elle tutulur bir şey değil ama ufacak, önemsiz şeyler sorun oldu hep. Ilse’nin eve gelmesine izin vermiyor. Teddy ve Perry’nin de. O aptal Andrew dışında kimse eve gelmiyor. Andrew’dan bıktım usandım. Hazırlık sınıfları için düzenlenen dansa gitmeme de izin vermedi. Kahverengi Çaydanlık Hanı’nda düzenlendi dans. Oraya atlı kızaklarla gittiler ve bir şeyler yiyip dans ettiler. Benim dışımda herkes gitti ve bu, kışın en önemli olayıydı. Gün batımında Dimdikler Ülkesi’ne her gidişimde, orada günahkârca bir şeyler yaptığımdan emin. Öyle ya, kendisi hiç oraya yürüyüş yapmaya gitmek istemiyorsa ben niye gideyim? Kendimi fazla önemsedığımı söylüyor bana. Önemsemiyorum –*önemsiyor muyum* Kuzen Jimmy?”

“Hayır,” dedi Kuzen Jimmy düşünceli bir tavırla. “Önemsiyorsun ama fazla önemsemiyorsun.”

“Sürekli eşyaların yerini değiştirdiğimi söylüyor. Pencereden dışarı baksam, hemen geliyor ve perdeleri milimi milimine düzeltiyor. Ve sürekli ‘neden, neden, neden’ deyip duruyor! *Sürekli* ama *sürekli* Kuzen Jimmy.”

“Şimdi içini döktüğün için bence kendini çok daha iyi hissediyor olmalısın,” dedi Kuzen Jimmy. “Bir çörek daha?”

Emily teslimiyetle içini çekti, yerinden kalktı ve masaya doğru yürüdü. Çöreklerin içinde olduğu kâse, elini uzatsa ulaşabileceği kadar yakınındaydı ve Emily çok *açtı*.

“Ruth sana yeterli yiyecek verdi ama, değil mi?” diye sordu Kuzen Jimmy endişeyle.

“Ah, evet. En azından Yeni Ay geleneklerinden birine sadık. Güzel bir sofrası var. Ama evinde yemek saatleri dışında bir şey yemek yasak.”

“Ve sen oldum olası uykudan önce lezzetli bir atıştırma yemeyi seversin, değil mi? Ama evc geçen gelişinde buradan bir kutu atıştırma götürmüştün.”

“Ruth Teyze o kutuya el koydu. İçindekileri kilere yerleştirdi ve yemek zamanı azar azar çıkardı. Bu çörekler *çok* lezzetli. Ayrıca böyle uygunsuz saatlerde bir şeyler yemek, sanırım yasak olduğu için çok heyecan verici, değil mi? Bu arada sen neden bu saatte uyanıksın Kuzen Jimmy?”

“Hasta bir inek yüzünden. Sabaha kadar uyumayıp ara ara onu kontrol etmek istedim.”

“Bu benim şansım oldu. Ah, sonunda yine eski halime döndüm Kuzen Jimmy. Küçük bir aptal olduğumu düşündüğünden eminim.”

“Herkes arada belli konularda aptallık eder,” dedi Kuzen Jimmy.

“Geri döneceğim ve yüzümü buruşturmadan ekşi elmayı yiyeceğim.”

“Şimdi kanepeye uzan ve biraz kestir. Gün doğduğunda gri kısırağa koşum takımlarını takar seni geri götürürüm.”

“Hayır, bence bu doğru olmaz. Pek çok nedenden doğru olmaz. Öncelikle yollar öyle engebeli ki arabayla veya atla gitmek için hiç uygun değil. Ayrıca Elizabeth Teyze duymadan buradan gitmemiz mümkün değil ve duyarsa her şeyi öğrenecek. Öğrenmesini istemiyorum. Sen ve ben, yaptığım aptallığı sonsuza dek sır olarak saklayalım Kuzen Jimmy.”

“O zaman Shrewsbury’ye nasıl gideceksin?”

“Yürüyerek.”

“Yürüyerek mi? Shrewsbury’ye mi? Hem de gecenin bu saatinde.”

“Shrewsbury’den buraya bu saatte yürümedim mi? Bunu yine yapabilirim. Eminim o korkunç yollarda, gri kısırağın sırtında hoplayıp zıplamaktan daha zor olmaz. Elbette bu ince tabanlı

ayakkabılardan daha konuyu bir çift ayakkabı giyeceğim. Bak sana, cinnet geçirdim ve bana aldığım yılbaşı hediyesinin mahvolmasına neden oldum. Dolapta bir çift eski botum olacak. Onları giyeceğim –uzun paltomu da. Gün doğmadan Shrewsbury’ye varmış olurum. Şu çörekleri bitirelim, hemen yola çıkarım. Hadi hepsini silip süpürelim Kuzen Jimmy.”

Kuzen Jimmy, Emily’nin kararını kabul etti. Ne de olsa kız genç ve dayanıklıydı, hava çok kötü değildi ve Elizabeth bu konuda ne kadar az şey bilse o kadar iyiydi. Sorunun tatlıya bağlanması, içini oldukça rahatlatmıştı. Başta Emily’nin genlerindeki “inatçılığın” olayı çözümsüz bırakacağından korkmuştu ve eğer öyle olsaydı neler olacağını düşünmek bile istemiyordu. Kuzen Jimmy huzur içinde, iki çöreği daha midesine indirdi.

“Yazıların nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Son zamanlarda epey yazdım. Gerçi sabahları odam çok soğuk oluyor ama yazmayı o kadar çok seviyorum ki... En büyük hayalim günün birinde bu konuda başarıya ulaşmak.”

“Ulaşacaksın. Ne de olsa *sen* bir kuyuya itilmedin,” dedi Kuzen Jimmy.

Emily sevgiyle onun elini okşadı. Eğer kuyuya düşmemiş olsa Kuzen Jimmy’nin neler başarabileceğini, Emily’den daha iyi kimse bilemezdi.

Çörekler bitince Emily eski botlarını ve uzun paltosunu giydi. Palto çok eski ve salaştı ama gençliğin güneşi sayesinde, mum ışığıyla aydınlanan, loş mutfakta o paltoyu giymiş olan kız, bir yıldız gibi parlıyordu.

Kuzen Jimmy kızı baştan aşağıya süzdü. Onun yetenekli, güzel, neşeli bir varlık olduğunu ve başına gelenlerin çoğunu hak etmediğini düşündü.

“Uzun boylu ve dimdik... Tüm Murray kadınları gibi uzun boylu ve dimdik...” diye mırıldandı rüyada gibi. “Ruth hariç,” diye ekledi sonra.

Emily bir kahkaha attı ve yüzünü buruşturdu.

“Ruth Teyze bizi bekleyen konuşmada elinden gelenin en iyisini yapacak ama bu, bu yılki son tatsız konuşmamız olacak. Sakın endişelenme sevgili Kuzen Jimmy, uzun süre bir daha böyle aptalca bir şey yapmayacağım. Ama bence sen şimdi kendi başına gelecekleri düşün. Elizabeth Teyze bütün çörekleri tek başına yiyerek açgözlülük ettiğini düşünecek ve bundan böyle adın, Obur Kuzen Jimmy olacak.”

“Boş deftere ihtiyacın var mı?”

“Şimdilik yok. Bana son verdiğinin ancak yarısına geldim. Öykü yazamadığım için defterlerim uzun süre gidiyor. Ah, keşke öykü yazabilseydim Kuzen Jimmy.”

“Onun da zamanı gelecek, hiç merak etme,” dedi Kuzen Jimmy, Emily’yi cesaretlendirmek isteyerek. “Bir süre daha sabret, sadece bir süre daha. Bir şeylerin peşinden koşmadığımızda, bazen bizim peşimizden koşan bir şeyleri yakalarız. ‘Bir ev akılla inşa edilir, anlayışla kurulur. Odalarının değerli ve hoş zenginliklerle dolması deneyimle sağlanır.’ Tüm değerli ve hoş zenginlikler, senin olsun Emily.”

Emily dışarı çıktı ve Kuzen Jimmy kapıyı kızın arkasından sürgüledi. Bir mumu bırakıp diğerlerini söndürdü. Birkaç dakika titreyen aleve bakıp Elizabeth’in kendisini duymayacağından emin oldu ve öfkeyle, “Ruth Dutton, git, git,” dedi ve ne yazık ki yeterince cesur olamadığından, “Cennete!” diyerek sözlerini tamamladı.

Emily parlak ay ışığının aydınlığında Shrewsbury’ye geri döndü. Öfke ve isyanın itici gücü olmadığına, yolculuğun kendisine yorucu ve sıkıcı geleceğini düşünmüştü. Ama beklediğinin aksine bunun bir güzelliğe dönüştüğünü fark etti. Emily, Carman’ın şarkılarında “evrenin efendileri” olarak adlandırdığı güzelliğin ebedi kölelerindendi. Yorulmuştu ama yorgunluğu, aşırı yorgun olduğu zamanlarda sık sık olduğu gibi duygu ve hayal gücünün tetiklenmesiyle kendini gösterdi. Düşünceleri hızlı ve aktifti. Aklına bir

dizi oldukça başarılı hayali diyalog ve etkileyicilikleriyle kendisini bile şaşırtan nükteli sözler geldi. Yeniden hayat dolu, meraklı ve heyecanlı hissetmek çok güzeldi. Uzun yol boyunca yalnızdı ama *aslında* yalnız değildi.

Her adımunda geceyi dramatize etti. Gecenin, Emily'nin doğasının derinliklerinde saklı, kurallarla sınırlandırılmayan genleri, kendi dışında hiçbir şeyin rehberliğini kabul etmeyen ve dilediği yöne doğru gitmek isteyen genleri, açığa çıkaran vahşi, kuralsız bir büyü vardı. Bu genler, çingenelerin ve şairlerin, dâhilerin ve budalaların genleriydi.

Kar yığınlarının yükünden kurtulmuş olan ulu köknarlar, ay ışığıyla aydınlanan tarlalarda kollarını özgürce, sevinçle, vahşice sağa sola savuruyorlardı. Akçaağaçların Emily'nin ayaklarının dibine vuran gri, endamlı gölgelerinden daha güzel bir şey olabilir miydi? Önünden geçtiği evler binbir gizemle doluydu. Emily o evlerde uyuyan, uyanık yaşamlarının kendilerinden esirgediği rüyalar gören insanları, derin uykudaki küçük çocukların masumca açılan sevimli ellerini, derin acılardan uyku tutmayan yürekleri, gecenin boşluğuna uzanan yapayalnız kolları hayal etmekten zevk aldı. Tüm bunlar olurken o, Emily, bir hayaletin gölgesi gibi önlere geçip gidiyordu.

Gecenin karanlığında, diğer dünyalara ait şeyleri, ölümlü veya insan olmayan şeyleri düşünmek daha kolaydı. Emily her zaman periler ülkesinin sınırında yaşırdı ama şimdi bu ülkeye ayak basmış gibiydi. Rüzgâr Kadın ürkütücü bir şekilde bataklıktaki kamışların arasında ıslık çalıyor, Emily ladin korusundan gelen baykuşların şeytani kahkahalarını duyabiliyordu. Az ileride yolun karşı tarafına geçen bir şey gördü. Bu bir tavşan ya da Küçük Gri Adam olabilirdi. Ağaçlar gün ışığında hiç sahip olmadıkları, yarı memnun, yarı ürkmüş gölgelere sahipti. Çitler boyunca aralıksız devam eden geçen yılın deve dikenleri, orman perilerinin oluşturduğu gruplar, yaşlı huş ağacı, kır tanrılarından biriydi. Etrafında tanrıların ayak sesleri yankılanıyordu. Tepenin üzerinde görünen budaklı ağaç gövdeleri, ay ışığının aydınlığında dünyaya gizlice

bakan Pan, dalların gölgeleri ise onun sürekli kahkahalar atan orman tanrılarıydı. Emily tüm bunlara inanıyor olmaktan çok memnundu.

“Kuşkucu ve zor inanan insanlar çok şey kaybediyorlar,” dedi ve sonra bunun oldukça zekice bir ifade olduğunu düşünüp unutmadan Jimmy defterine yazmaya karar verdi.

Limanın doğusundaki belli belirsiz, morumsu tepeler, aydınlanan gökyüzüyle belirgin hale geldiklerinde, bahar gecesinin hayali pınarında yıkanan ruhu tüm kötü duygulardan arınmış, bedeni, hayal gücünün vahşi, tuhaf, hoş ülkesinde yenilenmiş olarak Ruth Teyzenin evine vardı. Kapının hâlâ kilitli olduğunu düşünüyordu ama tokmağı çevirdiğinde kapı açıldı ve içeri girdi.

Ruth Teyze uyanmış, mutfaktaki şömineyi yakıyordu.

Emily Yeni Ay’dan oraya gelene dek içinden geçenleri söylemenin bir düzine farklı yolunu düşünmüştü ama şimdi onların hiçbirini kullanmayacaktı. Son an aklına muzipçe bir fikir gelmişti. Ruth Teyze bir şey demeden –ya da diyemeden– önce Emily, “Ruth Teyze, buraya bu seferlik seni affettiğimi söylemeye geldim ama sakın bir daha olmasın,” dedi.

Gerçeği söylemek gerekirse, Bayan Ruth Dutton, Emily geri geldiği için çok rahatlamıştı. Kızın evi terk etmesi nedeniyle Elizabeth ve Laura’nın vereceği tepkiden korkmuş –Murraylerin aile tartışmaları oldukça sert olurdu– ve Emily gerçekten o ince tabanlı ayakkabılar ve incecik ceketle Yeni Ay’a gittiyse başına gelebileceklerden de endişelenmişti. Ruth Dutton bir canavar değildi –sadece bir tarla kuşunu terbiye etmeye çalışan, oldukça akılsız ve inatçı bir kümes hayvanıydı. Emily’nin soğuk almasından ve bunun tüberküloza dönmesinden gerçekten endişeleniyordu. Ama asıl sorun, Emily’nin aklına Shrewsbury’ye dönmemeyi koymasının durumunda, bir aile toplantısı, ciddi bir “konuşma yapmak” gerekecekti ve Ruth Dutton konusu kendisi ve kendi yaptıkları olan “konuşmalardan” hiç hoşlanmazdı. Bütün bunları göz önünde bulundurarak Emily’nin küstahça selamlamasını görmezden

“Geceyi sokakta mı geçirdin?” diye sordu sert bir sesle.

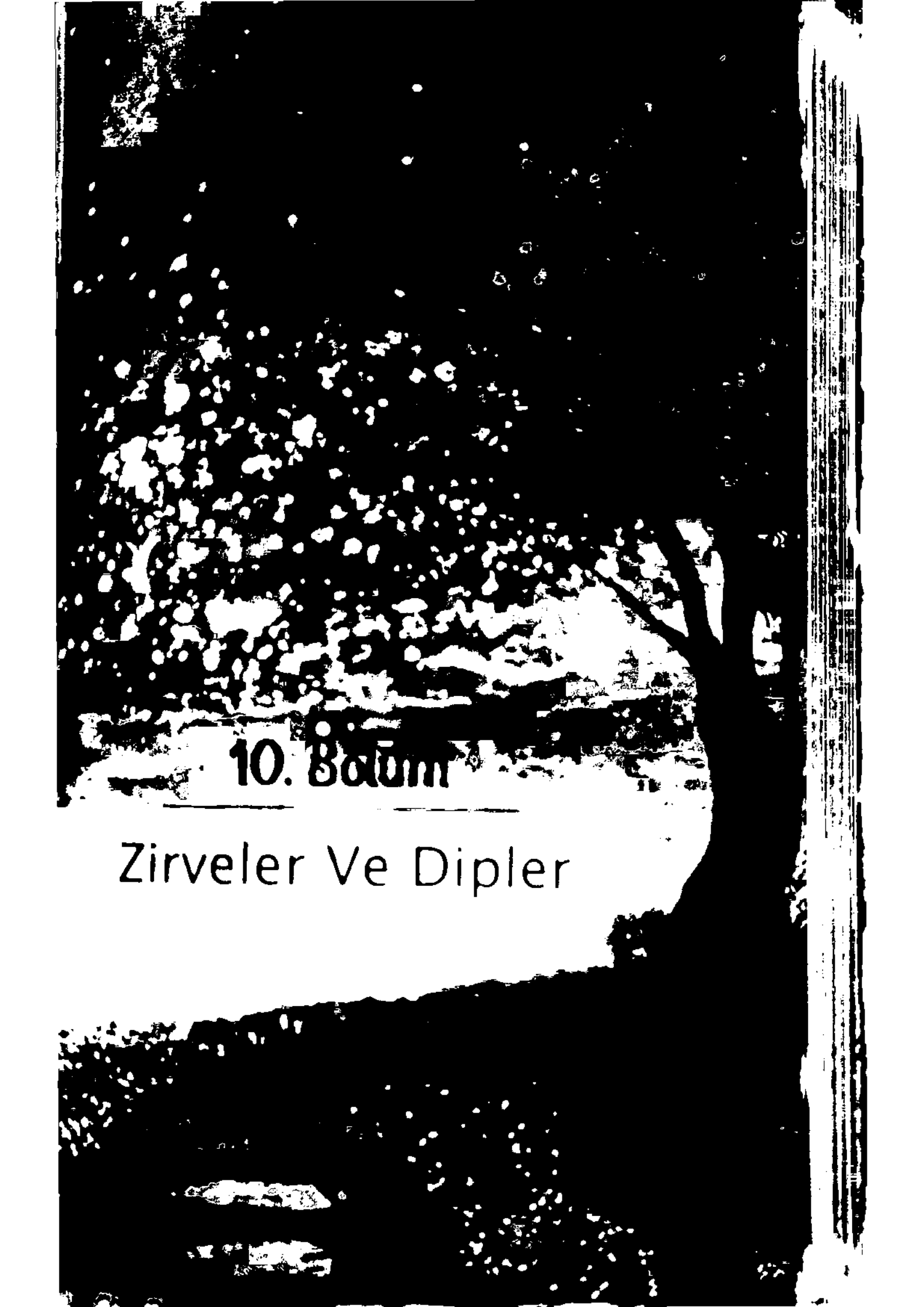
“Ah, elbette hayır. Yeni Ay’a gittim, Kuzen Jimmy’yle sohbet ettik ve bir şeyler atıştırdık. Sonra da geri geldim.”

“Elizabeth seni gördü mü? Ya Laura?”

“Hayır. Onlar uyuyorlardı.”

Bayan Dutton bunu duyunca derin bir nefes aldı.

Sonra soğuk bir sesle, “Çok büyük bir nankörlük ettin Emily, ama bu seferlik seni affediyorum...” dedi ama sözlerini tamamlamadı. Bu sözler, bu sabah kendisine söylenmemiş miydi? Sözlerine devam etmek için farklı sözcükler bulmaya çalışırken, Emily çoktan üst kata çıkmıştı. Bayan Ruth Dutton, içinde, olaydan olması gerektiği gibi galip çıkmamasından kaynaklanan sevimsiz bir hisle orada öylece kaldı.

10. Bölüm

Zirveler Ve Dipler

28 Nisan 19--

Hafta sonunu Yeni Ay'da geçirdim ve bu sabah geri döndüm. Sonuç olarak yine bir kara pazartesi yaşıyor ve ev özlemi çekiyorum. Ruth Teyze pazartesi günleri birlikte yaşanılması daha zor biri olarak görünüyor bana –belki de bunun nedeni onu Elizabeth Teyze ve Laura Teyzeyle karşılaştırmam. Kuzen Jimmy bu hafta sonu, her zaman olduğundan daha keyifsizdi. Tuhaf sözler söyledi ve iki nedenden ötürü somurtup durdu. Biri, elma fidanlarının çoğunun kışın böceklenip tutmaması, diğeri de Elizabeth Teyzeyi herkesin kullandığı yeni kaymak ayırıcı makinelere almaya ikna edememesiydi. Ben gizliden gizliye Elizabeth Teyzenin onun bu isteğini reddetmesine memnun oldum. Güzel, eski mandıramızın ve pırıl pırıl süt güğümlerimizin olduğu gibi kalmasını istiyorum. O mandıra olmazsa Yeni Ay, Yeni Ay olmaz.

Kuzen Jimmy'nin dertlerini biraz olsun zihninden uzaklaştırmayı başardığımda birlikte Carlton'ın kataloğunu inceledik ve katalogdaki *Baykuşun Kahkahası* şiirimin karşılığı olan iki dolar değerindeki en iyi bitkileri seçmeye çalıştık. En az bir düzine farklı kombinasyon planlarken, yüzlerce dolar harcasak eğlenemeyeceğimiz kadar eğlendik. Sonunda ortasında lavantalar, onların etrafında bir sıra beyaz ve bir sıra açık pembe çiçek, dört köşesinde koyu mor menekşe kümeleri olan uzun, dar bir sıra halinde yıldız çiçeği ekmeye karar verdik. Çok güzel görüneceklerinden hiç şüphem yok. Eylül ayında yaratacakları büyüleyici manzaraya bakıp, "Bu güzel görüntü, benim zihnimin ürünü!" diye düşünüp gururlanacağım.

Bu arada Alp Dağları'nın patikasında zirveye bir adım daha yaklaştım. Geçen hafta bir şiirim *Kadınca Dergisi* tarafından kabul edildi. *Rüzgâr Kadın* her ne kadar bana nakit para kazandırmasa da dergi için iki abonelik kazandırdı. Çalışmalarımın karşılığını nakit olarak alamıyorum henüz ama ileride alacağım. Bir an önce Ruth Teyzeye evinde kaldığım süreçte benim için harcadığı her senti geri ödeyecek kadar para kazanmam gerek. Böylece sürekli ona yüklediğim masraf konusunda başımın etini yemesinden kurtulurum. Bu konuda bir imada bulunmadığı neredeyse tek gün bile geçmiyor.

“Çok üzgünüm ama misyonerlere eski yıllarda ettiğim kadar yardım edemeyeceğim bu kez Bayan Beatty. Malum bu yıl masrafım oldukça arttı.”

“Ah, elinizdeki yeni mallar çok güzel ama ne yazık ki bütçem *bu bahar* yeni bir ipek elbise almaya yeterli değil Bay Morrison.”

“Şu kanepenin yüzü değişmeli, çok eskidi. Ama bir-iki yıl değiştirme şansım yok ne yazık ki.”

Ve böylece sürüp gidiyor imaları.

Neyse ki Ruth Teyzeye ruhuma dokunmasına izin verecek kadar değer vermiyorum.

Baykuşun Kahkahası “avcının ayı” şeklindeki doğru yazımıyla Shrewsbury Times Dergisi'nde yeniden yayınlandı. Evelyn Blake bu şiiri benim yazdığımı inanmadığını, birkaç yıl önce aynısını bir yerlerde okuduğundan *emin* olduğunu söylüyor.

Ah *sevgili* Evelyn!

Elizabeth Teyze bana yayınlanan şiirimle ilgili bir şey demedi ama Kuzen Jimmy onun dergiden şiiri kesip yatağının yanında duran İncil'inin arasına koyduğunu söyledi. Ona şiirim karşılığında iki dolarlık tohum alacağımı söylediğimde bana, büyük olasılıkla tohumları istemeye kalktığımda derginin çoktan iflas etmiş olduğunu göreceğimi söyledi!

Aklımdan Bay Carpenter'ın beğendiği, çocukla ilgili öykümü *Altın Saatler*'e göndermek geçiyor zaman zaman. Keşke öyküyü

daktiloyla yazma şansım olsa ama böyle bir şansım olmadığından elle, düzgün bir şekilde yazmam gerekecek. Gerçi yollamaya *cesaret edebilir miyim* bilmiyorum. *Altın Saatler* kesin yayınladığı yazılar için nakit ödeme yapıyordur.

Kısa bir süre sonra Dean dönecek. Onu görmek beni öyle mutlu edecek ki! Beni gördüğünde değiştiğimi düşünecek mi çok merak ediyorum. Boyum epey uzadı. Laura Teyze kısa bir süre sonra uzun elbiseler giyip saçımı toplamak zorunda kalacağımı düşünüyor ama Elizabeth Teyze on beş yaşın bu tür şeyler için erken olduğunu söylüyor. Bugünlerde kızların, *kendi* zamanındaki gibi kadınsı görünmediklerini söylüyor. Elizabeth Teyzenin büyüdüğümü kabul etmekten, "Juliet'in yaptığı gibi" biriyle kaçmam nedeniyle korktuğunu biliyorum. Gerçi zaten benim de büyümek için acelem yok. Böyle çocukla yetişkinlik arasında olmak daha güzel. O zaman çocukça davranmak istediğimde davranabilirim ve kimse çocuksu davrandığımı söyleyerek beni eleştiremez. Bir yetişkin gibi davranmak istediğimde de bunu yapma hakkım olur.

Bu gece hava yumuşak ve yağmurlu. Bataklıkta keçi söğütlerinin ve Dimdikler Ülkesi'ndeki genç huş ağaçlarının çıplak dallarının üzerine şeffaf, morumsu bir örtü atılmış gibi. Sanırım *İlkbahar Rüyası* adlı bir şiir yazacağım.

5 Mayıs 19--

İlkbahar gelince okulda adeta bir şiir patlaması yaşandı. Evelyn'in *Çiçekler* adlı şiiri mayıs ayının *Tüy Kalem*'inde yayınlandı. Bence çok sıradan bir şiir.

Ve Perry! O da ilkbahar çılgınlığına kapılanlardan ve Bay Carpenter'ın korkunç olarak adlandırdığı *Yaşlı Çiftçi Tobum Ekerken* adlı bir şiir yazdı. Şiirini *Tüy Kalem*'e yolladı ve doğal olarak şiiri *Tüy Kalem*'in mizah köşesinde yayınlandı. Perry şiiriyle gurur duyuyor ve kendini aptal durumuna düşürdüğünün farkında bile değil. Ama İlse şiiri okuduğunda öfkeden bembeyaz oldu ve o günden beri Perry'yle konuşmuyor. Perry'nin arkadaşlık etmesi

için uygun biri olmadığını söylüyor. Ilse, Perry'ye karşı çok acı masız. Ama ben de aşağıdaki dizeleri okuduğumda onu bağlamak istediğimi inkâr edemem.

Sabanla sürdüm, tırpanladım ve ekтім,

Elimden geleni yaptım.

Artık gerisini Tanrı halletsin diye,

Bıraktım ekinleri oldukları yerde.

Perry şiirinin kötü olduğunu kabul etmiyor.

“Uyaklı, değil mi?”

“Evet, uyaklı!”

Son zamanlarda Ilse'nin Perry'ye öfkelenmesinin bir nedeni de okula ceketinin biri hariç tüm düğmeleri kopuk olarak gelmesi. Bu beni de çok rahatsız ettiğinden ders çıkışı yanına gidip gün batımında beş dakikalığına onunla, Ruth Teyzenin evinin arkasındaki etrafı eğrelti otlarıyla kaplı havuzda buluşmak istediğimi söyledim. Oraya yanımda iğne iplik, makas ve düğme götürdüm ve kopuk düğmelerini diktim. Bana bunu bu kadar büyütmemin çok gereksiz olduğunu, cuma günü eve gittiğinde Tom Teyzenin dikebileceğini söyledi.

“Sen neden kendi düğmelerini kendin dikmiyorsun Perry?” diye sordum.

“Düğmem yok ve düğme alacak param da yok,” dedi. “Ama al-dırmıyorum çünkü bir gün istersem altın düğme bile alabileceğim.”

Ruth Teyze elimde iğne iplik ve diğer dikiş eşyalarıyla geldiğimi görünce elbette yine neden, nasıl, ne diye gibi sorular sormaya başladı. Ona her şeyi anlattığımda, “Perry Miller'ın düğmelerini dikmeyi oğlanın arkadaşlarına bıraksan daha iyi edersin,” dedi.

“Ben onun en iyi arkadaşıyım,” diye cevap verdim.

“Arkadaşların konusundaki zevkini nereden aldın, hiç bilmiyorum,” deyip burnunu çekti.

7 Mayıs 19--

Bugün öğleden sonra Teddy, Ilse ve ben kayıkla limanı geçip Yeşil Nehrin üst kısımlarındaki alaçamların olduğu bölgeye, mayıs çiçeği toplamaya gittik. Sepetler dolusu çiçek topladık ve etrafımızdaki genç çamların dostça hışırtıları arasında yürüyüş yaparak harika bir saat geçirdik. Birilerinin çilek için söylemiş olduğu sözleri ben de mayıs çiçekleri için söylüyorum: "Tanrı çok daha güzel bir koku yaratma kudretine sahip ama bunu yapmamış."

Biz evden çıkarken ufuk çizgisinden yükselmeye başlayan yoğun sis limanı kaplamıştı. Teddy tren düdüğünü dinleyerek yönümüzü belirleyip kürek çekti, böylece ciddi bir sorun yaşamadık ve çok keyifli bir gezi yaptık. Bembeyaz bir denizde, kesintisiz bir sessizliğin içinde yol alıyor gibiydik. Sığlığın belli belirsiz iniltilerinden, ileride derin denizden gelen seslerden ve küreklerin cam gibi suya girip çıkmasından başka ses duyulmuyordu. Sanki sisle örtülmüş dünyanın, kıyısız denizinde yol alıyorduk. Ara sıra serin bir esinti sisten perdeyi aralıyor, etrafımızı saran belli belirsiz kıyı şeridinin silüeti bir belirip bir kayboluyor, sonra yine o kesintisiz beyazlık çöküyordu. Sanki biz yaklaştıkça uzaklaşan yabancı, büyülmüş bir kıyıyı arıyor gibiydik. İskeleye vardığımızda bu güzel yolculuğun bitmiş olması beni gerçekten üzdü. Eve vardığımda Ruth Teyzenin sis olayını epey büyütmüş olduğunu gördüm.

"Sana gitmen için izin verdiğimi hiç sanmıyorum, hatta vermediğinden eminim," dedi.

"Tehlikeli bir durum yoktu Ruth Teyze," diyerek karşı çıktım. "Hem, şu güzel mayıs çiçeklerine baksana."

Ruth Teyze mayıs çiçeklerine bakmaya istekli değil gibiydi. "Tehlikeli bir durum yok mu? Bu yoğun siste mi? Ya kaybolsaydınız ya rüzgâr sizi yabancı kıyılara sürükleyseydi?"

"İnsan küçük Shrewsbury körfezinde nasıl kaybolur Ruth Teyze?" dedim. "Sis harikaydı, tek kelimeyle harikaydı. Sanki gezegenin sınırlarından çıkıp uzayın derinliklerine yolculuk ediyormuşuz gibi hissettim."

Sanırım bu sözleri fazla coşkulu söylemiştim ve gözlerimde hâlâ büyülenmiş gibi bakışlar vardı ki Ruth Teyze buz gibi bir sesle, "Bu kadar heyecanlı olman büyük şanssızlık Emily," dedi acır gibi.

Soğuk tavrı ve bana acıyormuş gibi görünmesi beni öfkeli-
dirdiğinden hiç düşünmeden, "Heyecanlı biri olmadığın için ka-
çırdığın eğlenceyi düşünsene Ruth Teyze," dedim. "Gürül gürül
yanan bir ateşin etrafında dans etmek gibisi yoktur hayatta. Ateş
sonunda küle dönüşse ne olur ki?"

"Benim yaşıma geldiğinde sisten kendinden geçmeyecek ka-
dar mantıklı olacaksın."

Bana sanki hiç yaşlanmayacakmışım, ölmeyecekmişim gibi
geliyor. Yaşlanacağım ve öleceğim, *biliyorum* ama buna *inanmı-
yorum*. Ruth Teyzenin sözlerine yorum yapmayınca o da hemen
başka bir konuya geçti.

"Geçen gün Ilse'yi gördüm. Buradan geçiyordu. Emily, o kız
iç etek giymiyor mu?"

Sadece kulağıma hoş geldiği için, "*Giysisi ipek ve mor renkli-
di...*" şeklindeki İncil ayetini mırıldandım. Bence şık bir kadının
kıyafeti bundan daha yalın ve hoş biçimde ifade edilemez. Sanı-
rım Ruth Teyze bu alıntıyı hatırlamamış olmalı ki yine zekice bir
şey söylemeye çalıştığımı düşündü.

"O kızın mor renkli ipek bir iç etek giydiğini söylemeye çalışı-
yorsan bunu doğru dürüst söyleyebilirsin. İpek iç etek! O kızdan
da bu beklenir zaten."

"Bir gün ben de ipek iç etek giyeceğim," dedim.

"Öyle mi küçük hanım? O ipek iç eteği neyle alacağını sora-
bilir miyim acaba?"

Bütün Murraylerin söyleyebileceğinden daha Murrayce bir
gururla, "Önümde parlak bir *gelecek* var," dedim.

Ruth Teyze burnunu çekti.

Odama mayıs çiçekleriyle doldurdum ve bu ortamda, Lord Byron'ın bile iyileşme şansı olabilirmiş gibi geldi bana.

13 Mayıs 19--

Riski göze aldım ve *Farklı Bir Şey* adlı öykümü *Altın Saatler*'e gönderdim. İçinde öyküm olan zarfı posta kutusuna atarken ellerim titriyordu. Ah, bir kabul edilse!

Perry yine okulda bir kahkaha tufanı kopmasına neden oldu. Sınıfta Fransa'nın dünyaya moda ihraç ettiğini söyledi. Ders çıkışında ilse onun üzerine yürüdü ve "Seni kurbağa yumurtası!" diye bağırdı. O zamandan beri de Perry'yle konuşmuyor.

Evelyn hâlâ tatlı tatlı iğneleyici sözler söylemeye ve ardından kahkaha atmaya devam ediyor. İğneleyici sözlerinden dolayı onu affedebilirim ama bana güldüğü için asla affedemem.

15 Mayıs 19--

Dün gece hazırlık sınıflarının geleneksel gecesi düzenlendi. Bu etkinlik her yıl mayıs ayında olduğu gibi bu yıl da okulun konferans salonunda düzenlendi. Ama konferans salonuna gittiğimizde lambaları yakmak için hiç gaz yağı olmadığını gördük. Ne olduğunu anlayamadık ama bunun üst sınıfların işi olduğundan şüphelendik. (Bugün, gaz yağını bodruma götürdüklerini ve bodrumun kapısını kilitlediklerini öğrendik.) Önce ne yapacağımızı bilemedik, sonra aklıma Elizabeth Teyzenin Ruth Teyzeye benim kullanmam için getirdiği bir kutu mum geldi. Hemen eve koştum ve mumları getirdim –neyse ki Ruth Teyze evde değildi– ve bütün salonu mumlarla aydınlattık. Böylece eğlenceyi yapabildik ve oldukça başarılıydı. Mumları akıl edip salonu aydınlatmak için birer birer yakmak güzel bir başlangıç oldu ve mum ışığı, gaz lambası ışığından çok daha dostça ve ilham vericiydi. Salondaki herkesin söyleyecek zekice sözleri var gibiydi. Bu gecede, herkesin kendi seçtiği bir konuda bir konuşma yapması gerekiyordu. Perry

gecenin en iyi konuşmasını yaptı. Aslında “Kanada Tarihi” konulu, mantıklı ama bence yavan bir konuşma hazırlamıştı. Sonradan fikrini değiştirip “mumlar” hakkında bir konuşma yapmaya karar verdi. Doğaçlama konuşmasında, küçük bir çocukken babasıyla dünyayı dolaşırken gittiği yerlerde gördüğü farklı mumları anlatı. Konuşması öyle ilgi çekiciydi ki bence herkese, Fransız modasını ve toprağı çapalayıp zararlı otları temizleme işini Tanrı’ya bırakan yaşlı çiftçiyi unutturdu.

Kutudaki mumların hepsini kullanmadığımızdan Ruth Teyze henüz mumları okula götürdüğümü fark etmedi. Yarın akşam Yeni Ay’a gittiğimde Laura Teyzeden bir kutu mum isteyeceğim—vereceğinden eminim— ve onları Ruth Teyzeye getireceğim.

22 Mayıs 19--

Bugün posta kutusunda bana yollanmış, kalın, sevimsiz bir zarf vardı. *Altın Saatler* öykümü geri gönderdi. Yanına iliştirilen ret notunda, “Öykünüzü ilgiyle okuduk ama üzülerek bildiririz ki şu an yayınlayabileceğimiz türde bir çalışma değil,” yazıyordu.

Önce “ilgiyle okuduklarını” düşünerek kendimi teselli etmeye, rahatlatmaya çalıştım. Bir süre sonra, notun el yazısıyla yazılmamış, basılmış olduğu gerçeğini fark ettim. Reddettikleri *bütün* yazılara aynı notu gönderiyorlardı.

Daha da kötüsü, ben okuldan eve dönene kadar Ruth Teyze zarfı görmüş ve açmıştı. Onun *başarısızlığımı* görmüş olması çok küçük düşürücüydü.

“Umarım bu seni o saçmalıklar için daha fazla boş yere pul harcamaman konusunda ikna etmiştir Emily. Tanrım, yayınlanmaya değer bulunacak bir öykü yazabileceğini düşünmene inanmıyorum!”

“Benim iki şiirim yayınlandı,” diye bağırdım.

Ruth Teyze burnunu çekti.

"Ah, *şirler*! Ne de olsa o yayıncıların, köşeleri dolduracak bir şeylere ihtivaçları var."

Belki de haklıydı. Elimde reddedilmiş öykümle yavaş adımlarla odama çıkarken çok üzgündüm. Demek çalışmalarım sadece "küçük köşeleri dolduracak" kadar değer taşıyordu. Bu durumda şöminayı doldurmaması için bir neden göremiyordum.

Öyküm sadece bir kitabın kıvrılmış köşesi kadar değer taşıyor ve tütün kokuyordu. O an, onu şöminade yakmaya karar verdim.

Hayır, *yakmayacağım*! Yeniden yazacak, başka bir yere yollayıp şansımı deneyeceğim. Sonunda *başaracağım*!

Günlüğüme göz gezdirdim ve italik yazıyla yazma alışkanlığımdan büyük ölçüde vazgeçtiğimi gördüm. Ama bazı yerlerde italik harfleri kullanmak gerekiyor.

Yeni Ay, Blairwater

24 Mayıs 19--

Kış sona erdi, yağmurlar bitti, çiçekler açmaya başladı ve kuşların neşeli cıvıltılarla şarkı söyleme zamanı geldi.

Sevgili odamda, açık pencerenin yanında oturuyorum. Burada olmak çok güzel. İleride, Kibirli John'un çalılığında gökyüzünün açık sarımsı bir renk aldığı ve sarımsı gölgelerin belli belirsiz yeşile dönüştüğü yerde gözle görünen tek bir beyaz, küçük yıldız var. Uzaklarda, güney yönünde "durgun ve berrak göğün ılıman sonsuzluğunda" gül rengi mermerden yapılmış gibi görünen bulut sarayları var. Çitlerin ötesindeki yabani kiraz ağacının üzeri, tırtıl öbekleri görünen çiçeklerle dolu. Her şey o kadar güzel ki... *Göz bakmaya, kulak dinlemeye doymuyor...*

Zaman zaman, İncil'de her şey böyle mükemmel bir şekilde ifade edilmişken bir şeyler yazmaya çalışmanın boşa çaba olduğunu düşünüyorum. Örneğin İncil'den alıntıladığım yukarıdaki cümle -bana kendimi koca bir devin karşısındaki cüce gibi hisset-

tiriyor. Sadece beş kelime ama bir düzine sayfa dolusu sözcük bile insanın ilkbaharda hissettiklerini daha iyi ifade edemez.

Bugün öğleden sonra, Kuzen Jimmy'yle birlikte yıldız çiçeklerimizi diktik. Şiirim karşılığında istediğim tohumlar, eksiksiz olarak gönderildi. Anlaşılan dergi henüz iflas etmemiş. Ama Elizabeth Teyze gönderilenlerin eski tohum olduklarını ve asla açmayacaklarını iddia etti.

Dean döndü –dün gece beni görmeye geldi, sevgili dostum Dean. Hiç değişmemiş. Gözleri eskiden olduğu gibi etkileyici bir yeşil, dudakları eskisi gibi hoş ve yüzü de her zamanki gibi heyecan dolu. İki elimi birden ellerinin arasına aldı ve içtenlikle yüzüme baktı.

“Değişmişsin Yıldız,” dedi. “Şimdi eskisinden de çok ilkbahar gibi görünüyorsun. Ama lütfen boyun daha fazla uzamasın. Bana tepeden bakmanı hiç istemem.”

Boyumun uzamasını ben de istemiyorum. Dean'den daha uzun boylu olmak hiç hoşuma gitmez. Doğru olmaz bu.

Teddy benden birkaç santim uzun. Dean onun geçen bir yılda resimde oldukça ustalaştığını düşünüyor. Bayan Kent hâlâ benden nefret ediyor. Bu akşamüstü, bahar alacakaranlığında tek başıma yürüyüş yapmak için dışarı çıktığımda karşılaştık ve bana selam bile vermedi, sadece alacakaranlıktaki bir gölge gibi yanımdan süzülüp gitti. Yanımdan geçerken bir an göz göze geldik ve gözlerinin derinliklerindeki nefreti gördüm. Bana kalırsa o her yıl biraz daha mutsuz bir insana dönüşüyor.

Yürüyüşüm sırasında Kırgın Eve uğrayıp iyi akşamlar dedim. O ev için çok üzülüyorum –hiç içinde yaşanmamış bir ev o ve asla kaderini gerektiği biçimde yaşayamamış bir ev. Panjurları kapalı pencereleriyle hâlâ bulamadığı şeyleri boşuna arar gibi üzüntülü görünüyor. Kış gecelerinin karanlığında veya yaz günlerinin gün doğumunda hiç ışık yayılmadı o pencerelerden. Yine de içimde evin ümidini kaybetmediğine ve hayallerinin bir gün gerçek olacağına dair bir his var.

Keşke benim evim olabilse o ev.

Bu gece, eskiden sık sık ziyaret ettiğim Kibirli John'un çalılığında, Emily'nin Çardağında, eski bağda, aile mezarlığında, Bugünün Yolunda –bu dar ve kısa yolu çok seviyorum–dolaştım. Bugünün Yolu, sanki çok yakın bir dostummuş gibi geliyor bana.

Bence “dolaşmak” güzel bir sözcük. Kulağa hoş gelmesini kasetmiyorum, çok da hoş geldiğini söyleyemem ama bazı sözcükler gibi anlamını mükemmel bir biçimde karşılıyor. Dolaşmak sözcüğünü daha önce duymamış olsanız bile ne anlama geldiğini bilirsiniz –dolaşmak ancak dolaşmak anlamına gelir.

Güzel ve ilginç sözcükler keşfetmek beni hep çok mutlu ediyor. Yeni, hoşuma giden bir sözcük bulunca, define arayıcısının define bulduğu andaki sevinci yaşıyorum ve o sözcüğü cümle içinde kullanana kadar huzur bulmuyorum.

29 Mayıs 19--

Ruth Teyze bu akşam eve, yüzünde uğursuz bir ifadeyle geldi.

“Bu Shrewsbury’de herkesin dilinde dolaşan hikâye de ne anlama geliyor Emily? Dün akşam Queen Caddesi’nde, sana *sarılmış bir adamla* görülmüşsün, üstelik adamı *öpmüşsün*.”

Ne olduğunu hemen anladım. Ayaklarımı yere vurmak, kahkahalar atmak, saçımı başımı yolmak istedim. Olanlar son derece saçma ve gülünçtü. Ama ciddiyetimi kaybetmeden Ruth Teyzeye açıklama yapmam gerekiyordu.

Bu, sıradan ama insanlar tarafından her zaman olduğu gibi kötüye yorumlanmış bir hikâye.

Ilse ile birlikte dün akşam Queen Caddesi’nde dolaşıyorduk. Yaşlı Taylor’ın evinin yakınında bir adamla karşılaştık. Adam tanıdık değildi –daha önce onu gördüğümü hiç sanmıyorum. Uzun boylu mu, kısa boylu mu, yaşlı mı, genç mi, yakışıklı mı, çirkin mi, siyah mı beyaz mı, Musevi mi değil mi, köle mi özgür mü

bilmiyordum. Ama o gün tıraş olmadığını biliyordum!

Adam caddede tempolu bir şekilde yürüyordu. Sonra göz açıp kapayana kadar gerçekleşen ama anlatması dakikalar süren bir olay oldu. Ben kenara çekilip geçmesi için ona yol verdim, o da aynı yöne doğru çekildi. Ben diğer tarafa doğru çekildim, o da aynı şeyi yaptı. Ben geçebileceğimi düşünüp öne doğru ani bir hamle yaptım, o da yaptı. Çarpışmamızın kaçınılmaz olduğunu anladığında kollarını bana doğru uzattı ve ben doğruca kollarının arasına girdim. Yaşanan şokun etkisiyle bir an kollarını bana sarı. O an öyle yakınlaştık ki burnum çenesine değdi ve o gün tıraş olmadığını işte böyle öğrendim.

“Çok, çok özür dilerim,” diye mırıldandı zavallı adam. Sanki kor halinde bir kömür parçasıymışım gibi kollarını benden uzaklaştırdı ve hızlı adımlarla yürüyerek köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Bizi izleyen Ilse, adam iyice uzaklaştıktan sonra, hayatında hiç bu kadar komik bir şey görmediğini söyleyip gülme krizine girdi. Her şey öyle hızlı gelişmişti ki Ilse bile işin aslını bilmeyen, yoldan geçen biri olsa, adamın durduğunu, birbirimizin gözlerinin içine baktığımızı ve çılgın gibi birbirimizin kollarına atıldığımızı düşünebilirdi.

Ben adamın sert sakallarından tahriş olan burnumu ovuştururken Ilse, Bayan Taylor’ın olay sırasında pencereden baktığını söyledi. Tabii yaşlı dedikoducu olayı kendi yorumlarını katarak önüne gelene anlatmıştı.

Bunları Ruth Teyzeye de anlattım ama o bana sanki bu hiç inandırıcı bir hikâye değilmiş gibi inanmaz bakışlarla baktı.

“Dört metre genişliğindeki caddeden bir adama sarılmadan yürüyememiş olman çok ilginç,” dedi alaycı bir tavırla

“Tamam Ruth Teyze,” dedim. “Benim sinsî, karanlık, aptal ve nankör olduğumu düşündüğünü biliyorum. Ama biliyorsun ki ben de yarı Murray’im. Sence bir Murray, sokak ortasında, o çok sevdiği biri bile olsa bir beyefendiye sarılır mı?”

"Bu kadar yüz­süz olabileceğini sanmıyorum," diye itiraf etti Ruth Teyze. "Ama Bayan Taylor olayı gözleriyle gördüğünü söyledi. Herkes duymuş bunu. Ailemden biri hakkında bu tür konuşmalar olmasından hiç hoşlanmıyorum. Öğütlerimi dinleyip Ilse ile dışarı çıkmamış olsaydın bütün bunlar yaşanmayacaktı. Sakın bir daha böyle bir şeyin olmasına izin verme."

"Bu tür şeyler olmaz," dedim. "İnsanların kaderlerinde olduğu için yaşanır."

3 Haziran 19--

Dimdikler Ülkesi, kelimenin tam anlamıyla güzelliğın tanımı. Etrafı eğreltiotlarıyla çevrili havuza gidip bu büyüleyici yerin bir betimlemesini daha yapmak istediğimde Ruth Teyze yine şüpheyeye düştü. Bir akşam orada Perry'yle buluştuğumu asla unutmayacak gibi görünüyor. Havuz, etrafını çevreleyen, yeni çıkan eğreltiotlarıyla çok etkileyici görünüyor. İçine baktım ve onun, insanın içinde geleceğini görebildiği efsanevi bir havuz olduğunu hayal ettim. Gözlerimin önünde, dolunaylı bir gecede parmaklarımın ucuna basarak havuza gidip içine değerli bir şey attığımı, sonra çekingen bakışlarla ne göreceğime bakmak için eğildiğim canlandı.

Ne görürüm acaba o havuzda? Alp Dağları patikasını başarıyla tırmandığımı mı? Yoksa başarısızlığa uğradığımı mı?

Hayır, asla başarısızlığa uğramayacağım!

9 Haziran 19--

Geçen Hafta Ruth Teyzenin doğum günüydü ve ben ona kendi işlediğim bir sehpa örtüsü hediye ettim. Bana soğuk bir şekilde teşekkür etti ve hediyesini hiç değer vermiyormuş gibi bir kenara bıraktı.

Bu akşam yemek odası penceresinin girintisinde oturup kalan az mumumun ışığında cebir ödevimi yapıyordum. Körüklü kapı

açıktı ve Ruth Teyze salonda Bayan Ince'le konuşuyordu. Benim pencere girintisinde oturduğumu bildiklerini sanıyordum ama galiba perdeler beni görmelerini engellemişti. Bir anda kulağıma kendi ismim geldi. Ruth Teyze onun için işlediğim sehpa örtüsünü sesinde belirgin bir gururla Bayan Ince'e gösteriyordu.

"Bu, yeğenim Emily'nin bana verdiği doğum günü hediyesi. Şu işlemenin inceliğine bak. Kız bu konuda gerçekten çok yetenekli."

Bunları gerçekten Ruth Teyze mi söylüyordu? Şaşkınlıktan donakalmıştım, konuşamıyor, hareket edemiyordum.

"Sadece dikiş nakışta değil, daha pek çok konuda oldukça yetenekli," dedi Bayan Ince. "Geçen gün Müdür Hardy, bitirme sınavlarında sınıfın en başarılı öğrencisi olmasını beklediğini söylüyordu."

"Annesi, kız kardeşim Juliet çok akıllı bir kızdı," dedi Ruth Teyze.

"Ayrıca çok da güzeldi," dedi Bayan Ince.

"Evet. Babası Douglas Starr da çok yakışıklı bir adamdı," diye ekledi Ruth Teyze.

Sonra dışarı çıktılar. Ah, en azından bir kereliğine de olsa konuşmalara gizlice kulak kabarttığımda hakkımda güzel şeyler söylendiğini duydum!

Üstelik Ruth Teyzeden!

17 Haziran 19--

Mumum gece boyunca artık sönmeyecek... Bu aralar en azından geç saatlere kadar. Bitirme sınavları yaklaştığı için Ruth Teyze geç saatlere kadar oturmama izin veriyor. Perry cebir sınav kâğıdının arkasına "Matta İncil'inin yedinci bölümünün beşinci ayeti" yazarak Bay Travers'i öfkeden deliye döndürdü. Bu ayet şöyle: "Seni ikiyüzlü! Önce kendi gözündeki merteği çıkar, o zaman

kardeşinin gözündeki çöpü çıkarmak için daha iyi görürsün.” Bay Travers, matematik konusunda vermeye çalıştığı izlenim kadar çok bilgiye sahip olmamasıyla bilinen biri olduğundan bu sözleri okuyunca çok sinirlendi ve “küstahlığının cezası” olarak Perry’nin kâğıdını okumadan ona sıfır verdi. İşin aslı, zavallı Perry, büyük bir hata yapmıştı. Aslında niyeti Matta İncil’inin beşinci bölümünün yedinci ayetini, “Başkalarına merhamet edenlere ne mutlu! Çünkü onlar merhamet bulacaklar,” yazmaktı. Gidip yaptığı korkunç hatayı Bay Travers’a açıklamaya çalıştı ama Bay Travers onu dinlemedi bile. Yüreğinde bir aslan yatan Ilse, Müdür Hardy’ye gidip olanları anlattı ve Bay Travers’la konuşmasını rica etti. Sonuç olarak Perry hak ettiği notu aldı ama bir daha Kutsal Kitap’taki metinleri böyle olur olmaz yerlerde kullanmaması için uyarıldı.

28 Haziran 19--

Okullar kapandı. Yıldız rozetini kazandım. Geçen dönem, eğlence, çalışma ve *iğnelemelerle* dolu harika bir yıldız. Ve şimdi özgürlük ve mutluluk dolu iki muhteşem ay geçirmek üzere sevgili Yeni Ay’a geri dönüyorum.

Tatilde bir Bahçe Kitabı yazmayı düşünüyorum. Bu fikir bir süredir beynimde dönüp duruyor. Madem öykü yazamıyorum, ben de kalemimi, her yazının sonunda içeriğiyle ilgili bir şiirin olacağı, Kuzen Jimmy’nin bahçesi üzerine yazacağım denemelerde kullanabilirim. Bu benim için iyi bir deneyim olacak ve Kuzen Jimmy’yi de mutlu edecek.

11. Bölüm

Saman Yığnında Gelen İşaret

“Neden böyle bir şey yapmak istedin?” diye sordu Ruth Teyze –burnunu çekerek. Bu kitabın yazarı zaman zaman bahsetmeyi unutsa da Ruth Teyze söylediği her cümlenin ardından burnunu çekme alışkanlığında olan bir kadındı.

“Zayıf cüzdanımı birkaç dolarla kalınlaştırabilmek için elbette,” diye cevap verdi Emily.

Yaz tatili sona erdi, Bahçe Kitabı yazıldı, temmuz ve ağustos aylarında akşam karanlığı çökünce o gün yazılan kısım, dinlemekten büyük zevk alan Kuzen Jimmy’ye okundu. Sonunda eylül ayı geldi, okula, derslere, Dimdikler Ülkesi’ne ve Ruth Teyzeye dönüşü de beraberinde getirdi. Emily etekleri uzatılan elbiseleriyle ve saçları o günlerin modası Cadogan örgüsü şeklinde, oldukça tepeden toplanmış bir şekilde sondan bir önceki yılına başlamak üzere Shrewsbury Lisesi’ne döndü. Döner dönmez ilk işi, Ruth Teyzeye Shrewsbury’de kalacağı cumartesi günlerini nasıl geçireceğini söylemek oldu.

Shrewsbury *Times*’ın editörü, resimli bir özel baskı çıkarmaya karar vermişti ve Emily bu girişimin propagandasını yapıp abone toplamak için bölgeyi gezecekti. Elizabeth Teyze bu konuda çok istekli olmasa da izin vermişti. Eğer Emily’nin tüm eğitim giderlerini Elizabeth Teyze karşılıyor olsa, kız bu izni asla alamazdı. Ama Emily’nin kitaplarını alan ve diğer eğitim giderlerine katkıda bulunan Wallace Dayı da vardı ve sürekli bunu yaptığı için çok iyi ve cömert biri olduğunu ima eden cümleler kuruyordu. Bunu göstermese de kardeşi Wallace’dan aslında pek hoşlanmayan Elizabeth, onun bulunduğu ufak katkıyı abartıp havalara girmesinden çok rahatsız oluyordu. Bu nedenle Emily, güz döneminde,

kolayca en azından yıllık kitap masrafının yarısını karşılayacak kadar para kazanabileceğini söylediğinde razı oldu. Elizabeth, Wallace'ın Emily'nin eğitimi için bulunduğu katkıyı istemediğini söyleyip tüm harcamasını üstüne almakta ısrar etse Wallace alınabilirdi ama Emily'nin kendi parasıyla masraflarını karşılamasına bir şey diyemezdi. O, her zaman genç kızların ayakları üzerinde durmalarını ve hayatlarını kazanmalarını destekledi.

Doğal olarak Ruth Teyze, Elizabeth'in kabul ettiği bir şeyi reddedemezdi ama bunu hiç onaylamadı.

"Tek başına etrafta dolaşman akıl alacak şey değil!"

"Ah, yalnız olmayacağım ki. Ilse de benimle olacak," dedi Emily.

Ama bu sözler, Ruth Teyzenin olumsuz bakış açısını değiştirmiş gibi görünmüyordu.

"Perşembe günü başlayacağız," diyerek sözlerine devam etti Emily. "Müdür Hardy'nin babası öldüğü için cuma günü okul yok. Perşembe günkü derslerimiz öğleden sonra üçte bitiyor. O akşamüstü Batı Yolu'nda kapı kapı dolaşmayı planlıyoruz."

"Geceyi de yolun kenarına kuracağınız çadırda geçireceksiniz herhalhâlde."

"Hayır, hayır. Gece Ilse'nin Wiltney'de yaşayan teyzesinde kalacağız. Cuma günü yine Batı Yolu'ndaki evleri gezeceğiz ve o geceyi St. Clair'de yaşayan Mary Carswell'in akrabalarının evinde geçireceğiz. Sonra Nehir Yolu'ndaki evleri dolaşa dolaşa geri döneceğiz."

"Bu duyduğum en saçma şey," dedi Ruth Teyze. "Şu ana dek hiçbir Murray böyle bir şey yapmadı. Doğrusu Elizabeth, buna izin vermekle beni çok şaşırttı. Ilse ve senin gibi iki genç kızın, üç gün boyunca bölgede tek başına dolaşmasının ne kadar uygunsuz olduğunu nasıl göremez?"

"Ne olabilir ki bize?" diye sordu Emily.

“Pek çok şey olabilir,” diye cevap verdi Ruth Teyze sertçe.

Haklıydı. Pek çok şey olabilirdi ve oldu. Ama Emily ve Ilse, her şevin gülünecek bir yanını bulan, akıllı bir karış havada iki genç kız, o perşembe öğleden sonrasında büyük bir neşe içinde ve iyi zaman geçirmeye kararlı olarak yola çıktılar. Emily, Ilse’nin iki katı sevinçliydi. O sabah posta kutusunda, köşesinde üçüncü sınıf bir derginin adının yazdığı ve Emily’ye –Bahçe Kitabının son bölümünde yer alan, Kuzen Jimmy ve Emily’nin kitabın en güzel şiiri olduğunu düşündüğü– *Bahçede Gece* adlı şiiri karşılığında üç aylık abonelik kazandığının bildirildiği ince bir zarf bulmuştu. Emily, Bahçe Kitabını Yeni Ay’daki odasında şöminenin yanındaki dolapta bırakmıştı ama güz dönemi boyunca her bölüm sonuna eklediği şiirleri farklı yayıncılara göndermeyi planlıyordu. İlk gönderdiği şiirin kabul edilmiş olması iyiye işaretti.

“Yola koyulduk,” dedi. “‘Tepeler aşıp uzaklara gidiyoruz.’ Ne kadar büyüleyici sözler, değil mi? O tepelerin ardında bizi bekleyen *pek çok şey* olabilir.”

“Umarım kompozisyonlarımız için bir sürü malzeme buluruz,” dedi, daha pratik düşünen Ilse.

Öğrenim yılı başında Müdür Hardy, güz döneminde birinci sınıflardan çok sayıda kompozisyon yazmalarının isteneceğini bildirmişti. Ilse ve Emily, yazacakları kompozisyonların en azından birinin konusunun, dergiye abone toplamak için yaptıkları gezide yaşayacakları deneyimler olmasına karar vermişlerdi. İkisi de aynı deneyimi, kendilerine ait bakış açısıyla, farklı bir şekilde kaleme almayı istiyordu. Yani bir taşla iki kuş vuracaklardı.

“Benim önerim bugün Batı Yolu’nda ve yan yollarda çalışıp Avcı Deresi’ne kadar uzanmak,” dedi Emily. “Sanırım gün batımında oraya varırız. Sonra yolculuğumuza Malvern korusuna doğru devam ederiz. Korunun kuzey ucu Wiltney’ye oldukça yakın, yürüyerek yarım saat sürer. Ama Malvern Yolu’ndan gitmeye kalkarsak en az bir saat sürer. Tanrım, ne harika bir öğleden sonra bu!”

Gerçekten de harika bir öğleden sonrasıydı. Eylül ayının, yazdan çalmış olduğu düş ve cazibe dolu bir öğleden sonrasıydı. Fırtınalarında güneşin cömert ışınlarının tadını çıkaran hasat zamanı gelmiş tarlalar uzanıyordu. Kuzey köknarlarının yalın büyüleyiciliğinin etkisiyle, yürüdükleri yollar olduklarından çok daha güzel görünüyorlardı. Altın başaklar çitleri kurdele gibi sarıyor, ağaçlarının yaydığı kıvılcımlar, tepelerin ardındaki ıssız yolları çevreleyen arazileri tutuşturuyormuş gibi görünüyordu. Doğa mükemmeldi ama İlse, yazacakları kompozisyonlar için çok farklı insan tiplerini bulduklarını söylese de kısa sürede dergi aboneliği satmaya çalışmanın pek eğlenceli olmadığını fark ettiler.

Mesela, Emily'nin söylediği her cümlenin ardından, "Of!" diyen yaşlı bir adamın kapısını çaldılar. Emily sözlerini bitirip abone olmak isteyip istemediğini sorduğunda, adam kabaca, "Hayır," dedi.

"En azından bu sefer 'Of!' dememenize sevindim," dedi Emily. "Fazla monoton olmaya başlamıştı."

Adam bir süre ne dediğini anlamamış gibi Emily'nin yüzüne baktı, sonra çatlak bir kahkaha attı.

"Senin şu gururlu Murraylerle bir akrabalığın var mı genç bayan? Bir zamanlar, gençken Yeni Ay diye bir yerde çalışmıştım. Murray kızlarından birinin, adı Elizabeth'ti, aynı senin gibi kibirli, asil bir görünüşü vardı."

"Annem bir Murray idi."

"Ben de öyle düşündüm. O insanların kanını taşıdığın belli. Ah, yaz bakalım adımı, işte iki dolar. Parayı vermeden önce şu bahsettiğin özel baskıyı görmek isterdim aslında. Ayıyı görmeden ayı postu almak âdetim değildir. Ama bir Murray'nin yaşlı Billy Scott'ın kapısına gelip abonelik satmak istediğini görmeye iki dolar az bile."

Oradan uzaklaştıktan sonra İlse, "Neden onu o ünlü bakışınla öldürmedin?" diye sordu.

Emily, başı dimdik, gözleri ileride hızlı adımlarla yürüyordu.

"İnsanları dul bırakmaya değil dergi aboneliği satmaya geldim de ondan." Ama doğrusu dergi aboneliği satmanın böyle korkunç bir iş olduğunu hiç tahmin etmemişti.

Emily açıklama yaparken sürekli homurdanan bir adam, kız reddedileceğinden emin bir şekilde satın almayı isteyip istemediğini sorduğunda, beş abonelik birden satın aldı.

Patikadan aşağıya doğru yürürlerken Ilse, "İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan zevk alıyor resmen," diye homurdandı. "Ama keşke biraz daha uygun bir tavırla hayal kırıklığına uğratsa."

Bir adam, Emily'nin her cümlesinden sonra yaptığı yorumları hep yemin ederek bitirmişti. Ilse, "Herhangi bir şey konusunda değil genel yemin ediyor," dedi onun için. Bir diğer yaşlı adam tam abonelik ücretini ödemek için cüzdanından para çıkarırken karısı araya girdi.

"Senin yerinde olsam abone olmazdım, Peder. O derginin editörünün kâfir olduğunu duymuştum."

"Ne büyük saygısızlık!" dedi Peder ve parasını cüzdanına geri koydu.

Duyamayacakları kadar uzaklaştıklarından emin olduklarında Emily, "Harika!" dedi. "Bu olayı kesinlikle Jimmy defterime yazmam gerek." Deneyimleri onlara, kadınların kendilerini daha nazikçe karşıladığını ama erkeklerin daha fazla abonelik satın aldığını gösterdi. Tek abonelik satabildikleri kadın, Emily'nin, çok sevdiği ölmüş kedisinin güzelliği ve erdemleri hakkında yaptığı uzun konuşmayı dinleyerek kalbini kazandığı yaşlı bir hanımefendi. Ama o da kızlar giderken Ilse'ye, "Charlottetown dergileri, sadece diğer dergilerden gördüklerini kopya ederler," diye fısıldadı.

En kötü deneyimlerini, siyasi görüşü *Times*'dan farklı olan ve bunun sorumlusunun karşısındaki iki kız olduğunu düşünen adamın kendilerine verip veristirmesiyle yaşadılar. Adam nefes

almak için sözlerine ara verdiğinde Emily, “Öfkenizi suçu olmayanlardan çıkardığınızın farkında olduğunuzu sanmıyorum ama umarım rahatlamışsınızdır,” deyip arkasını dönüp yürüdü.

Ilse adamın kendilerine söyledikleri karşısında öfkeden bembeyaz olmuştu. “İnsanların bu kadar aşağılık olabileceklerine inanabiliyor musun?” diye patladı. “Sanki *Times*’ın siyasi görüşünden biz sorumluyuz gibi bizi yerin dibine soktu! Tamam, kesin kararımı verdim. Yazacağım kompozisyonun adı *Bir Temsilcinin Bakış Açısından İnsan Doğası* olacak. O adamı yazacağım ve benim ona söylemek isteyip söyleyemediklerimi!”

Bu sözler Emily’nin kahkahalara boğulmasına neden oldu ve kız yine eski neşeli ruh haline geri döndü.

“Bence de yap bunu. Elizabeth Teyzeye verdiğim söz beni bağladığı için ben ondan bu şekilde öcümü alamam. Biliyorsun, sadece gerçekleri yazabilirim. Neyse, artık o kaba adamı düşünme. Daha şimdiden pek çok abonelik sattık. Aralarında orman perilerinin yaşadığından emin olduğum şu huş ağacı kümesine baksana... Ayrıca şu ilerideki bulut, bir bulutun saydam, altını hayaleti gibi görünmüyor mu?”

“Ben yine de o yaşlı vampiri toza dönüştürebilmeyi isterdim,” dedi Ilse.

Uğradıkları bir sonraki evde gayet nazikçe karşılandılar, hatta içeriye çay içmeye davet edildiler. Güneş battığında oldukça çok sayıda abonelik satmış ve aylar boyunca o günü hatırlayıp gülecek kadar çok, sadece ikisinin anlayabileceği espri ve anı biriktirmişlerdi. O günlük evleri dolaşmaya son vermeye karar verdiler. Önceden planladıkları gibi Avcı Deresi’ne kadar gelememişlerdi. Saat umduklarından daha geç olduğu için Emily oraya kadar gitmeyip direkt Malvern Korusu’ndan kuzeye doğru gitmelerinin daha güvenli olacağını düşündü.

Bir çitin üzerinden atladılar, yıldız çiçekleriyle kaplı bir çayırda yollarına devam ettiler ve Malvern Korusu’na girip düzinelerce patikadan geçtiler ve geçtiler. Arkalarında bıraktıkları

dünya gözden kaybolmuştu ve şimdi vahşi bir güzelliğin hüküm sürdüğü bambaşka bir diyara adım atmışlardı. Korudaki yürüyüşlerinden çok zevk alan Emily yolu çok kısa buldu ama daha önce ayağı bir taşa takılıp burkulan Ilse'ye yol çok uzun geldi. Emily koruda yaptıkları yürüyüşün her anından büyük zevk aldı. Ilse'nin pırıl pırıl altın rengi saçlarının grimsi yeşil ağaç gövdelelerinin uzun, rüzgârda salınan dallarının arka planında süzülüşünü izlemekten, şakıyan kuşların rüya gibi belli belirsiz melodilerini dinlemekten, muzip akşam rüzgârının ağaç tepelerinde dolaşp fısıldaşmasını duymaktan büyük zevk aldı. Korudaki çiçeklerin yaydığı nefis kokuyu içine çekip Ilse'nin beyaz ayak bileklerine sürünen eğreltiotlarına büyülenmişçesine baktı. Rüzgârlı patikada bir görünüp bir kaybolan davetkâr, minik, beyaz pırıltı bir huş ağacı mıydı yoksa bir orman perisi mi? Ne olduğu hiç önemli değildi, Emily'ye "şimşek" adını verdiği, hiç beklenmedik anlarda gelen, hızla geçip giden, yaşattığı paha biçilmez anların var olmanın anlamı olduğu o şiddetli kendinden geçme hissini yaşatmıştı. Emily önünde uzanan yolu değil barındırdığı güzellikleri düşünüp topallayarak yürüyen Ilse'yi takip ederek yürüdü yürüdü ve sonunda ağaçlar iyice azaldı. Kendilerini bir açıklıkta, insan eli değmemiş türden bir çayırdı buldular ve çayırın ilerisinde, çiftlik ve çiftlik evlerinin olmadığı, uzun, dolambaçlı, oldukça ıssız ve çorak bir vadi uzanıyordu.

"Bu ne? Neredeyiz?" diye sordu Ilse şaşkın şaşkın. "Wiltney'ye benzer bir şey göremiyorum ben."

Emily daldığı düşlerden uyandı ve gerçek hayatta kendisini bekleyen soruna çare bulmaya çalıştı. Doğanın içinde insanların varlığını işaret eden görebildikleri tek belirgin yapı, yaklaşık on beş kilometre ötedeki çan kulesiydi.

"Bu, Indian Head'deki Katolik Kilisesi'nin çan kulesi," dedi. "O kilise Hardscrabble Yolu üzerinde. Bir yerlerde yanlış yöne sapmış olmalıyız Ilse. Korunun kuzeyinden çıkmak isterken doğusuna gelmişiz."

"Bu durumda Wiltney'ye en az beş kilometre olmalı," dedi Ilse hayal kırıklığını belli eden bir sesle. "O kadar yol yürüyemem

ben, ayrıca tekrar koruya girmemiz de imkânsız. On beş dakikaya kadar karanlık çökecek. Tanrım, ne yapacağız şimdi?”

“Kaybolduğumuzu kabul edecek ve bunu güzel bir anıya dönüştüreceğiz,” dedi Emily sakin bir tavırla.

“Gerçekten kaybolduk,” diye homurdanan Ilse topallayarak yıkılmak üzere olan çite doğru yürüdü ve oturdu. “Ama bunu nasıl güzel bir anıya dönüştürebileceğimizi bilmiyorum. Geceyi burada geçiremeyiz. Tek çare, aşağıya doğru yürümek ve önümüze çıkan evlerin kapısını çalıp bize yatacak yer vermelerini rica etmek. Ve doğrusu bu hiç hoşuma gitmiyor. Hardscrabble Yolu’nda yaşayan insanlar çok yoksul ve pisler. Net Teyzenin orada yaşayanlarla ilgili korkunç hikâyeler anlattığını duymuştum.”

“Neden geceyi burada geçirmeyelim?” diye sordu Emily.

Ilse şaka yapıp yapmadığını anlamak ister gibi Emily’ye baktı. Hayır, şaka yapmıyordu. “Nerede uyuyacağız? Bu çite mi asacağız kendimizi?”

“Şu ilerideki saman yığınının üzerinde,” dedi Emily. “Çok yüksek değil ve Hardscrabble tarzında yapılsa da iş görür. Tepesi düz. Bak, tepeye çıkmak için bir merdiven var. Samanların kuru ve temiz olduklarından şüphem yok. Ayrıca yazdan kalma ılık bir gece yaşıyoruz ve yılın bu mevsiminde sivrisinekler de olmaz. Yağmurluklarımızı başımıza örter, çiyden korunuruz. Neden olmasın?”

Ilse çayırın ilerisindeki saman yığına baktı ve onay verir gibi bir kahkaha attı.

“Ruth Teyze ne diyecek bu işe?”

“Ruth Teyze bunu hiç öğrenmeyecek. Bir kerelik sinsilik ederek ondan öcümü alacağım. Ayrıca her zaman açık havada uymayı istemişimdir. Önünde benim gibi teyzeler engeli olan biri için asla gerçek olmayacağını düşündüğüm gizli hayalimdi bu. Şimdi sanki tanrılar tarafından gökyüzünden atılmış gibi kucağıma düştü. Neredeyse tekinsiz mi diye şüphe edeceğim kadar müthiş bir şans bu.”

"Ya yağmur yağarsa?" diye sordu, fikri Emily kadar cazip bulmayan Ilse.

"Yağmayacak. Indian Head üzerinde toplanmaya başlayan şu muhteşem, pembe beyaz, yumuşacık bulutlardan başka bulut yok gökyüzünde. Bu tür bulutları öyle severim ki onları her gördüğümde bir kartal gibi kanat çırparak yükselip tam ortalarına düşmeyi hayal ederim."

Saman yığınının tepesine çıkmak hiç zor olmadı. İki kız tepeye çıktıklarında düşündüklerinden daha yorgun olduklarını fark edip, memnuniyetle samanların üzerine uzanıp derin bir nefes aldılar. Samanların arasına, çayırdaki yetişen yabani otlar da karışmıştı ve insan eliyle yetiştirilmiş hiçbir bitkinin veremeyeceği kadar hoş, kelimelerle anlatılamaz bir kokuları vardı. Görebildikleri sadece belli belirsiz pembemsi, gri bir gökyüzü, birkaç erkenci yıldız ve etraflarındaki tarlalarda bulunan ağaçların tepeleriydi. Üzerlerinden kara gölgeler gibi yarası ve kırlangıçlar geçiyor, çitin ilerisindeki ağaçların köklerinde bulunan yosun ve eğreltiotlarının mis kokularını içlerine çekmek ister gibi ara ara pike yapıyorlardı. İleride bulunan bir çift akkavak, berrak mırıltılarla konuşup birbirlerine korunun dedikodularını veriyorlardı. Ara ara, aldıkları zevki belirtmek ister gibi katıksız kahkahalar atıyorlardı. Sanki antik dönemlerden kalma bir büyüyle büyülenmişler, gökyüzünün beyaz büyü, korunun karanlık büyüyle birleşip oldukça etkili bir büyüün son tılsımını üzerlerine göndermişti.

"Öyle güzel ki... Gerçek değilmiş gibi görünüyor," diye mırıldandı Emily. "Öyle büyüleyici ki adeta *içim acıyor*. Bir anda kayboluverir korkusuyla konuşmak bile istemiyorum. Bugün biz gerçekten o korkunç adamla karşılaşmış siyaset üzerine verdiği söylevi dinledik mi Ilse? Bana sanki o adam var olamazmış gibi geliyor —en azından *bu* dünyada. Rüzgâr Kadın'ın, tepenin üzerinde yankılanan yumuşacık ayak seslerini duyuyorum. Kendimi bildim bileli rüzgârı canlı bir varlık olarak düşündüm ben. O, kuzeyden estiğinde huysuz bir kadın, doğudan estiğinde yalnız bir maceraperest, batıdan estiğinde kahkahalar atan bir kız ço-

cuğu ve bu geceki gibi güneyden estiğinde minik, gri bir perçik gibi gelir bana.”

“Nasıl böyle şeyler düşünebiliyorsun, hiç anlamıyorum,” dedi Ilse.

Bu soru, nedenini kendisinin de bilmediği bir nedenle her zaman Emily’yi rahatsız ediyordu. “Düşünmüyorum... Düşünceler kendileri *geliyor*,” diye kısaca cevap verdi.

“Tanrı aşkına Emily! Bir çılgın gibi davranma!” diye bağırdı Ilse öfkeyle.

Bir an için Emily’nin muhteşem dünyası, suya atılan bir taşla su yüzeyindeki gölgenin dalgalandığı gibi sarsıldı ve dalgalandı. Sonra, “Ne olur *burada* tartışmayalım,” dedi yalvarırcasına. “Öfkeyle yanlış bir hareket yapar, birbirimizi aşağıya düşürebiliriz.”

Ilse kahkahalara boğuldu ve hiç kimse, kahkahalar atarken, öfkeli olmaya devam edemez. Böylece yıldızların altında geçirecekleri gece bir kavga nedeniyle mahvolmadı. Bir süre, fısıldayarak genç kızlara özgü sırlarını, hayallerini, korkularını konuştular. Hatta gelecekte bir gün evlenmekten bile bahsettiler. Elbette bu yaptıkları doğru değildi ama *yaptılar*. Ilse olaya biraz karamsar bakıyor, evlilik konusunda fazla şansı olmayacağını düşünüyordu.

“Oğlanlar beni bir arkadaş olarak seviyorlar, o yüzden günün birinde içlerinden birinin bana âşık olacağını hiç sanmıyorum.”

“Saçmalama,” dedi Emily. “İleride karşına çıkacak on erkekten dokuzu sana âşık olacak.”

“Ama benim istediğim her zaman onuncu olacak,” diye ısrar etti Ilse kasvetli bir sesle.

Sonra hemen hemen dünya üzerindeki her şeyden bahsettiler. Ardından aralarından önce ölenin, eğer mümkün olabilirse diğerini ziyarete geleceğine dair birbirlerine yemin ettiler. Onlardan önce ve sonra kim bilir kaç kez bu tür yeminler edilmiştir! Ve acaba hiç yeminine sadık kalan olmuş mudur?

Saat ilerledikçe Ilse'nin gözleri kapanmaya başladı ve sonunda kız uykuya daldı. Ama Emily uyumadı –uyumak istemedi. Öyle güzel bir geceydi ki uyuyarak saatleri boşa harcamak istemiyordu. Gecenin tadını çıkarmak için sabaha kadar uyanık kalmak ve o büyüdü ortamda binlerce şey düşünmek istiyordu.

Emily daha sonra yıldızların altında geçirdiği o geceyi hayatının dönüm noktalarından biri olarak düşünecekti. Gecenin içindeki her şey ve geceye dair her şey ona bir şekilde katkıda bulunuyordu. Kız, sonradan dünyayla paylaşmak zorunda olduğunu hissettiği, gecenin güzelliğiyle dolmuştu. O güzelliği ifade edebilmek için birtakım büyüdü sözcükler üretebilmeyi diliyordu.

Sonunda dolunay gökyüzünde yükseldi. Şu dolunayın önünden geçen, süpürgesine binmiş, sivri uçlu bir şapka takan, yaşlı bir cadı mıydı? Hayır, sadece çitin yanındaki ağı ağacının şapkası gibi görünen bir yarasaydı. Emily o an bu görüntü üzerine bir şiir yazdı. Dizeler, hiç çaba harcamadan bir anda zihninde beliriyorlardı. Emily'nin bir yanı, düz yazı yazmaktan büyük zevk alırken, diğer yanı şiir yazmayı çok seviyordu. O gece şiir yazmayı seven yanı egemendi ve düşünceleri, sürekli dize şeklinde beliriyordu zihninde. Indian Head'in üzerinde büyük, yanıp sönen bir yıldız vardı. Bu yıldızla bakan Emily, Teddy'nin daha önceki hayatında bir yıldızda yaşadığını söylediğini hatırladı. Bu düşüncenin etkisi altında kalan hayal gücü, çok uzaklardaki, kudretli güneşin etrafında dönen mutlu bir gezegende geçen bir yaşamın hayaline daldı. Sonra kuzey ışıkları belirdi –gökyüzü boyunca solgun birer alev gibi kümelenen, imparatorluk ordusunun mızrakları gibi görünen, bir yanıp bir sönen soluk, sözcüklerle tarifi mümkün olmayan kuzey ışıkları. Emily uzandığı yerde adeta kendinden geçmiş bir şekilde izledi onları. Ruhu, harikalar diyarının yağmuruyla yıkanıp paklanmıştı. O an güzellik ayinini yöneten bir başrahibe gibi hissediyordu kendini ve tanrıçasının ona gülümsemediğini biliyordu.

Ilse uyuduğu için memnundu. O an herhangi bir ölümlünün dostluğu, bu kişi en sevdiği, en değer verdiği kişi bile olsa ona

rahatsız edici gelecekti. Kendi kendine yetiyor, tarifsiz mutluluğunun etrafında olacak sevgiye, dostluğa veya herhangi bir insani duyguya ihtiyaç duymuyordu. Bu tarz anlar, sadece bazı kişiler tarafından nadiren yaşanır ve sözle ifade edilemeyecek kadar muhteşemdirler. Sonsuzluk gibi, insanlık ilahi bir evrene yükselmiş gibi, tüm çirkinlikler yok olmuş, sadece kusursuz güzellik kalmış gibi bir andı bu. Güzellik... Emily güzelliğin verdiği zevkle ürperdi. Bu hissi yaşamayı çok seviyordu ve daha önce hiç bu kadar yoğun yaşamamıştı. Kendisine doğru akan güzelliği engeller korkusuyla hareket etmeye, hatta nefes almaya bile çekiniyordu. O an Emily'ye yaşam, tanrısal melodiler çalan büyüleyici bir müzik aleti gibi görünüyordu.

“Tanrım, beni buna layık kıl –lütfen yüce Tanrım, beni buna layık kıl,” diye dua etti. Acaba böylesine ilahi bir mesaja layık olabilecek miydi? Bu “ilahi diyalogun” güzelliğinin bir kısmını, günlük yaşamına, kirli pazar yerlerine, gürültülü caddelere taşıyabilecek miydi? Bunu paylaşması *gerekiyordu* –sadece kendine saklayamazdı. Peki, dünya dinleyecek, anlayacak, hissedebilecek miydi? Ancak kendisine emanet edilene sadık olursa ve aşağılanma ya da övgüyü göz önünde bulundurmada kendisine teslim edileni dağıtırsa olabilirdi bu. Güzelliğin başrahibesi –evet, güzelliğin başrahibesi bundan böyle başka bir tapınakta hizmet vermeyecekti!

Böylesine zevkten kendinden geçmiş bir halde uykuya daldı. Rüyasında, Leucadian Kayalıkları'ndan yeniden doğan Sappho olduğunu gördü. Ama hiç uyanmak istemediği bu rüyanın tadını çıkarırken aniden uyanmak zorunda kaldı. Gözlerini açtığında yerde yatıyordu ve Ilse saman yığınının üzerinden uykulu, şaşkın gözlerle ona bakıyordu. Neyse ki düşerken çok fazla saman da onunla birlikte düşmüştü de Emily, “Sanırım hâlâ tek parçayım,” diyebildi.

12. Bölüm

Küçük Koydaki Ev

Tanrıların ilahilerini dinleyerek uykuya daldığınızda, saman yığınının tepesinden utanç verici bir şekilde yuvarlanıp kendinizi yerde bularak uyanmak büyük bir hayal kırıklığına neden olur. Ama neyse ki bu düşüşün zamanlaması mükemmeldi ve böyle yüz kızartıcı olayların defalarca yaşanmasına degecek, Indian Head'in üzerinde doğmakta olan güneşi izlemelerini sağlayacak zamanda gerçekleşmişti.

“Düşmeseydim asla çiğ damlalarıyla boncuk boncuk olan bir örümcek ağının ne kadar hoş görüldüğünü hiç bilemeyecektim,” dedi Emily. “Şuna baksana –şu iki uzun, ince otun arasında sallanan mucizeye baksana!”

“Otur ona da bir şiir yaz,” diye söylendi, böyle tatsız bir şekilde uyanmaktan mutlu olmayan ve rahatsız bir gece geçiren Ilse.

“Ayağın nasıl?”

“Ah, ayağım gayet iyi de saçlarım çiğden sırlıslıdam.”

“Benimkiler de. Bir süre çiğden şapkalarımızla dolaşacak, sonra da güneş doğar doğmaz saçlarımızı kurutacağız. Bence güne erken başlamamız iyi oldu. Böylece gecikmeden işe başlayabiliriz. Tek sorun, kahvaltıda yiyebileceğimiz tek şeyin çantamdaki krakerler olması. Gerçi doğru dürüst kahvaltı edemememiz, geceyi nerede geçirdiğimiz konusunda mantıklı bir açıklamamız olmasının yanında hiç kalır. Ilse bu kaçamağımızdan hiç kimseye bahsetmeyeceğine yemin et. Çok güzeldi –ama ancak sadece sen ve ben bildiğimiz sürece güzelliğini koruyabilir. Ay ışığında denize girişimizi anlattığımızda neler olduğunu hatırlasana.”

Saman yığınının tepesinden aşağıya inmekte olan Ilse, "İnsanların içi gerçekten çok kötü," diye homurdandı.

"Ah, Indian Head'e bak! Şu an güneşe tapan biri olabilirim."

Indian Head alev almış bir dağ gibi görünüyordu. İlerideki tepeler berrak gökyüzüne degecek gibi uzanan çok hoş morumsu yükselteler oluşturmuşlardı. Çorak, çirkin Hardscrabble Yolu bile, dönüşüm geçirmiş, puslu gümüşü ışıltılar yayıyordu. Bu sedef gibi yanardöner ışıltılar, etraftaki tarlaların, ağaçlıkların muhteşem görünmelerine neden oluyordu.

"Şafak sökerken birkaç dakikalığına dünya yeniden doğmuş gibi görünüyor," diye mırıldandı Emily.

Sonra çantasından Jimmy defterini çıkarıp bu cümleyi yazdı.

O gün dünya üzerindeki tüm temsilcilerin yaşadığı sıradan deneyimleri yaşadıkları bir gün oldu. Kapılarını çaldıkları kişilerin bazıları kaba bir şekilde abone olmayı reddetti, bazıları onları nazik bir tavırla karşılayıp aboneliği satın aldı, bazıları hoş sözcüklerle aboneliği reddetse de kızlar üzerinde iyi bir izlenim bıraktı, bazıları ise öyle isteksizce abone oldu ki Emily abone olmayı kabul etmemiş olmalarını diledi. Genel olarak güzel bir gün geçirdiler, özellikle misafirperver bir çiftçinin evinde kendilerine ikram edilen erken akşam yemeği, sabah yedikleri birkaç kraker nedeniyle guruldayan midelerine çok iyi geldi.

Yemeklerini bitirdiklerinde misafirperver ev sahibi onlara, "Bugün hiç yollarda başıboş gezen bir çocuğa rastladınız mı?" diye sordu.

"Hayır. Bir çocuk mu kayboldu?"

"Küçük Allan Bradshaw. Will Bradshaw'un oğlu, nehrin aşağı kısmında, Malvern Burnu'nda yaşıyorlar. Çocuk, geçen salıdan beri kayıp. O sabah şarkılar söyleyerek evinden çıkmış ve o günden sonra da onu gören ya da duyan olmamış."

Duyduklarından dehşete düşen Emily ve Ilse birbirlerine baktılar.

“Kaç yaşındaydı?”

“Sadece yedi ve ailenin tek çocuğu. Zavallı annesinin aklını kaçırmak üzere olduğunu söylüyorlar. Malvern Burnu civarında yaşayan tüm erkekler, arama ekipleri kurup iki gün boyunca onu aradılar ama çocuğa dair en ufak bir ize rastlamadılar.”

Dehşetten bembeyaz olan Emily, “Ona ne olmuş olabilir?” diye sordu.

“Kimse bilmiyor. Bazıları, Burun’da rıhtıma düşmüş olabileceğini düşünüyor. Rıhtım evinden sadece iki yüz elli metre kadar uzakta ve çocuk orada oturup kayıkları seyretmeyi çok severmiş. Ama o sabah o civarda, rıhtımın çevresinde veya köprüde onu gören olmamış. Bradshaw Çiftliği’nin batısında bataklık arazi var. Bazıları oralarda dolaştığını bataklığa saplandığını veya donduğunu düşünüyor. Hatırlarsanız salı gecesi hava çok soğuktu. Annesi *oraya* gittiğini düşünüyor –ve *bana* sorarsanız haklı. Başka yerde olsa arama ekipleri tarafından mutlaka bulunurdu. Bölgenin altını üstüne getirdiler.”

Hikâye Emily’yi o kadar etkiledi ki günün geri kalan kısmında olayın gölgesini hep üzerinde hissetti. Öyle derinden etkilendi ki adeta hastalıklı şekilde kaybolan çocuğu ve annesini bir an bile zihninden uzaklaştıramadı. Malvern Burnu’nda yaşayan zavallı anneyi düşünmek dayanılmazdı. Ya o zavallı küçük –nere-deydi acaba? Emily önceki gece kendinden geçmişçesine büyük bir zevkle yıldızların altında uzanırken o neredeydi? Önceki gece hava soğuk değildi ama çarşamba gecesi oldukça soğuktu. Özellikle dolu ve şimşekler eşliğindeki şiddetli güz fırtınasının, şafak sökene kadar sürdüğü salı gecesi aklına gelince ürperdi Emily. O zavallı kayıp çocuk, o korkunç havada dışarıda mıydı?

“Bunu düşünmeye dayanamıyorum,” diye sızlandı.

“Gerçekten çok korkunç,” dedi oldukça üzgün görünen Ilse. “Ama ne yazık ki onun için elimizden bir şey gelmez. Düşünüp durmanın kimseye faydası yok.” Sonra öfkeyle ayağını yere vurarak sözlerine devam etti. “Babam Tanrı’ya inanmadığını söyler-

ken haklıymış. Bir Tanrı olsaydı –iyi kalpli bir Tanrı yani– böyle korkunç bir şey olmasına izin verir miydi?”

“Tanrı’nın bununla bir ilgisi yok,” dedi Emily. “Bana dün geceyi yaşatan Gücün böyle canavarca bir şeyle ilgisi olamaz.”

“Ama engel olmadı,” dedi, olaya çok üzülen ve üzüntüsünün acısını bir suçlu arayarak yatıştırmaya çalışan Ilse.

“Dur bir dakika!” diye bağırdı Emily. “Küçük Allan Bradshaw hâlâ bulunabilir –bulunmalı.”

“Canlı olarak bulunmasına imkân yok artık,” dedi Ilse öfkeyle. “Hayır, sakın bana Tanrı’dan bahsetmeye kalkma ve bu konuda da konuşma. Bir an önce bu konuyu aklımdan atmam gerek –atamazsam delireceğim çünkü.”

Konuşurken bir yandan da ayaklarını yere vuran Ilse, bir süre sonra konuyu aklından uzaklaştırmayı başardı, Emily de bunu yapmaya çabaladı. Tam anlamıyla başarılı olamasa da kayıp çocuk her aklına geldiğinde zihnini işine yönlendirmeye çalıştı. Ama bunu yaparken bile yaşanan dehşetin bilinçaltına yerleştiğini, her an su yüzüne çıkmak için hazır beklediğini biliyordu. Gün içinde sadece bir kez tam anlamıyla olayı unutmayı başarabildi: Malvern Nehir Yolu’nda, küçük bir koya inşa edilmiş, arkasında yeşil, dik bir tepenin yükseldiği evi gördüğünde. Tepedeki, düzensiz aralıklarla yükselen, seyrek genç köknar ağaçları, yemyeşil, uzun piramitler gibi görünüyordular. Görünürde Emily’nin hayranlıkla bakmaktan kendini alamadığı evden başka bir ev yoktu. Güz renklerinin arasında beyaz bir leke gibi görünen evin etrafında sadece kırmızı iğne uçlu birkaç alaçam ve hızla akan, suyu griye çalan bir dere vardı.

“Bu ev bana ait,” dedi Emily.

Ilse şaşkın şaşkın ona baktı.

“Sana mı?”

“Evet. Yani elbette sahibi ben değilim ama bazen sen de sahibi kim olursa olsun sana ait olduğunu hissettiğin evler görmez misin?”

Hayır, İlse hiç böyle bir şey hissetmemiş, hatta Emily'nin tam olarak ne demek istediğini de anlamamıştı.

"O evin sahibini biliyorum ben," dedi. "Kingsport'tan Bay Scobie. Evi yazlık ev olarak kullanacakmış. Witney'ye son gidişimde Net Teyzenin bu konudan bahsettiğini duymuştum. Daha birkaç hafta önce bitmiş ev. Çok hoş bir ev ama benim için fazla küçük. Ben büyük bir evim olsun istiyorum. Özellikle yazın, sıkışık bir evde yaşamak hiç hoşuma gitmezdi."

"Ama büyük evlerin nadiren kişiliği olabiliyor," dedi Emily düşünceli bir tavırla. "Küçük evlerin hemen hemen hepsinin kişiliği oluyor. Bu evde bu özellik oldukça belirgin. Anlamlı olmayan tek bir köşesi bile yok bu evin. Özellikle de pencerelerine bayıldım. Ön kapının üzerindeki, çatı saçığının altındaki pencere kesinlikle bana gülümsüyor. Gün ışığında, çatının koyu renk saçaklarının altında bir mücevher gibi parlıyor. Bu küçük ev bizi selamlıyor İlse. Sevgili dostum, seni seviyorum ve seni anlıyorum. Yaşlı Kelly burada olsa, 'Çatının altında tek bir damla gözyaşı dökülmesin,' derdi, ben de onun bu dileğine katılırdım. Eminim içinde yaşayacak olanlar hoş insanlar olmalı, yoksa asla senin gibi bir ev planlamazlardı. Eğer içinde ben yaşayacak olsaydım sevgili ev, akşamları, eve gelen birini selamlamak için hep batıdaki pencerenden dışarı bakardım. O pencere, kesinlikle bunun için inşa edilmiş -o, bir sevgi ve hoş karşılama penceresi."

"Evinle konuşman bittiyse acele etsek iyi olur," diyerek onu uyardı İlse. "Fırtına yaklaşıyor. Bulutlara ve martılara baksana. Martılar yaklaşan bir fırtına olmasa asla kıyıya bu kadar yaklaşmazlar. Birkaç dakikaya yağmur başlayacak ve bu gece kesinlikle bir saman yığınının üzerinde uyumayacağız sevgili dostum Emily!"

Emily mümkün olduğunca yavaş adımlarla evin yanından geçip elinden geldiğince uzun süre sevgi dolu bakışlarla eve baktı. Bu güzel ev, içindekileri her türlü tehlikeden koruyacakmış izlenimi veren duvarları, göz alıcı kahverengi çatı saçakları ve özel şakaların ve sırların paylaşılacağı türden bir samimiyete ev sahipliği

yapacağını ima eden genel havasıyla muhteşem bir evdi. Tepenin dik yamacını tırmanırlarken Emily defalarca dönüp omuzunun üzerinden eve baktı ve sonunda ev gözden kaybolduğunda kederle içini çekti.

“O evden ayrılmak bana kendimi çok kötü hissettirdi. O beni *çağırıyor* Ilse ve benim ona geri dönmem gerek.”

“Aptallık etme,” dedi Ilse sabırsızca. “Ah, işte yağmur çiselemeye başladı! Eğer o muhteşem eve bakmakla bu kadar zaman harcamasaydın şimdiye kadar çoktan ana yola çıkmış olacak ve sığınacak bir yer bulabilecektik! Vay canına, çok soğuk!”

“Zor bir gece olacak,” diye mırıldandı Emily. “Ah Ilse, o zavallı kayıp çocuk bu geceyi nerede geçirecek acaba? Onun bulunup bulunmadığını öğrenebilmeyi çok isterdim.”

“Sakın!” diye bağırdı Ilse. “O çocuk hakkında sakın tek bir kelime daha etme! Evet, korkunç bir olay –evet, herbat bir şey– ama bu konuda yapabileceğimiz bir şey var mı?”

“Haklısın, yok. Zaten durumu daha da korkunçlaştıran bu. Ama kim bilir ne durumda, kayıp bir çocuk olduğunu bilerek, kendi işimize bakmak, abonelik satmaya çalışmak bana doğru değil gibi geliyor.”

Bu arada ana yola ulaşmışlardı. Günün sonraki saatleri oldukça zor geçti. Aralıklarla yağan sağanak yağmur, soğuk hava, kurşuni gökyüzünde uğursuzca iç çekerek esen ani rüzgârın uğultusu her an biraz daha artıyordu. Uğradıkları, her evde onlara kapıyı sadece kadınlar açtı ve bu, her seferinde akıllarına kayıp çocuğu getirdi. Bütün erkekler onu arıyordu.

“Gerçi artık aramaların işe yarayacağını sanmıyorum,” dedi kapısını çaldıkları bir kadın ağlamaklı bir sesle. “Bulsalar bulsalar zavallı küçüğün cansız bedenini bulurlar. Bu kadar uzun süre tek başına hayatta kalması imkânsız. Zavallı annesini düşünmekten boğazımdan bir lokma geçmiyor. Aklını kaçırmış kadıncağız –buna hiç şaşmıyorum doğrusu.”

"Yaşlı Margaret McIntyre'in olayı soğukkanlılıkla karşıladığını söylüyorlar," dedi karşı evde pencere kenarında nakış işleyen yaşlı bir kadın. "Ben onun da deliye döneceğini sanmıştım. Küçük Allan'ı çok severdi."

"Ah, Margaret McIntyre, son beş yıldır, hiç duygu belirtisi göstermiyor. Kendi oğlu Neil, Klondyke'da donarak öldüğünden beri sanki bütün duyguları alındı onun. Ayrıca o olaydan sonra oldukça tuhaflaştı. Bu olayı duyduğunda tepki vermesini hiç beklemiyordum ben zaten. Gülümsemiş ve anlatan kişiye, Krala bir şaplak indirdiğini söylemiş."

İki kadın güldüler. Bu konuşmada ilginç bir hikâye kokusu sezen Emily, aslında orada biraz daha oyalanıp olayı kurcalamak istedi ama Ilse buna izin vermedi.

"Gitmemiz gerek Emily, yoksa karanlık çökmeden St. Clair'e varamayacağız."

Böylece tekrar yola koyuldular ama kısa bir süre sonra, geceden önce St. Clair'e varamayacaklarını fark ettiler. Gün batımında, St. Clair'e hâlâ beş kilometre yolları vardı ve her şey zorlu bir gece olacağına işaret ediyordu.

"St. Clair'e gidemeyeceğimiz kesin," dedi Ilse. Birazdan yine yağmur başlayacak. Bardaktan boşanırcasına yağmaya başlaması on beş dakika bile sürmez, bu arada sığınacak bir yer bulmalıyız. Şu ilerdeki eve gidelim bence ve geceyi orada geçirip geçiremeyeceğimizi soralım. Gerçi biraz tırmanmamız gerekecek ama bakımlı ve temiz bir eve benziyor."

Ilse'nin işaret ettiği, beyaz duvarları ve gri çatısı olan ev, yemyeşil yoncalar ve hasattan sonra büyüyen diğer otların süslediği bir tepedeydi. Eve, tepenin zirvesine doğru çıkan, kırmızı topraktan dönemeçli yoldan ulaşılıyordu. Sık ağaçlı bir alaçam korusu, evi körfez kıyısından ayırıyor, korunun ardındaki hafif çukur alan, üzerine çöken sisle, beyaz bir şapka takmış gibi görünen gri denizin görüldüğü üçgen şeklinde bir açıklık yaratıyordu. Evin yakınındaki derenin bulunduğu vadiyi dolduran alaçamlar, yağ-

murda koyu yeşil görünüyorlardı. Gri renkli bulut kümeleri, bu alaçamların tepelerine asılmış gibiydi. Bir anda sihirli bir değnek değmişçesine batı yönünde bulutlar aralandı ve güneş belirdi. Tepeyi kaplayan yoncalar, bu anlık değişimle parlak yeşile dö-nüştüler. Üçgen şeklindeki aralıktan görünen deniz eflatun ren-gi ısıtılar saçtı. Eski ev, zümrüt yeşili tepenin önünde, etrafını, üzerini çevreleyen gökyüzünün mürekkep karası renginde, beyaz mermerden yapılmış gibi parladı.

“Ah!” dedi hayranlıktan nefesi kesilir gibi olan Emily. “Daha önce hiç bu kadar harika bir şey görmemiştim!”

Kız telaşla elini çantasına sokup Jimmy defterini çıkardı ve evin etrafındaki arazinin kapısının yanındaki posta kutusunu masa olarak kullanıp hararetle bir şeyler yazmaya başladı. Bu sırada Ilse, çitin yanındaki bir kayanın üzerine çömelmiş sabırla Emily’nin yazmasının bitmesini bekliyordu. Emily’nin yüzünde o çok iyi bildiği ifade belirdiğinde, o gitmeye hazır olana kadar hiçbir şekilde onu bir yere götüremeyeceğini gayet iyi biliyordu. Emily yüzünde bir tatmin ifadesiyle Jimmy defterini çantasına koyduğunda, güneş gözden kaybolmuş ve yine yağmur yağmaya başlamıştı.

“Yazmak zorundaydım Ilse.”

Oturduğu kayadan kalkın Ilse, “Kuru bir yerlere gidene kadar bekleyemez miydin? Oraya gittiğimizde aklında kalanları yazabili-rdin,” diye homurdandı.

“Hayır. O zaman bir şeyler eksilirdi. Şimdi hepsini, en uygun sözcüklerle ifade ederek kâğıda döktüm. Hadi gel, eve kadar yarışalım. Ah, şu rüzgârın kokusunu içine çeksene! Dünyada denizin tuzlu kokusunu taşıyan rüzgâr gibisi yoktur. Özellikle de vahşi bir denizin. Bence fırtınada da zevk alınacak bir şeyler var. Her zaman içimde, çok derinlerde sanki fırlayıp çıkacak, fırtınayla bu-luşacak, onunla mücadele edecek *bir şey* olduğunu hissettim.”

“Ben de bazen benzer şeyler hissediyorum –ama bu gece de-ğil!” dedi Ilse. “Çok yorgunum, ayrıca o zavallı küçük...”

"Oh!" Emily'nin yükselen ruh hali bir anda kızı terk etti ve dudaklarından acı bir çığlık döküldü. "Ah, Ilse, bir an o zavallı küçüğü unuttum! Nasıl yapabildim bunu? Nerededir acaba şimdi?"

"Bir yerlerde ölmüş olarak yatıyordur," dedi Ilse acımasızca. "Böyle düşünmek, bu gece dışarıda ve hayatta olduğunu düşünmekten daha iyi. Hadi gel, başımızı sokacak bir yer bulmamız gerek. Fırtına iyice yaklaştı –sağanak kesildi baksana."

Tepedeki evin kapısını, iyice kolalanmış, hatta neredeyse tek başına ayakta durabilecek kadar kolalanmış beyaz bir önlük takan zayıf bir kadın açtı ve onları içeriye aldı.

"Ah, elbette burada kalabilirsiniz, yani sanırım kalabilirsiniz," dedi. "Eğer evde yaşanan acının sizin için sorun olmayacağını düşünüyorsanız, gelin içeri. Bu insanlar derin bir keder içindeler."

"Ah, çok üzgünüm," diye kekeledi Emily. "Bence biz girmeyelim, kalacak başka bir yer bulalım."

"Sizin için sorun değilse, bence onlar için de sorun olmaz. Size verebileceğim bir misafir odası var. Buyurun, içeri girin. Böyle bir havada gidemezsiniz. Yakınlarda kalabileceğiniz başka bir ev yok, bana sorarsanız kendinizi riske atmayın derim. Size akşam yemeği için bir şeyler hazırlayayım ben hemen. Ben burada yaşamıyorum, komşuyum ve ev sahiplerine yardımcı olmak için geldim. İsmim Hollinger, Bayan Julia Hollinger. Bayan Bradshaw, yani ev sahibi şu an kendinde değil. Sanırım küçük oğlunun başına gelenleri duymuşsunuzdur."

"Burası, burası onların evi mi? Küçük oğlan hâlâ bulunmadı mı?"

"Hayır ve bana sorarsanız asla bulunmayacak. Tabii bu düşüncemi zavallı annesine söylemiyorum," diye fısıldayan Bayan Hollinger, omuzunun üzerinden geriye doğru kaçamak bir bakış attı. Sonra sesini daha da alçaltarak, "Bence o, körfezin oradaki bataklığa saplandı," dedi. "Ben böyle düşünüyorum. Hadi içeri girin ve yağmurluklarınızı çıkarın. Akşam yemeğini mutfakta yemek sizin için sorun olmaz umarım. Salon çok soğuk, henüz so-

bayı kurmadık. Eğer cenaze töreni olacaksa bir an önce kurmamız gerek. Gerçi eğer benim düşündüğüm gibi zavallı küçük bataklığa saplandıysa bir cenaze töreni de olmayacak. Ah, ceset olmadan bir cenaze töreni düzenleyemezsiniz, değil mi?”

Bu konuşma tüyler ürperticiydi. Emily ve Ilse, aslında orada bir an bile kalmak istemiyorlardı —ama fırtına bütün şiddetiyle patlamıştı ve karanlık, sanki denizden yayılıp etrafı kaplamış, alanı bambaşka bir yere dönüştürmüştü. Kızlar sıırsıklam olan şapkalarını ve yağmurluklarını çıkarıp Bayan Hollinger’in peşinden tertemiz, eski moda, gaz lambasının ve şöminede yanan odunların yaydığı ışıkla sıcacık görünen mutfığa gittiler.

“Ateşin yanına oturun siz, ben şimdi biraz daha odun atarım şömineye. Büyükbaba Bradshaw’a aldırmayın... Büyükbaba, bu iki genç hanım bu gece burada kalmak istiyorlar.”

Büyükbaba mavi gözlerinde buz gibi bakışlarla onlara baktı ve hiçbir şey söylemedi.

“Ona aldırmayın,” diye fısıldadı Bayan Hollinger. “Doksanını geçti ve zaten gençliğinde de konuşkan biri değildi. Clara —Bayan Bradshaw— şurada,” diyerek başıyla mutfığa açılan kapıyı işaret etti. “Yanında erkek kardeşi Doktor McIntyre var. Charlottetown’dan geldi. Dün ona haber gönderdik. Clara’ya faydası olabilecek tek kişi o. Günlerdir bir o yana bir bu yana yürüyüp duruyor zavallı kadın ve biraz uzanıp dinlenmesi için ısrar etmemize karşın bizi dinlemiyor. Kocas, küçük Allan’ı aradığı için sürekli dışarıda.”

“On dokuzuncu yüzyılda bir çocuk kaybolamaz,” dedi gizemli bir tavırla bir anda Büyükbaba Bradshaw.

“Sen bunlara kafanı takma Büyükbaba, bırak, düşünme ben- ce. Ayrıca şu an yirminci yüzyıdayız,” dedi Bayan Hollinger ve sonra kızlara dönerek sözlerini sürdürdü. “O hâlâ on dokuzuncu yüzyılda yaşıyor. Birkaç yıl önce hafızasını kaybetti. Bu arada sizin isimleriniz nedir?”

Kızlar kendilerini tanıttınca Bayan Hollinger, "Burnley ve Starr demek ve Blairwater'dansınız, öyle mi? Ah, o zaman kesin Murrayleri tanıyor olmalısınız," dedi.

Emily yarı Murray olduğunu söylediğinde de, "Yeğenisin demek. Ah!" dedi heyecanla.

Bayan Hollinger'in, "Ah!" nidası oldukça anlamlıydı. Önceden masaya örtü sermiş ve tabaklarla çatalları koymuş olan kadın, kaşla göz arasında kurduğu sofrayı topladı ve masaya, dolaptan çıkardığı başka bir masa örtüsü serip çekmecedan çıkardığı gümüş çatal ve kaşıkları yerleştirdi ve raftan aldığı şık tuzlukla biberliği koydu.

"Lütfen bizim için zahmete girmeyin," dedi huzursuz olan Emily.

"Hayır, hayır, zahmete girmiyorum. Burada her şey yolunda olmuş olsaydı Bayan Bradshaw, sizi ağırlamaktan gerçekten çok mutlu olurdu. O zavallıcık gerçekten çok iyi bir kadındır. Onun bu duruma düştüğünü görmek o kadar zor ki. Allan onun tek çocuğuydu."

"*On dokuzuncu* yüzyılda bir çocuk kaybolmaz diyorum size," diye, bu kez öfkeli bir vurgulamayla tekrar etti Büyükbaba Bradshaw.

Bayan Hollinger onu yatıştırmak istercesine, "Hayır, hayır, elbette kaybolamaz Büyükbaba," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Küçük Allan sağ salım geri dönecek. Al bak, bir fincan sıcak çay. Bence içmelisin bu çayı." Sonra kızlara dönüp, "Bu onu sakinleştirir," diye fısıldadı. "Her zaman böyle huysuz değildir ama biliyorsunuz işte, herkes çok üzgün bugünlerde. Yaşlı Bayan McIntyre dışında herkes yani. Onu hiçbir şey *üzüyor*. Bu belki onun için iyi bir şey ama bana fazla katı kalplilik gibi geliyor. Ama ne diyebiliriz? O zavallı da iyi değil bir süredir. Hadi kızlar, gelin de birkaç lokma yiyin. Yağmurun sesini duyuyor musunuz? Arama ekibindekiler sıırıslıkla olacaklar. Bu gece geç saatlere kadar aramaya devam edemezler. Will birazdan eve döner. Ama doğrusu

eve döneceği an beni korkutuyor. Clara onun yanında Allan olmadan döndüğünü görünce yine çıldıracak. Dün gece de yaşadık bunu. Zavallı kadın!”

“*On dokuzuncu* yüzyılda bir çocuk kaybolmaz,” dedi Büyükbaba Bradshaw ve sonra öfkeyle çayından büyük bir yudum aldı.

Bayan Hollinger yaşlı adamın sırtını sıvazlayarak, “Kaybolmaz, kaybolmaz. Yirminci yüzyılda da kaybolmaz, merak etme sen,” dedi. “Bence artık yatağa gitsen iyi olur Büyükbaba. Yoruldun artık.”

“Yorgun *değilim* ve yatağa canım istediğinde giderim Julia Hollinger.”

“Tamam, peki Büyükbaba. Yine de bana sorarsan fazla düşünüp kendini yorma. Ben Clara’ya bir fincan çay götüreyim. Belki bu kez geri çevirmez. Salı gecesinden beri boğazından tek lokma geçmedi. Bir kadın çocuğunu kaybetmeye nasıl dayanabilir, sorarım size?”

Emily ve Ilse, Büyükbaba Bradshaw şüpheli bakışlarla kendilerini izlerken ve içerideki odadan kulaklarına hıçkırık sesleri gelirken olabileceği kadar iştahla yemeklerini yediler.

“Hava yağmurlu ve çok soğuk bu gece! Nerede? Benim küçük oğlum nerede?” diye inleyen kadının sesindeki acı öyle derindi ki Emily o acıyı kendi yüreğinde hissetti.

“Bulamayacaklar! Onu hiç bulamayacaklar!” Kadının sesi şimdi çığlığa dönüşmüştü. “Öldü, öldü o, o buz gibi soğuk salı gecesini öldü! Tanrım ona merhamet et! O küçücüktü! Ah, ona hep kendisiyle konuşulmadığı sürece konuşmamasını söyledim. Artık benimle hiç konuşmayacak! Gece uyurken gaz lambası yakmasına izin vermezdim –ve o karanlıkta, buz gibi soğukta, yapayalnız öldü! Bir köpeği olmasına izin vermedim –çok istiyordu oysa! Ama artık hiçbir şey isteyemeyecek! Sadece, sadece mezar ve kefen dışında!”

"Buna daha fazla dayanamayacağım ilse," diye fısıldadı Emily. "Dayanamayacağım. Biraz daha dinlersem aklımı kaçıracağım. Dışarıda, fırtınada olmayı tercih ederim."

O sırada Bayan Hollinger yüzünde ciddi ve üzgün bir ifadeyle odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

"Çok üzücü, değil mi? Bütün gece böyle söylenmeye devam edecek. Neyse, artık yatmak ister misiniz? Henüz çok erken ama yorgunsunuzdur ve o zavalılığı duymayacağınız bir yerde olmayı tercih edersiniz belki. Götürdüğüm çayı yine reddetti. Doktorun içine uyku ilacı koymuş olmasından korkuyor. Ölü ya da diri, oğlu bulunana kadar uyumayı reddediyor. Ama ne yazık ki o zavalı küçük bataklığa saplandıysa *asla* bulunamayacak."

"Julia Hollinger, sen bir aptalsın, hatta annen de aptaldı ama yine de on dokuzuncu yüzyılda bir çocuğun *kaybolmayacağını* biliyor olmalısın," dedi Büyükbaba Bradshaw.

"Ah Büyükbaba, eğer sen değil de başkası bana aptal demiş olsaydı çok kızardım," dedi Bayan Hollinger, bu sözlerle içerlemiş olduğunu belli eden bir sesle. Sonra bir gaz lambası yaktı ve kızları üst kata çıkardı. "Umarım uyuyabilirsiniz. Yatakta çarşaf var ama bana sorarsanız battaniyeyi altına da örtün çünkü hava çok soğuk. Bu arada çarşaf, battaniyeler, hepsi bugün havalandırıldı. Bir cenaze töreni olursa diye havalandırmamın iyi olacağını düşündüm. Yeni Aylı Murraylerin yatak takımlarını havalandırma konusunda çok titiz olduklarını bildiğimden söylemek istedim bunu. Rüzgârın sesini duyuyor musunuz? Bu fırtınanın, bir yerlere büyük hasar verdiğini duyacağız bence. Bu gece bu evin çatısı uçmazsa iyi. Dertler birer birer gelmez ki! Gece bir gürültü duyacak olursanız hiç yerinizden kalkmayın. Eğer adamlar zavalı küçüğün cesedini getirecek olursa Clara çılgına dönecek. Ben çıkınca kapıyı kilitleyin isterseniz. Yaşlı Bayan McIntyre bazen geceleri dolaşıyor. Zararsızdır ve genelde akıllı yerindedir aslında ama uyurken bir anda uyanıp onu karşınızda görürseniz ürkebilirsiniz."

Kapı Bayan Hollinger'in arkasından kapandığında kızlar rahat bir nefes aldılar. İyi bir kadın olduğu belliydi ve komşuluk görevini içtenlikle yerine getiriyordu ama iç açıcı bir arkadaş olduğu söylenemezdi. Etraflarına baktıklarında küçük, tertemiz, eğimli bir tavanı olan bir odada olduklarını gördüler. Alanın büyük kısmı, odayı dekore etmek için değil asıl amacına uygun olarak üzerinde uyunmak için oraya konulmuş gibi görünen büyük, rahat bir yatakla kaplanmıştı. Dört kanatlı pencerede, onları denizde kopan fırtınalı, soğuk geceden korumak için asılmış gibi görünen beyaz muslin perdeler vardı.

"Of!" Soğuktan titreyen Ilse çabucak yatağa girdi. Ardından Emily de onu takip etti ve kapıyı kilitlemeyi ikisi de unuttu. Ilse çok yorgun olduğundan başını yastığa koyar koymaz uykuya daldı ama Emily uyuyamadı. Orada öylece uzandı ve kulağı her an aşağıdan gelebilecek ayak seslerinde sessizce acı çekti. Yağmur adeta levhalar halinde camları dövüyor, rüzgâr etrafı birbirine katarcasına keskin çığlıklar atıyordu. Aşağıda, tepenin altındaki köpüklü dalgaların, karanlık kıyıya şiddetle vuruşunu dinledi. Gerçekten eğrelti otlarıyla kaplı çayırdaki saman yığınının tepesinde, ay ışığının altında geçirdikleri yazdan kalma gecenin üzerinden sadece yirmi dört saat geçmiş olabilir miydi? Sanki önceki gece, bambaşka bir evrendeymiş gibi geliyordu Emily'ye.

Zavallı kayıp çocuk neredeydi? Fırtına bir an için hafiflediğinde, yukarıdan bir yerden, sanki bedenden yeni ayrılmış, yapayalnız, küçük bir ruh annesine ulaşmaya çalışıyormuş gibi bir inilti duyduğunu hayal etti. Duyduğu acıyı hafifletmek için çare bulamıyordu. Hayaller dünyasının kapısı o gece sımsıkı kapalıydı. Zihnini duygularından ayıramıyor ve bedeninden ayrılan zihniyle kendisini izleyip duygularını dramatize edemiyordu. Sinirleri çok gerilmişti. Acı içinde, düşüncelerini fırtınalı geceye, çocuğun nerede olduğu konusundaki gizem perdesini kaldırmaya çalışmaya, onu aramaya yönlendirdi. O *bulunmalıydı* —ellerini sımsıkı kenetledi— *bulunmalıydı*. Ah, o zavallı anne!

"Tanrım, onun *sağ salim* bulunmasına yardım et, lütfen yardım et." Emily ümitsizce ve ısrarla aynı sözcükleri defalarca söy-

leverek dua etti. Sonra daha da ümitsizce ve bu kabul edilmesi imkânsız bir dua olduğundan daha da ısrarla dua etmeye devam etti. Dua etmeye devam ettikçe zihin gözüyle ürkütücü bataklık, nehir görüntüleri görmeye başladı. Sonunda yaşadığı zihinsel işkenceden öyle yorgun düştü ki daha fazla uyanık kalamadı ve rüzgâr kükrercesine esmeye devam ederken perişan haldeki arama ekibi sonunda sonuçsuz kalan aramalarına son verdiklerinde huzursuz bir uykuya daldı.

13. Bölüm

Krala Şaplak Atan Kadın

Güneş gece boyu süren fırtınanın koptuğu körfezin üzerinde doğdu ve grimsi aydınlığıyla tepedeki beyaz badanalı evin, küçük misafir odasına süzüldü. Emily kayıp oğlanı aradığı ve bulduğu huzursuz edici bir rüyadan ter içinde uyandı. Ama oğlanı nerede bulduğunu hatırlayamıyordu. İlse yanında, altın rengi bukleleri yastığın üzerinde ipeksi bir yığın oluşturmuş halde uyuyordu. Düşünceleri uykuyla uyanıklık arasındaki bulanıklıkta olan, rüyasının etkisinde kalmış, gerçek dışıyla gerçeği henüz ayırt edemeyen Emily, uykulu gözlerle etrafına baktı –ve hâlâ rüyada olduğunu düşündü.

Üzerinde beyaz, dantel bir örtü olan küçük masanın yanında uzun boylu, iri, beyazlamış gür saçlarını yüzyılın başlarında İskoç yaylalarında yaşayan kadınların takmaya devam ettiği türden, dullara özgü bonenin altında toplamış bir kadın oturuyordu. Üzerinde erik rengi, kalın kumaştan bir elbise, kar beyazı bir önlük vardı ve kadın giysilerini bir kraliçe edasıyla taşıyordu. Omuzlarına mavi renkte bir şal almıştı. Yüzü hastalıklı denecek kadar beyaz ve kırış kırıştı ama insanların özünü görme yeteneğine sahip olan Emily kadına baktığı an yüz hatlarında hâlâ belirgin biçimde görülen güç ve canlılığı fark etti. Ayrıca bu güzel, berrak mavi gözlerin sahibinin bir zamanlar büyük bir yara almış gibi baktığını da fark etti. Bu kadın, Bayan Hollinger'ın bahsettiği Bayan McIntyre olmalıydı. Eğer gerçekten oysa, Bayan McIntyre gerçekten çok saygın bir kişilikti.

Bayan McIntyre ellerini kucağında kenetlemiş, gözlerinde tanımlanması zor, belki de tuhaf olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle doğrudan Emily'ye bakıyordu. Emily, Bayan McIntyre'in pek de iyi olmadığını söylendiğini hatırladı. Huzursuz olan kız,

ne yapması gerektiğini düşündü. Onunla konuşmalı mıydı? Neys ki çok geçmeden Bayan McIntyre onu ne yapması konusunda karar verme zahmetinden kurtardı.

“Kuzey İskoçya yaylalarında yaşayan atalara mı sahipsin?” dedi, Emily’yi şaşırtan canlı, güçlü bir ses ve belirgin Kuzey İskoç aksanıyla.

“Evet,” diye cevap verdi Emily.

“Presbiteryen misin?”

“Evet.”

Bayan McIntyre, “İkisi de son derece uygun, herkesin olması gereken şeyler,” dedi memnun olmuş gibi. “Ve rica etsem bana ismini bahşeder misin? Ah, Emily Starr demek! Bu çok hoş bir isim. Ben de kendi ismimi söyleyeyim, Bayan Margaret McIntyre. Ben sıradan biri değilim –ben krala şaplak atan kadınum.”

Artık tamamen uyanmış olan Emily, bir hikâye kokusu aldığından bütün bedenini derin bir heyecanın sardığını hissetti. Ama o sırada gözlerini açan İlse bir şaşkınlık çığlığı attı ve bu çığlık Bayan McIntyre’in asil bir tavırla başını dikleştirmesine neden oldu.

“Benden korkmana gerek yok canım. Krala şaplak atan kadın olmama rağmen size zarar vermeyeceğim. Evet, ben kilisenin koridorunda yürürken insanlar birbirinin kulağına eğiliyor ve ‘O, krala şaplak atan kadın,’ diye fısıldıyorlar.”

“Sanırım, yataktan kalksak daha iyi olacak,” dedi Emily çekinerek.

“Sana hikâyemi anlatıp bitirene kadar yataktan kalkmayacaksın,” dedi Bayan McIntyre sert bir sesle. “Seni görür görmez, hikâyemi dinlemeye layık biri olduğunu anladım. Solgun, renksiz bir kızsın ve çok güzel olduğunu da söyleyemem –ah, hayır. Ama küçücük ellerin ve küçücük kulakların var. O kulaklar ancak bir periye ait olabilir. Şu yanındaki kız, çok güzel bir kız ve günün birinde yakışıklı bir adamın karısı olacak. Akıllı da. Evet, akıllı ama sende farklı bir şey var ve hikâyemi anlatacağım kişi sensin.”

"İzin ver de anlatsın," diye fısıldadı Ilse. "Şu şaplak yiyen kralın hikâyesini dinlemek için sabırsızlanıyorum."

"İzin vermek" diye bir şeyin söz konusu olmadığını, sadece orada hareketsizce uzanarak Bayan McIntyre ne uygun görürse dinlemek zorunda olduklarını bilen Emily başını sallamakla yetindi.

"İskoçça biliyorsun değil mi? Galce yani."

İlgiyle büyülenmiş gibi kadını izleyen Emily başını iki yana salladı.

"Çok yazık, çünkü anlatacağım hikâye İngilizce anlatılınca kulağa pek hoş gelmeyecek –ah, hayır, kesinlikle gelmeyecek. Kendi kendine yaşlı kadın rüya görmüş olmalı diyecek ama yanılacaksın çünkü anlatacağım hikâye kelimesi kelimesine gerçek –ah, evet, kesinlikle gerçek. Gerçekten krala şaplak attım ben. Elbette ben-den şaplak yediği sıralarda henüz kral değildi. Dokuz yaşından büyük olmayan küçük bir prensti. Benim küçük Alec'imle aynı yaşıydı. Ama dur ben başından başlayayım, yoksa hiçbir şey anlamayacaksın. Hikâye çok uzun yıllar önce, ben henüz ana vatanımda yaşarken başladı. Kocam Alistair McIntyre'dı ve Baltimore Kalesi yakınlarında çobanlık yapıyordu. Alistair çok yakışıklı bir adamdı ve çok mutlu bir evliliğimiz vardı. Ara sıra tartıştığımızı inkâr edecek değilim elbette –zaten o tartışmalar olmasa çok monoton bir evliliğimiz olurdu. Ama tartışmalardan sonra barıştığımızda birbirimizi eskisinden daha çok severdik. O zamanlar ben oldukça iyi görünümlü bir kadındım. Zaman içinde şişmanladım, şişmanladım ve bu hale geldim ama o zamanlar çok zayıf ve güzeldim. Evet, gerçeği söylüyorum, içten içe gülüyorsun ama bu doğru. Seksenine geldiğinde o kadın doğru söylüyormuş diyeceksin kendi kendine.

"Belki hatırlarsın, Kraliçe Viktorya ve Prens Albert, her yaz Baltimore'a gelirler ve çocuklarını da beraberlerinde getirirlerdi. Sıradan insanlar gibi sakinlik ve hoşça vakit geçirmek istediklerinden, curcuna istemediklerinden yanlarında gereğinden fazla

hizmetkâr getirmezlerdi –ah, hayır, kesinlikle getirmezlerdi. Bana pazarlar vadideki kiliseye gelip Bay Donald MacPherson'ın vaazını dinlerlerdi. Bay MacPherson vaaz verme konusunda üstün yeteneğe sahip biriydi ve vaazına başladıktan sonra kiliseye gelenlerden hiç hoşlanmazdı. Böyle bir durum olduğunda vaazını keser, 'Yüce Tanrım, üzgünüm ama İskoç İri Jim yerine oturana kadar seni bekletmek zorundayız,' derdi. Hatta bir keresinde Kraliçenin bu sözlere güldüğünü duydum –vaize değil elbette, İri Jim'e.

"Baltimore Kalesi'nde ekstra hizmetkâra ihtiyaç olunca beni ve Janet Jardine'i çağırırlardı. Janet'in kocası, kraliyet av uşağı olarak çalışıyordu. Karşılaştığımızda Janet bana, 'Günaydın Bayan McIntyre,' derdi, ben de McIntyrelerin Jardinlerden üstün olduklarını göstermek için, 'Günaydın Janet,' derdim ona. Janet genel olarak iyi bir kadındı ve onlardan üstün olduğumuzu unutmadığı zamanlarda gayet iyi anlaşırdık onunla –ah, evet, kesinlikle iyi anlaşırdık.

"Biz Kraliçeyle de iyi arkadaştık –ah, evet, gerçekten. O öyle kibirli bir kadın değildi. Evime gelip çay içer ve bana çocuklarını anlatırdı. Çok güzel bir kadın olduğunu söyleyemem ama işini bilen bir kadındı. Herkes Prens Albert'in çok yakışıklı olduğunu söylerdi ama bana göre benim Alistair'ım ondan çok daha yakışıklıydı. Ama ikisi de iyi insanlardı ve küçük prens ve prensesler, hep benim çocuklarımla oynarlardı. Kraliçe, çocukları benim evimdeyken onların iyi zaman geçirdiklerini bilirdi. İçi rahat olurdu. Benim içimin rahat olmamasının nedeni ise Prens Bertie'ydi. O çok gözü pek ve yaramaz bir çocuktü ve her an Alec'le bir sorun yaşayabileceklerinden endişelendiğimden içim hiç rahat etmezdi –ah, hayır, hiç etmezdi. Dediğim gibi her gün beraber oynarlar ve arada kavga da ederlerdi. Ve bu kavgaları çıkaran her zaman Alec olmamasına karşın, azarı işiten hep benim zavallı oğlum olurdu. Birinin azarlanması gerekirdi ve ben prensi azarlayamayacağımı bilirdim.

"Beni endişelendiren bir diğer şey de evin arkasındaki ağaçlık alanda bulunan dereydi. Dere derindi ve yer yer akıntı oluk-

3
Pr
izi
gö
Ha
ne
in
oie
in
eri
sou
re
de
o
ol
q
ve
la
"
p
u

ça güçlüydü. Eğer bir çocuk bu derece düşse kesin boğulurdu. Prens Bertie ve Alec'e her zaman o derenin kıyısına gitmemelerini söyledim. Defalarca uyarmama karşın birkaç kez gittiklerini gördüm ve Alec kendisinin gitmek istemediğini, Prens Bertie'nin, 'Hadi ama, tehlikeli bir şey yok, korkaklık etme,' dediğini söylemesine rağmen onu cezalandırdım. Çocuk, Prens Bertie'nin dediğini yapmak zorunda olduğunu düşündüğünden ve bir McIntyre olduğu için kendisine korkak denmesini gururuna yediremediğinden gitmiş aslında. Neyse, çocukların derenin kenarına gitmelerinden o kadar endişeleniyordum ki geceleri uykum kaçıyordu. Sonra tatlım, bir gün korktuğum başıma geldi: Prens Bertie dereye düştü –ah, evet, bu gerçekten oldu. Zavallı Alec de onu dere-den çıkarmaya uğraşırken kendini derenin içinde buldu. Eğer ben o sırada Kale'ye kraliçenin sevdiği süttten götürmek için gitmemiş olsam çığlıklarını duyamayacaktım ve ikisi de boğulacaktı. Evet, çığlıkları duyduğum an neler olduğunu anladım, dereye koştum ve çok geçmeden korkudan ölmek üzere olan, sırlıklam oğlanları dereden çıkardım. Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum ve suçu hep zavallı Alec'e yüklemekten bıkmıştım. Ayrıca gerçeği söylemek gerekirse öfkeden deliye dönmüştüm. O an kralları, prensleri düşünecek halde değildim. Aklımda sadece karşımda tır tır titreyen iki yaramaz oğlan vardı. Zaten hep çabuk öfkelenen biri olmuşumdur, o an yaşadığım da bu ani öfke nöbetlerimden biriydi –ah, evet, kesinlikle öyleydi. Prens Bertie'yi yakaladım, yüzüstü dizime yatırdım ve Tanrı'nın gerek sıradan çocukların gerekse prenslerin pataklanmak için yarattığı bölgesine art arda şaplaklar indirdim. Önce onu cezalandırdım elbette, çünkü o bir prensti. Sonra sıra Alec'e geldi ve iki çocuk bağıra çağıra ağlarken, Kutsal Kitap'ta dendiği gibi 'bütün gücümle, elimin gücünün yettiğince gerekeni yaptım' çünkü çok öfkeliydim.

"Daha sonra Prens Bertie –çok kızgındı– evine gitti. Bu arada öfkem yatışmış, korkmaya başlamıştım. Çünkü Kraliçenin olayı nasıl karşılayacağını bilmiyordum ve Kraliçenin gözünden düşmeye, Janet Jardine'in bana üstünlük taslamasına dayanamazdım. Ama Kraliçe Viktorya son derece akli başında bir kadın olduğun-

dan, ertesı gün bana doğru davrandığımı söyledi. Prens Albert da gülümseyerek, ellerini kendisinden uzak tutmamı söyleyip benimle şakalaştı. Prens Bertie'ye gelince, oğlan bir daha dere kenarına gitme konusunda koyduğum yasağı çiğnemedi –ah, hayır, kesinlikle çiğnemedi– ve uzun bir süre poposunun üzerine rahat oturamadı. Alistair'in bana bu olay nedeniyle çok öfkeleneceğini düşündüm ama erkeklerin ne düşüneceğini asla bilemezsin –ah, evet, bilemezsin. Alistair kahkahalarla güldü ve bana günün birinde krala şaplak attığımı anlatarak övüneceğimi söyledi. Bu olay, çok uzun zaman önce yaşandı ama bunu hiç unutmadım. Kraliçe iki yıl önce öldü ve Prens Bertie sonunda Kral oldu. Alistair ve ben Kanada'ya göç etmeye karar verdiğimizde Kraliçe bana ipek bir iç etek hediye etmişti. Viktorya döneminde moda olan ekose desenli çok şık bir iç etektı. Onu hiç giymedim. Cenaze törenimde giymek için saklıyorum –ah, evet, cenazemde giyeceğim. Yatak odamdaki dolapta duruyor ve herkes onu ne zaman giyeceğini biliyor. Janet Jardine'in, cenaze törenimde, üzerimde Viktorya tarzı ekose iç etek olduğunu görmesini çok isterdim ama ne yazık ki o bir süre önce öldü. İyi bir kadındı. Evet, bir McIntyre değildi ama iyi bir kadındı.”

Bayan McIntyre huzurlu bir yüz ifadesiyle ellerini tekrar kucağında kenetledi. Hikâyesini anlattığı ve Emily onu can kulağıyla dinlediğı için çok memnundu.

“Bayan McIntyre, hikâyenizi yazıp yayınlarmama izin verir misiniz?” diye sordu Emily.

Bayan McIntyre kıza doğru eğildi. Yaşlı hanımefendinin kırış kırış, bembeyaz yüzüne belli belirsiz renk gelmiş, çukura kaçmış gözleri parlamaya başlamıştı.

“Yani basılmasından, gazete veya dergide yayımlanmasından mı söz ediyorsun?”

“Evet.”

Bayan McIntyre titreyen parmaklarıyla şalını düzeltti.

“Bazen en büyük isteklerimizin gerçek olması çok tuhaf, değil mi? Tanrı olmadığını iddia eden aptalların bunu duymayacak ol-

maları çok üzücü. Sen bu olayı benim ağzımdan dinlediğin gibi yazacaksın, sözcüklere dökceksin...”

“Hayır, hayır,” diye kadının sözünü kesti Emily. “Tam olarak öyle olmayacak. Birkaç değişiklik yaparak bir taslak çıkaracağım önce. Eklenciler yapıp sizinkilerden farklı sözcükler kullanabilirim. Ama olayın özü tam olarak sizin anlattığınız şekilde olacak. Hikâyeniz zaten o kadar iyi ki yapacağım hiçbir değişiklik onu daha iyi hale getiremez.”

Bayan McIntyre bir an kuşkulu bakışlarla kıza baktı, sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı.

“Ben sadece zavallı, cahil bir kadını ve konuşurken uygun sözcükleri seçemeyebilirim ama eminim sen en uygun sözcükleri seçebilirsin. Beni dinlediğin için teşekkür ederim. Bu eski hikâyemle zamanını aldım. Şimdi gidiyorum ve rahatça yataktan kalkıp giyinmeniz için sizi yalnız bırakıyorum.”

“Kayıp çocuğu buldular mı?” diye sordu Ilse merakla.

Bayan McIntyre sakince başını iki yana salladı.

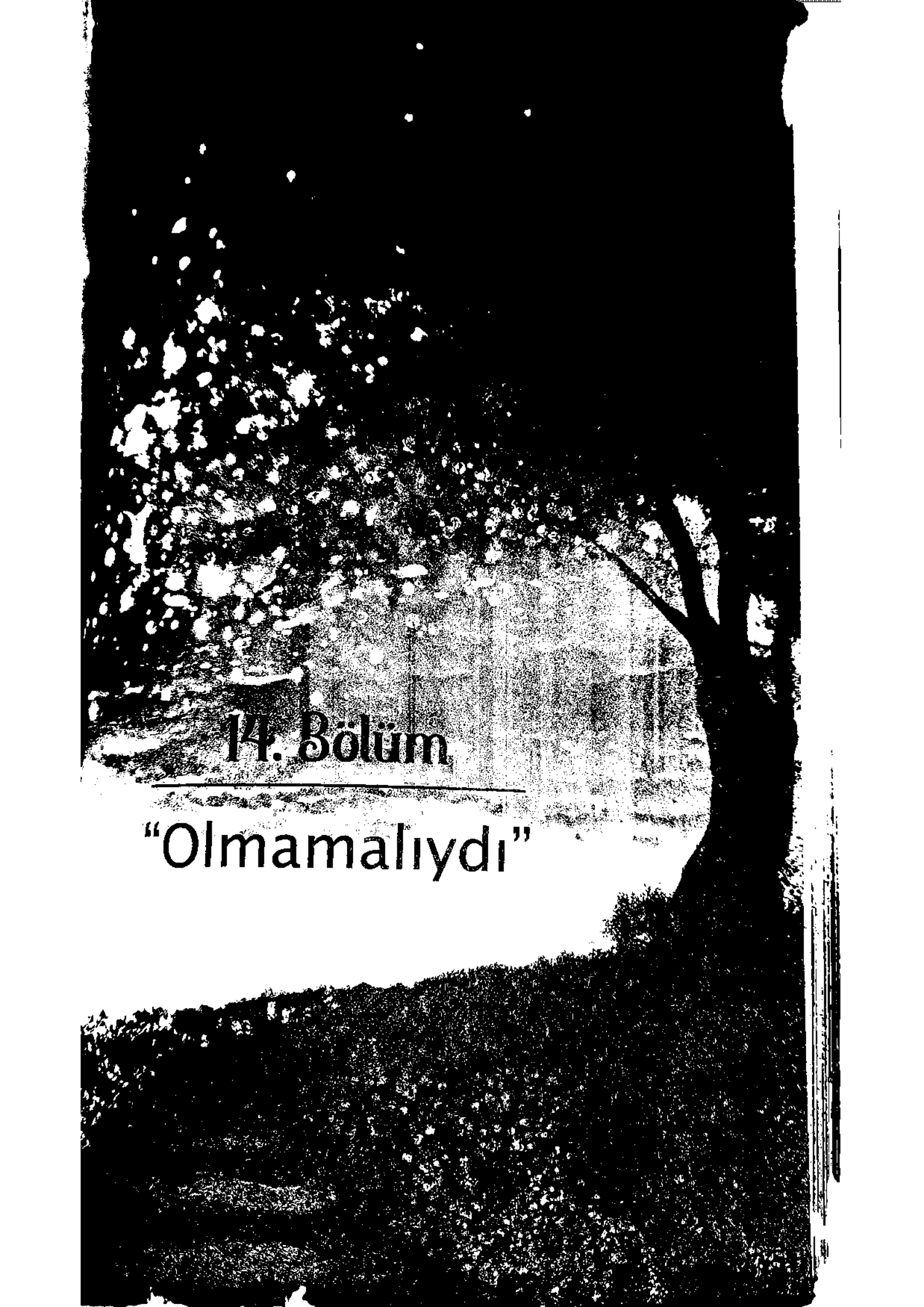
“Hayır, bulamadılar. Zaten bu şekilde bulmaları imkânsız, biraz sakın olmaları gerek. Gece boyunca Clara’nın çığlıklarını dinledim –ah, evet, dinledim. Clara, oğlum Angus’un kızı. Oğlum bir Wilson’la evlendi ve Wilsonlar yaygaracılıklarıyla bilinirler. Zavallı kız, küçük oğlana yeterince iyi annelik edemediğini düşünüyor ama işin aslı onu çok şımartırdı ve oğlan da bunun tadını çıkarırdı. Bu durumda benim ona bir faydam olmaz çünkü üçüncü gözüm açık değildir. Ama bana sorarsan senin faydan olabilir –ah, evet, gerçekten olabilir.”

“Hayır, hayır,” dedi Emily telaşla. Düşünmekten hiç hoşlanmadığı, çocukken Yeni Ay’da yaşadığı olay bir anda gözlerinin önünde belirmişti.

Yaşlı Bayan McIntyre kıızı anlamış gibi başını salladı ve beyaz önlüğünü düzeltti.

“Bunu inkâr etmen doğru değil tatlım çünkü bu güzel bir yetenek. Dördüncü kuşaktan kuzenim Helen’de de vardı –ah, evet,

gerçekten vardı. Küçük Allan'ı bulamadılar. Clara onu çok sevdi. Birini bu kadar çok sevmek iyi bir şey değil. Tanrı kıskanır, Tanrı... Ah, evet... Margaret McIntyre bunu çok iyi bilir. Bir zamanlar altı tane oğlum vardı. Hepsi de çok iyi genç adamlardı ve en küçükleri Neil'di. Boyu bir doksanın üzerindeydi ve diğer çocuklarımdan hiçbiri onun gibi değildi. Onunla olmak çok eğlenceliydi –her zaman gülerdi ve tatlı diliyle yılanı deliğinden çıkarırdı. Bir gece Klondyke'a giderken donarak öldü. Ben onun için dua ederken oğlum orada ölüyordu. O geceden sonra bir daha hiç dua etmedim. Şimdi muhtemelen Clara da benim gibi hissedecek –Tanrı'nın onu duymadığını düşünecek. Kadın olmak zor iş canlarım ve karşılığında hiçbir şey beklemeden sevmek. Küçük Allan, güzel bir yavrucaktı. Tombul, esmer yüzü ve iri mavi gözleri vardı. Geri dönmeyecek olması çok üzücü. Benim Neil'imi de zamanında bulamadılar. Clara'yı yalnız bırakıyorum ve rahatlatmaya çalışarak canını sıkıyorum. Böyle durumlarda insanları yalnız bırakırım, yoksa krala şaplağı indirdiğim ruh halime dönebilirim. Şu Julia Hollinger, hiçbir şey bilmeden saçma sapan konuşarak insanın içini sıkıyor. Gerçi öyle aptal ki ondan ancak bu beklenir. Kocasını, çok sevdiği köpeğini bırakmadı diye adamı terk etti. Ben ce adam köpeği seçmekle akıllıca davrandı. Aptalları idare etmeyi, kulaklarımı tıkayıp başımı sallamayı öğrendiğim için Julia ile iyi geçiniyorum. Sürekli öğüt verip duruyor ama aldırımıyorum, nasıl olsa onun öğütlerini uygulayacak değilim. Neyse, artık size veda etmem gerek canlarım. Sizi tanıdığımı çok memnun oldum. Dilerim yüreğiniz asla dert görmesin. Beni nazikçe dinlediğinizi hiç unutmayacağım –ah, evet, kesinlikle unutmayacağım. Bugünlerde kimse beni önemsemiyor belki ama ben bir zamanlar Krala şaplak atmıştım.”

14. Bölüm

“Olmamalıydı”

Bayan McIntyre odadan çıkıp kapıyı kapatınca, kızlar yataktan kalkıp aşağıya inmeyi geciktirmek istercesine ağır hareketlerle giyindiler. Emily önceki günü üzüntüyle düşündü. Yola çıktıklarında hissettikleri coşku ve macera ruhu uçup gitmiş, dergi aboneliği satmak için bölgeyi dolaşmak can sıkıcı bir işe dönüşmüştü. İkisi de düşündüklerinden çok daha yorgunlardı.

Ilse çoraplarını giyerken, “Sanki Shrewsbury’den ayrıldığımızdan bu yana asırlar geçmiş gibi geliyor bana,” diye söylendi.

Emily, Ilse’nin asırlar gibi hissettiği süreyi daha da uzun hissediyordu. Sadece ay ışığı altında gözünü kırpmadan kendinden geçtiği gece, daha önce deneyimlemediği bir ruhsal büyüme yaşadığı uzun yıllar gibi gelmişti ona. Kayıp çocuğun evinde geçirdikleri gece ise bu kez farklı duygularla çok az uyumuş, huzursuz uykusundan, akıl karıştıran, zorlu bir yolculuğun tuhaf, rahatsız edici hissiyle uyanmıştı. Bayan McIntyre’in hikâyesi sayesinde bir süreliğine etkisini kaybeden bu his, Emily saçlarını tararken bütün şiddetiyle geri gelmişti.

“Sanki saatlerce bir yerlerde dolaşmış gibi yorgun hissediyorum kendimi,” dedi. “Rüyamda küçük Allan’ı bulduğumu gördüm –ama nerede bulduğumu bilmiyorum. Uyanıp da uyanmadan bir an önce *bildiğim* bir şeyi unuttuğumu fark etmek çok rahatsız edici.”

Ilse, “Ben kütük gibi uyudum,” deyip esnedi. “Rüya bile görmedim. Emily, bu evden ve bu yerden mümkün olduğunca çabuk gitmek istiyorum ben. Kendimi bir kâbusun içinde gibi hissediyorum. Sanki korkunç bir şey beni baskılıyor ve ben ondan kaçamıyormuşum gibi. Bir şeyler yapma şansım olsa –bir şekilde bu

insanlara yardımcı olabilecek olsam— durum farklı olurdu. Ama yardımcı olamayacağıma göre buradan bir an önce kaçmak istiyorum. Yaşlı kadın hikâyesini anlatırken bir süreliğine olanları unuttum —kalpsiz yaşlı cadı! Zavallı küçük Allan, umurunda bile değil onun.”

“Bence o, bir şeyleri umursamayı epey zaman önce bırakmış,” dedi Emily düşünceli bir tavırla. “İnsanlar aklının yerinde olmadığı söylerken bunu kastediyorlar. Kuzen Jimmy gibi bir şeyleri umursamayan, endişelenmeyen insanlar normal değil onlara göre. Ama kadının hikâyesi müthişti. İlk kompozisyonumda bu hikâyeyi yazmayı düşünüyorum. Sonra yayınlamak için şansımı deneyeceğim. Eğer kadının hikâyeye kattığı canlılığı ve lezzeti yakalayabilirsem bir derginin bir köşesinde yer alacağından eminim. Unutmadan kadının kullandığı bazı ifadeleri Jimmy defterime not etmem gerek.”

“Ah, lanet olası Jimmy defterin!” diye söylendi Ilse. “Hadi aşağıya inelim, mecbur kalırsak kahvaltı edelim ve buradan bir an önce uzaklaşalım.”

Ama hikâye anlatıcıların büyüğü cennetine dalmış olan Emily gerçek dünyadan uzaklaşmış, o dünyanın gerçeklerini unutmuştu.

“Jimmy defterim nerede?” diye sordu sabırsızca. “Çantamda değil. Dün gece çantamda olduğundan eminim. Onu posta kutusunun üzerinde bırakmış olamam!”

“Şu masanın üzerindeki senin defterin değil mi?”

Emily boş bakışlarla deftere baktı.

“Olamaz, evet o. Oraya nasıl gitti? Dün gece defterimi çantamdan çıkarmadığımdan eminim.”

“Çıkarmışsın işte,” dedi Ilse umursamaz bir tavırla.

Emily yüzünde şaşkın bir ifadeyle masaya doğru yürüdü. Jimmy defteri açık olarak masanın üzerinde duruyordu, kalemi de yanındaydı. Bir an gözleri, açık sayfada bir şeye takıldı. Okumak için deftere doğru eğildi.

“Neden acele edip saçını taramayı bitirmiyorsun?” diye sordu Ilse sabırsızca. “Ben hazırım. Tanrı aşkına, şu Jimmy defterini bırak da giyin artık!”

Emily elinde Jimmy defteriyle Ilse’ye döndü. Rengi uçmuş, gözlerinin rengi korkudan koyulaşmıştı ve gizem dolu bakışlarla bakıyordu.

“Ilse, şuna bak,” dedi titrek bir sesle.

Ilse yanına gidip kızın kendisine uzattığı Jimmy defterindeki açık olan sayfaya baktı. Sayfada kurşun kalemle yapılmış bir resim vardı. Son derece ustaca çizilmiş resim, önceki gün Emily’nin hayran olduğu nehir kıyısındaki evin resmiydi. Ön kapının üzerindeki pencerenin üzerine küçük bir çarpı işareti konmuştu ve sayfanın kenarındaki bir diğer çarpı işaretinin altına, “Allan Bradshaw burada,” yazılmıştı.

Ilse, “Bu da ne demek oluyor?” deyip yutkundu. “Kim yaptı bunu?”

“Ben, ben, ben... Bilmiyorum,” diye kekeledi Emily. “Yazı, benim yazım.”

Emily’ye bakan Ilse birkaç adım geri çekildi.

“Resmi uykunda çizmiş olmalısın,” dedi şaşkınlıkla.

“Çizmiş olamam,” dedi Emily.

“Başka kim çizmiş olabilir? Bayan McIntyre olamaz, sen de biliyorsun, o olamaz. Emily, ben hayatımda böyle tuhaf bir şey görmedim. Sence, sence, o, orada olabilir mi?”

“Nasıl olabilir ki? Ev kilitli olmalı. İçinde çalışan kimse yok. Ayrıca oraları aramış olmalılar. Çocuk orada olsa o panjuru olmayan pencereden mutlaka görür veya duyarlardı. Sanırım bu resmi uykumda çizmiş olmalıyım ama nasıl olduğunu hiç anlayamıyorum. Herhalde aklım küçük Allan’la fazlasıyla dolu olduğu için oldu bu. Ama çok tuhaf bir durum bu Ilse ve beni korkutuyor.”

“Bu resmi Bradshawlara göstermen gerek,” dedi Ilse kararlı bir sesle.

“Bence de öyle ama bunu yapmak istemiyorum. Bu onların boş ümitlere kapılmalarına neden olabilir, orada *hiçbir şey* olmayabilir. Ama göstermeme riskini almaya cesaret edemem. *Sen* göster, ben yapamayacağım bunu. Bu resim, beni allak bullak etti, korkuttu. Çocukça biliyorum ama şuraya oturup ağlamak istiyorum. Gerçekten oradaysa, salı gününden beri açlıktan ölmüş olabilir.”

“Öyle olup olmadığını öğrenecekler. Tamam, ben göstereceğim. Eğer söylediğin doğru çıkarsa, Emily, sen tekinsiz bir yaratıksın.”

“Sus, bahsetme bundan, dayanamıyorum,” dedi tir tir titreyen Emily.

Mutfağa indiklerinde orada kimse yoktu ama az sonra genç bir adam girdi içeri. Bu, Bayan Hollinger’in bahsettiği Doktor McIntyre olmalıydı. Hoş, sevecen bir yüzü, gözlüğünün arkasından zekice bakan gözleri vardı ama üzgün ve yorgun görünüyordu.

“Günaydın,” dedi. “Umarım iyice dinlenebilmiş, rahatsız olmamışsınızdır. Bizler çok zor günler geçiriyoruz biliyorsunuz.”

“Küçük oğlanı buldular mı?” diye sordu Ilse.

Doktor McIntyre başını iki yana salladı. “Hayır. Aramaya son verdiler. Salı gecesi ve dün geceki hava koşullarında hayatta kalması imkânsız. Bataklık da onun cesedini bize geri vermez ki zaten ben onun orada olduğundan eminim. Zavallı kız kardeşim çok acı çekiyor. Ziyaretinizin böyle acı dolu bir ana denk gelmesi aksi oldu ama umarım Bayan Hollinger sizi rahat ettirebilmiştir. Büyükanne McIntyre bir eksikliğiniz olduğunu duyarsa çok üzülür. Gençliğinde misafirperverliğiyle ünlüydü. Sanırım henüz onu görmemiş olmalısınız. Yabancıların karşısına çıkmaktan pek hoşlanmaz.”

“Ah, gördük onu,” dedi Emily dalgın dalgın. “Bu sabah odamıza geldi ve krala nasıl şaplak attığını anlattı bize.”

Doktor McIntyre boğuk bir kahkaha attı. “Onurlandırılmış-sınız demek ki. Büyükanne hikâyesini herkese anlatmaz. O *Yaşlı Denizciye* benzer ve alınlarında hikâyesini dinlemek isteyenleri içgüdüsel olarak bilir. Biraz ruhaf biridir. Birkaç yıl önce en sevdiği oğlu Neil Amca, Klondyke’da çok üzücü bir şekilde hayatını kaybetti. Orduda görevliydi. Büyükanne yaşadığı acının etkisinden hiç kurtulamadı. O günden beri hislerini kaybetti, hiçbir şey hissetmiyor. Sanki içindeki hisler de oğluyla birlikte öldü. Sevmiyor, nefret etmiyor, korkmuyor, ümit etmiyor. Sürekli geçmişte yaşıyor ve sadece tek bir hisse sahip... Krala şaplak attığı gerçeğinden kaynaklanan gurura. Ah, affedersiniz, kahvaltı edeceksiniz ama size engel oluyorum. Şimdi Bayan Hollinger gelecek ve beni azarlayacak.”

“Bir dakika durun lütfen Doktor McIntyre,” diye atıldı Ilse. “Ben... Size... Göstermek istediğim bir şey var.”

Doktor McIntyre şaşkın yüzünü Jimmy defterine eğdi. “Nedir bu? Anlayamadım...”

“Biz de anlamadık, Emily uykusunda çizmiş sanırım.”

“Uykusunda mı?” Doktor McIntyre o kadar şaşırmıştı ki aklına Ilse’nin sözlerini tekrarlamaktan başka söyleyecek bir şey gelmedi.

“Yani öyle *olmalı*. Odada bizden başka kimse yoktu. Büyükanne çizmediyse Emily çizmiş olmalı.”

“Büyükanne çizmiş olamaz. Ayrıca o, bu evi hiç görmedi. Malvern Köprüsü’nün aşağısındaki Scobielerin evi değil mi bu?”

“Evet. Biz de dün gördük ilk kez.”

“Ama Allan orada olamaz. Yaklaşık bir aydır kilitli o ev. Marangozlar ağustos ayında gittiler.”

“Biliyorum,” dedi Emily titreyen sesiyle. “Uykuya dalmadan önce uzun süre Allan’ı düşündüm. Bence, bence bu sadece bir rüya. Yani, daha doğrusu ne olduğunu bilmiyorum ama size göstermemiz *gerektiğini* düşündük.”

“İyi düşünmüşsünüz. Will ve Clara'ya bundan bahsetmeyeceğim. Yanıma Rob Mason'ı alacağım ve gidip evin çevresine bakacağız. Ama *bu* imkânsız. Neyse, eve girebilir miyiz bilmiyorum. Kapısı kilitli ve panjurları da kapalı.”

“Aslında biri, ön kapının üzerindeki panjur kapalı değil.”

“O üst kat koridorunun sonundaki yüklüğün tavan penceresi. Ağustos ayında bir gün boyacılar çalışırken evi gezmiştim. Yüklüğün kapısı yaylı kilitle kapanıyor olmalı. Bu nedenle panjur yapmadılar sanırım o pencereye. Hatırladığım kadarıyla oldukça yüksekte, tavana yakın bir yerdeydi pencere. Neyse ben Rob'a gideyim de ne yapabileceğimize bir bakalım. Orada taş taş üstünde bırakmayacağız, hiç merak etmeyin.”

Emily ve Ilse zar zor birkaç lokma yediler. Neyse ki geldiğinde sadece birkaç öğüt veren Bayan Hollinger yapması gereken işler olduğu için kızları yalnız bıraktı.

“Dün gece gerçekten korkunç bir geceydi ama neyse ki yağmur dindi. Bütün gece gözümü bile kırpmadım. Zavallı Clara da öyle... Ama şimdi biraz sakinleşti, umudunu kaybetmiş gibi görünüyor. Aklını kaçırmamasından korkuyorum. Büyükannesi oğlunun ölüm haberini aldıktan sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı. Clara aramalara son verildiğini duyunca yürek parçalayıcı bir çığlık attı. O tek çığlığın ardından yatağına uzandı, gözlerini tavana dikti ve o andan beri hiç kıpırdamadı. Ama hayat devam ediyor. Hadi bakalım, kızarmış ekmeklerinizi yiyin. Size önerim, rüzgâr biraz olsun yerde biriken suları kurutana kadar bekleyip sonra yola çıkmanız.”

“Ben bir yere gitmiyorum. Şeyi... Öğrenene kadar,” diye fısıldadı Ilse.

Emily başını salladı. Ağzındaki lokma büyümüştü sanki, bir türlü yutamıyordu. Eğer Elizabeth Teyze veya Ruth Teyze, o an kızı görselerdi hemen yatağına gönderir, kesinlikle yataktan çıkmamasını söyler ve doğruyu yaparlardı. Kırılma noktasına çok yaklaşmıştı Emily. Doktor McIntyre evden ayrıldığı andan beri

zaman geçmek bilmiyordu. Kıza bir yıl kadar uzun gelen sürenin ardından birden, mutfak kapısının önünde süt güğümlerini yıka-
yan Bayan Hollinger'ın tiz çığlığını duydular. Bir dakika sonra,
Malvern Köprüsü'nden oraya deli gibi koştuğu için nefes nefese
kalmış olan Doktor McIntyre mutfağa daldı.

"Önce Clara duymalı. Onun hakkı," dedi kesik kesik.

Sonra kapısı mutfağa açılan odaya girip gözden kayboldu.
Doktorun arkasından mutfağa giren Bayan Hollinger bir sandal-
yeye oturmuş bir gülüyor bir ağlıyordu.

"Buldular, onu buldular! Küçük Allan'ı buldular! Yüklükte
yerde yatıyormuş... Scobielerin evinde!"

"O hayatta mı?" diye sordu Emily.

"Evet, ama perişan durumda. Konuşamıyormuş bile. Ama
doktor iyi bir bakımla toparlanacağını söylüyor. En yakındaki eve
götürmüşler... Doktor bana bu kadarını anlattı."

O sırada mutfağın yanındaki odadan bir çığlık sesi geldi ve
saçları darmadağın, yüzünde hiç renk kalmamış ama gözlerinde
büyük sevincin parıltısı olan Clara Bradshaw mutfağı uçarcasına
geçti, dışarı çıktı ve koşmaya başladı. Bayan Hollinger hemen eli-
ne bir ceket alıp onu takip ederken, tekrar mutfağa dönen Doktor
McIntyre boş bir çuval gibi kendini sandalyeye attı.

"Onu durduramam, şu an bir koşuya daha dayanacak durum-
da değilim ama sevinç insanı öldürmez. Eğer yapabilecek gücüm
olsaydı bile onu durdurmak gaddarlık olurdu."

"Küçük Allan iyi mi?" diye sordu Ilse.

"İyi olacak. Bulduğumuzda bitkin haldeydi, bir gün daha
dayanamazdı. Onu doğruca köprüünün yanında yaşayan Dok-
tor Matheson'a götürdük ve onun gözetimine bıraktık. Yarından
önce eve getirilebilecek durumda olacağını sanmıyorum."

"Oraya nasıl girmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Tabii o bir şey anlatacak durumda değildi ama galiba ben
nasıl olduğunu biliyorum. Bodrum penceresinin yarım santim

kadar aralık olduğunu fark ettik. Sanırım Allan evin çevresinde dolaşıyordu ve her oğlan çocuğunun yapacağı gibi hafif aralık pencereyi fark edince içeri girme isteğine engel olamadı. Eve oradan girmiş olmalı. Etrafı dolaşırken yüklüğe geldiğinde sanırım kapıyı arkasından sertçe çekti ve yaylı kilit kapanıp onu orada hapsetti. Pencere çok yüksekte olduğundan ulaşması ya da pencereden yardım istemesi mümkün değildi. Yüklüğün beyaz boyalı duvarı, pencereye ulaşmak için sonuçsuz kalan çabalarının izleriyle dolu. Eminim bağırp yardım istemiştir ama sanırım kimse oraya onun sesini duyacak kadar yaklaşmadı. Biliyorsunuz ev o ıssız, küçük koyda ve etrafında bir çocuğun ilgisini çekebilecek bir yer yok. Sanırım bu nedenle arama ekibi orada fazla zaman harcamamış olmalı. Oğlanın tek başına o kadar uzağa gideceğini düşünmediklerinden nehrin kıyısını da düne kadar aramadılar. Dün de çocuğun yardım isteyecek gücü kalmamıştı.”

“Bulunmasına çok sevindim,” dedi Ilse gözlerine dolan sevinç gözyaşları nedeniyle gözlerini kırptırarak.

O sırada başını oturma odasının aralık kapısından mutfığa uzatan Büyükbaba Bradshaw, “Size on dokuzuncu yüzyılda bir çocuğun kaybolamayacağını söylemiştim,” dedi ve tüyler ürperici bir kahkaha attı.

“Ama o *kaybolmuştu*,” dedi Doktor McIntyre. “Ve eğer bu genç hanım olmasaydı zamanında bulunamayacaktı. Bu gerçekten mucizevi bir durum.”

Ilse, Bay Carpenter’ın sözlerini tekrarlayarak, “Emily, bir medyum,” dedi.

“Medyum mu? Vay canına! Bu ilginç, çok ilginç. Anlamış gibi rol yapmayacağım çünkü böyle şeyler hakkında hiç bilgim yok. Büyükanne olsa ‘kızın üçüncü gözü açık’ derdi gerçi. O da bütün İskoçlar gibi üçüncü göz diye bir şeyin olduğuna yürekten inanıyor.”

“Ah, hayır, ben üçüncü gözümün açık olduğunu düşünmüyorum,” diyerek karşı çıktı Emily. “Sanırım çocuğu rüyamda gör-

düm, sonra uyutgezerler gibi yataktan kalktım. Ama öyle olsa o resmi çizemezdim.”

“O zaman bir şeyler seni araç olarak kullandı,” dedi Doktor McIntyre. “İnsan inanılması mümkün olmayan bir şeye inanma-va zorlandığında büyükannenin üçüncü göz açıklaması mantıklı geliyor.”

“Ben bu konudan bahsetmemeyi tercih ederim,” dedi Emily ürpererek. “Allan’ın bulunmasına çok sevindim ama *lütfen* insanlara benim bu olaydaki katkımdan bahsetmeyin. Bırakın, bir anda Scobielerin evinin aklınıza geldiğini ve oraya bakmak istediğinizi düşünsünler. Ben, ben bölgede hakkımda bu şekilde konuşulmasına dayanamam.”

Kızlar rüzgârlı tepedeki küçük beyaz evden ayrıldıklarında güneş bulutların arasından kendini göstermeye başlamıştı ve ışınları limanda çılginca dans ediyordu. Etraf güçlü bir fırtınanın ardından gelen müthiş bir güzelliğe bürünmüştü ve Batı Yolu kırmızısının tonlarıyla dönemeçleri, tepecikleriyle önlerinde uzanıyordu. Ama Emily diğer yöne döndü.

“Bu rotayı diğer sefere bırakalım,” dedi. “Bugün kendimi hiç kapı kapı dolaşıp dergi aboneliği satmaya çalışabilecek gibi hissetmiyorum. Hadi sevgili dostum, Malvern Köprüsü’ne gidelim ve ilk trene binip Shrewsbury’ye dönelim.”

“Şu rüyan, ürkütücü bir şekilde tuhaftı Emily,” dedi Ilse. “Doğrusunu istersen, senden biraz korkmaya başladım.”

“Ah, lütfen benden korkma,” diye yalvardı Emily. “Bu sadece bir tesadüftü. O çocuğu çok fazla düşündüm ve biliyorsun ev beni çok etkilemişti...”

“Annem hakkındaki gerçeği nasıl ortaya çıkardığını hatırlıyor musun?” diye mırıldandı Ilse. “*Senin* bizlerin sahip olmadığımız bir gücün var.”

“Belki de büyüdükçe bu güçten kurtulabilirim,” dedi Emily ümitsizce. “Umarım öyle olur, böyle bir güce sahip olmak iste-

miyorum. Neler hissettiğimi bilemezsin. Bu bana korkunç bir şey gibi geliyor, tekinsiz bir şekilde birtakım şeyleri ortaya çıkarmak... *İnsan* değilmişim gibi hissediyorum. Doktor McIntyre *bir şeyin* beni araç olarak kullandığını söylediğinde bütün vücudum buz kesti. Ben uykudayken, başka bir bilincin bedenime sahip olduğunu ve bana o resmi çizdirdiğini düşünmek korkunç bir şey.”

“Bu *senin* kaderinde var,” dedi Ilse.

“Ah, bundan bahsetmek ve bunu *düşünmek* istemiyorum. Unutacağım. Sakın bir daha bana bundan bahsetme Ilse.”

15. Bölüm

Suların Sürüklediği Dallar

Shrewsbury

3 Ekim 19--

Güzel bölgemizin bana görev verilen kısmında dolaşıp abonelik satmayı bitirdim. Temsilciler arasında en başarılılarından biri oldum ve yaptığım işten kazandığım komisyon, yıllık kitap ücretimin yarısını karşılamaya yetiyor. Bunu Ruth Teyzeye söylediğimde burnunu çekmedi. Bence bu gerçekten kayda değer bir olay.

Bugün *Zamanın Çakıl Taşları* adlı öyküm *Merton Magazin* tarafından geri gönderildi. Ama öyküye iliştirilen ret notu bu kez daktiloyle yazılmıştı. Daktiloyle yazılmış bir ret notu, herkese gönderilen standart bir ret notu kadar yaralamıyor insanı.

“Öykünüzü ilgiyle okuduk ama şu an yayınlanmaya uygun bulmadığımız üzülerek bildiririz.”

Sanırım “ilgiyle” sözcüğünü kullanarak yüreklendirmeye çalışmış olmalılar. Yoksa acaba sadece darbenin şiddetini azaltmak için kullanmış olabilirler mi o sözcüğü?

Ilse ve bana *Kurukafa ve Baykuş* kulübünde, dokuz kişilik yer olduğu ve üyeliğe uygun kişiler listesinde adımızın bulunduğu bildirildi. Biz de başvurumuzu yaptık. Okulda *Kurukafa ve Baykuş* kulübünün üyesi olmak oldukça saygın bir durum olarak görülüyor.

Bu yıl dersler oldukça ağır ve yoğun ama ben çalışmaktan keyif alıyorum. Derslerimizin çoğuna Bay Hardy giriyor ve bence o, Bay Carpenter'dan sonra en iyi öğretmenlerden biri. Benim *Krala*

Şaplak Atan Kadın adlı kompozisyonumdan çok etkilendi. Okuduğu en iyi kompozisyonlardan biri olduğunu söyledi ve sınıfta üzerinde yorum ve eleştiri yapmak üzere benim kompozisyonumu seçti. Doğal olarak Evelyn Blake bunu bir yerlerden kopya ettiğimi ve daha önce aynısını okuduğundan emin olduğunu söyledi. Evelyn bu yıl saçlarını moda olan Pompadour stilinde tarıyor ve bence ona hiç yakışmıyor. Ama elbette onun en beğendiğim fiziksel özelliğinin, yanımdan ayrılırken gördüğüm sırtı olduğunu itiraf etmem gerek.

Bu arada Martin ailesinin bana oldukça öfkeli olduğunu öğrendim. Sally Martin geçen hafta Anglikan Kilisesi'nde evlendi ve *Times*'ın editörü benden düğün hakkında bir yazı yazmamı istedi. Düğün yazıları yazmaktan nefret etsem de zorunlu olarak düğün törenine gittim. Bazen söylemek *istediğim* ama söylenmemesi gereken öyle çok şey oluyor ki... Sally'nin düğün töreni gayet güzeldi, kendisi de öyle. Ben de bu düğün hakkında oldukça olumlu bir yazı yazdım ve özellikle "gül ve orkidelerden" oluşan gelin buketinden övgüyle söz ettim. Bu, Shrewsbury'de görülen ilk "gül ve orkidelerden" oluşan gelin buketiydi. Yazıyı gayet okunaklı bir biçimde yazıp gönderdim ve *Times*'daki beceriksiz dizgicinin orkideyi "*akide*" olarak yazmasının hiçbir bahanesi olmaz. Ama Martin ailesi, birilerinden alışıldık düğün yazıları yazmaktan sıkıldığımı, tek bir cümle de olsa farklı bir şeyler yazmak istediğimi söylediğimi duyduklarından, aptalca bir şaka yapmak istediğim için özellikle *akide* yazdığım saçmalığına akıllarını takmışlar. Evet, bunu *söyledim* ama farklı bir şeyler yazma isteğimin beni bir gelinin elinde akide taşıdığını yazmaya yönlendireceğini düşünmek çok saçma! Yine de Martinler böyle düşünüyorlar ve Stella Martin beni yardım dernekleri için elişleri yapılan partiye davet etmedi. Ruth Teyze buna hiç şaşırmadığını söyledi ve Elizabeth Teyze bu kadar dikkatsiz olmamam gerektiğini belirtti. Ben dikkatsizim, öyle mi? Tanrım bana sabır ver!

5 Ekim 19--

Bayan Will Bradshaw bugün beni ziyarete geldi.

Neyse ki o geldiğinde Ruth Teyze evde değildi. Neyse ki diyorum çünkü onun o gece yaşanan olayı ve küçük Allan'ın bulunmasındaki rolümü bilmesini istemiyorum. Ruth Teyzenin deyişiyle bu "sinsilik" olabilir ama işin aslı, Ruth Teyzenin burnunu çekerek olay hakkında sorular sormasına, olayı eşelemesine dayanamayacak olmam.

Bayan Bradshaw bana teşekkür etmeye gelmiş. Bu beni utandırdı. Bu teşekkür karşısında başka ne hissedebilirdim ki zaten? Bu konuyu düşünmek ve üzerinde konuşmak istemiyorum. Bayan Bradshaw, küçük Allan'ın gayet iyi olduğunu, bir haftaya kalmadan ayağa kalkabileceğini söyledi. Son derece içten görünen zavallı kadının rengi hâlâ çok solgundu.

"Siz olmasaydınız ölebilirdi Bayan Starr... Ve o ölseydi, ben de ölürdüm. Yaşamaya devam edemezdim, biliyorum. O günlerde yaşadıklarımı hiç unutmayacağım. Kendimi gelmek ve size olan minnetimi birkaç sözcükle de olsa kendim bildirmek zorunda hissettim. O sabah döndüğümde siz gitmiştiniz. Size karşı misafirperverce davranmadığımı düşündüm..."

Sözlerini bitiremeden gözyaşlarına boğuldu ve ben de kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. Uzun süre hıçkırık seslerinden başka bir ses duyulmadı. Allan bulunduğu için çok mutluyum ve şükrediyorum ama nasıl bulunduğunu düşünmek hiç hoşuma gitmiyor.

Yeni Ay

7 Ekim 19--

Bu akşamüstü aile mezarlığında dolaştım. Kimsenin bunun hoş bir gezinti olduğunu düşüneceğini sanmıyorum ama ben her zaman, güzel güz akşamlarının insanda uyandırdığı hüznün duygusu eşliğinde aile mezarlığının batısındaki bayırda dolaşmayı

sevmişimdir. Mezar taşlarının üzerinde yazan isimleri okumak, orada gömülü olanların kaç yaşında öldüklerini hesaplamak ve orada gömülü olarak yatan sevgiyi, nefreti, ümit ve korkuları düşünmek çok hoşuma gidiyor. Bu, bana üzücü değil güzel geliyor. Özellikle bunu yaparken etrafımda sürülmüş tarlaların, ağaçlıkların, eğreltiorlarının ve çok sevdiğim –yaşım büyüdükçe daha da çok sevdiğimi hissettiğim– bildik şeylerin olması daha da hoşuma gidiyor. Her hafta sonu Yeni Ay’a döndüğümde bu şeyler bana daha da güzel, daha da bir parçamış gibi geliyor. Ben insanlar dışındaki canlı, cansız varlıkları da insanları sevdiğim kadar çok seviyorum. Sanırım Elizabeth Teyze de bu konuda benim gibi. Yeni Ay’da değişiklik yapılmasını onaylamaması da bu yüzden. Gün geçtikçe onu daha iyi anladığımı hissediyorum. Artık onun beni sevdiğini düşünüyorum. Önceleri onun için sadece bir görevdim ama artık çok daha fazlasıyım bence.

Alacakaranlık çökene, güneş evrene belli belirsiz altın tozları gibi ışınlar yaymaya başlayana dek mezarlıkta gezindim. Sonra Teddy geldi ve birlikte yukarıya, Yarının Yoluna doğru yürüdük. Aslında yol kenarındaki ağaçlar çoktan bizim boyumuzu geçtiğinden Yarının Yolu artık Bugünün Yolu oldu ama biz kısmen alışkanlıktan, kısmen de o yolda kendi yarınlarımızdan, yarınlarımızda neler yapmayı hayal ettiğimizden konuştuğumuzdan hâlâ aynı ismi kullanıyoruz o yol için. Neden bilmem ama yarınlarım ve yarınlarda gerçekleşmesini hayal ettiğim tutkularım hakkında konuşabildiğim tek kişi Teddy. Başka kimse yok. Perry benim edebi hırslarımı küçümsüyor. Ne zaman kitap yazmak hakkında bir şey söylesem bana, “Ne işe yarayacak ki bu?” diyor. Eğer bir insan bunun ne işe yarayacağını kendi göremiyorsa ona bunu anlatmaya çalışmanın hiç faydası olmaz. Bir akşam bana öfkeyle, “*Senin yarınlarını dinlemekten nefret ediyorum çünkü onlar, benim yarınlarım olamayacaklar,*” dediğinden beri Dean’le de bu konuda konuşamıyorum. Sanırım Dean, benim büyümemden hoşlanmıyor. Sanırım hiçbir şeyi, özellikle dostluğu başka biriyle –veya dünyayla– paylaşmaktan hoşlanmayan Priest kıskançlığı var onda. Kendimi yapayalnız bırakılmış hissediyorum. Son

zamanlarda Dean, benim edebi tutkularımla artık ilgilenmiyor gibi geliyor bana. Hatta –bana öyle geliyor– tutkularıma alaycı yaklaştığını hissediyorum. Söz gelimi, Bay Carpenter, *Krala Şap-lak Atan Kadın* adlı kompozisyonumu çok beğendi ama Dean okuduğunda gülümsedi ve “Bir okul kompozisyonu olarak gayet iyi ama...” dedi ve yine güldü. Üstelik gülüşü hoşuma gidecek tarzda bir gülüş değildi. Elizabeth Teyzenin “gülüşünde çok fazla Priestlik var” diyeceği türden bir gülüştü. Buna çok üzüldüm ve hâlâ üzüldüyorum. Bu gülüş sanki, “Hoş şeyler yazabiliyorsun tat-lım, ayrıca ifade yeteneğin de var ama bu yeteneğin büyük işler başarmaya yeteceğini söylersem dürüst davranmamış olurum,” der gibiydi. Eğer bu doğruysa –ki Dean çok zeki ve bilgili biri olduğundan büyük olasılıkla doğru– o zaman ben asla dünya ça-pında ses getirecek bir başarıya ulaşamayacağım. Ama hayır, ben sadece “hoş şeyler” yazan biri *olmayacağım!*

Teddy’yle durum çok farklı.

Bu akşam Teddy çok sevinçliydi –haberleri duyunca ben de onun kadar mutlu oldum. Eylül ayında Charlottetown’da düzenlenen resim sergisinde iki resmi sergilenmişti ve Montrela’dan Bay Lewes resimlerinin her birine elli dolar vermeyi teklif etmiş. Bu para, onun kış döneminde Shresbury’deki eğitim masraflarının çoğunu karşılayacak ve Bayan Kent’in işini kolaylaştıracak. Gerçi Bayan Kent, Teddy ona haberi verdiğinde *mutlu* olmamış. “Artık maddi olarak da benden bağımsızsın demek,” demiş ve ağlamaya başlamış. Bu tepkisi Teddy’yi çok üzmüş çünkü o böyle bir şeyi aklından bile geçirmemiş. Zavallı Bayan Kent kendini çok yalnız hissediyor olmalı. İnsanlarla arasında görünmeyen bir engel var sanki. Solucanotu Arazisi’ne gitmeyeli uzun zaman oldu. En son yazın, Bayan Kent’in hasta olduğunu duyan Laura Teyzeyle birlikte gitmiştim oraya. Bayan Kent ziyaretimiz süresince Laura Teyzeyle konuşmuş ama benimle hiç konuşmamış, ara ara gözle-rinde için için yanan, tuhaf bakışlarla bana bakmıştı.

Sadece oradan ayrılırken, “Boyun oldukça uzamış. Yakında bir kadın olacaksın ve başka bir kadının oğlunu çalacaksın,” demişti.

Eve yürürken Laura Teyze, Bayan Kent'in her zaman tuhaf bir kadın olduğunu ama gün geçtikçe daha da tuhaflaştığını söylemişti.

"İnsanlar zihinsel sorunları olduğunu söylüyorlar," demişti.

"Ben onun sorununun zihinsel olduğunu sanmıyorum. Bence onun ruhunda sorun var," diye cevap vermiştim ona.

"Emily, tatlım, neler söylüyorsun? Hiç böyle şeyler söylenir mi?"

Neden söylenmemesi gerektiğini hiç anlamıyorum. Eğer beden ve zihin hastalanabiliyorsa neden ruh da hastalanmasın? Zaman zaman, Bayan Kent'in ruhunun korkunç bir biçimde yara aldığından ve bu yaranın asla iyileşmediğinden, ruhunu gözlerimle görebiliyormuş gibi emin oluyorum. Keşke benden nefret etmeseydi. Teddy'nin annesinin benden nefret ettiğini bilmek beni çok üzüyor. Neden olduğunu bilmiyorum ama üzülüyorum. Dean de en az Teddy kadar sevdiğim biri ama bütün Priestlerin benden nefret ettiklerini bilsem bu umurumda olmazdı.

19 Ekim 19--

Ilse ve başvuruda bulunan diğer yedi kişi *Kurukafa ve Baykuş* kulübüne kabul edildi ama ben edilmedim. Bu haberi pazartesi günü aldık.

Tabii kabul edilmeyişimin nedeninin Evelyn Blake olduğunu biliyorum. Başka kimse olamaz. Ilse kabul edilmediğimi duyunca çok öfkелendi. Kabul edildiğini bildiren belgeyi paramparça etti ve *Kurukafa ve Baykuşun* sekreterine gidip sert bir dille kulübe üye olmayı reddettiğini bildirdi.

Bugün kızlar tuvaletinde Evelyn Blake'le karşılaştım ve beni ikna etmek için büyük çaba harcayıp dil dökerek Ilse ve benim için kabul oyu kullandığını söyledi.

Elizabeth Teyze tavrımla, "Kullanmadığını söyleyen oldu mu?" diye sordum.

"Evet, ilse söyledi," dedi hırçınca. "Hem de son derece küstah bir biçimde söyledi. Senin kabul edilmemenin nedeninin kim olduğunu düşündüğümü bilmek ister misin?"

Evelyn'in gözlerinin içine bakarak, "Hayır, gerek yok. Ben kim olduğunu biliyorum," dedim ve arkamı dönüp oradan uzaklaştım.

Kabul edilmeyişime *Kurukafa ve Baykuşların* çoğu çok öfkelendi, özellikle *Kurukafalar*. Bir-iki *Baykuşun* bunun Murray gururuna indirilen güzel bir darbe olduğunu söylediklerini duydum. Ve elbette, kabul edilen kişilerin arasında yer almayanların bazıları kötücül bir sevinç yaşadı, bazıları da rahatsız edici biçimde sempati gösterilerinde bulundu.

Ruth Teyze kabul edilmediğimi bugün öğrendi ve elbette *neden* kabul edilmediğimi öğrenmek istedi.

Yeni Ay

5 Kasım 19--

Bugün öğleden sonrayı, Laura Teyzeyle birimiz öğretmen birimiz öğrenci olarak, Yeni Ay geleneklerine göre turşuların cam kavanozlara nasıl yerleştirildiği konusunda çalışarak geçirdik. Tüm yeni yapılmış turşuları büyük kavanozlara koymayı bitirdiğimizde ne yaptığımıza bakmaya gelen Elizabeth Teyze, benim yaptıklarımı Laura Teyzenin yaptıklarından ayırt edemediğini itiraf etti.

Akşam çok keyifli geçti. Kendi başıma bahçede güzel saatler geçirdim. Güzel bir kasım akşamının tüyler ürpertici güzelliğiyle doluydu bahçe. Gün batımında biraz kar atıştırdı ama sadece evreni beyazlığıyla aydınlatıp havayı berrak ve iç ürpertici hale getirecek kadar, sonra kesildi. İki hafta önce güz boyunca görülmeye değer bir güzellikleri olan yıldız çiçeklerim de dahil tüm çiçekler donup siyaha döndüler ama çiçek yataklarının çevresinde hâlâ beyaz kümeler halinde yükselen alisyumlar var. Onları zevkle izlerken ağaç tepelerinin üzerinde büyük, yer yer bulut kümeleriyle

gölgelenmiş, yer yer kırmızımsı renk almış dolunay yükselmeye başladı. Zaman ilerledikçe üzerlerinde az sayıda ağaç bulunan bahçedeki beyaza dönmüş tepelerin ardında sarı-kırmızı karışımı bir ışık topuna dönüştü. Kısa süreli de olsa yağın kar, güz sonlarında çoraklaşmış, cansız arazinin derin hüznünü örtüp asırlık Yeni Ay çayırlarını, ay ışığının altında bir harikalar diyarına dönüştürdü. Eski evin çatısı, gece karanlığında göz alan beyaz, kardan bir örtüyle kaplı şimdi. İçeride yanan ışıkları yansıtan pencereleri birer mücevher gibi parlıyor. Ev tıpkı Yeni Yıl kartpostallarındaki evler gibi görünüyor, mutfağın üzerindeki dumanı tüten mavimsi gri bir baca da resmi tamamlıyor. Burnuma patikada, Kuzen Jimmy'nin sararan yaprakları yakmak için hazırladığı ateşin hoş kokusu dolarken, karanlıkta tuhaf bir şekilde parlayan gözleri ve bir görünüp bir kaybolmalarıyla kedilerim de zaman ve mekâna son derece uyumlu görünüyorlar. Benim kedi karanlığı olarak adlandırdığım alacakaranlık, kedilerin kendilerini gerçek anlamda ortaya çıkardıkları saat aslında. Sırnaşık Sal ince bedeni, parlayan tüyleriyle, gümüşü bir kedi hayaleti gibi görünüyor. Nergis koyu gri, insanlardan hoşlanmayan vahşi bir kaplan gibi. O, kimseleri beğenmemesi ve asla fazla konuşmamasıyla, tam olarak kedi tanımlamasına uyan bir kedi. Ayaklarımın arasında koşuşturarak, birbirleriyle oynayarak, sırt üstü yuvarlanarak gecenin ve içinde bulunduğumuz büyülü ortamın parçası gibi göründüklerinden varlıkları beni hiç rahatsız etmiyor. Büyük bir zevkle patikalarda aşağı yukarı yürüyorum, güneş saatinin ve yazlık evin etrafında dolaşıyorum. Böyle havalar, her zaman kendimi sarhoş gibi hissetmeme neden oluyor.

Bu keyifli ruh hali içinde *Baykuş* olmaya uygun bulunmamamın umurumda bile olmadığını düşündüm ve bir kahkaha attım. *Baykuş* olmak nedir ki? Ben kendimi gökyüzünde güneşe doğru kanat çırpın bir kartal gibi hissediyorum. Dünya, görüp öğrenmem için gözlerimin önünde uzanıyor ve bu, bana büyük bir mutluluk veriyor. Gelecek benim –ve geçmiş de benim. Kendimi asırlardır burada yaşamış, eski evde yaşanmış tüm yaşamları, sevgileri, nefretleri paylaşmış gibi hissediyorum. Sanki hep –her

zaman— sonsuza dek yaşayacakmışım gibi geliyor bana ve ölümsüzlüğe inanıyorum. Sadece inanmıyorum —ölümsüzlüğü *hissediyorum* da.

Dean ben böyle duygular içindeyken yanıma geldi. Benimle konuşana kadar orada olduğunu fark etmedim.

“Gülümsüyorsun,” dedi. “Kendi kendine gülümseyen kadınları çok severim. O kadınların o an masum ve hoş düşüncelere dalmış olduklarını düşünürüm. Günün güzel geçti mi sevgili bayan?”

“Hem de çok... Ama gece daha da büyük bir hediye oldu. Bu gece kendimi çok mutlu hissediyorum Dean, sadece hayatta olmak bile beni çok mutlu ediyor. Sanki yıldızların arasında yolculuk yapmış gibiyim. Keşke bu ruh halim hep devam etse. Bu gece kendimden, geleceğimden çok eminim. *Hiçbir şeyden* korkmuyorum. Hayatın başarı sahnesinde onur konuğu olmayabilirim belki ama en azından oradakilerin arasında olacağım.”

“Sana doğru yürürken, geleceğe bakan bir falcı gibi görünüyordun,” dedi Dean. “Orada, ay ışığında bembeyaz ve zevkten kendinden geçmiş gibi duruyordun. Cildin bir zerrin yaprağı gibi ışıldıyor. Şu an bembeyaz bir gülü bile saçına takmaya cüret edebilirsin —ki buna pek az kadın cüret edebilir. Çok güzel değilsin, biliyorsun Yıldız ama yüzün, bakanların güzel şeyler düşünmelerine neden oluyor ve bu salt güzellikten çok daha nadir görülen bir özellik.”

Dean’in iltifatları çok hoşuma gidiyor. Kullandığı sözcükler, diğer insanların kullandıklarından çok farklı. Ayrıca bir kadın olarak tanımlanmak da hoşuma gidiyor.

“Beni kendini beğenmiş birine dönüştüreceksin,” dedim.

“Sende bu mizah duygusu varken asla kendini beğenmiş biri olmazsın,” dedi Dean. “Mizah duygusuna sahip bir kadın asla kendini beğenmiş olmaz. Dünyanın en kötü yürekli perisi bile vaftiz edilmiş hiçbir Hristiyan’a böyle iki dezavantajı birden yüklemes.”

“Sence mizah duygusu bir dezavantaj mı?” diye sordum.

“Elbette öyle. Mizah duygusuna sahip bir kadın, kendisiyle ilgili acımasız gerçekleri görmezden gelemmez. Kendisinin anlaşılmamış olduğunu düşünmez, kendine acıma yanılsamalarına düşmez. Kendisinden farklı olanları, gönül rahatlığıyla suçlayıp küçümseyemez. Hayır Emily, mizah duygusuna sahip olmak hiç de özenilecek bir şey değil.”

Daha önce hiç bu açıdan düşünmemiştim. Taş banka oturduk ve bu konuyu uzun uzun tartıştık. Dean bu kış yurt dışına gitmiyor. Buna çok sevindim –onu çok özlerdim gitseydi. Dean’le en az iki haftada bir sohbet etmesem yaşam canlılığını ve anlamını yitiriyormuş gibi geliyor bana. Konuşmalarımız çok *renkli* ve bazen Dean düşünceli bir sessizliğe gömülüyor. Bu gecenin bir kısmında da sessizliğe gömüldü. Asırlık bahçenin sessizliğinde, karanlığında yan yana sessizce oturup birbirimizin düşüncelerini *dinledik*. Sessiz kaldığımız sürecin bir kısmında bana eski uygarlıkları ve Doğu’nun gösterişli çarşılarını anlattı. Bir kısmında ise bana kendim, çalışmalarım ve neler yaptığım hakkında sorular sordu. Zaman zaman bana kendim hakkında konuşma şansı veren erkeklerden çok hoşlanıyorum.

“Son zamanlarda ne okuyorsun?” diye sordu.

“Bugün öğleden sonra turşuları kavanozlara yerleştirmeyi bitirdikten sonra Bayan Browning’in birkaç şiirini okudum. Bu yıl İngilizce dersinde onu işleyeceğiz. En sevdiğim şiiri *Kahverengi Tespihin Şiiri* –ve *Onora*’yı Bayan Browning’in sevdiğinden çok daha fazla seviyorum.”

“Buna hiç şaşırmadım,” dedi Dean. “Çünkü sen duygu yüklü bir varlıksın. Cenneti aşkla takas edebilirsin sen, tıpkı Onora’nın yaptığı gibi.”

“Ben asla âşık olmayacağım, aşk esarettir,” dedim ve sözlerim bittiği an, söylediğime pişman oldum çünkü bu sözleri sadece zekice bir şey söylemek için söylemiştim. Aslında aşkın esaret olduğuna inanmıyorum, en azından Murrayler için değil. Ama Dean sözlerimi ciddiye aldı.

"Ama insan, böyle bir dünyada *bir şeylerin* esiri olmak zorunda," dedi. "Kimse özgür değildir. Bu durumda belki de aşk en iyi efendidir... Nefretten, korkudan, zorunluluktan, hırstan veya gururdan daha iyi bir efendidir aşk. Aşk demişken, öykülerinde geçen aşk diyalogları konusunda ilerleme gösterdin mi?"

"Unuttun mu? Şimdilik öykü yazmam yasak. Yazabildiğim zaman... Uzun zaman önce aşkı sanatsal olarak ifade etmeyi öğreteceğine dair bana söz vermiştin."

Bu sözleri şaka yapar gibi bir tavırla söylemiştim ama Dean birden fazlasıyla heveslendi.

Bana doğru eğilerek, "Öğrenmeye hazır mısın?" diye sordu.

Bir an için çılgınca da olsa beni öpeceğini düşündüm. Geriye doğru çekildim, yüzüm kıpkırmızı oldu ve o an aklıma Teddy geldi. Ne diyeceğimi bilemediğimden Nergis'i kucağıma aldım, yüzümü onun yumuşacık tüylerine gömdüm ve mırıltılarını dinledim. Neyse ki tam o an Elizabeth Teyze kapıya çıktı ve bana yağmur çizmelerimi giyip giymediğimi sordu. Giymemişim – bu nedenle eve girdim – ve Dean de evine döndü. Odamın penceresinden, onun patikada aksayarak yürümesini izledim. Öyle yalnız görünüyordu ki içimin acıdığını hissettim. Dean'le beraberken çok iyi zaman geçiriyorum. Zaman öyle güzel geçiyor ki bazen hayatın başka bir yönü olduğunu unutuyorum. Ben sadece bu yönün bir kısmını doldurabiliyorum onun için ve gerisi boş kalıyor.

14 Kasım 19--

Blair Waterlı Ilse ve Yeni Aylı Emily'nin başkahramanları olduğu yeni bir skandal patlak verdi. Bu konuda Ruth Teyzeyle öyle sevimsiz bir konuşma yaptık ki bu konuşmayı kâğıda döküp öfkemi boşaltmam gerekiyor. Bir bardak suda fırtına kopardı resmen! Artık Ilse'nin ve benim gerçekten şanssız olduğumuzu düşünmeye başladım.

Geçen perşembe akşamı Ilse ile beraber İngiliz edebiyatı çalışıyorduk. Gerçekten çok verimli bir akşam oldu ve dokuz gibi Ilse'nin kaldığı pansiyondan ayrılıp eve doğru yola çıktım. Ilse beni geçirmek için kapıya geldi. Sakin, yumuşak, yıldızlı bir geceydi. Ilse'nin kalmaya başladığı yeni pansiyon, Cardigan Caddesi'nin alt ucundaki son bina ve binanın ilerisinde devam eden yol, derenin üzerindeki köprüden geçerek parka uzanıyor. Kapıda bir an durup yıldızların ışığında loş ve çok çekici görünen parka baktık.

“Hadi sen eve dönmeden biraz yürüyelim,” diye önerdi Ilse.

Kabul ettim. Tabii kabul etmemem gerekiyordu. Tüberküloza eğilimli her doğru düşünebilen kişi gibi doğruca eve gidip yatağıma girmeliydim. Ama güz döneminde içmem gereken balık yağı kürünü –böö!– henüz bitirmiştim ve bir kereliğine gece havasına meydan okuyabileceğimi düşündüm. Böylece parka yürüyüş yapmaya gittik. Çok keyifliydi. Limanın ötesinden, uzaklardaki tepelerden gelen kasım rüzgârının çılgınca müziğini dinlerken, ağaçların koruması altındaki parkta sakin ve rüzgârsız bir hava hüküm sürüyordu. Yoldan ayrılıp, tepedeki her zaman yeşil kalan bitkilerin baharatlı kokusunu takip ederek bir yan patikaya saptık. Köknarlar ve çamlar her zaman sizi dostça karşılarlar ama akça ağaçlar ve kavaklar gibi sizinle sırlarını paylaşmazlar, yıllardır sakladıkları gizemleri açığa vurmazlar. Bu nedenle diğer ağaçların arasında en gizem dolu ve çekici olanlar onlardır.

Tepeye çıkan patikada yürürken bize karanlıkta yankılanan güzel sesler, tanımlanması zor gece kokuları –reçine ve buz tutmuş eğreltiotu kokuları– eşlik ediyordu. Huzur verici derin sessizliğin tam kalbindeydik. Gece, bir annenin yavrusuna sarılması gibi kollarını bize sarmış, bizi birbirimize yaklaştırmıştı. O patikada yürürken birbirimize pek çok sırrımızı anlattık. Ama elbette ertesi gün, Ilse güvenilir bir dost olmasına ve öfke nöbeti geçirirken bile sırlarımı açık etmemesine karşın ona anlattıklarımın pişmanlık duyduğum. Pişmanlığımın nedeni, Murray geleneklerine göre, en yakın dostuma bile ruhumun en gizli yanlarını göstermem gerektiği idi. Ama o büyüleyici karanlık ve reçine kokusu,

insana böyle şeyler yaptırabiliyor. Yürüyüşümüz oldukça keyifli geçti... İlse çok eğlenceli bir arkadaş. Onunla birlikteyken tek bir sıkıcı anım olmuyor. Bu güzel yürüyüşün ardından parktan birbirimizi her zamankinden daha çok severek ve paylaştığımız güzel anılara bir yenisini eklemiş olarak çıktık. Köprüye geldiğimizde, Batı Yolu tarafından gelmekte olan Perry ve Teddy'yle karşılaştık. Onlar da yürüyüş yapmak için dışarı çıkmışlardı. Neyse ki İlse ve Perry'nin küs olmadığı ender günlerden birindeydik ve köprüden hep birlikte sohbet ederek geçtik. Sonra ayrıldık, onlar kendi yollarına biz kendi yolumuza gittik. Saat onda yatağımdaydım ve uyumuştum.

Ama köprüden geçerken biri bizi görmüş. Ertesi gün bütün okul, daha ertesi günse kasaba, İlse'nin ve benim, gece saat on ikide Teddy Kent ve Perry Miller'la parkta yürüyüş yaptığımız haberiyle çalkalanıyordu. Tabii bu haber Ruth Teyzenin kulağına da geldi ve bu gece hesap sormak için beni yanına çağırdı. Ona o gece yaşananları anlattım ama doğal olarak bana inanmadı.

"Perşembe akşamı saat ona çeyrek kala eve geldiğimi biliyosun Ruth Teyze," dedim öfkeyle.

"Saat konusunu abartmış olabilirler," diye itiraf etti Ruth Teyze. "Ama bu söylentinin başlamasını sağlayan *bir şeyler* olmalı. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz. Ah Emily, annenin ayak izlerini takip ediyorsun."

"Bence annemi bu işe karıştırmamalıyız, o çoktan öldü," dedim. "Asıl konu bana inanıyor musun, inanmıyor musun Ruth Teyze?"

"Söylendiği kadar kötü bir durum olduğunu düşünmüyorum," dedi Ruth Teyze gönülsüzce. "Ama yine hakkında konuşulmasına yol açtın. Tabii İlse Burnley ve toplumdan dışlanmış Perry Miller'la görüştüğün sürece bunun olmasına şaşmamak gerek. Geçen cuma Andrew sana parkta yürüyüş yapmayı önerdi ve onu reddettin, hiç inkâr etme, kulaklarımla duydum. Oysaki onunla yürüyüş yapman son derece uygun bir hareket olurdu."

“Sorun da bu,” dedim. “Son derece uygun hareketler hiç eğlenceli olmuyor.”

“Küstahlık etmek, zekâ göstergesi değildir küçük hanım,” dedi Ruth Teyze.

Küstahlık etmek istememiştim aslında ama Andrew’un sürekli karşıma çıkarılması beni rahatsız ediyor. Sanırım Andrew benim için büyük bir sorun olacak. Dean bu durumu çok komik buluyor, o da benim gibi teyzemin davranışlarının altında yatan nedenin farkında. Sürekli benim kızıl saçlı genç adamımla ilgili –k. s. g. a. şeklinde kısaltarak– şakalar yapıyor.

“Bir şiir dizesi olabilir belki,” demişti Dean bir keresinde.

“Ama asla bir şiir olamaz,” demiştim ben de ona.

Zavallı, iyi kalpli Andrew ancak monoton bir düz yazı olabilir. Yine de bütün Murrayler onu sürekli başıma kakmasalar ondan hoşlanabilirdim. Murrayler biriyle kaçacak yaşa gelmeden önce güvenilir biriyle nişanlanmamı istiyorlar ve Andrew’dan daha güvenilir biri olabilir mi?

Gerçekten Dean’in dediği gibi kimse özgür değil. Sadece zaman zaman, kısa süreliğine özgür olduğunu hissedebiliyor insan. Ancak şimşek geldiğinde, saman yığınının üzerinde geçirdiğim gecede olduğu gibi nadir anlarda, ruhum daracık alanından kurtulup sonsuzluğa süzulebiliyor. Geri kalan zamanlarda bir şeylerin –geleneklerin, görgü kurallarının, tutkuların – *akrabalık bağlarının* kölesiyim. Ve zaman zaman, bu gece olduğu gibi, en zorlu köleliğin akrabalık bağları nedeniyle yaşandığını düşünüyorum.

Yeni Ay

3 Aralık 19--

Sevgili odamda, Elizabeth Teyzenin cömertliği sayesinde şöminede yanan ateşin karşısındayım. Yanan odunların çıkardığı çirtirtiları dinlemeyi ve dans edermiş gibi görünen alevleri izlemeyi

hep sevmişimdir ama böyle fırtınalı gecelerde en az on kat daha fazla seviyorum. Karanlık iyice çökene kadar penceremde oturup dışarıyı izledim. Karanlıkla iyice koyulaşan ağaçların dallarından, yumuşakça kayar gibi dökülen kar tanelerinin büyüleyici bir görüntüsü var. Bu görüntüyü izlerken bir yandan da Jimmy defterime betimlemesini yaptım. Sonrasında çıkan fırtına, odamı, Kibirli John'un arazisindeki ladinlerin arasından kopup gelen karın umutsuzca iniltileriyle doldurdu. Bu, dünyada duyduğum en güzel seslerden biri. Bazı sesler *gözle görülebilen* şeylerden çok daha güzel. Mesela, ateşin önündeki kilimin üzerinde kıvrılmış yatan Nergis'in mırılamaları, yanan odunların çıkardığı çıtırtılar, lambri kaplı duvarların arkasında parti yapan farelerin tırnaklarının çıkardığı ses... Odamda böyle yalnız olmayı çok seviyorum. Farelerin bile iyi vakit geçirdiğini düşünmek hoşuma gidiyor ve sahip olduğum ufak tefek eşyalar bana büyük zevk veriyor. Onlar bana başka kimseye ifade edemeyecekleri bir anlam ifade ediyorlar. Ruth Teyzenin evindeki odamda, kendimi hiç yuvamdaymış gibi hissetmedim ama buraya geldiğimde, kendi krallığıma adım atmış gibi oluyorum. Burada kitap okumayı, hayal kurmayı, pencerenin önüne oturup hayallerimi dizelere dönüştürmeyi çok seviyorum.

Bu gece babamın kitaplarından birini okudum. Onun kitaplarını okurken, babamın yanımda olduğunu, omuzumun üzerinden baksam onu görebileceğimi hissediyorum. Sayfa boşluklarına almış olduğu notlar, bana yolladığı mesajlar gibi geliyor. Bu akşam okuduğum kitap gerek konusu gerek ifade tarzıyla, uyandırdığı merakla olağanüstü başarılıydı. Okurken kendimi mütevazı ve önemsiz hissettim –ki böyle hissetmem iyi bir şey. Kendi kendime, 'Seni zavallı yaratık, yoksa *sen* yazabildiğini mi sanıyorsun? Eğer öyleyse bile şimdi sonsuza dek bu yanılsamadan kurtulup değersizliğinin farkına varmış olmalısın,' dedim. Ama bu sağlıklı bir ruh hali değil. Bir an önce bundan kurtulmalı, daha iyisini yapmayı başarana kadar betimlemeler ve şiirler yazmalıyım. Tam bir buçuk yıl sonra Elizabeth Teyzeye söz verdiğim süre sona erecek ve yine öykü yazmaya başlayacağım. Bu arada biraz daha

sabır! Aslında bazen “sabır ve azim” demekten yorulduğumu hissediyorum. Bu değerli erdemlerin sonucunu bir an önce göremek yoruyor beni. Bazen bütün duvarları yıkmak ve dilediğimce sabırsız olmak istiyorum. Ama bu gece, böyle hissettiğim gecelerden biri değil. Bu gece, kendimi ateşin önündeki kilime uzanmış bir kedi kadar mutlu hissediyorum. Eğer mırlamayı bilsem, mırlayacağım gecelerden biri bu.

9 Aralık 19--

Bu bir Andrew gecesi. Her zamanki gibi özenle tıraş olmuş bir şekilde geldi. Tabii kendine özen gösteren erkeklerden hoşlanıyorum ama Andrew bu konuyu biraz abartıyor. Her zaman sanki yeni kolalanmış ve ütülenmiş gibi ve hareket eder ya da kahkaha atarsa buruşmaktan korkuyormuş gibi görünüyor. Durup bir düşününce Andrew’un hiç yürekten kahkaha attığını görmediğimi fark ettim. Küçük bir çocukken de hiç korsancılık oynayıp hazine avına çıkmadığından *adım gibi eminim*. Yine de temiz, akli başında, iyi kalpli biri olduğunu inkâr edemem. Tırnakları her zaman gayet bakımlı ve banka müdürü ondan çok ümitliymiş. Ayrıca kedileri de seviyor –tabii yanına fazla yaklaşmadıkları sürece! Ah, ben kesinlikle böyle bir kuzeni hak etmiyorum!

5 Ocak 19--

Noel tatili sona erdi. Beyazlara bürünmüş Yeni Ay’da iki muhteşem hafta geçirdim. Noel’den bir gün önce tam *beş kabul* mektubu aldım. Üçü, çalışmalar karşılığında nakit ödeme yapmayan, abonelik veren dergilerdendi. Ama diğer iki zarfa çekler eklenmişti, bir şiir için iki dolar ve *Zamanın Çakıl Taşları* adlı öyküm için on dolarlık birer çek. En sonunda bir öyküm kabul edildi. Elizabeth Teyze çeklere bakıp, “Gerçekten o saçma yazıların için bankanın sana para ödeyeceğine inanıyor musun?” diye sordu.

Kuzen Jimmy çekleri Shrewsbury’ye götürüp nakte çevirdikten sonra bile yazılarım karşılığında bana para ödendiğine inanmakta güçlük çekti.

Tabii kazandığım para, Shrewsbury'deki harcamalarım için kullanılacak. Ama ben, bu parayı harcamakta özgür olsam da nelerle harcayacağım konusunda uzun uzun hayaller kurup keyifli saatler geçirdim.

Perry, Queen's öğrencileriyle şubat ayındaki münazara yarışmasında karşılaşacak okul münazara ekibine seçildi. Perry adına çok sevindim çünkü bu ekibe seçilmek büyük bir onur. Münazara yarışması yılda bir kez yapılıyor ve son üç yıldır kazanan hep Queen's Academy öğrencileri. Ilse, Perry'nin diksiyonunu düzeltmek için onunla çalışmalar yapıyor ve gerçekten çok zorlu bir süreçten geçiyor. Özellikle "şemşiye" yerine doğrusunu, yani "şemsiye" demesi gerektiğini öğretmek epey uzun bir zamanını aldı. Yaptığı bu yardım, aslında Perry'den hiç hoşlanmayan Ilse'nin ne kadar iyi kalpli olduğunu gösteriyor. Umarım bu yıl münazara yarışmasını Shrewsbury kazanır.

Bu dönem, İngilizce dersinde *Kralın İdilleri*'ni okuyoruz. Beğendiğim yanları da var elbette ama Tennyson'ın *Arthur*'undan hiç hoşlanmıyorum. Eğer *Guinevere* olsaydım, kesin onun suratına tokadı patlatırdım ama en az onun kadar nefret verici *Lancelot*'la ona ihanet etmezdim. Geraint'e gelince, eğer Enid olsaydım onun ağzının payını verirdim. Bu "sabırlı Griseldalar" her tür cezayı hak ediyor bence. Bayan Enid, eğer Yeni Ay'da doğup büyümüş olsaydınız kocanızın dizginlerini kısa tutmayı bilirdiniz ve eminim böyle yaptığınız için o sizi daha çok severdi.

Bu gece bir kitap okudum. Sonu mutsuz biten bir kitaptı. Ona mutlu bir son yazabilmek için saatler harcadım. Benim kitaplarım hep mutlu sonla bitecek. "Gerçek hayata uygun olup" olmamaları umurumda bile değil. Oldukları şekilleriyle gerçek hayat olacaklar ve benim gerçek hayat olarak nitelendirilen kurgulardan daha iyi olacaklar.

Kitaplardan bahsetmişken, geçen gün Ruth Teyzenin *Abbey Çocukları* adlı kitabını okudum. Kitabın kahramanı her bölümde bayılıyor ve kendisine bakan biri olduğunda çığlıklar atarak ağlamaya başlıyor. Bu hoş değil belki ama günümüzde bile narin

fiziğine rağmen baş etmek zorunda kaldığı sorunlar ve eziyetlerin yarısıyla karşılaşan güçlü bir kadının hayatta kalamayacağını itiraf etmeliyim. Kitabı kahkahalar atarak okudum ve Ruth Teyzenin, çok acıklı bir roman olduğunu söylediğini duyunca gerçekten çok şaşırdım. Bu, Ruth Teyzenin evinde bulunan tek roman. Gençliğinde hayranlarından biri vermiş bu romanı ona. Ruth Teyzenin hayranları olması bana imkânsızmış gibi geliyor. Dutton Dayı da gerçek dışı gibi, hatta salonda, üzerine krep bir örtü serilmiş olan sehpanın üzerindeki fotoğrafı bile beni onun gerçekten var olduğuna ikna etmekten uzak.

21 Oca 19--

Cuma gecesi Shrewsbury Lisesi ve Queen's arasında münazara yarışması yapıldı. Queen's öğrencileri gelip, görüp, yeneceklerinden emin olarak sahneye çıktılar ve kuyruklarını kıştırarak geri döndüler. Münazarayı kazandıran Perry'nin konuşması oldu. O gece Perry muhteşemdi. Ruth Teyze bile ilk kez oğlanda bir şeyler olduğunu itiraf etti. Münazara yarışması sona erince Perry koşarak Ilse ile benim yanımıza geldi.

"Harika bir iş çıkarmadım mı Emily?" diye sordu. "İçimde bir yerde müthiş bir münazaracı olduğunu biliyordum ama onu dışarı çıkarıp çıkaramayacağımdan emin değildim. İlk başlarda dilim tutulmuş gibiydi –sonra seni gördüm. Bana, 'Yapabilirsin, yapmalısın,' der gibi bakıyordun. Bu bana güç verdi. Yani aslında münazarayı *sen* kazandın Emily."

Bu sözler aylarca onu çalıştıran, sabrını taşırsa da dayanmaya çalışan, köle gibi kendini ona adayan Ilse'nin yanında söylenecek sözler miydi? Perry övgüyü asıl hak eden Ilse'ye hiçbir şey söylemedi –sadece ona bakmaktan başka bir şey yapmayan bana övgüler yağdırdı.

"Perry, sen nankör bir barbarsın!" diye bağırdım ve onu şaşkınlıktan ağzı bir karış açık halde bırakıp uzaklaştım. Ilse bu duruma öyle öfkelenmişti ki kendini tutamayıp ağladı. O günden beri

onunla konuşmuyor –ve alınak Perry onun kendisiyle neden konuşmadığını anlayamıyor.

"Neden huysuzluk ediyor yine? Son çalışmamızda emekleri nedeniyle ona *teşekkür etmiştim*," diyor.

Galiba gerçekten Stovepipehıların bir limiti var.

2 Şubat 19--

Dün akşam, Bayan Rogers, kız kardeşi ve kız kardeşinin eşiyle, Bay ve Bayan Herbert'la tanışmamız için Ruth Teyze ve beni akşam yemeğine davet etti. Ruth Teyze saçlarını her pazar yaptığı gibi lüleler halinde topladı, naftalin kokan kahverengi kadife elbisesini giydi ve elbisesinin üzerine içinde Dutton Dayının saçları bulunan broşu taktı. Ben de grimsi pembe elbisemi giyip boynuma Prenses Mena'nın kolyesini taktım ve Bay Herbert, hükümet kabinesi üyesi ve kralın huzuruna çıkan biri olduğundan heyecandan titreyerek yemeğe gittim. İri bir başı, grileşmiş saçları olan Bay Herbert, insanların gözlerinin içine o kadar uzun bakıyor ki içimde sanki ruhlarımın en derinlerini, kendilerine bile itiraf etmedikleri itici güçleri görebiliyormuş gibi bir his belirdi. Çok ilginç bir yüzü var ve bu yüzde çok fazla şey var. Dolu dolu, görkemli hayatında yaşadığı her deneyim yüzünde yazılı sanki. İnsan ilk bakışta onun lider olarak doğduğunu söyleyebilir. Bayan Rogers yemekte beni onun yanına oturttu. Konuşmaktan, aptalca bir şey söylemekten, saçma sapan bir hata yapmaktan ödüm koptuğundan sessizce oturup hayranlıkla onu dinledim. Bayan Rogers bugün bana, Bay Herbert'in biz ayrıldıktan sonra kendisine, "Yeni Ay'dan Starr denen şu kız, şimdiye kadar karşılaştığım yaşlıtlarının arasında en güzel ve akıllıca konuşanı," dediğini söyledi.

Yani o büyük devlet adamı bile –ama, hayır, saçmalamayacağım.

Ona gelince, o *muhteşemdi*, zeki, hazırcevap ve espriliydi. Onunla konuşurken nadir bulunan, ilham verici bir zihinsel şarap içiyormuş gibi hissettim kendimi. Ruth Teyzeden yayılan naf-

talın kokusunu bile unutturdu bana. Böyle bir adamla tanışmak, onun bilge gözleri aracılığıyla, imparatorluğun kuruluşu oyununa bir göz atmak gerçekten müthişti!

Perry bugün uzaktan da olsa Bay Herbert'ı görmek için istasyona gitti. Perry bir gün onun kadar büyük bir adam olacağını söylüyor ısrarla. Ama ben buna inanmıyorum. Perry'nin çok yol alacağına, zirveye tırmanacağına inanıyorum ama o, ancak başarılı bir siyasetçi olabilir. Bir devlet adamı olamaz. Bunu söylediğimde Ilse yine öfkелendi.

"Perry Miller'dan nefret ediyorum," dedi hiddetle. "Ama buru havada züppelerden daha çok nefret ediyorum. Sen de o züppelerden birisin, Emily Starr. Perry'nin Stovepipe'tan geldiği için büyük bir adam olamayacağını düşünüyorsun. Şu kutsal Murraylerden biri olsaydı kesin başarılarının sınırı olmazdı, değil mi?"

Ilse'nin bana haksızlık ettiğini düşündüm ve kibirli bir tavırla başımı dikleştirdim.

"Yeni Ay ve Stovepipe arasında fark olduğunu inkâr edemezsin herhalde," dedim.

16 Bölüm

Bir Beden Bir Bedene
Dokunduğunda

Saat on buçuk olmuştu ve Emily içini çekerek yatağa gitmesi gerektiğini düşündü. Saat dokuz buçukta Alice Kennedy'nin düzenlediği yardım kuruluşları için yapılan nakış toplantısından döndüğünde, Ruth Teyzeye biraz çalışmak için yatağa bir saat geç gidip gidemeyeceğini sormuştu. Ruth Teyze gönülsüzce kıza izin vermiş ve mumlar ve kibritlerle ilgili türlü uyarılar yaparak gözlerinde şüpheli bakışlarla yatmaya gitmişti. Emily kırk beş dakika verimli bir şekilde çalışmış ve on beş dakikasını şiir yazmaya ayırmıştı. Şiir bitirilmek için adeta yalvarıyordu ama Emily kararlı bir şekilde sayfayı diğer şiirlerini sakladığı dosyaya kaldırdı.

Tam yatağına girmek üzereydi ki aklına içinde Jimmy defteri olan okul çantasını yemek odasında bıraktığı geldi. Bu büyük bir hataydı! Sabah ondan daha erken aşağıya inecek olan Ruth Teyze hiç şüphesiz okul çantasını karıştıracak ve Jimmy defterini bulup okuyacaktı. Jimmy defterinde Ruth Teyzenin görmesinin iyi olmayacağı bir sürü şey vardı. Gürültü yapmadan aşağıya inmeli ve çantasını almalıydı.

Odanın kapısını sessizce açtı, ahşap döşemenin her gıcırdayışında yüreği ağzına gelerek parmaklarının ucuna basarak alt kata indi. Koridorun diğer ucundaki büyük yatak odasında uyuyan Ruth Teyzenin bu gıcırtiları duymaması bir mucizeydi. Ölüyü bile yerinden kaldıracak kadar çok ses çıkarıyordu ahşap döşemeler. Neyse ki Ruth Teyzeyi kaldırmadılar ve Emily sorun yaşamadan yemek odasına gitti, çantasını buldu ve tam geri dönecekken gözü şömine rafına ilişti. Orada, saatin önüne dik olarak konulmuş, büyük olasılıkla akşam postasıyla gelmiş, üzerinde adının ve köşesinde bir derginin adresinin yazılı olduğu ince bir zarf vardı. Emily elindeki mumu masanın üzerine bıraktı, zarfı yırtarak açtı

ve içinde kabul edilen bir şiiri karşılığında yollanmış üç dolarlık çeki buldu. Çalışmalarının kabul edilmesi, özellikle karşılığında bir çek yollanması Emily için hâlâ sık yaşanmayan ama kızı sevinçten adeta deliye döndüren bir olaydı. Emily, Ruth Teyzeyi unuttu, saatin on bire geldiğini unuttu ve orada transa geçmiş gibi durup editörden gelen kısa notu defalarca okudu... Kısaydı ama o kadar güzeldi ki! *Etkileyici şiiriniz... Diğer çalışmalarınızı da görmek isteriz...* Evet, kesinlikle diğer çalışmalarını da görmeliydiler.

Mutluluktan adeta kendinden geçmiş olan Emily bir tıkırtı duyduğunda irkilerek gerçek hayata döndü. Biri kapıyı mı çalıyordu? Hayır, ses pencereden geliyordu. Kim? Ne? Bir dakika sonra verandada durmuş, pencereden kendisine gülümseyen Perry'yi gördü.

Emily kabul edilen şiirinin verdiği büyük mutlulukla sarhoş olduğundan hiç düşünmeden sessizce pencereye doğru yürüdü, kolu tuttu ve pencereyi açtı. Perry'nin o gece nerede olduğunu biliyordu ve neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Perry, Bay Hardy'nin Queen Caddesi'ndeki görkemli evine akşam yemeğine davet edilmişti. Bu büyük bir onurdu ve çok az öğrenci bu onura erişebilirdi. Perry bu daveti münazarada yaptığı başarılı konuşmaya borçluydu. Doktor Hardy onun başarısını duymuş ve onun gelecek vadeden biri olduğuna karar vermişti.

Perry, Doktor Hardy'nin evine davet edildiği için çok gururlanmış, günlerce Teddy ve Emily'ye bu konuda böbürlenmişti. Münazara gecesi yaptığı düşüncesizlik nedeniyle kendisini hâlâ affetmemiş olan Ilse'ye böbürlenememişti elbette. Emily bu davete çok sevinmiş ama Doktor Hardy'nin evinde ayağını denk alması için Perry'yi uyarmıştı. Perry'nin görgü kurallarına uygun davranmayacağı konusunda endişeleri vardı ama Perry gayet rahattı. Gururlu bir tavırla, her şeyin yolunda gideceğini söylemişti. Beklenen akşam yemeğinden dönmüş olan Perry, pencere pervazına oturdu ve Emily konuşmanın sadece birkaç dakika sürmesi gerektiğini kendine hatırlatarak koltuğun köşesine ilişti.

"Buradan geçerken pencereden gelen ışığı gördüm," dedi Perry. "Bu nedenle evin yan tarafına doğru sessizce sokuldum ve orada olup olmadığımı görmek için içeri baktım. Sana henüz tazeyken olan biteni anlatmak istedim. Söylemem gerek ki haklıydın Emily, haklıydın! Bana yüz dolar verseler, bir daha böyle bir gece yaşamayı göze almam."

"Neler oldu?" diye sordu endişelenen Emily. Kendini Perry'nin davranışlarından sorumlu hissediyordu. Ne de olsa Perry göğgü kurallarını Yeni Ay'da öğrenmişti ve Emily bir Murray olarak onun davranışlarından sorumluydu.

Perry sırttı.

"Bu yürek parçalayıcı bir hikâye. Gururumun, kibrimin yerle bir olduğunu hissettim. Eminim, sen bunun iyi bir şey olduğunu söyleyeceksin."

"Keşke birazını korumayı başarabilseydin," dedi Emily soğuk bir sesle.

Perry omuz silkti.

"Eğer Teddy ve Ilse'ye anlatmayacağına söz verersen sana her şeyi anlatacağım. Onların bana gülmelerini, benimle alay etmelerini istemiyorum. Queen Caddesi'ne tam zamanında gittim. Botlarım, kravatım, tırnaklarım ve mendilim hakkında söylediklerine özen göstererek tam zamanında evin kapısındaaydım. Ama o lanet olası kapıya vardığım an sorunlar başladı. Ev öyle büyük ve gösterişliydi ki kendimi tuhaf hissettim. Hayır, hayır, korkmadım. Yani o zaman henüz korkmamıştım ama kendimi tıpkı bir yabancının okşamak için uzattığı eli görüp kaçmaya hazırlanan bir kedi gibi hissediyordum. Doğal olarak zili çaldım. Sadece bir kez basıp elimi çektim ama zil takılı kaldı ve deli gibi çalmaya devam etti. Zilin sesi kulaklarımda çınlarken biri gelip kapıyı açana kadar zili çalmaya devam ettiğimi, bir kez basmam gerektiğini bilmediğimi düşünecekleri düşüncesi, kendimi çok kötü hissetmeme neden oldu. Kapıyı açan hizmetçiyi görünce kendimi daha da kötü hissettim. Onun elini sıkmam gerekip gerekmediğini bilmiyordum."

"Ah, Percy!"

"Neyse, sıkınamaya karar verdim. Daha önce hiç, başına bone takmış, üzerinde tek bir kırışık olmayan küçük bir önlüğü olan hizmetçilerin bulunduğu bir eve gitmemiştim. Kendimi beş paralık hissetmeme neden oldu o hizmetçinin görüntüsü."

"Sonunda elini sıktın mı peki?"

"Hayır."

Emily rahatlayarak derin bir nefes aldı.

"Hizmetçi kapıyı açınca içeri girdim. Sonra ne yapmam gerektiğini bilemedim. Eğer Doktor Hardy o sırada oraya gelmese büyük olasılıkla kök salana kadar orada öylece duracaktım. *Elimi sıktı*, paltomu ve şapkamı nereye koyacağımı gösterdi ve beni salona eşiyle tanıştırmaya götürdü. Yerler bir buz kadar kaygandı, salondaki halıya ayak bastığım an, halı ayağımın altında kaydı ve ben yere yuvarlanıp doğruca Bay Hardy'nin üzerine kaydım. Neyse ki yüz üstü değil, sırt üstü düşmüştüm yoksa tam bir gebreotu gibi görünecektim, değil mi?"

Emily hiç gülecek havada değildi.

"Ah, *Perry*!"

"Tanrı aşkına Emily, bu benim suçum değildi! Dünya üzerindeki tüm görgü kurallarını bilsem bile bunun olmasını engelleyemezdim. Tabii kendimi aptal gibi hissettim ama hiçbir şey olmamış gibi kalktım ve güldüm. Ne yazık ki benden başka gülen olmadı. İkisi de sanki cenaze evindeymiş gibi bir suratla bana baktılar. Bayan Hardy yumuşacık bir sesle bir yerimin incinmediğini umduğunu söyledi ve Doktor Hardy de, sanırım kendimi kötü hissetmemem için kendisinin de eski güzel halılarını ve yer döşemelerini değiştirdiklerinden beri birkaç kez kayıp düştüğünü söyledi. Kıpırdamaya korktuğum için en yakınımıdaki sandalyeye oturdum ve o sandalyede bir köpek vardı. Bay Hardy'nin Peke'si. Ah, korkma onu öldürmedim ve doğrusu aramızda daha çok dehşete kapılan ben oldum. Bir diğer sandalyeye oturduğumda

alnımda ter damlaları birikmişti. O sırada neyse ki birileri daha geldi de kendimi toparlayacak zamanım oldu. Kendimi sanki on elim ve ayağım varmış gibi hissediyordum. Botlarım da ayağıma büyük ve kaba sabaymış gibi geliyordu bana. Sonra bir anda kendimi ellerimi ceplerime sokmuş, *ıslık çalarken* buldum.”

Emily dilinin ucuna kadar gelen, “Ah, Perry!” sözcüklerini söylememek için kendini güç tuttu ve yutkundu. Şimdi *bir şey* söylemenin ne faydası olacaktı ki?

“Ellerimi ceplerime sokmuş olduğumu ve ıslık çaldığımı fark ettiğimde bunun uygun bir davranış olmadığını düşünerek hemen ellerimi çıkardım ve tırnaklarımı yemeye başladım. Sonunda ellerimi altıma koyup üzerlerine oturdum. Ayaklarımı sandalyenin altında birbirlerine doladım ve yemeğe gitme zamanı gelene kadar öyle oturdum. Şişman, yaşlı bir kadın zar zor yürüyerek salona girdiğinde ve diğer herkes ayağa kalktığında da öyle oturmaya devam ettim. Bir sürü boş sandalye varken ayağa kalkmam gerektiğini düşünmedim. Sonradan bunun bir görgü kuralı olduğu ve ayağa kalkmam gerektiği aklıma geldi. Kalkmam gerekiyor muydu Emily?”

“Elbette,” dedi Emily bıkkınlıkla. “Bu konuda Ilse’nin seninle defalarca alay ettiğini, sana öfkelenildiğini hatırlamıyor musun?”

“Tüh, unutmuşum! Ilse o kadar çok şey için beni alaya alıyor ve öfkeleniyor ki... Ama meğer insan yaşayarak öğreniyormuş. Emin ol, bir daha asla unutmam. Salonda üç-dört öğrenci, yeni Fransızca öğretmeni, birkaç bankacı ve bazı hanımlar vardı. Neyse ki düşmeden yemek masasına gidebildim, Bayan Hardy ile daha önce bahsettiğim yaşlı kadının arasındaki sandalyeye oturdum. Masaya bir bakış attım ve sonra *sonunda korkmanın nasıl bir şey olduğunu* öğrendim Emily. Yemin ederim, daha önce korkmanın nasıl olduğunu bilmiyordum. Çok rahatsız edici bir hismiş. Dehşete kapıldım. Yeni Ay’da misafir ağırladığınızda kurduğunuz gibi bir sofra olacağını sanıyordum ama yemin ederim daha önce o sofra gibisini görmedim Emily. Her şey pırıl pırıldı, herkese yetecek kadar çok çatal, bıçak, kaşık ve daha önce hiç gör-

mediğim sofra malzemeleri vardı. Peçetemin üzerinde sonradan ekmek maşası olduğunu öğrendiğim bir şey vardı. Ben peçetemi alırken o yere düştü ve zeminde kayıp gitti. Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissettim. Sanırım utandım. Daha önce hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyorum. Yerimden kalkıp onu almam gerekip gerekmediğini bilemedim. Tam kalkıyordum ki hizmetçi yenisini getirdi. Çorbamı içerken yanlışlıkla tatlı kaşığını kullandım ama Laura Teyzenin nasıl çorba içmem gerektiğini anlatışını hatırlamaya çalıştım ve ses çıkarmadan içtim çorbamı. İlk birkaç kaşıktaki sorun yaşamadım, sonra birinin söyledikleri dikkatimi çekti ve çorbayı kaşık kaşık *hızla* içip bitirdim.”

“Umarım son kaşığı almak için çorba kâsesini eğmemişsindir,” dedi Emily ümitsizce.

“Hayır, neyse ki tam egecekken bunun görgü kurallarına uygun olmadığı aklıma geldi. Ama doğrusunu söylemek gerekirse o son kaşığı kâsede bıraktığıma pişmanım. Enfes bir çorbaydı ve karnım çok açtı. Yanımda oturan, yaşlı dul kadın kâsesini eğdi ama. Sonra et ve sebzeler geldi. Onları yerken sadece bir kez hata yaptım. Çatalıma büyük bir parça et ve patates almıştım. Tam ağzıma götürüyordum ki Bay Hardy’nin bana baktığını gördüm ve aklıma böyle büyük lokmalar almamın görgü kurallarına uygun olmadığı geldi. Çatalı telaşla indireyim derken et parçası ve patates peçetemin üzerine düştü. Yere silkelememin mi, yoksa alıp tabağıma geri koymamın mı doğru olacağını bilmediğimden, öylece peçetede bırakmaya karar verdim. Puding konusunda fena değildim sanırım. Sadece herkes tatlı kaşığıyla yerken ben tatlı kaşığımı kullandığımdan çorba kaşığımla yemek zorunda kaldım. Ama tadı aynıydı ve çok lezzetliydi. Sanırım rahatlamıştım ve bu küçük olayı pek umursamadım. Ayrıca siz Yeni Ay’da pudingi hep çorba kaşığıyla yiyorsunuz.”

“Neden diğerlerini izleyip onların yaptıklarını yapmadın?”

“Sürekli konuşup duruyorlardı ve ben çok açtım. Ama şunu söylemem gerek... Tüm o sofranın şıklığına karşın yiyecekler Yeni Ay’dakiler kadar lezzetli değildi, hatta onların yanına bile yaklaşa-

mazlardı. Elizabeth Teyzenin yemekleri Hardylerin yemeklerine bin basar. Ayrıca hiçbir yemekten fazla koymuyor Hardyler tabağa! Yemek bitince yine salona döndük –*onlar* salona oturma odası diyorlar – ve sonrası fena gitmedi. Kitaplığı devirmek dışında yanlış bir şey yapmadım.”

“Perry!”

“Sağlam durmuyordu. Kitaplığa dayanmış, Bay Hardy ile konuşuyordum. Sanırım biraz fazla güç vermiş olmalıyım ki lanet olası şey devrildi. Ama kitaplığı kaldırıp kitapları yerleştirmek beni gevşetmiş olacak ki sonrasında tutulan dilim açıldı. Çok kötü değildim, sadece ara sıra farkında olmadan birkaç yanlış sözcük kaçıverdi ağzımdan. Ah, keşke önceden seninle bu konuda konuşmuş olsaydık. Bir keresinde yaşlı, şişman kadın benim söylediğim bir şeyi onayladı. Başını sallarken sanki *üç* çenesi varmış gibi görünüyordu. Onun beni onaylaması gururumu o kadar okşadı ki heyecanlandım ve hiç düşünmeden, “Elbette öyle,” diye yanıt verdim. Ukalalık ettim sanırım. Sence de öyle mi Emily?”

Perry daha önce hiç böyle bir soru sorma gereği duymamıştı.

“Evet, bence de öyle,” dedi Emily dürüstçe. “Ve bu, pek hoş olmamış.”

“Ben de kendimi kötü hissettim söyledikten sonra. Sanırım öğrenmem gereken çok şey var Emily. Görgü kurallarını yazan bir kitap alacağım ve satır satır ezberleyeceğim. Bir daha böyle bir gece yaşamak istemiyorum. Ama sonu pek kötü bitmedi. Jim Hardy beni çalışma odasına götürdü. Orada onunla dama oynadık ve ona dersini verdim. İnan bana dama kuralları konusunda en ufak yanlışım olmadı Emily. Bayan Hardy münazarada yaptığım konuşma kadar iyisini tanıdığı benim yaşımdaki hiçbir gençten duymadığını söyleyip bu konuda çalışmaya devam etmemi önerdi. Çok tatlı, zeki bir bayan ve toplum içinde nasıl davranması gerektiğini çok iyi biliyor. Bu da zamanı geldiğinde seninle evlenmek istememin bir nedeni Emily, ben zeki bir karım olmasını istiyorum.”

"Saçma sapan konuşma Perry," dedi Emily sert bir sesle.

"Saçma sapan konuşmuyorum," dedi Perry ısrarla. "Ayrıca artık *bir şeyleri* açıklığa kavuşturmanın zamanının geldiğini düşünüyorum. Bir Murray olduğun için bana burun kıvrma. Günün birinde bir Murray için bile evlenmekten onur duyulacak biri olacağım. Hadi artık şu bilinmezliğe son verelim de ben de rahat bir nefes alayım."

Emily gözlerinde küçümsercesine bir bakışla ayağa kalktı. Bütün kızlar gibi onun da hayalleri vardı. Kırmızı güller, kalpler, sevgi sözcükleriyle dolu bir aşk da bu hayallerin arasındaydı ama o hayallerde Perry Miller yoktu.

"Ben bir Murray *değilim* ve şimdi yukarıya yatmaya çıkıyorum. İyi geceler."

"Bir dakika dur," dedi Perry sırtarak. "Saat on biri çaldığında seni öpeceğim."

Emily bir an bile Perry'nin söylediği şeyi yapmayı aklından geçirdiğini düşünmedi ama aptallık etti çünkü Perry her zaman söylediğini yapan biri olmuştu. Ama daha önce söyledikleri ve yaptıkları duygusal şeyler olmadığından, kız bu kez şaka yaptığını düşünmüştü. Emily, Hardylerin evindeki akşam yemeğiyle ilgili bir soru sormak için biraz daha oyalandı. Ama Perry sorusuna cevap vermedi. Çünkü Emily sorusunu saat tam on biri vururken sormuştu. Perry pencere pervazından bacaklarını uzatıp odaya girdi. Emily onun söylediğini yapmaya kararlı olduğunu çok geç anladı. Kız, oğlanın niyetini anladığı an başını çevirdi ve Perry'nin yürekten gelen, sevgi dolu öpücüğü –Perry'nin öpüşü yumuşak olarak nitelendirilebilecek bir öpücük değildi– yanağı yerine kulağına geldi.

Perry onu öptüğü an, Emily'nin dudaklarının ucuna gelen öfke dolu itiraz sözcükleri iki nedenden dolayı dudaklarından dökülemedi. Birincisi, verandada, içeride yanan mumu söndüren şiddetli bir esinti olması, ikincisi de pembe pazen geceliği içinde, elinde bir mum taşıyan ve aşağıdan vuran mum alevinin yüzünde

... bir gece
... iyi ya
... kalem
... Perry
... don
... d
... z
... inmi
... Ar
... nişci
... öpünü
... aç
... Teyze
... Perry
... sord
... k
... ö
... Teyze
... r
... um

“Saçma sapan konuşma Perry,” dedi Emily sert bir sesle.

“Saçma sapan konuşmuyorum,” dedi Perry ıstarla. “Ayrıca artık *bir şeyleri* açıklığa kavuşturmanın zamanının geldiğini düşünüyorum. Bir Murray olduğun için bana burun kıvrma. Günün birinde bir Murray için bile evlenmekten onur duyulacak biri olacağım. Hadi artık şu bilinmezliğe son verelim de ben de rahat bir nefes alayım.”

Emily gözlerinde küçümsercesine bir bakışla ayağa kalktı. Bütün kızlar gibi onun da hayalleri vardı. Kırmızı güller, kalpler, sevgi sözcükleriyle dolu bir aşk da bu hayallerin arasındaydı ama o hayallerde Perry Miller yoktu.

“Ben bir Murray *değilim* ve şimdi yukarıya yatmaya çıkıyorum. İyi geceler.”

“Bir dakika dur,” dedi Perry sırtarak. “Saat on biri çaldığında seni öpeceğim.”

Emily bir an bile Perry’nin söylediği şeyi yapmayı aklından geçirdiğini düşünmedi ama aptallık etti çünkü Perry her zaman söylediğini yapan biri olmuştu. Ama daha önce söyledikleri ve yaptıkları duygusal şeyler olmadığından, kız bu kez şaka yaptığını düşünmüştü. Emily, Hardylerin evindeki akşam yemeğiyle ilgili bir soru sormak için biraz daha oyalandı. Ama Perry sorusuna cevap vermedi. Çünkü Emily sorusunu saat tam on biri vururken sormuştu. Perry pencere pervazından bacaklarını uzatıp odaya girdi. Emily onun söylediğini yapmaya kararlı olduğunu çok geç anladı. Kız, oğlanın niyetini anladığı an başını çevirdi ve Perry’nin yürekten gelen, sevgi dolu öpücüğü –Perry’nin öpüşü yumuşak olarak nitelendirilebilecek bir öpücük değildi– yanağı yerine kulağına geldi.

Perry onu öptüğü an, Emily’nin dudaklarının ucuna gelen öfke dolu itiraz sözcükleri iki nedenden dolayı dudaklarından dökülemedi. Birincisi, verandada, içeride yanan mumu söndüren şiddetli bir esinti olması, ikincisi de pembe pazen geceliği içinde, elinde bir mum taşıyan ve aşağıdan vuran mum alevinin yüzünde

arkütücü bir görünüm oluşturduğu Ruth Teyzenin kapıda belirmesiydi.

Bu, işini iyi yapmaya çalışan bir biyografi yazarının, eskilerin dediği gibi kaleminin sahneyi anlatmakta kifayetsiz kaldığı anlardan biriydi.

Emily ve Perry donakaldılar. Ve bir anlığına Ruth Teyze de taş kesilmiş gibi donup kaldı. Ruth Teyze aşağıdan gelen mum alevini ve mırıltıları duyunca, bir ay önce bir gece olduğu gibi yatakta olması gereken zamanda ilham gelen Emily'yi, gizlice daha sıcak olan salona inmiş Jimmy defterine bir şeyler yazarken bulacağını düşünmüştü. Ama gözlerinin önündeki sahne, aklının ucundan bile geçmemişti! İtiraf etmem gerekir ki gerçekten durum oldukça kötü görünüyordu. Bence Ruth Teyzeyi haklı öfkesi nedeniyle suçlayamayacağımız kadar kötü hem de.

Ruth Teyze bir süre bir şey söylemeden şanssız çifte baktı.

Sonra Perry'ye dönüp buz gibi bir sesle, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Hazırlıksız yakalanan Perry, "Sadece dolaşıyordum," derken bakışlarında öfke ve isyan pırıltıları vardı.

Ruth Teyzenin deyimiyle Perry'nin "küstahlığı" –doğrusu ben de bu tavrını küstahlık olarak değerlendiriyorum– zaten kötü olan durumu daha da kötüleştirdi. Ruth Teyze bu kez Emily'ye döndü.

"Belki de sen neden bu saatte burada olduğunu, karanlıkta bu çocuğu öptüğünü açıklayabilirsin."

Emily bu kabaca sözlerden, Ruth Teyze suratına bir tokat atmışçasına irkildi. Görüntünün Ruth Teyzeye bu şekilde konuşma hakkı verdiğini unutup huysuz ve ters bir ruh halinin kendisini esir almasına izin verdi. Başını dikleştirip, "Böyle bir soruya yapabileceğim bir açıklama yok Ruth Teyze," dedi.

"Ben de olmadığını düşünmüştüm zaten."

Ruth Teyze belli belirsiz bir zafer ifadesi sezilen kulak tırma-
layıcı bir kahkaha attı. Bu kahkahayı duyan biri, tüm öfkesine
karşın bir şeylerin Ruth Teyzeyi memnun ettiğini düşünürdü. Ne
de olsa biri hakkındaki düşüncelerimizin doğru olduğunun orta-
ya çıkması memnun edici bir şeydir. “Umarım en azından bazı
sorularıma cevap verecek kadar nazık olabilirsin. Bu çocuk buraya
nasıl geldi?”

Emily’nin cevap vermeye niyeti olmadığını fark eden Perry,
“Pencereden,” dedi kısaca.

“*Sana* sormadım küçük adam. Hadi hemen evimden çık,”
dedi Ruth Teyze parmağıyla pencereyi işaret ederek.

“Emily’ye ne yapacağınızı görmeden şuradan şuraya adım at-
mayacağım,” dedi Perry kararlı bir sesle.

Ruth Teyze oğlana ters ters bakarak, “Emily’ye bir şey yapma-
ya niyetim yok,” dedi soğuk bir tavırla.

“Bayan Dutton, lütfen merhamet edin,” dedi Perry yalvarır-
casına. “Hepsi benim hatam, inanın, doğru söylüyorum! Emily,
yanlış bir şey yapmadı. Bakın size...”

Ama Ruth Dutton, Perry’nin cümlesini tamamlamasına izin
vermedi.

“Ben yeğenimden açıklama istedim ve o, açıklama yapmayı
reddetti. Senin yapacağın açıklamayı dinlemek istemiyorum.”

“Ama...” diyerek sözlerine devam etmeye çalıştı Perry.

Yüz ifadesi tehlike sinyalleri veren Emily sakın bir sesle, “Git-
sen iyi olur Perry,” dedi. Sakın bir tavırla konuşmuştu ama Mur-
raylerin en Murray özelliği taşıyanı bile, söylemek istediğini böyle
kesin bir şekilde ifade edemezdi. Kızın tavrında, Perry’nin göz
ardı edemeyeceği, ürkütücü bir şeyler vardı. Oğlan uysalca pen-
cereden çıkıp geceye karıştı. O çıkar çıkmaz, Ruth Teyze gidip
pencereyi kapadı. Sonra pembe pazen gecelik giymiş olan kadın,
sanki Emily orada değilmiş gibi kıza hiç bakmadan ve bir şey söy-
lemeden, yavaş adımlarla üst kata çıktı.

Emily o gece fazla uyuyamadı ki bana sorarsanız böyle pişmanlıkla boğuştuğu, uykusuz bir geceyi hak etmişti. Ani öfkesi vattığında, utanç ve pişmanlık, demirden bir el gibi yüreğini sıkıya başladı. Ruth Teyzeye açıklama yapmamakta direnmesinin çok yanlış bir davranış olduğunu fark etti. Ruth Teyze açıklama isterken ne kadar rahatsız edici ve kötü bir dil kullanmış olursa olsun, olay kendi evinde yaşandığı için bir açıklama isteme hakkına sahipti. Tabii Emily'nin açıklamasının tek bir sözcüğüne bile inanmayacaktı ve açıklama yapması kızı düştüğü kötü durumdan kurtarmaya yetmeyecekti.

Emily utanç verici bir şekilde Yeni Ay'a gönderileceğinden adı gibi emindi. Ruth Teyze kararlı bir dille böyle namussuz bir kızı evinde daha fazla barındıramayacağını söyleyecek, Elizabeth Teyze ona hak verecek, Laura Teyzenin ise kalbi kırılacaktı. Acaba Kuzen Jimmy'nin kıza duyduğu sevgi böyle bir rezalet karşısında ayakta kalabilecek miydi? Yaşanan, gerçekten kabul edilmesi zor bir şeydi. Emily'nin uykusuz bir gece geçirmiş olmasına şaşmamak gerek. Öyle mutsuzdu ki sanki kalbinin her atışında canı yanıyor gibiydi. Ve bir kez daha net bir şekilde söylemem gerek, o bunu hak etmişti. Onu savunacak, mağdur duruma düşürecek tek bir sözcük bile bulamıyorum.

17. Bölüm

İkinci Derece Kanıt

Cumartesi sabahı kahvaltı sofrasında, Ruth Teyze katı sessizliğini sürdürüyordu ama kızarmış ekmeğine tereyağı sürerken yüzünde zalimce bir gülümseme vardı. Orada olan herkes, Ruth Teyzenin halinden memnun olduğunu ve Emily'nin ise hiç memnun olmadığını net olarak görebilirdi. Ruth Teyze can yakıcı bir nezaketle marmeladı ve kızarmış ekmeğin sepetini Emily'ye doğru iterken sanki, "Gördüğün gibi doğru olanı yapmaktan asla vazgeçmiyorum. Seni evimden gönderecek olabilirim ama eğer kahvaltı etmeden gidecek olursan bu senin hatan olacak," demek ister gibiydi.

Kahvaltıdan sonra Ruth Teyze dışarı çıktı. Emily onun Yeni Ay'a bir mesaj iletmesini rica etmek için Doktor Burnley'yi aramaya gittiğini düşündü. Geri döndüğünde kendisine eşyalarını toplamasını söyleyeceğinden emindi. Ama Ruth Teyze geri döndüğünde de sessizliğini sürdürüp hiçbir şey söylemedi. Öğleden sonra, Kuzen Jimmy, çift kapılı atlı kızakla evin önünde belirdi. Onun geldiğini gören Ruth Teyze dışarı çıktı ve ikisi bir süre konuştular. Daha sonra tekrar eve girdiğinde, önceki gece yaşanan tatsız olaydan beri ilk defa sessizliğini bozdu.

"Paltonu giy," dedi. "Yeni Ay'a gidiyoruz."

Emily sessizce kendisine söyleneni yaptı. Ruth Teyze, Kuzen Jimmy'nin yanına öne otururken kız, kızağın arka koltuğuna yerleşti. Kuzen Jimmy paltosunun kürk yakasının üzerinden arkaya bakıp, sanki Emily'yi neşelendirmek, yüreklendirmek ister gibi bir tavırla, "Merhaba pisicik," dedi. Anlaşılan Kuzen Jimmy çok ciddi bir olayın olduğunu biliyor ama detaylarını bilmiyordu.

Gri, puslu havayı aydınlatan o kış öğleden sonrasının inci beyazlığı içinde, bacalarından gökyüzüne dumanlar yükselen evlerin önünden geçerek son derece tatsız bir yolculuk yaptılar. Yeni Ay'daki karşılaşmaları da bir o kadar tatsızdı. Elizabeth Teyzenin yüzünde son derece sert bir ifade vardı, Laura Teyze de oldukça endişeli görünüyordu.

Ruth Teyze kızaktan iner inmez, "Emily'yi buraya getirdim çünkü onunla tek başıma baş edemeyeceğimi düşünüyorum," dedi. "Elizabeth, sen ve Laura, Emily'nin yaptıklarını dinledikten sonra bundan böyle ne yapacağımıza karar veririz."

Anlaşılan bir aile mahkemesi kurulacak ve Emily adaletin vicdanına bırakılacaktı. Adalet... Acaba ona karşı adil davranacaklar mıydı? Bunu bilmiyordu ama kendini savunacağını, mücadele edeceğini iyi biliyordu. Başını dikleştirdi ve yüzüne yine kan geldiğini hissetti.

Odasından aşağıya indiğinde hepsini salonda oturmuş, kendisini bekler buldu. Elizabeth Teyze masanın yanına oturmuş, dokunsalar ağlayacakmış gibi görünen Laura Teyze kanepenin ucuna ilişmişti. Ateşin önündeki koltuğa oturmuş olan Ruth Teyze yapması gerektiği gibi ahırlara gitmemiş, atı bağın çitine bağlayıp aralarına katılmış olan Kuzen Jimmy'ye onaylamaz bakışlarla bakıyordu. Anlaşılan o da Perry gibi Emily'ye ne yapılacağını görmek istemişti. Ruth, Jimmy'nin de orada bulunmasından hiç memnun değildi. Elizabeth'in, Kuzen Jimmy'nin tüm aile toplantılarına katılması konusunda ısrarcı olmasını doğru bulmuyordu. Yetişkin görünümünde bir çocuğun bu tür önemli konuşmalara katılmaya hakkı olması çok saçmaydı.

Emily oturmadı. Pencerenin yanında ayakta duran kızın siyah saçları, kırmızı perdenin önünde, bir bahar gün batımındaki çam ağacı gibi koyu ve göz alıcı görünüyordu. Dışarıda mart başının soğuk alacakaranlığında, bembeyaz, ölü gibi hareketsiz bir dünya uzanıyordu. Bahçenin ve karakavakların ötesindeki, üzerlerine gün batımının yoğun turuncu ışınları vuran Yeni Ay tarlaları son derece ıssız ve kasvetli görünüyordu. Emily ürperdi.

"Hadi başlayalım ve bir an önce bu meseleyi bitirelim," dedi Kuzen Jimmy. "Birazdan Emily'nin akşam yemeği saati gelecek."

"Benim onun hakkında bildiklerimi bilsen, yemeğin yanı sıra başka şeylere de ihtiyacı olduğunu düşünürdün eminim," dedi Bayan Dutton sertçe.

"Birinin Emily hakkında bilmesi gereken her şeyi bildiğimi düşünüyorum ben," diye cevap verdi Kuzen Jimmy.

"Sen tam bir eşek sıpasısın Jimmy Murray," dedi Ruth Teyze öfkeyle.

"Ah, sen de benim kuzenimsin," dedi Kuzen Jimmy gülümseyerek.

"Sessiz ol Jimmy," dedi Elizabeth Teyze otoriter bir tavırla. "Ruth, bize söyleyeceklerini dinlemek istiyorum."

Ruth Teyze bütün hikâyeyi anlattı. Aslında tamamen gerçeklere sadık kaldı ama anlatırken kullandığı ses tonu ve mimikler, olayın olduğundan daha kötü görünmesine neden oldu. Bir şekilde, kelimesi kelimesine gerçekleri söyleyerek yaşanan masum olayı, yüz kızartıcı bir hikâyeye dönüştürmenin yolunu bulmuştu. Emily onu dinlerken yine ürperdi. Ruth Teyze anlatmaya devam ederken Elizabeth Teyzenin yüzündeki ifade gitgide daha da sertleşti, Laura Teyze ağlamaya, Kuzen Jimmy ıslık çalmaya başladı.

"Oğlan onun boynunu öpüyordu," diye sözlerini tamamladı Ruth Teyze. Ses tonu, sanki boynunu öpmesinin, diğer yerlerini öpmesinden bin kez daha utanç verici ve skandal niteliğinde olduğunu ima etmek ister gibiydi.

Emily zamanında engellemeyi başaramadığı zamansız bir gülümsemeyle, "Aslında kulağımı öptü," diye mırıldandı. Tüm bu zor durumun ve korkunun altında, gerilerde duran ve olayı keyifle izleyen bir şey vardı. Dramı komediye dönüştürme yeteneğine sahip bir şey. Ama ne yazık ki bu şeyin dışı vurumu hiç de hoş olmamış, Emily'nin küstah, utanması olmayan biri gibi görünmesine neden olmuştu.

Ruth Teyze tombul ellerini açıp ileri doğru uzatarak, “Şimdi sorarım size, böyle bir kızın evimde kalmasına daha fazla izin vermemi bekleyebilir misiniz?” diye sordu.

“Hayır, bekleyemeyiz,” diye mırıldandı Elizabeth Teyze.

Laura Teyzenin sessiz gözyaşları hıçkırıklara dönüştü. Geriye doğru yaslanmış Kuzen Jimmy’nin arka ayakları üzerinde duran sandalyesinin, ön ayaklarının gürültüyle yere çarpması, sessizliğin ortasında bomba etkisi yaptı.

Bunlar olurken pencereden dışarıyı izleyen Emily onlara doğru döndü ve “Neler olduğunu bir de kendi açımdan açıklamak istiyorum Elizabeth Teyze,” dedi.

“Bence olanları yeterince dinledik,” dedi Elizabeth Teyze buz gibi bir sesle. Sesi, ruhunu yaralayan hayal kırıklığı nedeniyle her zamankinden çok daha soğuktu. Elizabeth Murray sevgisini göstermeyen, ifade etmekten çekinen Murray tarzıyla da olsa Emily’yi sevmeye, onunla gurur duymaya başlamıştı. Kızın böyle beklenmedik bir şey yapması onun için büyük bir darbe olmuştu. İçini yakan acı, onu her zamankinden daha da acımasız hale getirdi.

“Hayır, bunu kabul etmiyorum Elizabeth Teyze,” dedi Emily sakın sakın. “Bu şekilde davranamayacağınız kadar büyüdüm ben. Yaşananları bir de benim açımdan *dinlemelisiniz*.”

Emily’nin Elizabeth Teyzeye bakan gözlerinde, onun geçmişten bildiği ve gayet iyi hatırladığı Murray bakışı vardı. Elizabeth, içinin ürperdiğini hissetti.

“Dün gece açıklaman için sana bir şans vermiştim,” diye araya girdi Ruth Teyze. “Ve sen bu şansı kullanmadın.”

“Kullanmadım çünkü benim hakkımda kötü düşünmen beni kızdırmış ve incitmişti,” dedi Emily. “Ayrıca söylediklerime inanmayacağını da biliyordum.”

“Gerçeği anlatsan elbette sana inanırdım,” dedi Ruth Teyze. “Dün gece açıklama yapmamanın nedeni, o an aklına kendini

savunacak bir yalan gelmemiş olması. O zamandan beri bir sürü yalan bulacak zamanın oldu tabii."

"Emily'nin yalan söylediğini hiç duydun mu?" diye sordu Kuzen Jimmy.

Bayan Dutton, "Evet," demek için dudaklarını araladı ve ardından kapadı. Jimmy belirgin, kanıtlı bir örnek vermesini istiyordu. Emily'nin kendisine defalarca yalan söylediğinden emindi ama bunu ispatlayacak kanıtı var mıydı?

"Duymdun mu?" diye sorusunu tekrarladı Jimmy.

"Senin tarafından sorguya çekilmeye hiç niyetim yok," diyen Ruth Teyze, Kuzen Jimmy'ye sırtını döndü. "Elizabeth sana her zaman kızın derin ve sinsi olduğunu söylemişim, söylememiş miydim?"

"Evet, söylemiştin," diye itiraf etti bu konuda tereddüdü olmayan Elizabeth. Ruth, gerçekten de bunu kendisine defalarca söylemişti.

"Peki, bu olay benim haklı olduğumu göstermiyor mu?"

"Korkarım, korkarım ki gösteriyor." Elizabeth Murray bu anın en zor anlarından biri olduğunu düşündü.

"Bu durumda ne yapılacağına karar vermek *sana* kalıyor," dedi sesinde belirgin bir zafer tonu olan Ruth.

"Bence henüz karar aşamasına gelmedik," diyerek araya girdi Kuzen Jimmy. "Emily'ye kendini savunma, olayları kendi açısından anlatma şansı vermediniz. Bu adil değil. Şimdi bence hiç sözünü kesmeden on dakika konuşmasına izin vermelisiniz."

"Haklısın, bu daha adil olur," dedi Elizabeth ani bir kararlılıkla. Bir anda içinde Emily'nin kendisini aklayabileceğine dair çılgınca, akıl dışı bir ümit belirmişti.

"Ah, peki, madem öyle istiyorsunuz," diye isteksizce karara boyun eğen Bayan Dutton, yaşlı Archibald Murray'nin koltuğuna yerleşti.

“Emily, şimdi bize aslında neler olduğunu anlat,” dedi Kuzen Jimmy.

“Aman Tanrım!” diye patladı Ruth Teyze. “Yani sen benim gerçekleri anlatmadığımı mı ima ediyorsun?”

Kuzen Jimmy elini kaldırarak onu susturdu.

“Şimdi, şimdi sıra sende. Hadi pisicik.”

Emily önceki gece yaşananları baştan sona anlattı. Kızın anlatırkenki dürüst tavrı, seçtiği sözler, dinleyicileri ikna etmeyi başardı. Dinleyicilerinin üçü ona yürekten inandılar ve üzerlerinden büyük bir yük kalkmış gibi hissettiler. Hatta Ruth Teyze bile yüreğinin derinliklerinde Emily’nin doğru söylediğine ikna oldu ama elbette bunu itiraf etmedi.

“Yemin ederim böyle dâhice bir hikâye duymadım daha önce,” dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Kuzen Jimmy yerinden kalkıp salonu boydan boya geçti. Sivri sakalının ucu onun pembe beyaz yüzüne degecek şekilde, çocuksu kahverengi gözlerini, soğuk bakışlı gri gözlere dikerek Bayan Dutton’a doğru eğildi.

“Ruth Murray,” dedi. “Kırk yıl önce etrafta sen ve Fred Blair hakkında anlatılan hikâyeyi hatırlıyor musun? *Hatırlıyor musun?*”

Ruth Dutton sandalyesini geriye doğru çekti, Kuzen Jimmy de onu takip etti.

Bu durumdan çok daha berbat bir durumda yakalandığınızı hatırlıyor musun? Daha berbat değil miydi?”

Zavallı Ruth Teyze sandalyesini biraz daha geriye doğru çekti ve Kuzen Jimmy yine onu takip etti.

“İnsanlar sana inanmadığı için nasıl deliye döndüğünü hatırlıyor musun? Ama baban sana inanmıştı, kendi kanına güveni tamdı çünkü. Doğru değil mi?”

Ruth Teyze biraz daha geri kaçınca sandalyesi duvara dayandı ve nazik bir biçimde boyun eğmekten başka çaresi kalmadı.

"Ben, ben, gayet iyi hatırlıyorum," dedi kısaca.

Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Emily şaşkın bakışlarla ona bakıyordu. Bu, utançtan kızaran gerçekten Ruth Teyze miydi? Aslında Ruth Dutton uzun yıllar önce, gençlik yıllarında oldukça zorlu bir süreç yaşamıştı. On sekiz yaşındayken tuzağa düşürülerek kötü bir durumda kalmıştı. Aslında masumdu –tamamen masumdu. Birtakım şeytani olayların çaresiz kurbanı olmuştu. Babası, kızının söylediklerine inanmış, ailesi arkasında durmuştu. Ama diğer insanlar, inkâr edilmesi mümkün olmayan kanıtlara inanmayı tercih etmişlerdi. Kim bilir, eğer hâlâ ara sıra o olay akıllarına geliyorsa, belki de hâlâ o kanıtlara inanıyorlardır. Patlak veren skandalın ardından yaşadığı acı dolu günleri hatırlayan Ruth Dutton'ın içi ürperdi. Emily'nin anlattıklarının gerçekliğini inkâr etmeye cesareti kalmamıştı ama uysalca boyun eğmeye de niyeti yoktu.

"Jimmy!" diye bağırdı. "Yanımdan uzaklaşıp yerine oturur musun? Sanırım Emily, gerçeği söylüyor ama bunu anlatmaya karar vermesinin bu kadar uzun sürmesi çok yazık. Gördüklerimi siz de görseydiniz, o çocuğun Emily'yle flört ettiğini düşünürdünüz."

"Hayır, sadece evlenme teklif ediyordu," dedi Emily sakin bir sesle.

Odada beliren derin sessizlik, üç yutkunma sesiyle bozuldu. Kendinde konuşacak gücü bulabilen tek kişi Ruth Teyze oldu.

"Böyle bir şeye niyetin olup olmadığını sorabilir miyim acaba?"

"Hayır ve bunu ona en az on kere söyledim."

"Neyse, en azından bu konuda sağduyulu davranabilmene sevindim. Stovepipeli çocuk, inanamıyorum buna!"

"Kararımın Stovepipeli olmasıyla ilgisi yok. Bundan on yıl sonra Perry Miller, bir Murray'nin evlenmekten onur duyacağı biri olacak. Ama o benim hoşlandığım tipte biri değil. Reddetmemin tek nedeni bu."

Bu gerçekten Emily olabilir mi? Bu, evlenme teklifini reddetme gerekçelerini bildiren, "hoşlandığı tipte" bir erkekten bahsetmeden uzun boylu genç hanım Emily olabilir mi? Elizabeth, Laura ve hatta Ruth, kıza onu ilk kez görüyorlarmış gibi baktılar. Bakışlarında daha önce olmayan bir saygı ifadesi vardı. O an, bilinçli olmasa da hepsi artık Emily'ye çocuk gözüyle bakmaya son verdi. Sanki kız tek bir sıçrayışta onların dünyasına adım atmıştı ve bundan böyle onlarla eşit şekilde davranılmayı hak ediyordu. Bundan böyle aile mahkemeleri olmayacaktı. Her ne kadar tam anlamıyla farkında olmasalar da bunu *hissediyorlardı*. Ruth Teyzenin sonraki sözleri de bunun göstergesiydi. Kulaklarını bükmenin görevi olduğuna inandığı zamanlarda Laura ve Elizabeth'le konuşacağı bir tavırla konuştu.

"Ah Emily, ya yoldan geçen biri gecenin o saatinde Perry Miller'in pencерemizde oturduğunu görseydi?"

"Sen de haklısın. Senin bakış açını anlayabiliyorum Ruth Teyze. Tek istediğim senin de *benimkini* görebilmen. Pencereyi açıp o saatte Perry'yle konuşmamın bir hata olduğunu görebiliyorum şimdi. Ama tek hatam o an bunun yanlış olduğunu düşünmem ve Doktor Hardy'nin evindeki akşam yemeğinde yaşanan şanssızlıkları dinlerken zamanı unutmamdı."

"Perry Miller, *Doktor Hardy'nin* evine akşam yemeğine mi gitti?" diye sordu Elizabeth Teyze. Bu, o gece aldığı ikinci darbeydi. Stovepipeli biri Queen Caddesi'ne akşam yemeğine davet edilseyse dünya -Murray dünyası- kelimenin tam anlamıyla alt üst olmuştu demek. O anda Ruth Teyze de dehşet içinde; Perry Miller'in kendisini pembe pazen geceliği içinde görmüş olduğunu düşünüyordu. Daha önce Perry Miller sadece Yeni Ay'da çalışan kiralık bir işçiyken bunun çok da önemi yoktu. Ama şimdi *Doktor Hardy'nin* konuğu olduğunu öğrenmişler ve her şey değişmişti.

"Evet, Doktor Hardy onun iyi bir konuşmacı olduğunu ve geleceğinin parlak olduğunu düşünüyor," dedi Emily.

"Bu arada, olur olmaz saatlerde evimde dolaşıp roman yazmaktan vazgeçmeni rica ediyorum," diye çıkıştı konuyu değiş-

tirmek isteyen Ruth Teyze. "Eğer o saatte olman gerektiği gibi yatağında olsaydın tüm bunlar başımıza gelmeyecekti."

"Roman yazmıyordum!" diye bağırdı Emily. "Elizabeth Teyzeye söz verdiğimden beri hayal gücümün ürünü olan tek bir sözcük yazmadım. Ayrıca o gece *bir şey* yazmıyordum. Söyledim sana, sadece Jimmy defterimi almak için aşağıya inmiştim."

"Sabaha kadar olduğu yerde bırakamaz mıydın defterini?" diye ısrar etti Ruth Teyze.

"Durun, durun!" diyerek araya girdi kuzen Jimmy. "Yine tartışmaya başlamayın. Akşam yemeğimi yemek istiyorum. Hadi kızlar, gidip yemeğimi hazırlayın."

Elizabeth ve Laura, sanki emri veren Archibald Murray'miş gibi uysalca salondan çıktılar. Birkaç dakika sonra Ruth Teyze de onları takip etti. İşler umduğu gibi gitmemişti ama yine de iyi tarafından bakmaya çalışacaktı. Bir Murray'in isminin böyle bir skandala karışması iyi olmazdı ama Emily'nin suçlu olduğunu gösteren kanıtlar olsa böyle bir skandalın çıkması önlenemezdi.

Kapı kapanınca Kuzen Jimmy, "Böylece *bu konu* halledildi," dedi.

Emily derin bir nefes aldı. Sakin, kasvetli oda şimdi ona güzel ve sıcacık geliyordu.

Kuzen Jimmy'ye koşup boynuna sarılarak, "Evet ve bunu için sana teşekkür borçluyum," dedi. "Hadi şimdi azarla beni, beni bir güzel azarla Kuzen Jimmy."

"Hayır, azarlamayacağım. Ama o pencereyi açmaman daha sağduyulu bir hareket olurdu, haksız mıyım pisicik?"

"Elbette haklısın ama bazen sağduyulu olmayı unutabiliyor insan, Kuzen Jimmy. Belki sonradan yaptığından utanıyor ama sağduyuyu yok sayıp o an dilediğini yapmak istiyor ve..."

"Ve sonuçlarına boş vermek," diye Emily'nin cümlesini tamamladı Kuzen Jimmy.

“Öyle bir şey işte,” diyen Emily bir kahkaha attı. “Hayatı sürekli çekinerek yaşamak, ya biri görüyorsa diye korkup istediğim adımı atamamaktan nefret ediyorum. Kendi gemimin dümenine geçip kendime ait dünyada yol almak istiyorum ben. Aslına bakarsan o gece pencereyi açmamın, Perry’yle konuşmamın kimseye zararı yoktu. Hatta beni öpmeye çalışması bile kötü bir şey değildi. Sadece beni kızdırmaya çalışıyordu. Ah, toplumsal doğrulara uymak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Ve dediğin gibi... Uymamak ve sonuçlarına boş vermek istiyorum.”

“Ama ne yazık ki boş veremiyoruz pisicik –sorun da bu zaten. Tam aksine onlar bize boş veriyor. Şimdi hayal et pisicik. Büyüdüğünü, evlendiğini, senin yaşında bir kızın olduğunu ve bir gece alt kata inip onu, Ruth Teyzenin Perry ile seni bulduğu şekilde bulduğunu hayal et. Bu hoşuna gider miydi? Gördüğünden memnun olur muydun? Dürüst ol, olur muydun?”

Emily bir an gözlerini şöminedeki alevlere dikti.

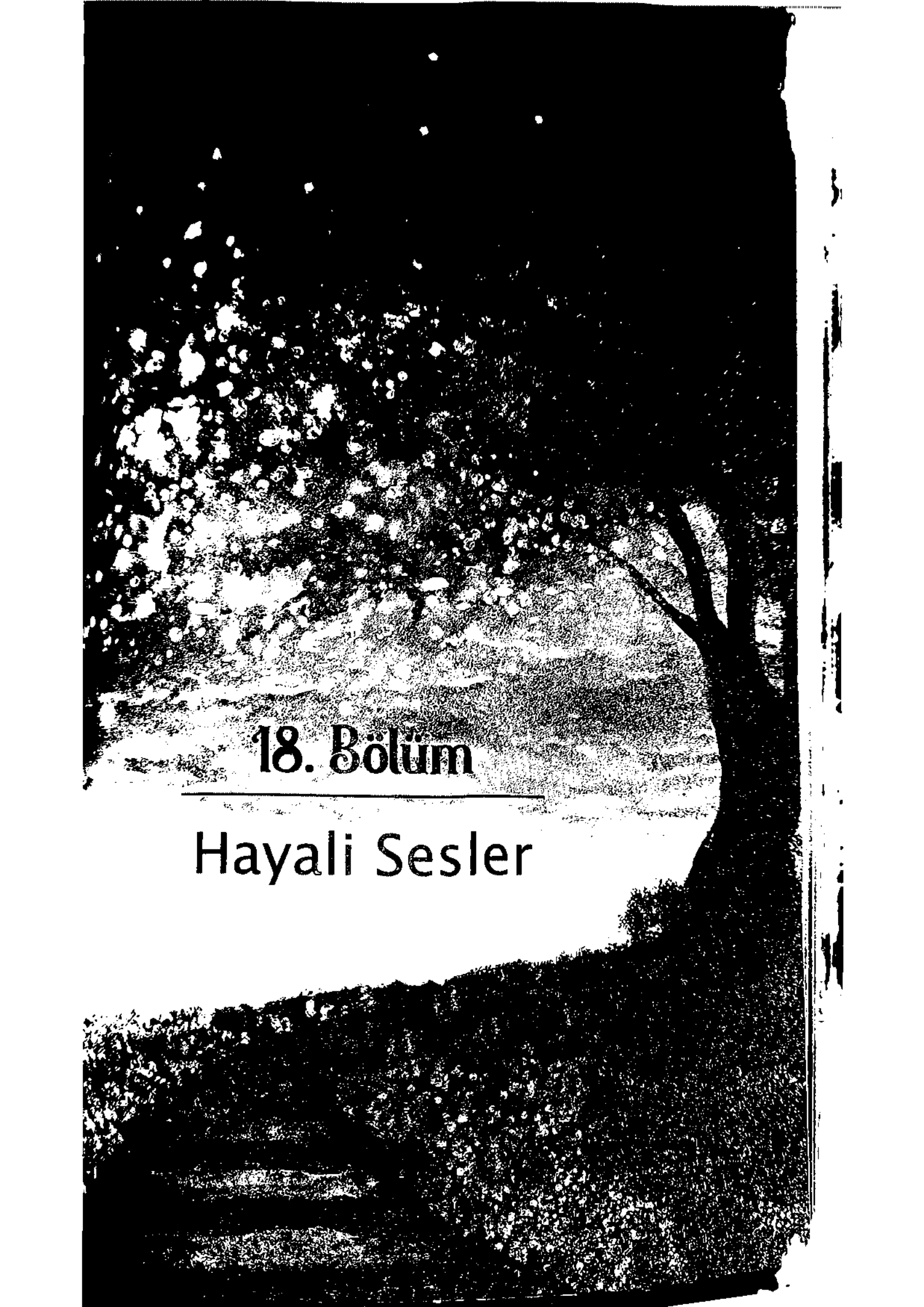
“Hayır, olmazdım,” dedi sonunda. “Ama o zaman... Bu farklı bir durum. İşin aslını *bilmediğim* için memnun olmazdım gördüğümünden.”

Kuzen Jimmy güldü.

“İşte asıl sorun da bu. Diğer insanlar işin aslını *bilmezler*. Bu nedenle adımlarımıza dikkat etmemiz gerekir. Hadi gel pisicik, akşam yemeğinde fırında kaburga yiyeceğiz.”

Kuzen Jimmy sözlerini bitirdiği anda mutfaktan iştah açıcı bir koku geldi –sorunlarla mücadele etmekle, sevimsiz aile meseleleriyle hiçbir ortak noktası bulunmayan, insanın içini ısıtan, rahatlatıcı bir koku. Emily gülümsedi ve Kuzen Jimmy’ye bir daha sarıldı.

“Kuzen Jimmy ile yenen kuru ekmekten oluşan akşam yemeğini, Ruth Teyzeyle yiyeceğim fırında kaburgaya tercih ederim,”

18. Bölüm

Hayali Sesler

3 Nisan 19--

Bazen kendimi şanssız günlerin gerçekten olduğuna ve yıldızların bazen kötü şans getirdiğine inanır buluyorum. Aksi halde nasıl olur da iyi niyetli insanların başına böyle korkunç şeyler gelir? Tam Ruth Teyze, aşağıya inip Perry'nin beni öptüğünü gördüğü geceden bahsetmekten yorulmaya başlamıştı ki kendimi yine zor durumların içinde buldum.

Dürüst olacağım. Geçen cumartesi Yeni Ay'da mutfaktaki aynanın düşüp kırılmasından, düşen şemsiye sorumlu değildi. Tek sorumlu bendim, dikkatsizliğimdi.

Burada, Shrewsbury'deki Aziz John Presbiteryen Kilisesi, Noel için açık ve cemaati bekliyor. *Times*'tan Bay Towers, Blair Water'da olmadığı pazar günleri ayinlere katılıp gazete için ayinlerle ilgili yazılar hazırlamamı istedi. İlk ayin gayet güzeldi ve zevkle kaleme aldım. İkinci de zararsızdı ve onu da rahatsızlık duymadan yazdım. Ama geçen pazarki üçüncü ayin saçma sapandı. Kiliseden eve dönerken bu düşüncemi Ruth Teyzeye de söyledim ve o bana, "Bir ayini eleştirecek yetkinliğe sahip olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Evet, düşünüyorum!

O ayin son derece tutarsızdı. Bay Wickham en az on kere kendisiyle çelişti. Metaforları birbirine karıştırdı, Shakespeare ile ilgili olanları Aziz Paul'e atfetti. Akla gelebilecek her türlü edebi yanlışı yaptı, hatta buna en affedilmezi, sıkıcılıkta son boyuta ulaşması da dahildi. Benim görevim ayini kaleme almaktı, ben de aldım. Ama yazmak zorunda olduğum şeyler beni öyle rahatsız etti ki bir

şekilde bana verdikleri rahatsızlıktan kurtulmam gerekiyordu. Bu nedenle sadece içimi boşaltmak için gerçek düşüncelerimi kâğıda döktüm. Saçma sapan ama rahatlatıcı bir şeydi bu. Bütün tutarsızlıkları, yanlış alıntıları, sıkıcılığı birer birer yazdım. Yazarken son derece keyif aldım ve elimden geldiğince hicivli bir dil kullanarak yazdım. Gerçekten zehir zemberek bir yazı oldu.

Sonra yanlışlıkla *Times*'a bu yazıyı verdim!

Fakat ne yazık ki Bay Towers verdiğim yazıyı okumadan dizgi-ciye gönderdi. Çünkü o ana kadar yazılarıma olan güveni tamdı ama şimdi yıkılan bu güveni bir daha asla kazanamayacağımdan eminim. Yazım ertesi günkü gazetede yayımlandı.

Doğal olarak ertesi sabah uyandığımda ismim kötüye çıkmıştı.

Bay Towers'ın bu duruma çok öfkeleneneğini düşündüm ama o sadece *biraz* rahatsız oldu. Elbette bunda yazımın, buradaki daimi vaiz değil de gezici vaiz Bay Wickham hakkında olmasının büyük payı var. Bay Towers bir Presbiteryen olduğundan, Aziz John Kilisesi cemaati ona karşı tavır almadı. Yapılan yanlışın bütün suçu doğruca zavallı Emily B.'nin omuzlarına yüklendi. İnsanların çoğu bunu "şov yapmak" için yaptığını düşündü. Ruth Teyze öfkeleni, Elizabeth Teyze şaşkına döndü, Laura Teyze üzüldü ve Kuzen Jimmy paniğe kapıldı. Bir papazın düzenlediği ayini eleştirmek, gerçekten şoke edici bir şeydi. Papazların düzenlediği ayinler –özellikle Presbiteryen olanlar– Murray geleneklerine göre kutsal ve dokunulmaz kabul edilirdi. Elizabeth Teyze buz gibi bir sesle haddimi bilmeyişimin ve dilimin kemiği olmayışının benim mahvıma neden olacağını söyledi. Bu durumdan hoşnut olan tek kişi, Bay Carpenter oldu. (Dean, New York'taydı. Burada olsa onun da çok hoşnut olacağını biliyorum.) Bay Carpenter herkese yazımın, okuduğu benzerlerinin hepsinden çok daha iyi olduğunu söyledi. Ama Bay Carpenter'ın dinen kabul edilen inançlara aykırı görüşleri olduğundan şüphelenildiği için onun hakkımdaki iyi yorumlarının bana hiçbir faydası olmadı.

Bu olay kendimi berbat hissetmeme neden oldu. Zaman zaman hatalarım, beni günahlarımdan daha çok endişelendiriyor.

İşin kötüsü, içimdeki kötücül bir ben, tüm bu olup bitene haince gülümseyerek bakıyor. İçimdeki ben, "Aslında o yazıdaki her kelime gerçektir," diyor. Hatta gerçekten de öte... Çok da yerindeydi. *Ben* metaforları birbirine karıştırmadım.

Şimdi, bir an önce bu tatsız olayı zihnimden silmem gerek!

20 Nisan 19--

"Uyan kuzey rüzgârı ve güneye gel. Bahçemin üzerinde es, baharatlı kokularla doldur havayı."

Böyle şarkı söyleyerek Dimdikler Ülkesi'ne gittim bu akşam. Ama yolda "bahçemin" yerine "ormanımın" demeyi tercih ettim. İlkbahar kapıda ve sevinç dışında her şeyi unutmuş gibi hissediyorum kendimi.

Bugün yine yağmurlu, gri bir sabah yaşadık ama öğleden sonra güneş kendini gösterdi ve gece sanki evreni kendine getirmek ister gibi nisan ayazı başladı. Bu gece bana, antik tanrıların, ölümlü gözü değmemiş ıssız yerlerde bulunduğu bir gece gibi geliyor. Köknarların arasında, eğer sadece gölge değillerse neşeli orman cinleri olabilecek belli belirsiz bir şeyler görüyorum.

(Cin bu derece etkileyici bir sözcükken, kinin son derece çirkin olması çok ilginç. Tek bir harf ne çok şey değiştiriyor. Ayrıca *gölgeli* sözcüğünün zaman zaman insanda her türlü güzelliği çağrıştırması, zaman zaman da ürkütücü olması çok ilginç değil mi?)

Tepeye doğru yürürken kulağıma perilerin şarkıları geliyor ve içimi büyük bir mutlulukla dolduruyor. Bir tepeye tırmanmak beni her zaman mutlu ediyor. Özellikle tepelerin zirveleri en sevdiğim yerler, özellikle de bu tepenin zirvesi. Zirveye ulaştığımda hiç kıpırdamadan durdum ve akşamın güzelliğinin büyüğü notalar gibi içime dolmasına izin verdim. Rüzgâr Kadın nasıl da huşların diyarında şarkılar söylüyor, tepeleri gökyüzüne uzanan farklı şekillerdeki dallar arasında nasıl da ılık çalıyor! Limanın üzerinde, yılın on üçüncü gümüşü yeni ayı asılı gibi duruyor. Ora-

da öylece durdum ve pek çok güzel şey düşündüm. Yıldızlarla aydınlanmış nisan tarlalarında delice, özgürce akan nehirleri, dalgalı, yakamozların parıldadığı gri denizleri, ay ışığında, kökleri toprağı delen karaağaçların asaletini, karanlıkta duyulan baykuş kahkahalarını, uzun bir kumsala vuran köpük köpük dalgaları, karanlık bir tepenin zirvesinden yükselen yeni ayı, denizde kopan fırtınanın büyüleyici griliğini...

Dünya üzerinde sahip olduğum tek servet yetmiş beş sent ama Cennet parayla satın alınmıyor. Sonra kim bilir ne zamandır orada duran, rüzgârların aşındırdığı bir kayanın üzerine oturdum ve bu muhteşem mutluluk anını şiire dökmeye çalıştım. Ama sanırım bahsettiğim güzelliklerin somut hallerini dizelere dökmememe karşın ruhlarına ulaşamadım. Ruhları, parmaklarımın arasından kaçtı sanki.

Geri döndüğümde karanlık çökmüştü ve Dimdikler Ülkesi bana değişmiş gibi göründü. Ürkütücü, hatta tekinsiz gibiydi. Eğer bunu yapacak gücüm olsa koşarak oradan kaçırdım. Ağaçlar, uzun zamandır tanıdığım eski dostlarım, yabancı ve soğuk görünüyorlardı. Duyduğum sesler, gün ışığının neşeli, sıcakkanlı sesleri, gün batımının dostça, büyüleyici sesleri değildi. Sanki o çok sevdiğim bölgedeki hayat birden bana karşı düşmanca bir şeye dönüşmüş, sinsileşmiş, yabancılaşmış, bilinmezlerle dolmuştu. Sanki dalların arasından yabancı gözler beni izliyor, etrafımda kaçamak ayak sesleri duyuyordum. Ağaçlıktan çıkıp açık alana ulaşınca çitin üzerinden atlayıp Ruth Teyzenin arka bahçesine girdiğimde, kendimi büyüleyici ama kutsal olmayan, paganlara, yarı insan yarı keçi kır tanrıalarının eğlencelerine ayrılmış bir yerden kaçmış gibi hissettim. Ağaçlıkların, karanlıkta tamamen Hristiyanlığa ait olduklarına inanmıyorum. Ağaçların arasında kendini gün ışığında göstermeye cesaret edemeyen ama karanlıkta güç kazanıp saklandığı yerden çıkan bir yaşam var bence.

“Böyle öksürürken, nemli akşam havasında dışarı çıkman hiç doğru değil,” dedi Ruth Teyze.

Ama bana zarar veren gecenin nemi değildi –evet zarar gördüm. Kötücül bir şeyin, belli belirsiz duyduğum büyüleyici fısıltı-

tısı zarar verdi bana. Bu fısıltıdan korktum ama bir yandan da ona havtan oldum. Tepenin zirvesinde, gözlerimin önünde uzanan havtan olduğum güzellik, bu fısıltının güzelliği yanında sönük kalıyor. Odama çıktım ve bir şiir daha yazdım. Şiirimi bitirdiğimde ruhumdaki kötücül güçlerin yok olduğunu hissettim. Aynadaki Emily artık benim için bir yabancı değildi.

Ruth Teyze öksürüğüm için sıcak süt ve acı biberli bir karışım getirdi. Fincan masada, önümde duruyor. Onu içmem gerek ve onu içtiğimde Cennet ve Pagan ülkesi bana aptalca ve gerçek dışı gelecek!

25 Mayıs 19--

Dean geçen cuma New York'tan döndü ve o akşam, yağmurlu bir günün ardından gelen gizem dolu alacakaranlıkta, Yeni Ay'ın bahçesinde onunla yürüyüş yaptık. Üzerimde ince bir elbise vardı ve Dean patikadan bana doğru yürürken, "Seni uzaktan gördüğümde, yabani kiraz ağacı olduğunu sandım, bak şunun gibi..." dedi ve eliyle alacakaranlıkta Kibirli John'un arazisinden eğilmiş, bizi çağırıyor gibi görünen ağacı işaret etti.

O kadar güzeldi ki ona benzetilmek beni çok mutlu etti ve sevgili Dean'in geri gelmesinden de çok mutluydum. Kuzen Jimmy'nin hercai menekşelerinden büyük bir demet toplayıp batı gökyüzünü berrak ve yıldızlı bırakarak doğuda morumsu kümeler oluşturan gri yağmur bulutlarını izlediğimi güzel bir akşam geçirdik.

"Sen yanımda olunca, yıldızlar daha parlak, hercai menekşeler daha mor gibi geliyor bana," dedi Dean.

Ne kadar hoş biri, değil mi? Nasıl oluyor da onun ve Ruth Teyzenin benim hakkımdaki düşünceleri bu kadar farklı olabiliyor, hiç anlamıyorum.

Koltuğunun altında düz bir hediye paketi vardı ve giderken bu paketi bana verdi.

"Bunu Lord Byron'ın etkisini yok etsin diye getirdim sana." dedi.

Bu, Lorenzo Tornabuoni Ghirlanjo'nun eşi Giovanna (eğli Albizzi'nin, on beşinci yüzyılda yaşamış bir leydinin çerçevesiymiş portresiydi. Genç, güzel Leydi Giovanna'ya, parlak, altın sarısı saçlarına, özenle şekillendirilmiş lülelerine, soylu profiline (acaba ressam onu gerçekte görüldüğünden biraz daha güzel çizmiş olabilir mi?), beyaz boynuna, açık alnına bakmak çok hoşuma gitti. Bir azize gibi, ulaşılamazmış gibi görünmesine karşın kader ona oyun oynamış ve Leydi Giovanna çok genç yaşta ölmüş.

Kadife elbisesinin, işlemelerle süslü kabarık kolları, tam olarak onun bedenine göre dikilmiş. Sanırım Leydi Giovanna'nın çok başarılı bir terzisi vardı ve her ne kadar azize gibi görünse de gerçek hayatın tam anlamıyla farkında olduğunu düşünüyor insan. Keşke başını çevirse ve ben onun yüzünü sadece profilden değil bütün olarak görebilsem.

Ruth Teyze resimdeki kadının oldukça tuhaf görünümlü olduğunu düşünüyor ve onu mücevherlerle bezenmiş Kraliçe Alexandra'yla aynı odaya asmanın doğru olmayacağı konusunda şüpheleri olduğunu net olarak görebiliyorum.

Açıkçası benim de bu konuda şüphelerim var.

10 Haziran 19--

Artık okul ödevlerimi, Dimdikler Ülkesi'ndeki havuzun yanında, o uzun ince, muhteşem ağaçların altında yapıyorum. Kendimi ağaçların altındaki bir orman perisi gibi hissediyorum. Ağaçları sevmekle kalmıyor, adeta onlara tapıyorum.

Ayrıca ağaçlar, çoğu insanın aksine, zaman ilerledikçe insanda sevgi uyandırmayı başarıyorlar. İlk bakışta onlar hakkında ne hissederseniz hissedin, zaman içinde onları daha çok sevmeye başlıyorsunuz ve yıllardır tanıdığınızda, her mevsim büründükleri farklı şekilleri gördüğünüzde onlara karşı olan sevginiz çok

daha fazla büyüyor. Şimdi Dimdikler Ülkesi'ndeki ağaçlar hakkında, iki yıl önce buraya geldiğimde bilmediğim en az yüz şey biliyorum.

Ağaçların da insanlar gibi kişilikleri var. İki ladin ağacı, birbirinin aynı olmuyor. Aynı cinsten olanları bile mutlaka dallarındaki bir bükülme, bir kıvrılma veya bir eğimle diğerlerinden ayırabiliyorsunuz. Bazı ağaçlar daha sosyal oluyor, büyüdükçe dalları birbirine giriyor. İlse ile benim gibi, kollarını birbirlerinin omuzuna dolayıp sırlarını fısıldaşıyorlar. Dört-beş ayrıcalıklı ağaç kümesi var ki ben onlara Murray ailesi ağaçları diyorum. Ayrıca sadece rüzgârla iletişim kuran, tek başlarına, diğerlerinden uzak bir yerde büyüyen keşiş ağaçlar da var. Bana bu ağaçların bir insanı kabul etmesi büyük bir onur gibi geliyor. Onların güvenini kazanmanın, güveni kolayca kazanılan ağaçların güvenini kazanmaktan çok daha büyük bir başarı olduğunu düşünüyorum. Bu gece, doğuda tek başına yükselen ulu köknarın tepesinde asılı gibi duran, yanıp sönen büyük bir yıldız gözüme ilişti ve bu iki muhteşem varlığın buluşmasına tanık olmanın beni günlerce etkileyeceğini, sınıfın monotonluğunu, bulaşık yıkamayı, cumartesi günleri Ruth Teyzeyle temizlik yapmayı bile büyüleyici hale getireceğini hissettim.

25 Haziran 19--

Bugün Tudor Dönemi'nden tarih sınavı olduk. Tarihi çok seviyorum ama bize anlatılanlardan çok anlatılmayanlar nedeniyle seviyorum. Tarihçiler insana asıl bilmek istediklerini anlatmıyorlar, daha doğrusu *anlatamıyorlar*. Acaba gecenin yarısında uyanan Jane Seymour'un aklından neler geçiyordu? Öldürülen Anne mi yoksa terk edilmiş Katherine mi? Acaba taç için çok fazla bedel ödediğini düşündü mü, yoksa pazarlıktan memnun muydu? Küçük oğlu dünyaya geldiğinde mutlu muydu yoksa onları bekleyen zorlu süreç için endişeleniyor muydu? Arkadaşlarının "Janie" diye çağırdığı Leydi Jane Grey hiç öfke nöbeti geçirdi mi? Acaba Shakespeare'in karısı, kocası hakkında aslında neler düşünüyordu?

Ve acaba hiçbir erkek Kraliçe Elizabeth'i *gerçekten* sevdi mi? İşte, okulun eğitim programında "Tudor Dönemi" olarak yer alan dönemde anlatılan kralların, kraliçelerin gösterişli yaşamlarını, dahileri ve kuklaları çalışırken hep bu tür sorular geçiyor aklımdan.

7 Temmuz 19--

Lisenin ilk iki yılı sona erdi. Sınav sonuçlarım, her zaman aklıma koyduğumda başarılı olacağımı söyleyen Ruth Teyzeyi bile memnun etti. Kısacası sınıf birincisi oldum. Çok mutluyum. Ama Dean'in asıl eğitimin hayattan kendi tırnaklarımızla kazıyarak öğrendiklerimiz olduğunu söylerken ne demek istediğini anlamaya başladım. Bu iki yılda bana en çok şey öğreten deneyimlerim, Dimdikler Ülkesi'nde yaptığım gezintiler, saman yığınının üzerinde geçirdiğim gece, Leydi Giovanna, krala şaplak atan kadın, sadece *gerçekler* dışında bir şey yazmamaya çalışmam ve benzer şeyler oldu. Hatta yolladığım çalışmalarımı ilgili aldığım ret mektupları ve Evelyn Blake bile bana bir şeyler öğrettiler. Evelyn demişken, yılsonu sınavlarında başarısız oldu ve aynı sınıfı bir kez daha okuması gerekecek. Bu duruma gerçekten üzüldüm.

Son cümlem, sanki ben sevgi dolu, affedici biriymişim izlenimi bıraktı. Dürüst olayım, gerçekten sınıfını geçemediği için üzüldüm ama bunun nedeni seneye aynı sınıfta olacak olmamız.

20 Temmuz 19--

Ilse ile birlikte her gün yüzmeye gidiyoruz artık. Laura Teyze deniz kıyısına giderken mayolarımızın yanımızda olması konusunda çok hassas davranıyor. Acaba bizim ay ışığında iç eteklerimizle denize girmemizin uzaktan gelen yankılarını mı duydu diye merak ediyorum bazen. Denize hep öğleden sonra giriyoruz. Sonrasında da arkamızda limana kadar uzanan kum tepeleri, önümüzde yelkenleri gün ışığının sihriyle gümüş rengi olan yelkenlilerle beneklenmiş masmavi durgun deniz, güneşin ısıttığı altın rengi kumlarda uzanıyoruz. Ah, hayat güzel, çok güzel! Hat-

ra bugün elime geçen üç ret mektubuna karşın güzel. O üç editör, günün birinde çalışmalarımı onlara yollamam için yalvaracaklar! Bu arada Laura Teyze, Virginia'da yaşayan bir arkadaşının kendisine yolladığı tarifle çikolatalı pasta yapmayı öğretiyor bana. Bu tarifi Blair Water'daki hiç kimse ele geçirememiş ve Laura Teyze kimseyle paylaşmayacağım konusunda kendisine söz vermemi istedi.

Pastanın orijinal ismi "Şeytanın Pastası" ama elbette Elizabeth Teyze bu ismi kullanmıyor.

2 Ağustos 19--

Bu akşam Bay Carpenter'ı ziyarete gittim. Bu aralar romatizma nedeniyle yatağa düşmüş olduğunu duymuştum ve onu gördüğümde çok yaşlanmış olduğunu fark ettim. Geçtiğimiz öğretim yılında öğrencilerine karşı fazla sinirli ve huysuz olduğu gerekçesiyle bazı veliler hakkında şikâyetle bulunmuş ve işten çıkarılmasını istemiş. Ama neyse ki Blair Water halkının çoğu tüm huysuzluğuna karşın Bay Carpenter'ın eşine az rastlanan iyi bir öğretmen olduğunu bildiğinden şikâyetler göz ardı edilmiş.

Bazı dostları kendisine, sert davranışları nedeniyle hakkında şikâyet olduğunu söylediğinde, "Aptallara sakın bir şekilde ders anlatamıyor insan," diye cevap vermiş.

Belki de Bay Carpenter'ın göz atması için götürdüğüm şiirler konusunda oldukça katı davranmasının nedeni romatizmasıydı. Nisan gecesi, tepenin zirvesinde yazdığım şiiri okuduktan sonra kenara atıp, "Hoş bir fasa fiso," dedi.

Aslında ben o şiirin, o akşamın büyüleyiciliğini belli ölçüde de olsa ifade ettiğine inanıyordum. Nasıl da yanılmışım!

Sonra ona aynı gece, eve döndükten sonra yazdığım şiiri verdim. İki kez, hiçbir şey söylemeden baştan sona okudu ve yırtıp attı.

"Ama *neden?*" diye sordum, rahatsız olduğumu belirten bir sesle. "Bence o şiirin yanlış bir tarafı yok Bay Carpenter."

“Evet, gövdesinde yanlışılık yok,” dedi. “Her bir dizesi, tek tek ele alındığında Pazar Okulu’nda okunmayı hak ediyor. Ama *ruhu* –Tanrı aşkına, bunu yazarken nasıl bir ruh hali içindeydin sen?”

“Altın Çağ ruh halindeydim.”

“Hayır, ondan çok daha eski bir çağa ait ruh halindeymişsin. Bu şiir buram buram paganizm kokuyor kızım ama anlaşılan sen bunun farkında değilsin. Edebi gözle bakılacak olursa daha önce yaptığın pek çok çalışmadan daha başarılı. Ama sen en iyisi kendi çağında kal. Sen bu çağın bir parçasısın ve antik çağlar sana hükmetmemeli, sen onlara hükmetmelisin. Bu şiirde şeytani bir esinti var Emily. Bu şiir, şairlerin, kendi dışlarında bazı ruhlar tarafından esinlendirildiklerine inanmamı sağladı. Bunu yazarken bir şeylerin sana hükmettiğini hissetmedin mi Emily?”

O geceyi düşünüp, “Evet, hissettim...” diye mırıldandım ve o an Bay Carpenter’ın şiiri yırtmış olmasına çok sevindim. O şiiri ben asla tek başıma yazamazdım ve sonrasında da yırtıp atamazdım. Defalarca okuduktan sonra hiçbir işe yaramadıklarına karar verdiğim çok sayıda şiirimi yok etmiştim ama bu, bana kötü görünmemişti ve her okuyuşumda o gece yaşadığım tuhaf büyüü ve dehşet hissini geri getirmişti. Bay Carpenter haklıydı –gerçekten de bir şeylerin bana hükmettiğini hissetmiştim.

Daha sonra Bay Carpenter, Bayan Heman’in şiirlerini okuduğumu söylediğim için beni bir güzel azarladı. Laura Teyzenin, soluk mavi ve altın rengi cildi olan, ilk sayfasında bir hayranı tarafından yazılmış bir not olan çok sevdiği bir Heman cildi var. Laura Teyzenin gençliğinde, insanların karşı cinsten hoşlandıkları kişilere doğum günlerinde bir şiir kitabı vermesi adettenmiş.

Bay Carpenter’ın Bayan Heman hakkında söyledikleri, genç bir kızın günlüğünde yer alması uygun olmayan sözlerdi. Sanırım temelde haksız sayılmaz ama ben yine de Bayan Heman’in bazı şiirlerini seviyorum. Ara sıra rastladığım bir dizesi veya dördlüğü, günlerce beni zevkle esir edebiliyor.

Alarcı geçerken kalabalığın coşkunu ilerleyişi bunlardan biri ama neden sevdiğimi söyleyemiyorum. İnsan bir şeyden neden büyülendiğini söyleyemiyor. Bir diğeri de:

Denizin sesi ve gecenin sesleri,

Clotilde'nin çevresini sarmıştı, o diz çökmüş dua ederken.

Kudretli insanların yattığı,

O taşra kumsalındaki, eski şapelde.

Büyük bir şiirsel beceri yok belki bu dizelerde ama bence son dizesinde yoğunlaşan bir büyüleyiciliği var. Bu şiiri, o taşra kumsalındaki şapelde diz çökmüş dua eden, başının üzerinde unutulmuş savaşların bayrakları dalgalanan Clotilde olduğumu düşünmeden okuyamadım hiç.

Bay Carpenter aşırı duygusal yazılardan etkilendiğim için bana burun kıvırdı ve gidip aşk romanları okumamı söyledi! Ama yanından ayrılırken, ilk defa bana görünüşümle ilgili iltifat etti.

"Giydiğin mavi elbiseyi beğendim. Ayrıca taşımayı da biliyorsun. Bu iyi bir şey. Kötü giyinmiş bir kadın görmeye dayanamıyorum. Beni öfkelenendiriyor bu. Bence Yüce Tanrı'yı da öfkelenendiriyordur. Pasaklılara tahammülüm yok ve bence onun da yok. Ah, giyinmeyi bildiğine göre Bayan Heman'i seviyor olman çok da önemli değil."

Eve dönerken yolda Yaşlı Kelly'ye rastladım. Durdu, bana bir torba şeker verdi ve o erkeğe saygılarını gönderdi.

15 Ağustos 19--

Bu yıl hasekiküpleri coştı. Eski bağ onlarla doldu ve muhteşem beyaz, mor, açık mavi, bebek pembesi renklerine büründü. Bazı hasekiküpleri kendiliğinden çıkan ve insan eliyle dikilmiş çiçeklerin hiçbirinde olmayan bir büyüleyiciliğe sahip. Üstelik isimleri -*hasekiküpesi*, adeta kendi içinde bir şiir! Çiçeklerin yaygın olarak kullanılan isimleri, çiçekçilerin kataloglarda kullan-

dıkları Latince isimlerinden çok daha güzel hence. Gelin Buketi, Aslanagzı, Flora'nın Fırçası, Bekâr Düğmesi, Bebek Nefesi, Sisli Aşk... Hepsine bayılıyorum!

1 Eylül 19--

Bugün iki olay yaşandı. Biri büyük teyze Nancy'den Elizabeth Teyze'ye mektup gelmesi. Nancy Teyze, Priest Göleti'ne dört yıl önce yaptığım ziyaretten sonra varlığımdan haberdar değilmiş gibiydi. Hâlâ yaşıyor, doksan dört yaşında ve duyduğuma göre gayet sağlıklıymış. Mektubunda Elizabeth Teyze ve benim hakkımda iğneleyici yorumlar yapmış ama gelecek yıl Shrewsbury'deki tüm giderlerimi, Ruth Teyzenin evinde kalmam da dahil tümünü karşılamayı önermiş olması yorumlarını affettirdi.

Bu haber beni çok mutlu etti. Tüm alaycılığına karşın Nancy Teyze'ye borçlanmak nedense bana kendimi kötü hissettirmiyor. O hiç beni azarlamadı, bana patronluk taslamadı ve benim için yaptığı hiçbir şeyi "görevi" olarak görmedi. Mektubunda, "Görevi boş ver," yazmış. "Bunu bazı Priestleri sinirlendirmek için ve Wallace'ın 'Emily'nin eğitimine katkıda bulunduğunu' söyleyerek hava atıp durmasına dayanamadığım için yapacağım. Seninse o kız için yaptıklarını erdemli bir şekilde yaptığını düşünüyorum. Emily'ye Shrewsbury'ye gitmesini, öğrenebileceği her şeyi öğrenmesini söyle. Ama bilgisini saklasın ve ayak bileklerini göstersiz."

Elizabeth Teyze bu sözleri okuyunca dehşete düşmüş ve mektubu bana göstermemeye karar vermiş. Ben mektupta yazanları Kuzen Jimmy'den öğrendim.

İkinci olay ise Elizabeth Teyzenin bana, bundan böyle eğitim giderlerimi Nancy Teyze karşıladığından, gerçek olmayan şeyler yazmamak konusunda kendisine verdiğim sözü daha fazla tutmama gerek olmadığını söylemesi. Bana dilediğim her konuda yazabileceğimi söyledi.

"Ama şunu bil ki izin vermiş olmam, senin uydurma şeyler yazmanı onayladığım anlamına gelmiyor," dedi ciddi bir tavırla. "En azından derslerini aksatmayacağını umuyorum."

Ah, hayır sevgili Elizabeth Teyze, derslerimi asla aksatmayacağım. O sözleri duyduğumda kendimi serbest bırakılmış bir tutsak gibi hissettim. Parmaklarımı kalem tutmak için karıncalanıyor, beynimde yeni öykü ana fikirleri dönüp duruyordu. Haklarında bir şeyler yazmak istediğim bir sürü hayali karakter vardı aklımda. Ah, keşke bir şeyi *görmek* ve kâğıda dökmek arasında böyle derin bir uçurum olmasa!

“Geçen kış, yazdığın öyküne karşılık olarak gönderilen çeki aldığından beri Elizabeth yazmana engel olmakla hata yapıp yapmadığını sorguluyordu,” dedi Kuzen Jimmy. “Ama bilirsin, geri adım atmayı sevmez. Bu nedenle Nancy Teyzenin mektubu ona iyi bir bahane oldu. Para Murrayler için her şeye kadirdir Emily. Sanırım daha fazla Amerikan puluna ihtiyacın olacak artık.”

Bayan Kent, Teddy’ye bir yıl daha eğitimine devam edebileceğini söylemiş. Sonrasında ne olacağını Teddy de bilmiyor. Yani bu yıl yine hep birlikte Shrewsbury’ye gidiyoruz! Öyle mutluyum ki bunu italik yazıyla yazmamak için kendimi zor tuttum.

10 Eylül 19--

Bu yıl son sınıfların sınıf başkanı seçildim. *Kurukafa ve Baykuşlar* saygın kulüplerine başvuru yapma formalitesine gerek olmadan üye olabileceğimi bildiren bir not yolladılar bana.

Bu arada bademcikleri iltihaplanan Evelyn Blake evde yatmayı tercih etti!

Son sınıfların başkanlığını kabul ettim ama *Kurukafa ve Baykuşlara* son derece nazık bir dille önerdikleri üyeliği kabul etmediğimi bildirdim.

Geçen yıl başvurumu kabul etmemişken, onların üyelik teklifini kabul etmemi beklememeliydiler!

7 Ekim 19--

Bugün Doktor Hardy'nin yaptığı duyuru sınıfta büyük bir heyecana neden oldu. McGill Üniversitesi'nde profesör olan Kathleen Darcy'nin amcası, Shrewsbury Lisesi öğrencileri arasında en başarılı şiiri yazana bir ödül vermeyi aklına koymuş ve bu ödül, Parkman'ın eserlerinden oluşan bir set olacaktı. Şiirlerin en geç 1 Kasım'a kadar teslim edilmesi ve en az yirmi, en çok altmış dizeden oluşmaları gerekiyordu. Bu sınırlama bana saçma geldi, sanki şiirler şerit metreyle ölçülüyormuş gibi hissettim. Ama akşam boyunca Jimmy defterimi karıştırdım ve sonunda yarışmaya *Yaban Üzümleri* adlı şiirimi göndermeye karar verdim. Bu benim ikinci en iyi şiirim. Bence *Altı Peninin Şarkısı* en iyisi ama sadece on beş dizeden oluşuyor ve onu uzatarak bozmaktan çekiniyorum. Sanırım *Yaban Üzümleri* üzerinde biraz daha çalışıp onu daha iyi hale getirebilirim. Bu şiirde emin olamadığım birkaç sözcük var. Söylemek istediklerimi tam olarak ifade ettiklerini düşünmüyorum ama onlardan daha iyi ifade eden sözcükler de bulamıyorum. Keşke uzun zaman önce babama mektuplar yazdığım dönemde olduğu gibi, istediğim zaman ifade etmek istediğim anlamı tam olarak karşılayan sözcükler türetebilsem. Türettiğim sözcükleri babama yollasam ve onun okuma şansı olsa, o ne demek istediğimi anlayabilirdi bence ama korkarım yarışmadaki jüri üyeleri anlamazlar.

Yaban Üzümleri'nin birincilik ödülünü kazanacağına hiç şüphem yok. Bu kendini beğenmişlik, kibir veya ukalalık değil. Sadece *biliorum* kazanacağımı. Eğer matematik konusunda bir yarışma olsa, ödülü Kath Darcy kazanırdı. Güzellik yarışması olsa Hazel Ellis kazanırdı. Spor dallarında yapılacak yarışmayı Perry Miller, güzel konuşma yarışmasını Ilse, resim yarışmasını Teddy kazanırdı. Ama yarışma şiir yarışması olduğundan E. B. Starr birinci olacak!

Bu yıl edebiyat dersinde Tennyson ve Keats'i okuyoruz. Tennyson'ı beğeniyorum ama bazen beni öfkeliyor. Evet, eserleri güzel –Keats'inkiler kadar güzel olmasa da. Ama asla sanatçıyı

unutmanıza izin vermiyor –hep onun bilincinde oluyor insan, bir dağ sağanağının ürpertisine kapılıp bir kenara atamıyorsunuz sanatçıyı. İnsan eliyle düzenlenmiş kusursuz nehir kıyılarında, özenle düzenlenmiş bahçelerde süzülüyor o. Ve insan özenle düzenlenmiş bahçelerden ne kadar hoşlanırsa hoşlansın, sürekli oraya hapsedilmek istemiyor. Ara sıra el değmemiş, vahşi doğada gezintiye çıkmak istiyor. En azından Emily Byrd Starr böyle hissediyor –akrabaları ne kadar üzülse de.

Keats'in eserleri kelimenin tam anlamıyla güzellikle dolu. Onun şiirlerini okuduğumda güllerin kokusunu duyuyorum ve bir dağın zirvesindeki ürperme hissine, buz gibi havada derin bir nefes alıp canlanmaya özlem duyuyorum. Bazı dizeleri var ki...

Köpüklerinin arasında büyüdü pencereler açılıyor,

Periler diyarının ıssızlığındaki tehlikelerle dolu denizin.

Bu dizeleri okuduğumda ümitsizliğe kapılıyorum. Bir kez yapılmış ve her zaman geçerliliğini koruyacak olanı yapmaya çalışmanın ne anlamı var ki?

Keats'in bana ilham veren farklı dizelerini de buldum ve onları Jimmy defterimin ilk sayfasına yazdım.

Asla taçlandırılmadı o,

Hayali seslerin önderliğinde,

Takip etmekten korkan ölümsüzlüğü.

Ah, gerçekten doğru. Cesaretimizi kıran her şeye, şüphelere, zaman zaman inancımızı kaybetmemize karşın “hayali sesleri” – orası her neredeyse– içsel doygunluğun verdiği mutluluk şehrine varana dek takip etmeliyiz.

Bugün çığlıklar atarak başarısızlığımı haykıran dört ret mektubu aldım. Doğal olarak bu ses karmaşasında “hayali sesler” oldukça belirsizleşti. Ama bir gün yeniden duyacağım o sesleri ve takip edeceğim, asla hevesim kırılmadan takip edeceğim. Yıllar önce bir yemin edip bunu kâğıda yazmıştım. Geçen gün, dolabımda bir

paketin içinde bulduğum yeminim, Alp Dağları patikasını tırmanacağım ve ismimi ünlüler listesine yazdıracağıma dairdi.

Tırmanmaya devam edeceğim!

20 Ekim 19--

Geçen akşam *Yaşlı Bir Bahçenin Günlüğü* adlı çalışmamı okudum. Artık Elizabeth Teyze yasağı kaldırdığına göre bunu ciddi anlamda geliştirebileceğimi düşünüyorum. Bay Carpenter'ın da okumasını istedim ama o, "Tanrı aşkına kızım, bütün yazdıklarını okuyamam ki! Gözlerim bozuldu artık. Nedir o? Bir roman mı? Ah, sana roman yazmak için daha on yılın olduğunu söylememiş miydim ben?" dedi.

"Alistırma yapıyorum sadece," dedim öfkeyle.

"Alistırma öyle mi? Alistırma yap ama sonuçlarını bende dene. Çok yaşlandım –gerçekten yaşlandım. Ara sıra kısa, çok kısa bir öykü okuyabilirim belki ama bu yaşlı şeytani koca romanlar okumaya zorlama."

Bu konuda Dean'in fikrini almam gerek. Ama Dean benim tutkularıma *güllüyor* –nazikçe, incitmeden yapıyor bunu ama *güllüyor*. Teddy yazdığım her şeyin mükemmel olduğunu söylüyor, bu nedenle ondan eleştirmen olmaz. Acaba, acaba bir yayınevi *günlüğü* basmayı kabul eder mi? Ondan *çok* daha iyi olmayan yayınlanmış, benzer türde romanlar gördüm aslında.

11 Kasım 19--

Bu akşamı, Bay Towers için bir romanı kısaltarak geçirdim. Bay Towers ağustos ayında tatildeyken yardımcı editör olan Bay Grady *Times*'ta *Kanayan Yürek* adlı bir seri yayınlamaya başladı. Genel olarak Bay Towers'ın seçtiklerinin aksine heyecan dozu yüksek, duygusal bir İngiliz romanı bu. Çok uzun bir roman olduğundan Bay Towers dönene kadar ancak yarısı yayınlanabil-

mişti. Bay Towers orijinal haliyle yayınlanması durumunda bütün kış süreceğini gördü ve benden tüm "gereksiz bölümleri" çıkarmamı istedi. Ben de onun isteğini acımasızca yerine getirdim. Öpüşmelerin, sarılmaların çoğunu, aşk sözcüklerinin üçte ikisini çıkardım ve mutlu sonla biten roman orijinal halinin ancak dörtte biri kadar kaldı. Tek söyleyebileceğim, bu kısaltılmış haliyle dizgisini yapacak olan kişinin Tanrı yardımcısı olsun.

Yaz ve güz geçip gitti ve bana sanki eskiden olduğundan çok daha hızlı geçmiş gibi geldi. Dimdikler Ülkesi'ndeki altın renkli dallar beyaza döndü ve sabahları yeryüzü, kırağının gümüş örtüsüyle kaplandı. Vadide çılgınca, ıslık çalarak esen akşam rüzgârları, sevip kaybettikleri şeyleri arayan kalbi kırık arayıcılar gibi ümitsizce inlemeye ve boş yere orman perilerinden yardım istemeye başladılar. Çünkü peri halkı ya çoktan güney ülkelerine göç etmişti ya da köknarların yüreğine ya da eğreltiotlarının köklerinin arasında kıvrılmış uyuyorlardı.

Artık her akşamüstü, limanın ilerisinde kırmızımsı alevler oluşturan kasvetli gün batımları yaşıyoruz. Alevlerin üzerinde, şefkatli bakışlarla, dünyevi günahlarından aklanmak üzere cehennem kuyularına atılmış günahkâr ruhları izleyen kurtarılmış bir ruh gibi görünen bir yıldız parlıyor.

Bu cümleyi Bay Carpenter'a göstermeli miyim acaba? Hayır, göstermeyeceğim çünkü büyük bir yanlış var bu cümlede.

Şimdi hiç düşünmeden kâğıda döktüğüm cümledeki yanlış görebiliyorum. Bu, tam bir "güzel yazın" örneği. Ama Dimdikler Ülkesi'nin ilerisindeki tepede durup limanın ötesine bakarken hissettiğim tam olarak bu ve kimseyle paylaşmaya cesaret edemem de günlüğümle paylaşabilirim. Günlüğümün ne düşüneceği kimin umurunda?

2 Aralık19--

Şiir yarışmasının sonuçları bugün ilan edildi. Yarışmanın kazananı *Abegweit Efsanesi* adlı şiiriyle Evelyn Blake.

Söylenecek bir şey yok –herkese böyle dedim.

Ama Ruth Teyzenin söyleyecek çok şeyi vardı!

15 Aralık 19--

Evelyn'in birincilik alan şiiri, yanında şairinin fotoğrafı ve kısa biyografisiyle bu hafta *Times*'ta yayınlandı. Ayrıca Parkman'ın eserlerinden oluşan set de kitapçı dükkânının vitrininde sergileniyor.

Abegweit Efsanesi gerçekten çok başarılı bir şiir. Balat formunda, ritmi ve uyak düzeni mükemmel ki bu özellikler Evelyn'in daha önceki şiirlerinden hiçbirinde yoktu.

Evelyn Blake benim yayınlanan her çalışmamı gördüğünde bir yerlerden kopya ettiğimden emin olduğunu söylerdi. Şimdi onu taklit ediyormuş gibi görünmekten nefret ediyorum ama o şiiri onun yazmadığından *eminim*. Şiirdeki ifadeler *onun* ifadeleri değil. Ayrıca şiiri Doktor Hardy'nin el yazısını taklit ederek yazmış ve böyle bir şey yapmadığını iddia ediyor. Tıpkı şiiri gibi, düzensiz, ince el yazısının da kesinlikle Doktor Hardy'nin kargacık burgacık, belirgin yazısının taklidi olmadığını söylüyor.

Abegweit Efsanesini başarılı buldum ama kesinlikle *Yaban Üzümleri* kadar başarılı olduğunu düşünmüyorum.

Elbette bunu kimseye söylemeye niyetim yok, sadece günlüğüme yazıyorum. Çünkü bu gerçek.

20 Aralık 19--

Abegweit Efsanesi ve *Yaban Üzümlerini* Bay Carpenter'a gösterdim. Şiirleri okuduktan sonra, "Yarışmanın jüri üyeleri kimlerdi?" diye sordu.

Ben de jüri üyelerinin isimlerini söyledim.

"Onlara benden selam söyle ve hepsinin ahmak olduklarını da ekle."

Bu sözler beni çok rahatlatmıştı. Elbette kimseye jüri üyelerinin ahmak olduklarını söyleyecek değilim –ama öyle olduklarını bilmek beni rahatlatıyor.

Ayrıca ilginç bir olay yaşadık. Elizabeth Teyze *Yaban Üzümlerini* okumak istedi ve okuduktan sonra, “Şiir konusunda uzman değilim elbette ama bana *senin* şiirin diğerinden çok daha *üst seviyede* gibi geldi,” dedi.

4 Ocak 19--

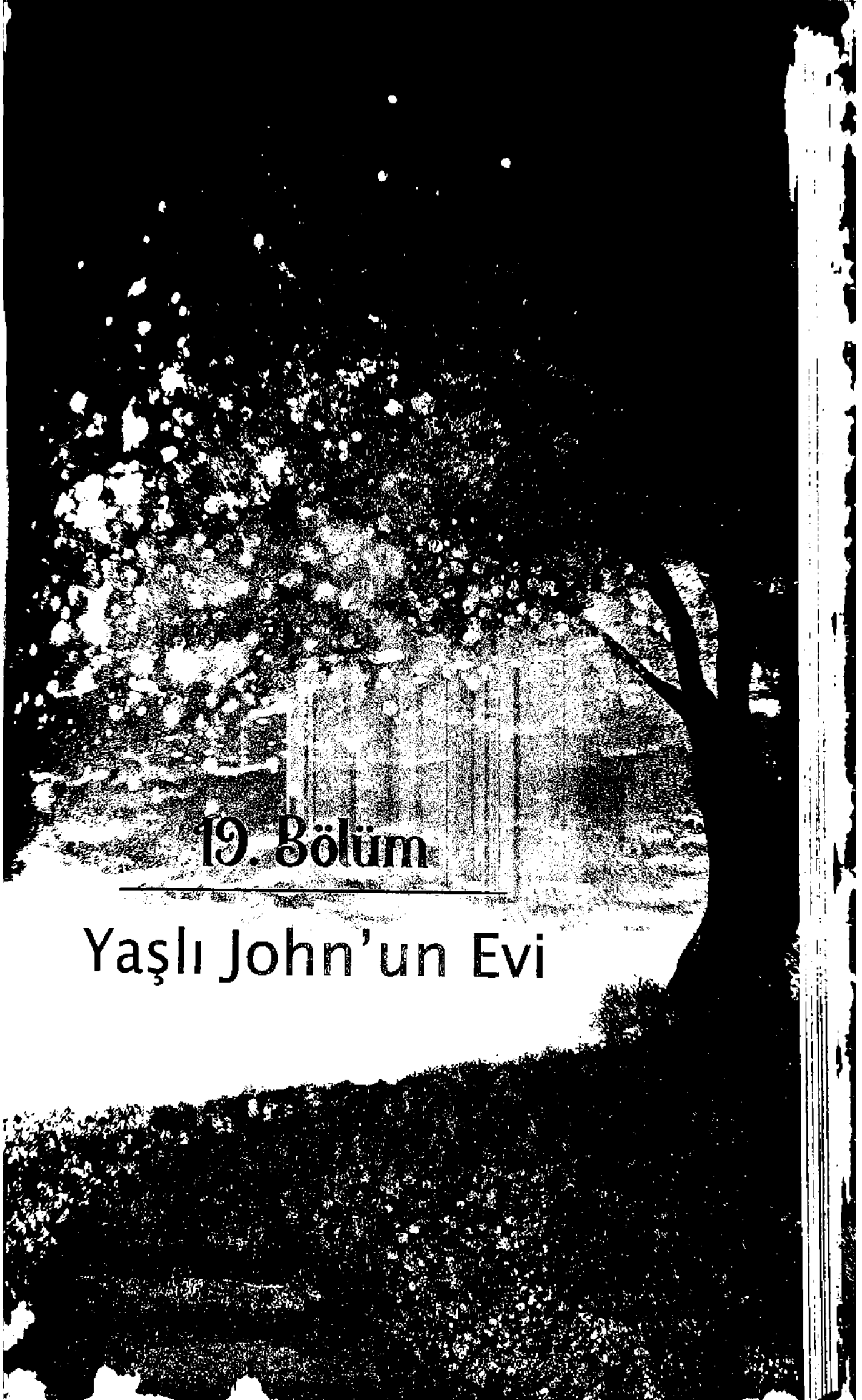
Noel tatilini Oliver Dayılarda geçirdim ama hiç eğlenceli değildi. Evleri çok gürültülü. Belki yıllar önce, daha küçükken, oraya gitmiş olsam bundan hoşlanabilirdim ama o zaman beni davet etmemişlerdi. Karnım aç değilken yemek yemek zorunda kaldım, canım istemediği zamanlarda kızmabirader oynamak zorunda kaldım ve sessiz kalmak istediğimde konuşmak zorunda kaldım. Orada geçirdiğim günler boyunca bir an bile yalnız kalamadım. Ayrıca Andrew ciddi bir baş belası oldu. Addie Teyze de rahatsız edici şekilde nazik ve anaçtı bana karşı. Kendimi hiç istemediği halde kucağa alınıp sıkıştırılan, okşanan bir kedi yavrusu gibi hissettim. Odamı, Andrew'un kız kardeşi, ağabeyini hiç hak etmediğimi düşünen ama bunu belli etmemek için elinden geleni yapan, yaşıttım Kuzen Jen'le paylaşmak zorunda kaldım. Jen hoş, akli başında bir kız ve biz arkadaşımıydık. Arkadaşımı benim türettiğim bir sözcük. Tanıdıktan daha yakın ama gerçek anlamda arkadaş değil anlamında. Onunla her zaman arkadaşımı olarak kalacağımızı biliyorum çünkü aynı dili konuşmuyoruz.

Sevgili Yeni Ay'a, eve döndüğümde hemen odama çıkıp kapımı kapadım ve yalnızlığın tadını çıkardım.

Dün okul açıldı. Bugün kitapçı dükkânında beni için için güldüren bir olay yaşandı. Bayan Rodney ve Bayan Elder kitapları karıştırıyorlardı ve Bayan Elder, “Şu *Times*'ta yayınlanan öykü, *Kanayan Yürek*, şimdiye dek okuduğum en tuhaf öykü,” dedi. “Haftalar boyunca yayınlanan bölümleri tekrar tekrar okudum

ama hiçbir şey anlamadım ve sonra şimşek hızıyla bitiverdi. O öyküden hiçbir şey anlamadım.”

Aslında bu gizemi onun için çözebilirdim ama yapmadım.

19. Bölüm

Yaşlı John'un Evi

Kıralı Şaplak Atan Kadın'ın piyasada iyi ismi olan bir New York dergisi tarafından kabul edilip yayınlanması, Blair Water ve Shrewsbury'de büyük bir heyecan uyandırdı. Özellikle de kulaktan kulağa dolaşan, bu öykü karşılığında Emily'ye kırk dolar ödendiği haberi heyecanı daha da katladı. Murray ailesi ilk defa, Emily'nin yazma çılgınlığını ciddiye almaya başladı ve Ruth Teyze sonunda Emily'nin zamanını boşa harcadığı yönündeki söylenmelerinden sonsuza dek vazgeçti. Öykünün kabul edildiği haberi, kaderin Emily'nin yüzüne pek gülmediği bir zamanda geldi. Güz ayları ve kış boyunca yolladığı tüm çalışmaları, edebiyatın kendi içinde bir değer olduğunu düşünen ve alçaltıcı maddi kaygılardan etkilenmeyen iki dergi dışında tüm dergiler tarafından geri gönderilmişti. Başlarda Emily çok güvendiği çalışmalarının adeta kanını donduran, birkaç sıradan övgü sözcüğünün eklenmiş olduğu ret notlarıyla geri gönderilmesinden nefret ediyordu. Bunlara "ama" retleri adını vermişti ve bunlar, zaman içinde kızı, basılmış, standart ret notlarından daha fazla rahatsız eder olmuşlardı. Bu notları okuduktan sonra gözlerinde, akınması için büyük çaba harcadığı hayal kırıklığı gözyaşları birikiyordu. Ama bir süre sonra katılaştı ve fazla umursamamaya başladı. Editörlerin yolladığı notlara Murray bakışıyla bakıp, "Başaracağım," demeye başladı. Ve içinde başaracağına dair en ufak bir şüphe yoktu. Derinlerde, çok derinlerde bir ses ona başaracağını fısıldıyordu. Bu nedenle her ret notunun verdiği, adeta bir kamçı darbesi gibi inen anlık acıdan sonra oturup yeni bir öykü yazıyordu.

Ama uzun zamandır çalışmalarının sürekli reddedilmesinin neden olduğu hayal kırıklığı bu kendinden emin iç sesini adeta duyulmaz hale getirmişti. Hevesinin iyice kırılmış olduğu bir

anda gelen *Krala Şaplak Atan Kadın*'ın kabul edildiği haberi, Emily'nin kendinden emin iç sesine yeniden neşeli zafer şarkıları söyletmeye başladı. Yazısı karşılığında kendisine yollanan çek elbette çok şey ifade ediyordu ama öyküsünün böylesine isim yapmış bir dergi tarafından kabul edilmiş olması daha çok şey ifade ediyordu. Emily artık ayaklarının daha sağlam bir zemine bastığını hissediyordu. Haberi duyan Bay Carpenter sevinç kahkahaları attı ve bunun “gerçekten çok iyi” olduğunu söyledi.

“Aslında bu başarı Bayan McIntyre’a ait. Ne de olsa hikâye onun hikâyesi,” dedi Emily kederli bir sesle. “*Benim* demem doğru olmaz.”

“Ama düzenlemesi sana ait ve az sayıdaki eklemelerin, orijinaliyle tamamen uyumlu. Orijinal anlatıyı değiştirme gereği duymadan ifade etmişsin ve bu sanattır. Peki, dürüst ol, anlatıyı geliştirme isteği duymadın mı?”

“Duydum aslında. Pek çok yerini ciddi anlamda geliştirebileceğimi düşündüm.”

“Ama yapmadın –ve *bu* o hikâyeyi senin yapar,” diyen Bay Carpenter daha fazla açıklama yapmadı ve söylediklerinin ne anlama geldiğini bulmayı Emily’ye bıraktı.

Emily otuz beş dolarını öyle akıllıca harcadı ki kızın bütçesini kontrol eden Ruth Teyze bile onu eleştiremedi. Kalan beş dolarıyla da Parkman’ın eserlerinden oluşan bir set satın aldı. Üstelik bu set, şiir yarışmasında verilen, bağışçının seçtiği standart setten çok daha güzeldi ve Emily bu setle, şiir yarışmasını kazanmış olsa kendisine verilecek setten çok daha fazla gurur duyuyordu. Sonuçta insanın harcamalarını kendi kazandığı parayla yapması her zaman çok daha tatmin edicidir. Emily hâlâ ciltlerinin rengi solmuş ve yıpranmış Parkman setini saklıyor ve kütüphanesinde bulunan tüm diğer eserlerden daha değerli buluyor. Yazısının yayınlanmasını izleyen birkaç hafta boyunca Emily çok mutluydu, adeta sevinçten uçuyordu. Murrayler onunla gurur duymuşlardı. Müdür Hardy başarısından dolayı onu tebrik etmiş, oldukça ünlü

bir konuşmacı. Charlottetown'daki konserde onun öyküsünü okumuştı. Daha da iyisi, çok uzaklardan Meksika'dan kıza mektup yazan bir okur, mektubunda *Krala Şaplak Atan Kadın*'i okurken aldığı zevki detaylı bir şekilde anlatmıştı. Emily bu mektubu ezberleyene kadar defalarca okudu ve uyurken yastığının atında sakladı. Eminim şimdiye dek yazılmış hiçbir aşk mektubu bile böylesine değer görmemiştir.

Sonra yaşlı John'un evi olayı, fırtınanın getirdiği kara bulutlar gibi kızın üzerine çökerek, berrak mavi gökyüzünü kararttı.

Bir cuma akşamı, Derry Göleti bölgesinde bir konser ve kermes vardı. Ilse'den bir konuşma yapması istenmişti. Doktor Burnley, Ilse, Emily, Perry ve Teddy'yi çift kapılı büyük kızağına aldı ve yeni başlayan karın altında on iki kilometrelik keyifli bir yolculuk yaptılar. Konserin yarısına gelindiğinde Doktor Burnley hastaneye çağırıldı çünkü Derry Göleti sakinlerinden birinin ciddi bir sağlık sorunu çıkmıştı. Doktor hiç duraksamadan bir karar alıp Teddy'ye konser birince kızakla hepsini geri götürmesini söyleyerek salondan çıktı. Shrewsbury ve Charlottetown'da, sosyal ortamlarda genç kızlara bir yetişkinin refakat etmesi ya da kendi yaşlarında yakın akrabaları olmayan delikanlılarla yalnız bırakılmamaları şeklinde aptalca kurallar olabilirdi ama bu kurallar Blair Water ve Derry Göleti'nde artık geçerli değildi. Teddy ve Perry akli başında delikanlılardı, Emily bir Murray idi ve Ilse de aptal değildi. Eğer doktordan gençler hakkında yorum yapması istense eminim onları kısaca bu sözlerle tanımlardı.

Konser sona erince dörtlü eve doğru yola çıktı. Kar yağışı yoğunlaşmış ve rüzgâr şiddetlenmişti. Yolculuklarının ilk dört kilometresi, sık ağaçlar tarafından korunduklarından zor geçmedi. Fırtınanın getirdiği bulutların ardından süzülen soluk ay ışığının altında, karla kaplı ağaçların el değmemiş, yabani bir güzelliği vardı. Kızağa asılı çingiraklar, yükseklerde çığlıklar atan rüzgâra kahkahalarla gülüyor gibiydi. Teddy kızağı zorluk çekmeden kullanıyordu. Hatta Emily birkaç kez onun kızağı tek elle kullandığından şüphelendi. Oğlanı izlerken, kırmızı şapkasının altında

abanoz rengi saçlarını günün modasına uygun şekilde topuz yapmış olduğunu fark edip etmediğini düşündü. Bu düşüncelerine, fırtınanın insan ruhuna verdiği büyük zevk eşlik ediyordu.

Ama ağaçlık bölgeyi geçtikten sonra sorunlar başladı. Fırtına bütün öfkesiyle üzerlerine çullandı. Kış mevsiminde beyaza bürünen yol, Perry'nin deyişiyle "bir yılanın derisini yüzecek kadar" engebeli, bozuk ve kıvrımlıydı. Kar öylesine yoğundu ki yol görünmez olmuş, atlar dizlerine kadar kara gömülmüşlerdi. Bu zor şartlarda yaklaşık bir kilometre kadar yol aldıktan sonra Perry ümitsizlik içinde ılık çalmaya başladı.

"Bu şartlarda bu gece Blair Water'a varmamıza imkân yok Ted."

"Kalacak bir yer bulmalıyız," diye bağırdı sesini duyurmaya çalışan Teddy. "Geceyi burada geçiremeyiz. Ve bu bölgede Shawların tepesinin ardındaki yola ulaşana dek tek bir ev yok. Kızlar, örtülerin altına girin. Emily bence sen Ilse ile arkaya geç, Perry yanıma gelsin."

Artık fırtınanın zevk verici olduğunu düşünmeyen Emily, Teddy'nin söylediğini yaptı. Perry ve Teddy paniğe kapılmışlardı. Kar birikintisi bu derece yüksekken atların daha fazla yol alamayacaklarını, Shawların arazisinin ardındaki yolun da kar altında olduğunu biliyorlardı ve Derry Göleti ile Blair Water arasındaki bu çorak, yüksek bölge dondurucu biçimde soğuktu.

"Malcolm Shaw'un evine bir varabilirsek..." diye mırıldandı Perry.

"O kadar uzağa gidemeyiz bu şartlarda. Shawların arazisi de çitlerin tepesine kadar karla kaplanmış olmalı," dedi Teddy. "Az ileride yaşlı John'un evi var. Sence geceyi orada geçirebilir miyiz?"

"Orası bir ahır kadar soğuktur," dedi Perry. "Kızlar donarlar. Bence Malcolm'un evine gitmeyi denemeliyiz."

Dizlerine kadar kara batmış atlar, zorlukla aşağıdaki yola ulaştıklarında oğlanlar bir bakışta, Shaw arazisini geçemeyeceklerini

anladılar. Kızağın geçebileceği yollar, çitlerin üzerine kadar yükselmiş olan karın altında kalmıştı. Kopan telgraf telleri havada çılgınca dans ediyordu ve devrilen bir ağaç yolu kapamıştı.

“Sanırım haklısın, geceyi yaşlı John’un evinde geçirmekten başka çaremiz yok,” dedi Perry. “Bu fırtınada, Malcolm’un evine gidecek bir yol bulmak için etrafta dolaşamayız. Bunu yapmaya kalkarsak donarak öleceğimiz kesin.”

Teddy atların yönünü geriye doğru çevirdi. Kar yağışı daha da şiddetlenmişti. Yerde biriken kar tabakası, her an biraz daha kalınlaşıyordu. Yollar tamamen görünmez olmuştu ve eğer yaşlı John’un evi uzakta olsa, bu sonsuz beyazlıkta oraya asla varamayabilirlerdi. Neyse ki yakındaydı ve oğlanlar kızaktan inip atları çekerek, kara bata çıka son bir hamle daha yaptılar ve açık alana göre biraz daha sakin olan, ladinlerin yükseldiği, yaşlı John’un eski evinin bulunduğu açıklığa vardılar.

Yaşlı John’un evi, John Shaw, kırk yıl önce yeni eşiyle birlikte buraya taşındığında da oldukça eski bir evdi. O zaman da yoldan uzak, ladin ağaçlarıyla çevrili, ıssız bir yerdi burası. John Shaw burada beş yıl yaşadktan sonra karısı ölünce, çiftliği kardeşi Malcolm Shaw’a satıp Batı’ya göç etmişti. Malcolm o günden sonra araziye ekip biçmiş, ahırını tadilattan geçirmişti ama ev, Malcolm’un oğullarının her kış birkaç hafta kalarak yakacak odun toplamalarının dışında hiç kullanılmamıştı. Kapısı kilitli değildi. Çünkü Derry Göleti bölgesinde hiç evsiz veya hırsız olmazdı. Kaçaklar, pergolası yıkılacakmış gibi duran verandadan geçip kapıdan kolayca girdiler ve çığlıklar atan rüzgâr ve lapa lapa yağan kardan kurtuldukları için derin bir nefes aldılar.

“En azından donmayız burada,” dedi Perry. “Biz Teddy’yle gidip atları ahıra yerleştirelim, sonra geliriz ve burayı biraz daha konforlu bir hale dönüştürüp dönüştüremeyeceğimize bakarız. Yanımda kibrit de var.”

Perry övünecek bir şey bulma konusunda hiç güçlük çekmiyordu. Cebinden çıkarıp yaktığı kibritin alevi, mumluklardaki

birkaç yarısı yanmış mumu, paslı ama hâlâ işe yarar gibi görünen Waterloo sobayı, üç sandalyeyi, bir bankı, bir kanepeyi ve bir masayı gözler önüne serdi.

“Şimdi ne diyorsunuz bakalım?” diye sordu Perry.

“Tek diyebileceğim, evdekilerin bizi çok merak edecekleri,” dedi şalındaki kar tanelerini silkeleyen Emily.

“Bir gecelik merak onları öldürmez,” dedi Perry. “Sabah bir yolunu bulup eve döneceğiz.”

“Ayrıca bu bir macera,” diyen Emily bir kahkaha attı. “Hadi tadını çıkaralım.”

Ilse hiç yorum yapmadı ki Ilse söz konusu olduğunda bu oldukça tuhaftı. Ona bakan Emily, Ilse’nin yüzünün solmuş olduğunu gördü ve arkadaşının konser salonundan ayrıldıklarından beri beklenmeyecek şekilde sessiz olduğunu düşündü.

“Kendini iyi hissetmiyor musun Ilse?” diye sordu endişeyle.

“Hem de hiç iyi hissetmiyorum,” dedi Ilse zoraki bir gülümsemeyle. “Ben... Bir köpek gibi hastayım,” diye ekledi zorlukla konuşarak.

“Tanrım, Ilse...”

“Abartma,” dedi Ilse sabırsızca. “Zatürre falan olmadım, apandisitim de patlamak üzere değil. Sadece sıradan bir *hastalık* bu. Sanırım konser salonunda yediğim tart ağır geldi bana. Küçücük midemi alt üst etti. Off!”

“Hadi, kanepeye uzan. Belki uzanmak iyi gelir,” diye önerdi Emily.

Titreyen ve berbat görünen Ilse, kendini kanepeye attı. Mide bozulması, romantik bir rahatsızlık olmasa da öldürücü de değildir ama yaşandığı süreçte kurbanın tüm enerjisini alır.

Sobanın arkasında bir kasa dolusu odun bulan oğlanlar gürül gürül bir ateş yaktıktan sonra Perry yarısı yanmış mumlardan bi-

rini alıp küçük evi dolaşmaya başladı. Mutfığa açılan küçük bir odada eski moda ahşap bir yatak ve eski püskü bir döşek vardı. Bir zamanlar Almira Shaw'un salonu olarak kullanılan diğer odanın yanısı yulaf samanıyla doluydu. Üst katta boşluk ve toz dışında bir şey yoktu. Ama Perry küçük kilerde işlerine yarayabilecek bir şeyler buldu.

"Hey çocuklar, burada birer kutu domuz ve fasulye konserve var," diye seslendi. "Ayrıca yarım paket de kraker buldum. Kahvaltı menümüz belli oldu böylece. Herhalde Shaw'un oğulları bırakmış olmalı bunları. Bu da ne?"

Perry elinde bir şişeyle geldi, tıpasını açtı ve burnuna götürüp kokladı.

"Tanrı biz günahkâr kullarına bir şişe İskoç viskisi göndermiş," diyerek sıırıttı. "Fazla değil ama yeterli. İşte ilacın Ilse. Bunu biraz sıcak suyun içine karıştırıp içersen bir şeyin kalmaz."

"Ben viskinin tadından nefret ederim," diye homurdandı Ilse. "Ayrıca babam viskiyi ilaç olarak kullanmaz. İşe yarayacağını düşünmüyor."

"Ama Tom Teyze kullanıyor," dedi Perry, sanki bu Ilse'yi ikna etmeye yeterliymiş gibi bir tavırla. "Kesinlikle iyi geliyor. Dene de gör."

"Ama hiç suyumuz yok ki," dedi Ilse.

"O zaman şişeyi doğruca kafana dik. İçinde birkaç kaşık viski var zaten. Hadi iç. İyileştirmese bile öldürmez seni."

Zavallı Ilse kendini o kadar kötü hissediyordu ki iyi geleceğini düşünse zehir bile içebilirdi o an. Yattığı yerden doğrulup ayağa kalktı, sobanın yanındaki sandalyeye oturdu ve şişedeki viskiyi bir dikişte içti. Bu kaliteli, güçlü bir viskiydi. Malcolm Shaw kesinlikle ağzının tadını biliyor olmalıydı. Ve her ne kadar Perry olmadığı konusunda ısrarcı olsa da sanırım şişede birkaç kaşıktan daha fazla viski vardı. Bir süre daha sandalyede oturan Ilse, sonra ayağa kalktı ve kararsızca elini Emily'nin omuzuna koydu.

“Ne oldu? Daha mı kötü hissediyorsun?” diye sordu Emily endişeyle.

“Ben, ben sarhoş oldum,” dedi Ilse. “Tanrı aşkına yardım edin de şu kanepeye uzanayım. Bacaklarım beni taşıyamayacakmış gibi hissediyorum. Malvernlerden asla sarhoş olmadığını ama viskinin hep dizlerine yerleştiğini söyleyen o İskoç kimdi? Şimdi onu gayet iyi anlıyorum. Ama sanırım benim içtiğim viski dizlerimin yanı sıra başıma da yerleşti. Başım deli gibi dönüyor.”

Teddy ve Perry hemen Ilse’ye yardım etmek için ayağa fırladılar ve sendeleyerek yürüyen Ilse’nin iki yanına geçip onu tekrar kanepeye yatırdılar.

“Senin için yapabileceğimiz bir şey var mı?” diye sordu Emily.

“Yapacağınızı yaptınız zaten,” diye cevap verdi Ilse olağandışı bir ciddiyetle. Sonra gözlerini kapadı ve diğer yardım önerilerinin hiçbirine cevap vermedi. Sonunda diğerleri, en iyisinin onu yalnız bırakmak olduğuna karar verdiler.

“Bırakalım uyusun,” dedi Perry. “Uyanınca bir şeyi kalmaz. Viski midesine iyi gelecektir.”

Ama Emily bundan Perry kadar emin değildi. Ilse’nin nefes alış veriş, yarım saat sonra gerçekten derin bir uykuya daldığını gösterene kadar da “maceranın” tadını çıkaramadı. Rüzgâr, eski evin çevresinde deli gibi esiyor, sanki ondan kaçtıklarına öfkelenmiş ve onları ele geçirmeye kararlıymış gibi pencereleri sarsıyordu. Orada, ateşin önünde oturup yenik fırtınanın vahşi melodisini dinlemek çok hoştu. Bu, bir zamanlar aşkla ve kahkahayla dolu yıllar geçiren evden yok olan yaşamı hayal etmek, loş mum ışığının aydınlığında farklı konularda sohbet etmek, ara ara çöken sessizlikte, Emily’nin kar beyazı alnında büyüleyici bir şekilde dans eden ve gölgeli bakışlarını koyulaştıran alevleri izlemek çok hoştu. Emily bir kez aniden başını kaldırdığında Teddy’nin daha önce hiç görmediği bir ifadeyle kendisine baktığını gördü. Bir an için bakışları karşılaştı ve kenetlendi –sadece bir an için– ama Emily bir daha asla eskisi gibi hissedemedi kendini. Şaşkın şaşkın

neyin değiştiğini düşündü. O hayal edilemeyecek kadar hoş duygu dalgası ne zaman gelmiş ve gerek bedenini, gerek ruhunu sarmıştı? Titremeye başladı –korkuyordu. Sanki içinde baş döndürücü değişimler olan bir kutunun kilidini açmış gibi hissediyordu. Karmakarışık, muğlak düşünceleri arasında tek belirgin olanı, yaşamının sonuna dek her gece Teddy'yle birlikte ateşin önünde oturmak istediğiydi. Teddy'nin her fırtınada onun sığınağı olmasını istiyordu. Emily bir daha Teddy'ye bakmaya cesaret edemedi ama gece boyunca onun yanında olduğunu bilmenin verdiği büyük mutluluğu yaşadı. Onun uzun boyuna, delikanlılara özgü dik duruşuna, parlak siyah saçlarına, ısıltılar saçan koyu mavi gözlerine bakmasa da hepsini görüyordu. Her zaman Teddy'den diğer erkeklerden hoşlandığından farklı biçimde hoşlandığını biliyordu aslında. Ama şimdi hissettiği, hoşlanmanın çok daha ötesinde bir şeydi. Ona ait olduğu hissini farkına varması, bakışlarının birleştiği o kısacık anda gerçekleşmiş, Emily o an kendisine ilgi duyan lisedeki diğer oğlanları neden terslediğini anlamıştı.

Yaşadığı büyümlü his fırtınasının verdiği haz öyle yoğundu ki buna dayanamayacağını hissetti kız. Yerinden kalkıp pencerenin yanına gitti. Karın, pencerelerdeki mavi beyaz donmuş kristallere çarparken çıkardığı fısıltılar, sanki yaşadığı akıl karışıklığı nede niyle Emily'yi tatlı tatlı azarlıyor gibiydi. Ahırın köşesindeki, belli belirsiz görünen, karla kaplı üç büyük saman yığını, sanki omuzlarını sallayarak içinde bulunduğu duruma kahkahalar atıyordu. Sobada yanan odun alevlerinin dışarıya vuran gölgeleri, ladinlerin altında neşeli bir şekilde parlayan hayali şenlik ateşleri gibi görünüyordu. Daha ileride, ağaçlıkta, bütün şiddetiyle bembeyaz bir fırtına kopuyordu. Emily bir an için dışarıda, o fırtınanın ortasında olmayı diledi. Bu, bir anda, açıklanamaz bir şekilde kendisini kelepçeleyen ürkütücü hazdan özgürlüğe kaçış olabilirdi ve Emily kısıtlamaları hiç sevmezdi.

"Teddy'ye âşık mı oluyorum?" diye düşündü. "Hayır, hayır, olmayacağım."

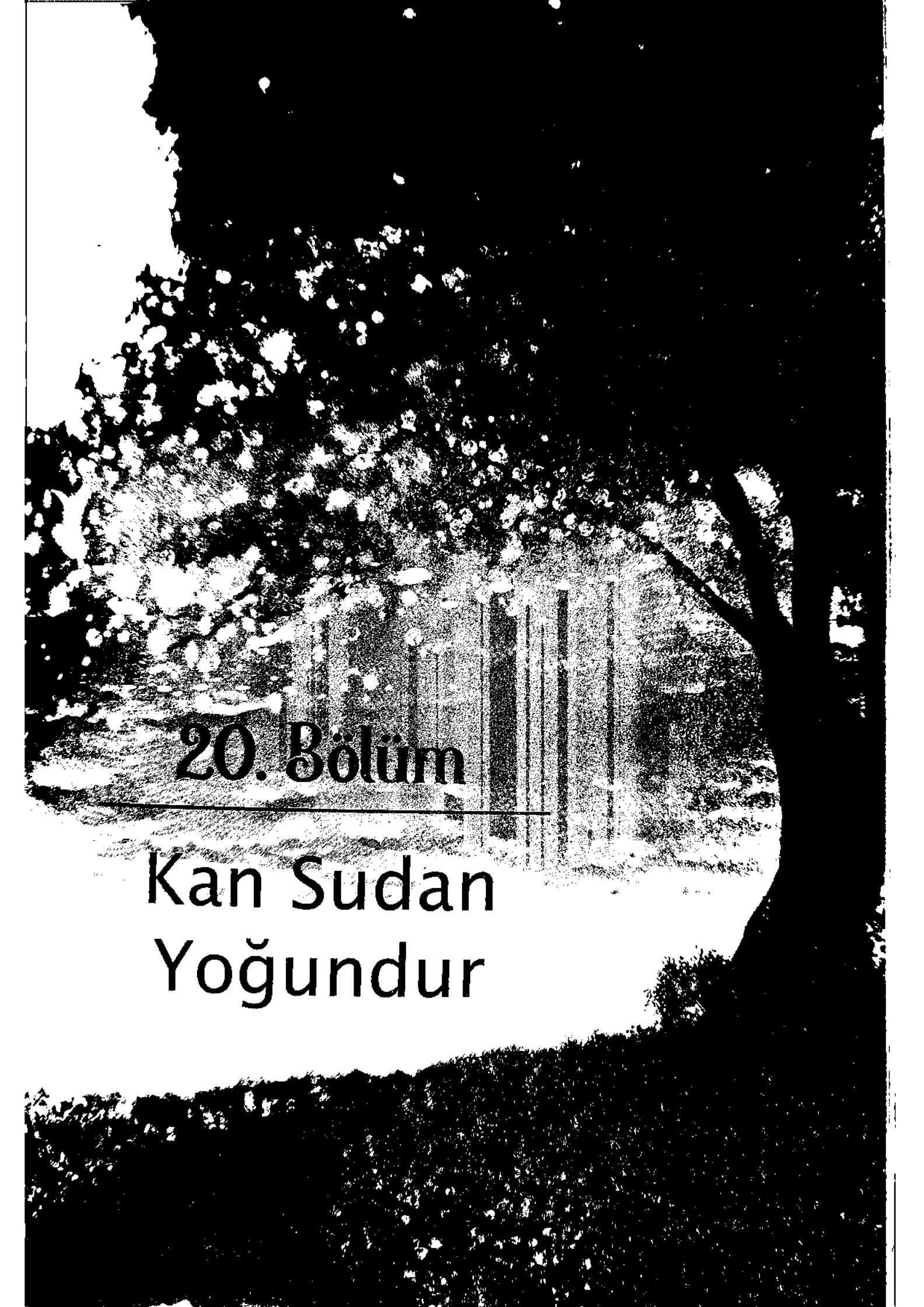
Teddy ve Emily'nin bir an gözlerinin buluşmasından doğan yoğun duygu halinin farkında olmayan Perry esneyip gerindi.

"Şu odada saman vardı. Mumlar bitmek üzere. Bence mumlar bitmeden o samanlardan güzel birer yatak yapalım Ted. Bir kısmını şu yatağın üzerine yığalım ve kızlar orada yatsınlar. Bir de kızaktaki kürk battaniyeleri üzerlerine alırlarsa harika bir gece geçirebilirler. Sanırım bu gece hepimiz müthiş rüyalar göreceğiz. Özellikle Ilse. Ayıldı mı acaba?"

"Bende bol miktarda rüya var," dedi Teddy tuhaf, gizemli bir neşçyle. "Neye ihtiyacın var? Bir başarı rüyasına mı, macera rüyasına mı? Deniz, yoksa orman rüyasına mı? İstedğin her tür rüyayı uygun fiyata satabilirim sana. Buna birkaç eşsiz kâbus da dahil. İstedğin rüya karşılığında bana ne verirsin?"

Emily, Teddy'ye döndü –bir an gözlerini ayırmadan ona baktı. Sonra yaşadığı duygu fırtınasını, büyük heyecanı bir anda unuttu. O an Jimmy defterine duyduğu şiddetli özlem dışında tüm duyguları yok olmuştu. Sanki Teddy'nin "İstedğin rüya karşılığında bana ne verirsin?" sözleri, büyülü sözcükler gibi beynindeki kilitli bir odanın kilidini açmış, aklına baş döndürücü bir öykü fikri getirmişti. Hatta öykünün adı bile belliydi: *Rüya Satıcısı*. Gecenin kalan kısmında Emily bu öyküden başka bir şey düşünmedi.

Oğlanlar samandan yataklarına gittiler ve derin derin uyuyan Ilse'nin kanepede rahat olduğuna karar veren Emily tek başına küçük odaya gitti. Ama uyumaya değil. Uyumak istemiyordu. Teddy'ye âşık olduğunu unutmuş, diğer her şeyi unutmuş olan Emily'nin aklında sadece yeni öyküsü vardı. Sanki karanlığın içinde, bölüm bölüm, sayfa sayfa açılıyordu öykü gözlerinin önünde. Fırtınanın sesini dinlerken, karakterlerinin yaşadığını, kahkaha attığını, konuştuğunu, hareket ettiğini, acı çekip mutlu olduğunu görür gibiydi. Yanakları alev alev yanıyor, kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor ve yaratmanın verdiği şiddetli hazla vücudu baştan aşağıya ürperiyordu. Yaşadığı haz, sanki bir dağ kaynağının derinlerinden koparak ruhuna dolan, dünyevi şeylerle ilgisi olmayan bir hazdı. Malcolm Shaw'un İskoç viskisini Ilse içmiş ama ölümsüzlük şarabıyla Emily sarhoş olmuştu.

20. Bölüm

Kan Sudan
Yoğundur

Emily ancak sabaha doğru uykuya daldı. Kafasında yeni öyküsünü kurgulamayı bitirdiğinden görevini tamamlamış olmanın mutluluğunu yaşayarak uykuya dalarken, fırtına kesilmişti ve batmakta olan ay ışığı altında John'un eski evinin çevresindeki arazi görülmeye değer bir manzara oluşturunuyordu. Artık öykünün ana hatlarını Jimmy defterine yazmaktan başka yapacak işi kalmamıştı. Ama yine de sözcükleri somut biçimde Jimmy defterinde görene dek kendini huzurlu hissetmeyecekti. Öyküyü hemen yazmayacaktı –ah, hayır, yıllarca bekleyecekti yazmak için. Zaman ve deneyim, kalemini, hayalinde oluşturduğu kurguyu hak ettiği şekilde ifade edebilecek bir araca dönüştürmeden yazmayacaktı. Büyük bir mutluluk hissiyle kendinden geçtiği o gece aklına gelen fikrin peşini bırakmamalıydı evet, ama fikrin orijinal büyüleyiciliğinin ve etkileyiciliğinin onda birini yansıtmak şekilde kaleme alamazdı.

Emily yatağının yanına oturan, solgun ve hasta gibi görünen ama amber rengi gözlerinde saklayamadığı kahkahalar olan Ilse tarafından uyandırıldı.

“Uyku bana iyi geldi ve gayet iyiyim Emily Starr. Midem düzeldi. Malcolm'un viskisi *iyileştirdi* midemi. Gerçi ilaç hastalıktan beterdi, neyse. Sanırım dün gece neden konuşmadığımı merak ediyor olmalısın.”

“Sarhoş olduğun için konuşmadığımı sanmıştım,” dedi Emily.

Ilse kıkırdadı.

“Öyle sarhoştum ki aslında konuşmamak için kendimi zor tuttum. O kanepeye uzandığımda başımın dönmesi geçti ve deli

gibi konuşmak *istedim*. Ah, hem de nasıl istedim bir bilsen! Aptalca şeyler söylemek, bildiğim, düşündüğüm her şeyi anlatmak istedim. Neyse ki tüm o şeyleri söylememem gerektiğini bilecek kadar bilinçliydim. Söyleyecek olsam sonsuza dek benim bir aptal olduğumu düşünecektiniz. Ve eğer tek bir söz söylesem, şişenin mantarı açılmış gibi hepsinin ağzımdan döküleceğini biliyordum. Bu nedenle ağzımı kapadım ve tek bir söz bile söylemedim. Ah, söyleyebileceğim şeyleri düşündükçe tüylerim diken diken oluyor! Üstelik bunları Perry'nin önünde söyleyecektim! Bir daha asla küçük Ilse'nin dün geceki gibi bir cümbüş yaşadığını görme-yeceksin. Bir daha asla ağzıma içki koymayacağım.”

“İyi de o kadarcık viskinin seni nasıl böyle allak bullak ettiğini hiç anlamıyorum,” dedi Emily.

“Anlatayım o zaman. Biliyorsun annem bir Mitchell'di. Mitcheller bir çay kaşığı bile alkollü içecek içseler sarhoş olmalarıyla ünlüdürler. Mitchell genlerinin tuhaflığı işte! Hadi kalk artık aşkım, hadi bir tanem. Oğlanlar ateş yakıyorlar ve Perry domuz, fasulye ve krakerlerle güzel bir ziyafet çekeceğimizi söylüyor. Şu an koca bir ineği yiyecek kadar açım.”

Emily tuz bulabilmek ümidiyle kileri karıştırırken büyük bir keşif yaptı. Üst rafın arkalarında birtakım tozlu, eski defter ve kitaplar buldu. Büyük olasılıkla Almila ve John Shaw zamanından kalmış olan küflenmiş hatıra defterleri, yıllıklar, hesap defterleri vardı aralarında. Üst üste, yığın halinde konmuş defterleri yanlışlıkla deviren Emily'nin gözüne defterleri toplarken cildi çok yıpranmış bir kitap ilişti. Kitabı alırken kopuk sayfalarından birini yere düşürdü.

Sayfayı yerine yerleştirirken gözü, sayfada yazan şiirin başlığına takıldı ve heyecandan kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Şiirin adı *Abegweit Efsanesiydi* –yani Evelyn Blake'in şiir yarışmasında birincilik ödülünü kazandığı şiirdi bu! Şiir bu eski, sayfaları sararmış kitapta, kelimesi kelimesine Evelyn'in kâğıda döktüğü şekliyle yazılıydı. Evelyn sadece gerekli uzunluğa uygun hale getirmek için iki kıtasını yazmamıştı.

Emily, "Üstelik şiirin en iyi iki kıtasını," diyerek dudağını bızdı. "Tam Evelynlik bir şey bu! O kız kesinlikle edebi yargı gücünden yoksun."

Kitabı ve defterleri rafa geri yerleştirdi ama kopuk sayfayı cebine soktu ve kahvaltıda payına düşenleri düşünceli bir şekilde yedi. Bu sırada belediye görevlileri karla kaplı yolları açmak için çalışmalara başlamışlardı. Perry ve Teddy ahırdan birer kürek bularak evin etrafında kar küremeye başladılar ve kısa bir süre sonra yola giden bir geçit açmayı başardılar.

Sonunda, yavaş ama olaysız bir yolculuğun ardından eve varmayı başardılar. Yeni Aylılar, başlarına neler gelmiş olabileceği konusunda çok endişelenmişlerdi ve yaşlı John'un evinde kaldıklarını duyunca dehşete kapıldılar.

"Ölümünüze yol açabilecek bir soğuk algınlığına yakalanabilirdiniz," dedi Elizabeth Teyze sert bir sesle.

"Tek bir seçeneğimiz vardı," dedi Emily. "Eğer geceyi John'un evinde geçirmesek kar fırtınasında donarak ölecektik."

Bu sözler konunun kapanmasına neden oldu ve konu bir daha açılmadı. Hepsi sağ salim eve döndüklerine ve hiçbiri soğuk algınlığına yakalanmadığına göre ne söylenebilirdi ki? Bu, olaylara Yeni Ay bakış şekliydi.

Shrewsbury cephesinde durum biraz farklıydı. Ama bu durum hemen açığa çıkmadı. Hikâyenin bütün Shrewsbury'ye yayılması pazartesi akşamını buldu. Olayı okulda Ilse anlattı. Büyük bir neşe ve coşkuyla nasıl sarhoş olduğunu anlatırken, sınıf arkadaşları kahkahadan kırılıyorlardı. O akşam, olaydan sonra ilk defa Evelyn Blake'le karşılaşan Emily, kızın bir şeylere sevinmiş gibi görüldüğünü gördü.

"Ilse'nin şu hikâyeyi anlatıp durmasına engel olamaz mısın tatlım?"

"Ne hikâyesi?"

“Cuma gecesi, Derry Göleti’nin yukarısındaki eski evde Perry Miller ve Teddy Kent’le geçirdiğiniz gece sarhoş olması hikâyesini,” dedi Evelyn yumuşak bir sesle.

Emily kıpkırmızı oldu. Evelyn’in ses tonunda, masum gerçeğin üzerine günahkâr gölgeler yükleyen kötücül bir ima vardı. Bu kız özellikle mi böyle terbiyesizce davranıyordu?

“Hikâyeyi anlatmaması için bir neden göremiyorum,” dedi Emily buz gibi bir sesle. “Bence gayet eğlenceli bir geceydi.”

“Ama insanların neler diyeceğini bilirsin,” dedi Evelyn yumuşacık bir sesle. “Hepsi –tüm olanlar– büyük bir talihsizlik. Yani elbette fırtınaya yakalanmamak elinizde değildi ama Ilse’nin tavrı olayları kötüleştiriyor. Çok patavatsız bir kız o. Onun üzerinde hiç etkin yok mu Emily?”

“Ben buraya bunu tartışmaya gelmedim,” dedi Emily. “Sana yaşlı John’un evinde bulduğum bir şeyi göstermeye geldim.”

Eski kitabın sararmış yaprağını çıkardı. Evelyn birkaç saniye boş gözlerle sayfaya baktı. Sonra yüzü endişe verici bir şekilde morun farklı renklerine döndü. İstemsizce sayfayı Emily’den almak için atıldı ama Emily buna hazırlıklı olduğundan hızla geri çekildi. Gözleri buluştuğunda Emily aralarındaki hesaplaşmanın galibinin belli olduğunu anladı.

Önce Evelyn’in konuşmasını bekledi. Suratı asılmış olan Evelyn, “Pekâlâ, o şiirle ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu.

“Henüz karar vermedim.”

Evelyn’in iri, kahverengi, hain bakışlı gözleri, kötücül pırıltılar saçarak Emily’nin yüzünde dolaştı.

“Sanırım şiiri Doktor Hardy’ye göstermeyi ve beni bütün okula rezil etmeyi düşünüyorsun.”

“Ah, bunu hak ettin, haksız mıyım?” dedi Emily.

“Ben, ben ödülü kazanmayı çok istedim çünkü babam kazanırsam gelecek yaz beni Vancouver’a götüreceğine söz verdi,” diye

mırıldandı, yüzünde ağlamaklı bir ifade beliren Evelyn. “Oraya gitmeyi çok istiyordum. Lütfen, sakın beni rezil etme Emily. Babam öfkeden deliye döner. Sana Parkman setini veririm, ne istersen yaparım, sadece sakın...”

Evelyn ağlamaya başladı. Bu görüntü Emily’yi rahatsız etti.

“Parkman setini istemiyorum,” dedi. “Ama yapmanı istediğim bir şey var. Ruth Teyzeye, İngilizce sınavının olduğu gün yüzüme bıyık çizenin İlse değil sen olduğunu itiraf edeceksin.”

Evelyn gözyaşlarını sildi ve yutkundu. “O sadece bir şakaydı,” dedi hıçkırıklar arasında.

“Belki şaka olarak başladı ama sonradan yalana dönüştü,” dedi Emily sert bir sesle.

“Sen çok, çok *anlayışsızsın*,” dedi Evelyn mendilinde gözyaşlarını silmek için kuru bir yer arayarak. “Sadece şaka yapmak istedim. Yüzüne bıyık çizmek için kitapçıdan koşarak geldim. Uyanıldığında, aynaya bakacağını düşünmüştüm. Sınıfa o şekilde gireceğin aklımın ucundan bile geçmemişti. Ayrıca teyzenin bunu bu kadar ciddiye alacağını da hiç düşünmedim. Elbette ona her şeyi itiraf ederim, eğer sen...”

“Şimdi o bıyığı çizenin sen olduğunu bir kâğıda yazıp imzalamanı istiyorum,” dedi Emily acımasızca.

Başka çaresi olmayan Evelyn, Emily’nin isteğini yerine getirdi. Sonra sararmış kitap sayfasını işaret ederek, “*Onu* bana vermelisin,” dedi.

“Ah hayır, bunu saklayacağım,” dedi Emily.

“Peki ben, senin günün birinde herkese olanları söylemeyeceğine nasıl güveneceğim?” dedi Evelyn burnunu çekerek.

“Bu konuda sana Starr sözü veriyorum, yetmez mi?”

Bu sözleri gururlu bir tavırla söyleyen Emily, uzun süren düellonun galibi olduğunu bilmenin gönül rahatlığıyla gülümseyerek odadan çıktı. Odadan çıkarken elinde, sonunda İlse’yi Ruth Teyzenin gözünde aklayacak olan kâğıt parçasını tutuyordu.

Evelyn'in yazıp imzaladığı notu okuyan Ruth Teyze, burnunu çekerek bu notun nasıl alındığını öğrenmeye kararlı bir şekilde sorular sormaya başladı. Ama Emily'den tatmin edici cevaplar alamadı. Allan Burnley'nin, kızını evine kabul etmemesi nedeniyle uzun süredir kendisine kırgın olduğunu bilen Ruth Teyze, aslında içten içe bu yasağı kaldıracak bir bahane bulduğuna sevinmişti.

"Pekâlâ. Sana o oyunu oynayanın İlse olmadığını ispatlarsan buraya gelmesine izin vereceğimi söylemiştim. İspatladığına göre ben de sözümü tutacağım. İşte ben böyle bir kadınıym," diyerek sözlerini tamamladı Ruth Teyze. Büyük olasılıkla o an dünyanın en adil kadını olduğunu düşünüyordu.

O ana kadar her şey yolunda gitmişti. Ama Evelyn'in içinde oç alma isteği vardiysa bile, sonraki üç hafta boyunca parmağını kıpırdatmadan, ağzını bile açmadan bu isteği *kendiliğinden* gerçekleştirdi. Bütün Shrewsbury fırtınalı gecenin dedikodularıyla çalkalanıyordu. Üstü kapalı sözlerin, imalı yüz ifadelerin, tamamen uydurma hikâyelerin bini bir paraydı. Janet Thompson'ın verdiği çay davetinde ağzının payını alan Emily, yaşadığı aşağılanmadan dolayı bembeyaz bir yüzle eve döndü. İlse ise öfkeden deliye dönmüştü.

"Eğer şamata yapıp sarhoşluğumun tadını çıkarmış olsam bu sözleri aldırılmazdım," dedi İlse öfkeyle ayağını yere vurarak. "Ama mutlu olacak kadar çok içmedim –sadece aptal durumuna düşecek kadar içtim. Bazen bir kedi olsam ve şu saygıdeğer Shrewsbury hanımefendileri birer fare olsa ne de harika olur diye düşünüyorum Emily. Ama hiçbir şey olmamış gibi gülümsemeye devam edeceğiz. Yaptıkları imalar umurumda bile değil. Nasıl olsa kısa sürede bu olay unutulup gidecek. Biz de unutulana kadar başımız dik olarak mücadele edeceğiz."

"Üstü kapalı sözlerle mücadele edemeyiz ama," dedi Emily üzüntüyle.

İlse kendilerine karşı sergilenen tavırlara pek aldırılmıyordu –ama Emily fazlasıyla etkileniyordu. Murray gururu, onarılması

zor bir şekilde yara almıştı. Zaman geçtikçe de yaralara yenileri ekleniyordu. Bir kasabadaki gazete bozuntusu tarafından fırtınanın yaşandığı geceyle ilgili ima yüklü bir haber yapılmış ve yazıda geçen düzmece "müstehcen" ifadeler tüm *Maritimes*'a yayılmıştı. Kimse itiraf etmese de hemen hemen herkes yazıyı okumuştı. O değersiz gazeteyi maşayla bile tutmayacak Ruth 'Teyze dışında herkes. Yazıda isim verilmemişti ama herkes kimden bahsedildiğini biliyordu ve zehirli dokundurmaların da ne anlama geldiğini anlamamak imkânsızdı. Emily utançtan öleceğini düşündü. En çok içini acıtan da yaşlı John'un evinde yaşadıkları kahkaha, farkındalık ve coşku dolu güzel gecenin adı ve çirkin bir geceye dönüştürülmesiydi. O geceyi sonsuza dek en güzel anılarından biri olarak hatırlayacağını düşünmüştü ve *şimdi* bunlar olmuştu!

Teddy ve Perry öfkeden çılgına dönmüşlerdi ve birilerini öldürmek istiyorlardı ama kimi öldürebilirlerdi ki? Emily onlara söyleyecekleri ya da yapacakları bir şeyin olayı kötüleştirmekten başka bir işe yaramayacağını söyledi. Zaten o yazının yayınlanmasından sonra yaşadıkları oldukça kötüydü. Emily bir sonraki hafta, kışın en önemli sosyal olaylarından biri olan Florence Blake'in partisine davet edilmedi. Hattie Denoon'ın buz pateni davetine de çağırılmadı. Shrewsbury'nin saygıdeğer kadınlarının pek çoğu yolda karşılaştıklarında onu görmezden geldi. Diğerleri de buz gibi, mesafeli nezaketleriyle kızın daha çok ezilmesine neden oldu. Kasabadaki bazı genç adamların tavır ve bakışlarında saygısızca bir samimiyet belirdi. Hatta hiç tanımadığı bir genç adam, bir akşam postanede yanına gidip teklifsizce Emily'yle konuştu. Emily dönüp buz gibi Murray bakışlarıyla ona baktı. Her ne kadar küçük düşmüş, rezil olmuş olsa da o, Archibald Murray'nin torunuydu. Hak ettiği cezayı alan genç adam, ancak postaneden üç blok uzaklaştıktan sonra kendine gelebildi. O genç adam, bugün bile, öfkeli olduğunda Emily Byrd Starr'ın gözlerinde beliren bakışları unutmadı.

Ama somut bir saygısızlığı alt edebilen Murray bakışı, kasabada kulaktan kulağa dolaşan skandal niteliğindeki hikâyeler karşısında çaresiz kalıyordu. Emily takıntılı bir şekilde her gör-

düğü kişinin bu hikâyelere inandığını düşünüyordu. Kulağına, kütüphanedeki Bayan Percy'nin, Emily Starr'ın gülümsemesine hiç güvenmediğini, tahrik edici ve davetkâr olduğunu düşündüğünü söylediği geldi. Emily tıpkı zavallı Kral Henry gibi bir daha asla gülümsememesi gerektiğini düşündü. İnsanlar Nancy Priest'in yetmiş yıl önce aynen böyle cüretkâr bir kız olduğunu ve gençliğinde Bayan Dutton hakkında da bir skandalın patlak verdiğini konuşmaya başladılar. Anlaşılan bu yatkınlık Emily'nin kanında vardı. Annesi de kaçarak evlenmemiş miydi? Ya Ilse'nin annesi? Evet, Leelerin arazisindeki kuyuya düşüp ölmüştü ama kuyuya düşmese ne yapacağını kim bilebilirdi? Ayrıca Blairwater kumsalında denize girmeleri hikâyesi de vardı, çıplak olarak. Zaten düzgün kızların Emily'ninkiler gibi ayak bilekleri olmazdı. Düzgün kızlar, asla öyle ayak bileklerine sahip olmazlardı.

Hatta zararsız ve gereksiz Andrew bile cuma akşamları Ruth Teyzeye uğramamaya başladı. Bu durumda iç acıtıcı bir şey vardı. Emily her zaman Andrew'un sıkıcı biri olduğunu ve onunla geçen cuma gecelerinin korkunç olduğunu düşünmüş, işkence bir an önce bitsin diye eline fırsat geçer geçmez onu göndermeye çalışmıştı. Ama Andrew'un kendi seçimiyle gelmemesi farklı ve rahatsız edici bir şeydi. Bu durum her aklına geldiğinde Emily tırnakları avuç içlerini acıtana dek ellerini sıkıyordu.

Ardından Müdür Hardy'nin son sınıfların başkanlığından istifa etmesi gerektiğini bildiren üzücü bildirisi geldi. Emily başını dikleştirdi. İstifa etmek mi? Yenilgiyi kabul etmek ve suçlu olduğunu itiraf etmek mi yani? Hayır, istifa etmeyecekti!

"Daha neler!" diye öfkeyle bağırdı Ilse. "Emily Starr, sakın bu konuda endişelenme. Eli ayağı tutmayan, yaşlı bunakların düşüncelerinin ne önemi var? Bu yaptıklarından dolayı onları cehennem zebanilerine havale ediyorum. Merak etme, bir aya kalmaz o korkunç kursaklarını başka bir şeyle doldurup bu olayı unutacaklardır."

"Ama ben asla unutmayacağım," dedi Emily hırsla. "Ölüm döşegindeyken bile hatırlayacağım bu aşağılandığım haftalar ak-

lunda olacak. Ayrıca Bayan Tolliver, Aziz John kermesinde bana avınlığı tezgâhı bırakmamı istediğini bildiren bir mektup yazdı.”

“Emily Starr... İşte bu olamaz!”

“Oldu ama. Ah, elbette bir bahanenin arkasına gizledi isteğini. Sözde New York’tan ziyarete gelen kuzeni için bir tezgâha ihtiyacı varmış ama *ben* neden böyle bir şey yaptığını anladım. Ve ‘Sevgili Bayan Starr’ diye başlamış mektubuna. Bakar mısınız? Birkaç hafta önce mektuplarına ‘Çok sevgili Emily’ diye başlardı. Aziz John’daki herkes neden oradan uzaklaştırıldığını anlayacak. Oysa bir tezgâhım olmasına izin versin diye Ruth Teyzeye yalvarırken neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Ruth Teyze, istekli değildi bu konuda.”

“Peki, şimdi ne diyecek bu duruma sence?”

“Zaten en kötüsü de bu ya Ilse. Öğrenmesini engelleyemem. Siyatiği nedeniyle bir süredir evden çıkamadığı için bu skandalı duymadı. Bir yerlerden duyacak diye ödüm kopuyor. Duyduğu zaman çok kötü şeyler olacak. Siyatiği düzeldiği için yakında dışarı çıkmaya başlar. Yani öğrenmesi an meselesi. Beni bu konuda sorgulamasına, imalı sözler etmesine dayanacak gücüm yok Ilse. Ah, bu bir kâbus olmalı!”

“Bu kasabadakilerin dar ve berbat zihinleri sadece kötülüğe, çirkinliğe çalışıyor,” diye mırıldandı Ilse ve sanki bunları söyleyince rahatlamış gibi arkasına yaslandı. Ama Emily bu tür sıfatları dillendirerek, işkence gören ruhunu rahatlatamıyordu. Hatta acısını kâğıda dökerek kurtulması da mümkün değildi bu kez. Artık Jimmy defterine yazamıyor, günlüğüne yeni bölümler ekleyemiyor, yeni şiir ve öyküler kaleme alamıyordu. Artık şimşek gelmiyor ve bir daha da gelmeyecek gibi görünüyordu. Artık kimseyle paylaşamadığı, gizli, muhteşem içsel kendinden geçme halini ve yaratma mutluluğunu yaşayamıyordu. Yaşam tatsız tuzsuz, sevimsiz bir hale dönüşmüştü. Hiçbir şeyde bir güzellik göremiyordu. Hatta hafta sonları eve gittiğinde, Yeni Ay’da eskiden adeta mutluluktan kendinden geçmesine neden olan, marta özgü al-

tın rengi ve beyaz ıssızlıklarda bile. Shrewsbury'deyken kimsenin kendisi hakkında kötü düşünmediği Yeni Ay'a gitme özlemiyle yanıp tutuşuyordu sürekli. Shrewsbury'deki fısıltılar henüz Yeni Ay'dakilerin kulağına ulaşmamıştı. Ama bunu onlarla paylaşmamak Emily'ye yanlış görünüyor ve acı veriyordu. Kısa bir süre sonra onlar da her şeyi öğreneceklerdi. Bir Murray'in isminin, masum olsa da, böyle bir skandala karışmış olmasından dolayı üzülecek, incineceklerdi. Ayrıca acaba Ilse'nin Malcolm'un İskoç viskisiyle yaşadığı ufak kazaya nasıl tepki vereceklerdi? Yeni Ay'da sürekli bunları düşünen Emily, Shrewsbury'ye dönerken rahatlamaya benzer hisler içinde oluyordu. Kısacası, nereye gitse huzursuzluğunu da beraberinde götürüyordu.

Müdür Hardy'nin ağzında gevelediği iftiralar ve okul arkadaşlarının her sözünde veya bakışında yer alan gizli suçlamalar bir türlü aklından çıkmıyordu. Sadece Evelyn Blake onun yanındaymış gibi, onu desteklermiş gibi rol yapıyordu ve bu aslında Emily'nin canını en çok acıtan şeydi. Evelyn'in böyle rol yapmasının ardında korku mu yoksa kötü bir niyet mi olduğunu bilmiyordu. Ama Evelyn'in dostluk gösterisi, sadakati, aksi iddia edilemez kanıtlar karşısındaki sağlam duruşu, Emily'yi sanki etrafta dönen dedikodulardan daha fazla lekeliyor gibiydi. Evelyn karşısına çıkan herkese "zavallı sevgili Emily" hakkında söylenen kötü sözlerin hiçbirine inanmadığını kesin bir dille söylüyordu. Zavallı sevgili Emily de onun oynadığı rolü inanmış gibi izlemek zorunda kalıyordu.

Bu arada Ruth Teyze siyatik ağrıları nedeniyle haftalarca eve kapanmak zorunda kaldığından öyle huysuzlaşmıştı ki ne dostları ne de düşmanları, yeğeniyle ilgili dedikodular hakkında ona en ufak bir imada bulunmaya cesaret edebilmişti. Ama artık siyatik ağrıları geçmiş ve başka şeylere odaklanabilecek kadar sağlığına kavuşmuştu. Günlerdir Emily'nin iştahsız olduğu aklını kurcalamaya başlamıştı. Ayrıca kızın doğru dürüst uyumadığından da şüpheleniyordu. Bu şüpheler dayanılmaz boyuta geldiğinde Ruth Teyze harekete geçti. Evinde gizli endişelerin yaşanmasına izin veremezdi.

“Emily, bir sorunun olduğunu görüyorum ve ne olduğunu öğrenmek istiyorum,” dedi bir cumartesi öğleden sonrasında – Emily akşam yemeğinden o yana hiçbir şey yememiş, gözlerinin altında mor halkalar oluşmuş şekilde sessiz ve solgun bir halde otururken.

Bu sözler, Emily’nin yüzüne renk gelmesine neden oldu. Yaşamaktan çok korktuğu anı yaşamasının zamanı gelmişti. Ruth Teyze her şeyi anlatması gerekiyordu. Ve kız ümitsizce, Ruth Teyzenin olayı didiklemesine ve onun neden ve nasıllarına dayanacak bir ruh hali içinde olmadığını düşünüyordu. Neler olacağını gayet iyi biliyordu, sanki yaşananları engellemek Emily’nin elindeymiş gibi Ruth Teyze, John’un evi olayı konusunda dehşete düşecek, onu suçlayacaktı. Sanki sorumlusu Emily imiş gibi dedikodulardan duyduğu rahatsızlığı haftalarca başına kakacaktı. Sonra zaten hep böyle bir şey olmasını beklediğini söyleyecek ve haftalar boyu imalarla hatırlatıp iftira edecekti. Emily yaşadığı gerginlikten dolayı zihinsel sorunlar yaşamaya başlamıştı ve doğru dürüst düşünemiyordu. Birkaç dakika nasıl cevap vereceğini bilemedi.

“Neler olduğunu anlatmayacak mısın?” diye ısrar etti Ruth Teyze.

Emily dişlerini sıktı. Bu dayanılmaz bir durumdu ama dayanmak zorundaydı. Yaşananları anlatması gerekiyordu – yapması gereken bir an önce anlatmak ve kurtulmaktı.

“Yanlış bir şey yapmadım Ruth Teyze. Sadece yaptığım yanlış anlamalara neden oldu.”

Ruth Teyze burnunu çekti ama kızın sözünü kesmeden dinlemeye devam etti. Emily olabildiğince kısaca yaşananları anlatırken, kendini sanık kürsüsünde gibi hissetti. Ruth Teyze de hem hâkim, hem jüri, hem de savcı gibiydi. Emily sözlerini bitirdiğinde, gözleri yerde sessizce oturup Ruth Teyzenin karakteristik yorumlarını duymayı bekledi.

“Peki, ne hakkında bu kadar yaygara koparıyor insanlar?” diye sordu Ruth Teyze.

Emily hiç beklemediği bu tepki karşısında ne diyeceğini bilemedi ve susup Ruth Teyzenin gözlerinin içine baktı.

Sonra kekeleyerek, “Onlar, onlar çok korkunç şeyler düşünüyor ve söylüyorlar,” dedi. “Burada, çukurda kalan Shrewsbury’de yaşayanların öyle korkunç bir fırtınanın nasıl bir şey olduğunu anladıklarını sanmıyorum. Ayrıca hikâye kulaktan kulağa dolaşırken herkesin biraz renklendirerek anlattığından da eminim. Shrewsbury’deki üçüncü kişiye ulaştığında *hepimizin* sarhoş olduğu şeklinde değişmiş.”

“Doğrusunu istersen bunu Shrewsbury’de anlatmış olmanız beni çok şaşırttı,” dedi Ruth Teyze. “Tanrı aşkına, neden sessiz kalmadınız?”

“Bu sinsilik *olurdu*,” dedi şeytan dürtmüşçesine Emily. Şimdi her şeyi anlattığında, sanki olayın ruhunda yarattığı baskıdan kurtulmuştu ve kahkahalar atmak istiyordu.

“Sinsilikmiş! Bu sağduyulu davranmak olurdu,” diye söylendi Ruth Teyze. “Ama tabii ilse dilini tutamamıştır. Sana hep söylüyorum Emily, yanlış bir dost, bir düşmandan on kez daha tehlikelidir. Neyse, peki sen niye endişelenerek sararıp soldun? Vicdanın rahat değil mi? Bu dedikodu da yakında unutulup gidecektir.”

“Müdür Hardy, son sınıfların başkanlığından istifa etmem gerektiğini düşünüyor,” dedi Emily.

“Jim Hardy’ye bak sen! Babası yıllar önce büyükbabam için çalışan kiralık bir işçiydi,” dedi Ruth Teyze sesinde belirgin bir küçümsemeyle. “O Jim Hardy denen adam, benim yeğenimin uygunsuz davrandığını aklından bile geçiremez.”

Emily kendini tüy gibi hafif hissetmeye başladı. Rüya gördüğünü düşündü bir an. Bu inanılmaz kadın, gerçekten Ruth Teyze miydi? Hayır, Ruth Teyze olamazdı. Emily insan doğasındaki çelişkilerden biriyle yüz yüze gelmişti. İnsanın akrabalarıyla kavga edebileceğini, onları onaylamayabileceğini, hatta nefret edebileceğini ama aralarında her şeye rağmen kopmaz bir bağ olduğunu öğreniyordu. İnsanların damarları, kasları bir şekilde akrabaları-

ninkilerle iç içe geçmiş gibidir. Kan her zaman sudan daha yoğundur. Dışarıdan gelen bir saldırıya karşı aile birleşir. Neyse ki Ruth Teyze Murray erdemlerinden birine sahipti: Aileye sadakat.

“Sen Jim Hardy konusunda endişelenme,” dedi. “Ben onu hallederim. İnsanlara Murrayler söz konusu olduğunda dillerini tutmaları gerektiğini öğreteceğim.”

“Bir de... Bayan Tolliver kermesteki tezgâhımı kuzenine bırakmamı istedi,” dedi Emily. “Bunun ne anlama geldiğini biliyormusun elbette.”

“Bildiğim tek şey Polly Tolliver’in sonradan görme bir aptal olduğu,” diye söylendi Ruth Teyze. “Ah, ah, Nat Tolliver, sekreteriyle evlendikten sonra Aziz John Kilisesi bir daha asla eskisi gibi olmadı! Daha on yıl önce Charlottetown’ın arka sokaklarında yalın ayak dolaşıyordu Polly. Kediler bile yanına yanaşmazdı. Şimdi kraliçe havalarına girmiş, kiliseyi idare ediyor akli sıra! Merak etme, ben onun bize uzanan *pençelerini* kesmeyi bilirim. Daha birkaç hafta önce, düzenlediği kermeste bir Murray’nin tezgâhının olmasından çok memnundu. Bu onun için basamak atlamak gibi bir şeydi. Polly Tolliver demek, inanamıyorum! Dünya ne hale geldi böyle?”

Ruth Teyze aniden yerinden kalkıp üst kata çıkarken Emily ağzı açık, şaşkın bakışlarla arkasından bakıyordu. Ruth Teyze bir süre sonra savaşa hazır bir halde tekrar aşağıya indi. Lülelerini özenle düzeltmiş, en şık şapkasını takmış, en iyi siyah ipek elbisesini ve yeni fok derisi paltosunu giymişti. Kasabanın ilerisindeki tepenin üzerinde yer alan Tolliverlerin evine gitmek için böyle süslenmişti. Orada, yarım saat kadar Bayan Nat Tolliver’la bir odaya kapandılar. Ruth Teyze yeni şapkası ve paltosuna karşın oldukça eski moda ve rüküş görünen kısa boylu, şişman bir kadındı. Bayan Nat ise Paris’ten aldığı elbisesi, katlanır gözlüğü ve ondüleli saçlarıyla –ondüleli saçlar yeni moda olmaya başlamıştı ve bu saç modelini Shrewsbury’de ilk kez Bayan Nat kullanmıştı– moda dergilerinden fırlamış gibi görünüyordu. Ama tüm bunlara rağmen karşılaşmanın galibi Bayan Tolliver olmadı. O odada neler

konusulduğunu hiç kimse bilmiyor. Doğal olarak Bayan Tolliver bu konuşmadan kimseye bahsetmedi ama Ruth Teyze o gösterişli evden ayrılırken, Bayan Tolliver, aşağılanma ve öfkeden doğan gözyaşları içinde kanepenin üzerindeki süslü minderleri sağa sola fırlatıyordu. Ruth Teyze o evden ayrılırken manşonunun içinde Bayan Tolliver'ın "çok sevgili Emily'ye" kuzeninin kermeste yer almayacağını ve nezaket gösterip başta planlandığı gibi o tezgâhta bulunmayı kabul ederse çok memnun olacağını yazmış olduğu bir not vardı. Ruth Teyze gitmiş, görmüş ve yenmişti. İkinci ziyaretini de Doktor Hardy'ye yaptı ve yine gitti, gördü ve yendi. Sonradan anlatıldığında kimse Ruth Teyzenin azametli Doktor Hardy'ye böyle bir şey söylediğine inanmasa da Hardylerin evinde çalışan hizmetçilerden biri aralarında geçen konuşmadan bir cümleye kulak misafiri olmuştu.

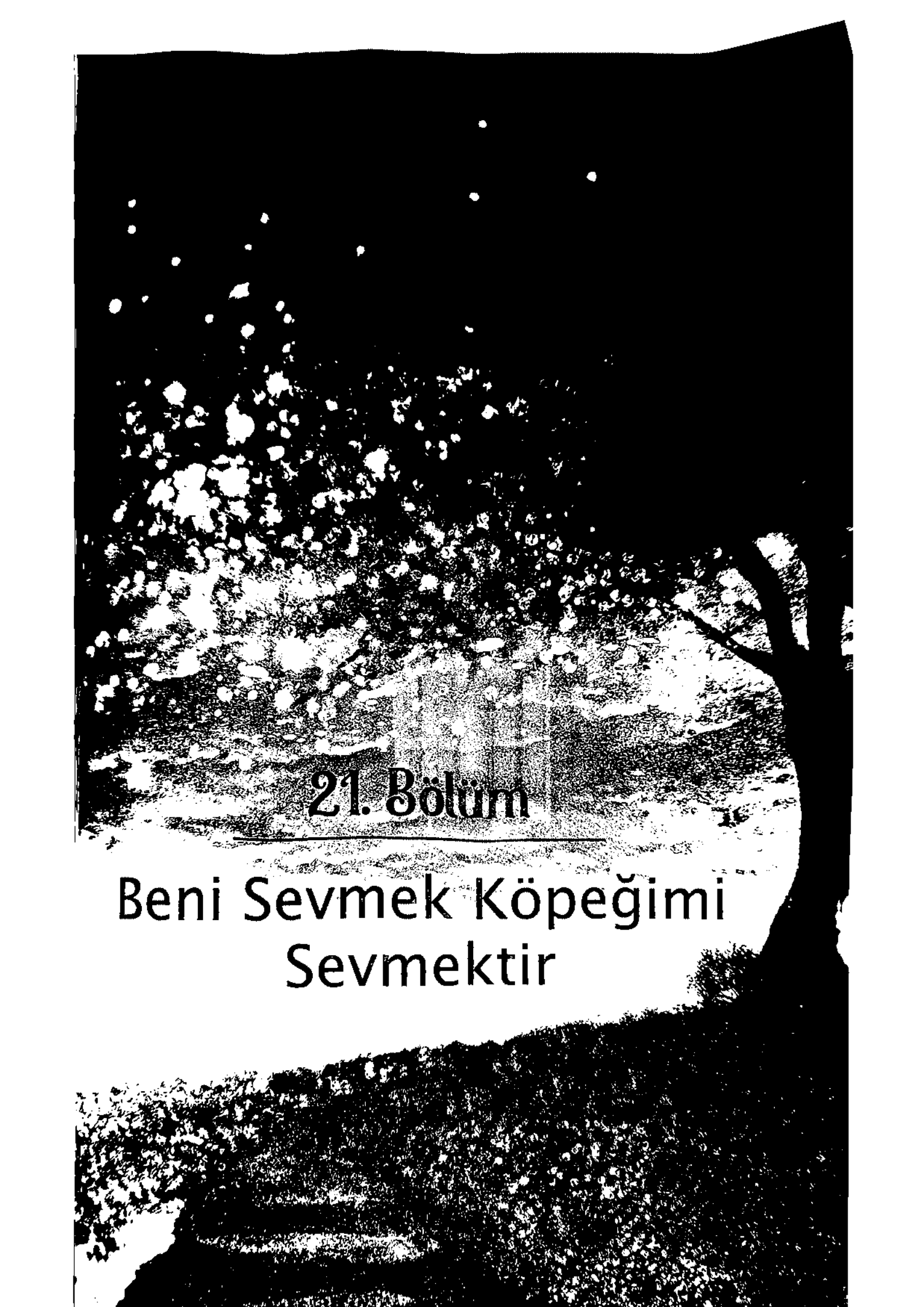
"Senin katıksız bir aptal olduğunu biliyorum Jim Hardy ama Tanrı aşkına beş dakikalığına öyle değilmişsin gibi davranamaz mısın?"

Hayır, bu mümkün değildi. Kesinlikle hizmetçi uydurmuş olmalıydı.

Ruth Teyze eve döndüğünde Emily'ye, "Bundan böyle endişelenmene gerek yok Emily," dedi. "Polly ve Jim, derslerini aldılar. İnsanlar seni kermeste gördüklerinde rüzgârın hangi yönden estiğini anlayacak ve yelkenlerini o yöne doğru çevireceklerdir. Zamanı gelince diğerlerine de söyleyecek birkaç sözüm olacak. Merak etme, artık masum delikanlılar ve genç kızlar iftiraya uğramaktan korkmadan soğukta donarak ölmekten kurtulabilecekler. Bundan böyle bu konuyu unut Emily. Unutma senin arkada ailen var."

Ruth Teyze odasına gidince Emily doğruca aynasına koştu ve aynadaki Emily'ye tahrik edici, davetkâr gülümseyişiyle gülümsedi.

O anda içinden, "Jimmy defterimi nereye bırakmıştım ben?" diye düşünüyordu. "Ruth Teyzenin betimlemesine eklemem gereken birkaç şey var."

21. Bölüm

Beni Sevmek Köpeğimi
Sevmektir

Shrewsbury halkı Bayan Dutton'ın, yeğeninin arkasında durduğunu anladığında dedikodular inanılmaz bir hızla sona erdi. Bayan Dutton, Aziz John Kilisesi'ne diğer herkesten çok daha fazla bağış yapıyordu –bağlı olunan kiliseye cömertçe bağış yapmak bir Murray geleneğiydi. Ayrıca kasabadaki iş adamlarının yarısından çoğuna borç para vermişti ve Nat Tolliver'da ondan geceleri uykularını kaçırarak kadar büyük bir miktarda borç almıştı. Üstelik Bayan Dutton eski aile hikâyeleri hakkında sıkıcı olabilecek bilgilere sahipti ve bu bilgileri paylaşmakta sakınca görmüyordu. Bu nedenle Bayan Dutton'la iyi ilişkiler içinde olmak herkesin yararınaydı. İnsanlar onun yeğenine karşı çok sert olduğunu düşündüklerinden Emily'yi önemsememişlerdi ama artık durum değişmiş, hatalarını anlamış ve düzeltmişlerdi.

Emily, Bayan Tolliver'ın düzenlediği kermeste bebek ceketleri, battaniyeleri, patikleri ve şapkaları satarken, yaşlı beyefendileri ikna etmek için dil döktü ve artık ünlü olan gülümseyişiyle hiç çekinmeden gülümsedi. Yaşadığı tatsız deneyim ruhunda iz bırakmasına karşın artık herkes ona karşı nazik davranıyordu ve Emily mutluydu. Shrewsbury halkı yıllar sonra o konu açıldığında, Emily Starr'la ilgili yaptıkları dedikodu nedeniyle kendilerini asla affetmediğini söyleyecekler ve bilirsiniz Murrayler asla affetmezler diye ekleyeceklerdi. Gerçekten haklıydılar ama bunun affedici olmamakla ilgisi yoktu. Emily öyle büyük acı çekmişti ki bu acıya neden olan birini gördüğünde içinde uyanan nefrete engel olamıyordu. Bir hafta sonra Bayan Tolliver yeğeni için vereceği davette çay servisine yardım edip edemeyeceğini sorduğunda Emily gerekçe göstermeye gerek duymadan bu teklifi nazikçe reddetti. Başını dikleştirmesi ve mesafeli bakışları, Bayan Tolliver'a

hâlâ Riordan ailesinin yaşadığı ara sokaktan gelen ve Yeni Aylı Murraylerle kıyaslanınca hiçbir değeri olmayan Polly Riordan olduğunu hissettirdi.

Ama bir sonraki cuma akşamı ziyarete gelen Andrew gayet iyi karşılandı. O da aileden olmasına karşın geldiğinde yüzünde iyi karşılanacağından endişeliymiş gibi bir ifade vardı. Emily o akşam ona karşı son derece cana yakın davrandı. Mutlaka böyle davranmasını gerektirecek kendince nedenleri vardı. Tekrar belirtmek isterim ki ben Emily'nin savunucusu değil sadece biyografi yazarıyım. Andrew'la birlikte bir yola çıkmayı düşünüyorsa ki ben bunu asla onaylamıyorum, onun için üzülmekten başka elimden ne gelir ki? Yine de Andrew ona müdürünün övgü dolu sözlerini aktardıktan sonra Emily'nin "sen bir mucizesin" diyerek biraz ileri gittiğini söylemeden edemeyeceğim. Bunu alaycı bir ses tonuyla söylemiş olduğunu düşünebilirsiniz belki ama hayır, tam aksine Andrew'un sakın kalbinin delice atmasına neden olacak şekilde onu baştan aşağıya süzerek, son derece tatlı bir şekilde söyledi. Ah, Emily, Emily!

O ilkbahar, Emily için işler yolunda gitti. Çok sayıda kabul mektubuyla çek aldı ve kendini artık bir edebiyatçı olarak görmeye başladı. Ailesi de yazma çılgınlığını artık iyiden iyiye ciddiye almaya başlamıştı. İtiraf etmeliyim ki tutumlarındaki bu değişiklikte çeklerin büyük payı vardı.

Ruth Teyze, Bayan Drury'ye, "Emily, Noel'den bu yana kalemi sayesinde elli dolar kazandı," dedi. "Ne yalan söyleyeyim, böyle kolay yoldan para kazanarak kendi ayakları üzerinde durabileceğini düşünmeye başladım."

Kolay yoldan, öyle mi? O sırada koridordan geçmekte olan Emily bu sözleri duyunca gülümsedi ve içini çekti. Ruth Teyze ya da diğer insanlar Alp Dağları patikasını tırmananların hayal kırıklıklarına, başarısızlıklarına dair ne bilirlerdi ki? O, *gören* ama *gördüğüne ulaşamayan* birinin yaşadığı acıyı, ümitsizliği nereden bilebilirdi? Birinin aklında muhteşem bir kurgu yaratıp onu kalemle aldıktan sonra tüm emeğinin karşılığı olarak elinde tatsız

tuzsuz bir yazı olduğunu düşünmesinin ne derece acı verdiğini bilebilir miydi? Kapanan kapıları, editörlerin ulaşılması imkânsız özel odalarını bilebilir miydi? Ya o acımasız ret mektuplarının, içlerinde yer alan rahatsız edici sahte övgü sözcüklerinin açtığı yarayı bilebilir miydi? Tükenen ümitleri, saatler boyu şüphe içinde kıvranmayı, kendine olan güvenini kaybetmeyi bilebilir miydi?

Ruth Teyze bunların hiçbirini bilmiyor ama Emily'nin çalışmaları reddedilince öfke krizlerine giriyordu.

"Ben buna küstahlık derim," dedi. "Bir daha o editöre tek bir kelime bile gönderme. Unutma, sen bir Murray'sin!"

"Ama korkarım o bunu bilmiyor," dedi Emily ciddi bir ses tonuyla.

"Neden söylemiyorsun o zaman?"

Mayıs ayında Shrewsbury'de, Janet Royal'ın New York'tan göz alıcı elbiseleri, parlak ünü ve Çin aslanı cinsi köpeğiyle gelmesiyle hoş bir hava esti. Janet, Shrewsbury'de doğmuştu ve yirmi yıl önce Birleşik Devletler'e gittiğinden bu yana oraya gelmemişti. Akıllı ve hırslı biriydi ve başarıya ulaşmıştı. İddialı bir kadın dergisinin editörü ve ünlü bir yayınevinin redaktörüydü. Bayan Royal'ın geleceğini duyduğunda Emily'nin nefesi kesilir gibi oldu. Ah, onu bir kez görebilse, onunla konuşabilse, bilmek istediği yüzlerce şeyi ona sorabilse! Hiç beklemediği bir anda Bay Towers ona *Times* adına gidip Bayan Royal'la röportaj yapmasını söylediğinde Emily, sevinç ve dehşetle titredi. Hayali gerçek olmuştu. Ama bunu yapabilecek miydi? Bu konuda kendine güvenebilir miydi? Bayan Royal onun haddini bilmez biri olduğunu düşünmez miydi? Ona nasıl kariyeri, Birleşik Devletler'in dış politikası ve iki ülke arasındaki ilişkiler hakkında sorular sorabilirdi? Buna asla cesaret edemeyeceğini hissediyordu.

Emily günlüğüne, "İkimiz de aynı mihrabın önünde diz çöküyoruz ama o, başrahibe, bense sadece onun en mütevazı takipçilerinden biriyim," yazdı.

Sonra oturup Bayan Royal'a saygı dolu bir mektup kaleme aldı, beğenmeyip en az on kere daha yazdı ve kendisiyle röportaj

yapmak için iznini istedi. Mektubu postaya verdiği gece sabaha kadar uyuyamadı. Mektubu “sevgilerimle” diye bitirip imzalamıştı, oysa “saygılarımla” çok daha doğru olacaktı. “Sevgilerimle” bir tanışıklık olması durumunda kullanılabilirdi ki böyle bir durum yoktu. Bayan Royal kesinlikle haddini bilmeyen biri olduğunu düşünecekti.

Ama Bayan Royal, Emily’ye son derece içten bir mektupla cevap verdi –Emily o mektubu hâlâ saklıyor.

Ashburn, Pazartesi,

Sevgili Bayan Starr,

Elbette gelip beni görebilirsiniz ve size, Jimmy Towers’ın ve sizin bilmek istediğiniz her şeyi anlatabilirim. (Ruhu huzur bulsun, benim ilk sevgilimdi!) Bunca yıl sonra bu bahar, Prens Edward Adası’na gelmeye karar vermemin nedenlerinden biri de Krala Şaplak Atan Kadın’ın yazarıyla tanışmak istememdi. Öyküyü geçen kış Roché’da yayınlandığı zaman okudum ve çok başarılı buldum. Gelin ve bana kendinizden, hırslarınızdan bahsedin. Hırslı birisiniz, değil mi? Ayrıca hayallerinizi gerçeğe dönüştürebileceğinize inanıyorum ve elimden gelirse bu konuda size yardımcı olmak istiyorum. Siz, benim sahip olmadığım bir şeye sahipsiniz –gerçek yaratıcılık yeteneğine– ama ben de sınırsız deneyime sahibim ve isterseniz bu deneyimlerden öğrendiklerimi zevkle sizinle paylaşabilirim. Size bazı tuzaklardan, gizli tehlikelerden korunmanızda yardımcı olabileceğimi düşünüyorum ve belli yerlere gelmiş bir takım “destekçilerimin” olduğunu da söylemek isterim. Gelecek cuma, okul çıkışı Ashbury’ye gelin ve sizinle samimi bir şekilde sohbet edelim.

Dostlukla,

JANET ROYAL

Emily bu mektubu okurken saçının telinden ayak parmağına kadar büyük bir heyecanla ürperdi. *Dostlukla...* Ah, muhteşem! Pencerenin önünde diz çöktü ve mutlulukla ışıldayan gözleriyle Dimdikler Ülkesi'nin ince uzun köknarlarına ve ilerisindeki, üzerlerine çiy yağmış, yonca tarlalarına baktı. Acaba bir gün o da Bayan Royal gibi başarılı, parlak bir kadın olabilecek miydi? Elindeki mektup bu hayalinin gerçeğe dönüşebileceğini gösteriyordu –bütün hayallerinin gerçeğe dönüşebileceğini. Ve cuma günü –dört gün sonra– gidip başrahibesini görecekti, onunla konuşacaktı.

Aynı akşam Ruth Teyzeyi ziyarete gelen Bayan Angela Royal, Janet Royal'ı bir başrahibe veya bir başarı örneği olarak görmüyordu gibiydi. Ama belki de Janet Royal'la aynı kanı taşıdığı için gururlandığının, kendini beğendiğinin düşünülmesini istemiyor da olabilirdi.

“Övünmek gibi olmasın ama işinde oldukça başarılı,” dedi Ruth Teyzeye. “Oldukça iyi bir maaş alıyor. Ama artık bu işler için yaşlandığını düşünüyorum. Ayrıca bazı konularda Dick'in şapkasının şeridi kadar tuhaf.”

Onlar konuşurlarken Emily pencerenin kenarında Latince çalışıyor, bir yandan da Bayan Angela Royal'ın sözlerine kulak kabartıp öfkeleniyordu. Bu ihanetten başka bir şey değildi.

“Hâlâ oldukça hoş görünüyor,” dedi Ruth Teyze. “Janet her zaman güzel bir kızdı.”

“Ah, evet güzel bir kızdı. Ve ben her zaman evlenemeyecek kadar zeki olduğumu düşünmüştüm. Ne yazık ki haklı çıktım. Ayrıca yabancılara özgü pek çok alışkanlık edinmiş. Asla yemeklere zamanında gelmiyor –ve köpeği için kopardığı yaygara beni deli ediyor. Chu –Chin'miş adı köpeğin. Chu-Chin diyor, başka da bir şey demiyor. İnanmayacaksın ama evi o köpek yönetiyor resmen. Canı ne isterse yapıyor ve kimse bir şey demeye cesaret edemiyor. Zavallı kedimin, ruhunu teslim etmemesine şaşıyorum. Janet köpeği konusunda çok hassas. Yeni döşettiğim pelüş kanepenin üzerinde uyuduğundan şikâyet ettiğimde çok alındı

ve benimle bir gün boyunca konuşmadı. Bu da Janet'in sevmediğim yönlerinden biri. Bir şeye canı sıkıldığı zaman gözü bir şey görmüyor. Ayrıca hiç kimsenin umursamayı aklından bile geçirmeyeceği şeylere canı sıkılıyor. Biri canını sıkan bir şey yaptığında sanki herkes yapmış gibi herkese soğuk davranıyor. Umarım cuma günü sen gelmeden önce canını sıkacak bir şey olmaz Emily. Eğer morali yerinde olmazsa belki sonra o gelip seni ziyaret eder. Ama öfkeli biri değildir, kaba ve kinici de değildir. Bir dostuna yardımcı olmak için dişini tırnağına takar."

Ruth Teyze manavın çırağıyla konuşmak için salondan çıktığında Bayan Royal aceleyle, "Seninle çok ilgileniyor Emily," diye fısıldadı. "Her zaman etrafında hoş görünümlü, genç kızlar olmasından hoşlanır –kendini genç hissetmelerini sağladığını söylüyor. Öykünü okumuş ve çok yetenekli olduğunu gösterdiğini düşünüyor. Eğer senin gerçekten düşündüğü gibi olduğuna karar verirse bu senin için büyük bir şans olur. Ama Tanrı aşkına o Çin aslanına iyi davran. Onu kızdıracak olursan, Shakespeare bile ol-san Janet yüzüne bakmaz."

Emily *cuma sabahı* o günün hayatında bir dönüm noktası olacağının, baş döndürücü olasılıklara gebe bir gün olacağının bilinciyle uyandı. Gece, Bayan Royal'ın karşısında, sorduğu her soruya papağan gibi sürekli "Chu-Chin" diye cevap verdiği, ağzından başka bir sözcük çıkmadığı bir kâbus görmüştü.

Sabah boyunca sürekli yağmur yağmış, öğlen gökyüzü berraklaşmış ve limanın ardındaki tepeler muhteşem mavi renkte bir örtüye sarınmışlardı. Emily günün önemi nedeniyle beti benzi atmış olarak okuldan eve koştu. O gün nasıl görüneceğini çok önemsiyordu. Yeni lacivert ipek elbisesini giyecekti, bu konuda kararlıydı. Elbisenin boyu oldukça uzundu ve bir yetişkin gibi görünmesini sağlıyordu. Ya saçlarını nasıl yapmalıydı? Günün modası olan, örgü topuz diğer seçeneklerin arasında öne çıkıyordu. Bu saç modeli profiline çok yakışıyordu ve şapkanın altında hoş görünüyordu. Ayrıca açık bir alın, daha entelektüel görünmesini sağlayabilirdi. Ama Bayan Royal yeğeninin hoş görünümlü,

genç kızlardan hoşlandığını söylemişti. O zaman kesinlikle hoş görünümümlü olmayı ön plana almalıydı. Gür, siyah saçlarını alnına düşecek şekilde taradı ve çeklerden elinde kalan son parayla aldığı bahar şapkasını taktı. Elizabeth Teyze bu şapkayı satın almasını hiç onaylamamış, Ruth Teyze de yalın ve net biçimde, ancak aptallar, paralarını böyle son kuruşuna kadar harcarlar demişti. Ama Emily şimdi o şapkayı aldığı için memnundu. Bayan Royal'la röportaj yapmaya sade, siyah denizci şapkasıyla gidemezdi. Yeni şapkası, dalgalı saçlarına ve süt beyazı boynuna dökülen mor menekşelerle süslenmiş çok güzel bir şapkaydı. Hazırlanması bittiğinde son derece şık ve zarif görünüyordu. Adeta moda dergilerinden fırlamış gibiydi. Koridorda olan Ruth Teyze, Emily'nin merdivenden indiğini gördüğünde irkilerek onun genç bir kadın gibi görüldüğünün farkına vardı.

"Kendini bir Murray gibi taşıyor," diye düşündü.

Kıza duyduğu hayranlık abartılı bir hayranlık değildi ama aslında Emily inceliğini ve zarafetini Starrlardan almıştı. Murrayler asil ve gösterişliydi belki ama kaskatı bir duruşları vardı.

Ruth Teyzenin evinden kısa bir yürüyüşle ulaşılan Ashburn, yoldan ulu ağaçlarla ayrılmış, eski, beyaz bir evdi. Emily etrafı baharın gölgeleriyle çevrili çakıl taşlı yoldan eve, bir inananın kutsal tapınağına yürüdüğü gibi yürürken, yolun ortasında oturan, oldukça iri, kabarık tüylü köpeği gördü. Daha önce hiç bir Çin aslanı görmediğinden meraklı gözlerle köpeğe baktı. Bir süre hayvanı inceledikten sonra Chu-Chin'in güzel bir hayvan olduğuna ama pis olduğuna karar verdi. Görünen o ki köpek çamurların arasında iyi vakit geçirmişti. Patileri ve göğsü çamur içindeydi. Emily köpeğin kendisinden hoşlanmasını diledi ama yanına fazla yaklaşmamaya özen gösterdi.

Neyse ki köpek onu sevmiş olmalıydı çünkü ayağa kalktı ve eve doğru yürüyen Emily'yi mutlu bir şekilde tüylü kuyruğunu – ya da ıslak ve çamurlu olmasa tüylü olacak kuyruğunu – sallayarak takip etti. Kız zili çalarken, beklenti içinde yanında durdu ve kapı açılır açılmaz neşeyle kapıyı açan kadının üzerine atladı. Az kalsın onu deviriyordu.

Kapıyı açan Bayan Royal'dı. Emily bir bakışta onun güzel olmadığını ama altın bronz saçlarından saten terliklerine kadar çok seçkin görüldüğünü fark etti. Üzerinde leylak rengi, çok şık kadife bir elbise vardı ve Shrewsbury'de bir ilk olan göz alıcı, kahverengi kelebek gözlük takmıştı.

Chu-Chin öper gibi diliyle Bayan Royal'ın yüzünü yaladıktan sonra doğruca salona koştu. Bu arada o muhteşem leylak rengi kadife elbise, yakasından etek uçlarına kadar, çamurlu patiler tarafından lekelenmişti. Emily, Chu-Chin'in Bayan Angela Royal'ın olumsuz düşüncelerini hak ettiğini ve *kendi* köpeği olsa ona daha doğru davranmayı öğreteceğini düşündü. Ama genç Bayan Royal köpeği azarlamadı ve belki de Emily'nin gizli içsel eleştirisinin farkına vardığından kızı soğuk bir biçimde selamladı. Emily onun kendisine yazdığı mektuptan yola çıkarak daha yakın bir karşılama beklemişti.

"İçeri girip oturmaz mısınız?" dedi Bayan Royal. Sonra kızı salona götürüp eliyle rahat bir koltuğu işaret etti ve kendisi sert bir Chippendale sandalyeye oturmayı tercih etti. Her zaman çevresine duyarlı olan, o anda ise olağanüstü duyarlı olan Emily, Bayan Royal'ın sandalye seçiminin kötüye işaret olduğunu hissetti. Neden yumuşak, konforlu, eflatun renkli koltuğa oturmamıştı? Neden olduğunu bilmiyordu ama Bayan Royal, Chippendale sandalyede mesafeli, ciddi ve güzel elbisesindeki korkunç çamur lekelerine aldırmadan oturuyordu. Chu-Chin pelüş kanepeye kıvrılmış, sanki içinde bulundukları durumdan zevk alıyormuş gibi bir Emily'ye bir Bayan Royal'a bakıyordu. Teyzesinin önceden uyardığı üzere o gün bir şeylerin Bayan Royal'ın "canını sıkmış" olduğu belliydi ve Emily yüreğinin kurşun gibi ağırlaştığını hissediyordu.

"Bugün, bugün güzel bir gün," diyerek sohbeti başlatmaya çalıştı. Bu söylediğinin aptalca olduğunu biliyordu ama Bayan Royal ağzını bıçak açmadan otururken bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Sessizlik çok rahatsız ediciydi.

"Çok güzel," diyerek kızı onaylayan Bayan Royal, Emily'ye değil, ıslak kuyruğunu sallayarak dantelli ipek yastığı mahveden

Chu-Chin'e bakıyordu. Emily bu şımarık köpektan nefret ettiğini hissetti. Ondan nefret etmek, Bayan Royal'dan nefret edemeyen Emily için rahatlatıcıydı. Oraya çok büyük umutlarla gelmişti ama o an binlerce kilometre ötede olmayı diliyordu. Ama gözü kucığında tuttuğu bir tomar kâğıda ilişkince, bu dileğinden vazgeçti. O kâğıtların ne olduğu belliydi. Ama o an Emily bir tekini bile Bayan Royal'a göstermeye cesaret edemeyeceğini düşünüyordu. Bu karşısında kraliçe edasıyla oturan öfkeli kadınla, o nazik, içten mektubu yazan kadın aynı kişi olabilir miydi? Buna inanmak çok zordu. Bu bir kâbus olmalıydı. Kurduğu hayallerin yarattığı muhteşem hisler yok olmuş, içinde karşısındaki kadından öç alma isteği belirmişti. Bayan Royal, Emily'ye kaba, pasaklı ve genç biri gibi görünüyordu o an! Hem de korkunç derecede genç!

Dakikalar geçti ama bu dakikalar Emily'ye saatler gibi geldi. Ağzı kurumuş, beyni adeta uyuşmuştu. Aklına söyleyecek, elle tutulur hiçbir şey gelmiyordu. O an müthiş bir şüphe içini kemirmeye başladı. Acaba Bayan Royal mektubu yazdıktan sonra yaşlı John'un evinde geçirdikleri gece hakkındaki dedikoduları duymuş ve tavrını bu nedenle değiştirmiş olabilir miydi?

Ümitsizlik içindeki Emily sandalyesinde kıpırdanınca kucakındaki kâğıt tomarı yere düştü. Kız kâğıtları almak için yere eğildi. Aynı anda Chu-Chin de kanepeden kâğıtların üzerine atlamıştı. Çamurlu patileriyle Emily'nin şapkasını düşürdü ve şapkaıyla oynamaya, menekşeleri koparmaya başladı. Emily içgüdüsel bir hareketle kâğıt tomarını bırakıp şapkasını aldı. Bu kez Chu-Chin hemen menekşelerden vazgeçip kâğıt tomarının üzerine atıldı. Tomarı ağzına alarak bahçeye açılan açık kapıdan koşarak dışarı çıktı.

"Şu an saçımı başımı yolmak istiyorum," diye düşündü Emily öfkeyle.

O şeytani Çin aslanı son yazdığı en başarılı öyküsünü ve birkaç seçilmiş şiirini alıp gitmişti. Tanrı bilir onlarla ne yapacaktı. Emily bir daha o kâğıtları göremeyeceğini düşündü. Ama en azından ne olduklarını sorma olasılığı olan Bayan Royal'a gösterme zorunluluğundan kurtulmuştu.

Artık Bayan Royal'ın kendini nasıl hissettiği umurunda bile değildi. Artık onu memnun etmeye çalışmaya hiç niyeti yoktu. Bir kadın, köpeğinin misafirine bu şekilde davranmasına izin vermemeliydi. Bunu yapamıyorsa bile en azından köpeğini azarlamalıydı! Tam aksine Bayan Royal köpeğinin yaptıklarından zevk alıyormuş gibi görünüyordu. Emily yerdeki mahvolmuş menekşelere bakan Bayan Royal'ın kibirli yüzünden, gizlemeye çalıştığı kısa bir gülümsemenin geçtiğini gördüğünden emindi.

O an Emily'nin aklına, Kibirli John'un babasının, sürekli olarak karısına söylediğini duyduğu bir cümle geldi. "İnsanların seni küçümsemeye çalıştığını fark ettiğinde, dudaklarını büz Bridget, hemen dudaklarını büz."

Emily dudaklarını büzdü.

"Ne kadar da oyuncu bir köpek," dedi alaycı bir ses tonuyla.

"Hem de çok," dedi hiç istifini bozmayan Bayan Royal.

"Biraz disipline ihtiyacı olduğunu düşünmüyor musunuz?" diye sordu Emily.

"Hayır, hiç düşünmüyorum," dedi Bayan Royal düşünceli bir tavırla.

O sırada Chu-Chin geri döndü, salonda hoplayıp zıplarken kuyruğunun çarptığı sehpanın üzerinde duran cam bir vazoyu devirdi, bir süre cam kırıklarını kokladıktan sonra kanepeye atlayıp kesik kesik solumaya başladı. "Ah, ne mükemmel bir köpeğim ben!"

Emily not defterini ve kalemmini çıkardı. "Bay Towers, beni sizinle röportaj yapmam için gönderdi," dedi.

Bayan Royal gözlerini taptığı köpeğinden ayırmadan, "Evet, biliyorum," diye cevap verdi.

"Size birkaç soru sormama izin verir misiniz?"

Bayan Royal abartılı bir sevimlilikle, "Memnuniyetle," dedi.

O sırada yeniden düzenli nefes almaya başlayan Chu-Chin kanepeden atladı ve yemek odasının yarı açık kapısının ardında gözden kayboldu.

Emily not defterine baktı ve artık karşısındaki kadını hiç umursamamanın verdiği rahatlıkla orada yazan ilk soruyu sordu. "Güz döneminde yapılacak başkanlık seçimlerinin sonuçları hakkındaki fikriniz nedir?"

Dudaklarını sımsıkı kapatan Emily not defterine, "Başkanlık seçimleri konusunda hiç düşünmemiş," yazdı. O sırada Chu-Chin geri geldi, salonu boydan boya koşarak geçip ağzında kızarmış bir tavuk parçasıyla bahçeye çıktı.

"O benim akşam yemeğimdi," dedi Bayan Royal.

Emily ilk sorunun yanına bir tik işareti atıp diğer soruya geçti: "Birleşik Devletler Millet Meclisi'nin, Kanada hükümetinin karşılıklılık ilkesi önerisine sıcak bakacağını düşünüyor musunuz?"

"Kanada hükümeti karşılıklılık önerisinde mi bulundu? Bundan hiç haberim yoktu."

Emily, "Bu konu hakkında hiçbir şey duymamış," yazdı. Bayan Royal kelebek gözlüğünü düzeltti.

"Böyle bir burun ve böyle bir çeneyle, yaşlandığında tam bir cadiya benzeyeceksin," diye düşündü Emily ve "Siz de tarihi romanların popülerliklerini yitirdiklerini düşünüyor musunuz?" diye sordu.

"Tatile çıktığımda düşüncelerimi evde bırakırım," dedi Bayan Royal cansız bir sesle.

Emily, "Tatile çıktığında düşüncelerini evde bırakmış," yazarken bu röportajı, kendi içinden geçen sözcüklerle kaleme almayı istedi ama bunu yaparsa Bay Towers'ın röportajı yayınlamayacağını biliyordu. Emily kendini evde boş bir Jimmy defteri olduğunu düşünerek teselli etti ve o akşam, o deftere yazacaklarını düşünerek haince gülümsedi. Chu-Chin, yeniden yanlarına geldi. Emily hayvanın o koca tavuğu bu kadar kısa sürede yemiş

olmasına çok şaşırdı. Görünen o ki yemeğinin üzerine bir de tatlı isteyen Chu-Chin, üzeri nakışlı bir kutuyu kapıp piyanonun altına kıvrıldı ve kutuyu kemirmeye başladı.

“Ah, sevgili köpekçik!” dedi Bayan Royal tutkulu bir sesle.

Bu sözlerin ilham verdiği Emily, “Köpekler hakkındaki düşünceleriniz neler?” diye sordu.

“Dünyanın en hayranlık uyandırıcı canlıları.”

Emily kendi kendine, “Demek en azından bir düşüncenizi evde bırakmamışsınız,” diye düşündü ve Bayan Royal’a, “Ben onları hayranlık uyandırıcı bulmuyorum,” dedi.

Bayan Royal yüzünde buz gibi bir gülümsemeyle, “Anlaşılan sizin köpekler konusundaki zevkiniz benimkinden oldukça farklı,” diye yanıt verdi.

“Keşke Ilse burada olsaydı da sana isimler takıp öcümü alsaydı,” dedi Emily içten içe.

O sırada dışarıdan, kapının önünden iri, gri bir kedi geçti. Piyanonun altından ok gibi fırlayan Chu-Chin bir saksıyı devirerek kaçan kediye kovalamaya başladı. Devrilen saksı kırılmıştı. İçindeki muhteşem begonya, kırık saksı parçaları ve toprakların arasında yerdeydi.

“Zavallı Angela Hala! Bunu görünce çok üzülecek,” dedi Bayan Royal sevimsizce.

“Ama bunun bir önemi yok, değil mi?”

“Ah yok, hem de hiç yok.”

Emily tekrar not defterini aldı: “Shrewsbury’yi değişmiş buldunuz mu?”

“İnsanlarda oldukça büyük değişiklikler olduğunu gördüm. Yeni nesil, beni olumlu anlamda etkilemedi.”

Emily bu sözleri not defterine yazdı. Kediye kovalarken birkaç çamur havuzuna girip çıktığı belli olan Chu-Chin geri geldi ve piyanonun altındaki yarım bıraktığı işine döndü.

Emily not defterini kapatıp ayağa kalktı. Değil Bay Towers, bir düzine Bay Towers için bile bu röportajı daha fazla uzatmaya niyeti yoktu. Aslında o an masum bir melek gibi görünüyordu ama aklından çok kötü şeyler geçiyordu. Ve Bayan Royal'dan nefret ediyordu –hem de nasıl nefret ediyordu ondan!

“Teşekkürler, hepsi bu kadar,” dedi, Bayan Royal’inkine eş değer kibirli bir yüz ifadesiyle. “Zamanınızı aldığım için üzgünüm. Hoşça kalın.”

Başıyla selam verdi ve koridora doğru yürümeye başladı. Bayan Royal da kapıya doğru kızı izledi.

“Köpeğinizi de alsanız daha iyi olmaz mı Bayan Starr?” diye sordu.

“Affedersiniz?”

“Köpeğinizi de alsanız daha iyi olmaz mı diyorum.”

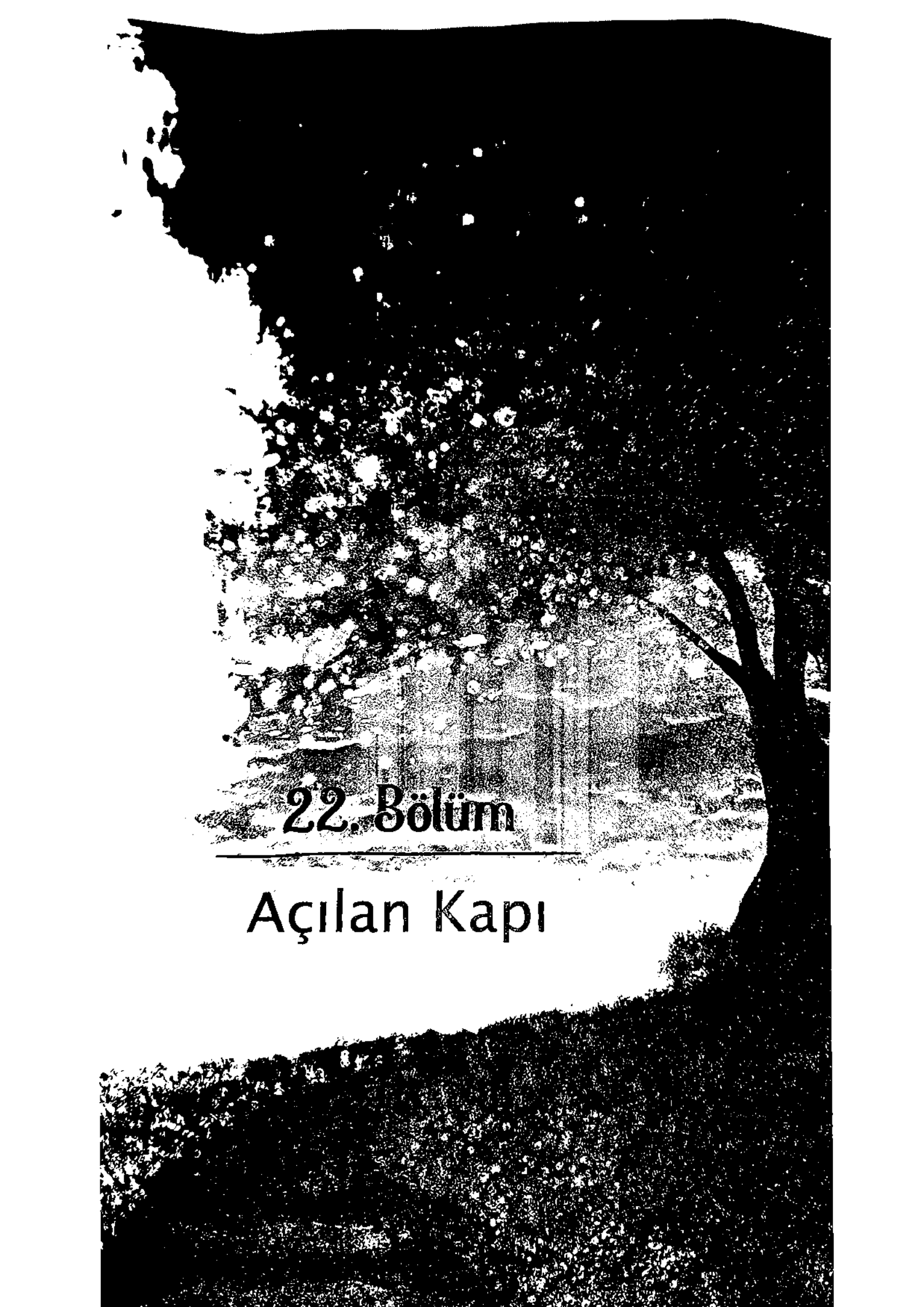
“Köpeğimi mi?”

“Evet, köpeğinizi. Angela Hala geldiğinde gördüklerinden pek hoşlanmayacak çünkü.”

“Ama o benim köpeğim değil,” diye kekeledi Emily.

“Sizin köpeğiniz değil mi? Kimin köpeği o zaman?” diye sordu Bayan Royal.

“Ben, ben sizin köpeğiniz, Çin aslanınız olduğunu sanmıştım,” dedi Emily şaşkınlıkla.

22. Bölüm

Açılan Kapı

Bayan Royal birkaç saniye Emily'nin yüzüne baktı. Sonra sokak kapısını kapadı, kızı kolundan tuttu, salona sürükleyip hafifçe iterek yumuşak, konforlu, eflatun koltuğa oturttu. Daha sonra kendini çamur içindeki kanepeye atan Bayan Royal bir kahkaha krizine girdi. Gözlerinden yaş gelene kadar gülerken bir yandan da ara sıra öne eğilip Emily'nin dizine vuruyor, sonra yine arkasına yaslanıp kahkaha atmaya devam ediyordu. Eflatun koltukta hareketsiz oturan Emily'nin yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Duyguları öyle derin incinmişti ki o an Bayan Royal'ın neşesine ortak olabilecek gibi hissetmiyordu kendini. O sırada aklında beliren, Jimmy defterine yazacağı taslağı düşünmeye odaklanmıştı. Bu sırada kutuyu paramparça eden beyaz köpek yine kedinin peşine düşmüştü.

Sonunda Bayan Royal gözlerinden akan yaşları sildi.

"Ah, bu paha biçilmezdi Emily Byrd Starr –paha biçilmez! Seksen yaşına geldiğimde bile bugünü hatırlayacak ve güleceğim. Sence kim yazsın bunu, sen mi ben mi? Bu arada bu *vahşinin* sahibi kim acaba?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Emily ciddi bir tavırla. "O köpeği hayatımda ilk kez gördüm."

"Dur, geri gelmeden şu kapıyı kapatayım. Ve şimdi sevgili kızım, gel ve yanıma otur. Bak şurada temiz kalmış bir yer var. Şimdi seninle gerçekten konuşmaya başlayabiliriz. Tanrım, sen bana soru sorarken sana nasıl da kabaca davrandım! Özellikle *kaba* olmaya çalıştım. Ah, seni zavallı tatlı şey, neden kafama bir şey fırlatmadın?"

"Doğrusunu istetseniz bunu yapmayı istedim. Ama şimdi, benim sandığımız köpeğin davranışları nedeniye beni bir an önce başınızdan atmaya çalıştığınızı anlıyorum."

Bayan Royal yeni bir kahkaha krizine girdi.

"O korkunç yarattığın benim altın rengi tüyleri olan muhteşem Çin aslanım olduğunu düşündüğün için seni affedebilecek miyim bilmem. Olmazsa gitmeden seni odama çıkarırım ve orada ondan özür dilersin. Yatağımın üzerinde uyuyor şu an. Angela Halanın kedisiyle ilgili endişelerini bildiğimden onu orada kilitli tutuyorum. Aslında Chu-Chin'in o kediye zarar vermeyeceğini, sadece onunla oynamak istediğini biliyorum ama o aptal yaşlı kedi, Chu-Chin'i görür görmez koşmaya başlıyor. Bilirsin, bir kedi koşarsa köpekler de onu kovalarlar. Kipling'in dediği gibi, bunu yapmazlarsa köpek olamazlar. Ama keşke şu beyaz canavar da sadece kediye kovalamakla yetinseydi!"

"Bayan Royal'ın begonyası mahvoldu," dedi Emily üzüntüyle.

"Evet, çok yazık oldu. Angela Hala yıllardır o begonyaya gözü gibi bakıyordu. Ama sorun değil, ona yenisini alırım. Senin, peşinde o köpekle eve doğru geldiğini görünce doğal olarak onun senin köpeğin olduğunu düşündüm. Seni karşılamak için en güzel elbisemi giymiştim. Bu elbisenin içinde neredeyse güzel olduğumu düşünüyorum. Senin beni sevmeni istediğim için giydim bu elbiseyi, sonra o canavar, elbisemi çamur içinde bırakınca ve sen onu azarlamayıp benden özür dilemeyince öfke krizlerimden birini yaşadım. Bazen öfke krizi yaşıyorum –elimde değil. Bu da benim hatalarımdan biri. Ama kızgınlığımı tırmandıracak olaylar olmadığında hemen yatışıyor öfkem. Bu durumdaysa, her saniye kızgınlığımı artıran yeni bir olay oldu. Sen köpeğini durdurmak için bir şey yapmadıkça, ben seni uyarmamak için kendimi zor tuttum. Ve sanırım sen de ben hiçbir şey yapmadan köpeğimin menekşelerini parçalamasına ve yazılarını almasına izin verdiğim için bana öfkelenedin."

"Evet, öyle oldu."

“Çalışmaların için çok üzgünüm. Ama belki buluruz onları –ne de olsa onları yutmamıştır o canavar. Ama korkarım çiğneyerek paramparça etmiş olmalı.”

“Önemli değil. Evde kopyaları var.”

“Ve soruların! Çok tatlıydın Emily! Gerçekten verdiğim cevapları defterine yazdın mı?”

“Kelimesi kelimesine. Ayrıca o şekilde yayınlatmaya da kararlıydım. Bay Towers size sormam için bana bir soru listesi vermişti. Ama elbette ben soruları oldukları gibi sormamayı planlamıştım. Konuşmamız ilerledikçe, yeri geldiğinde biraz daha edebi bir şekilde ifade ederek sormayı düşünüyordum. Ah, Bayan Royal geldi.”

Bayan Royal salona yüzünde bir gülümsemeyle girdi. Ama begonyanın başına geleni görünce gülümsemesi silindi. Bunu gören yeğeni hemen olaya el koydu.

“Sevgili halacığım, sakın gözyaşlarına boğulmaya veya bayılmaya kalkma. En azından bana, kötü huylu, beyaz, iri şeytani köpeğin sahibinin kim olduğunu söylemeden bunları yapma sakın.”

“Lily Bates,” dedi Bayan Royal mutsuz bir ses tonuyla. “O yaratığı yine mi serbest bırakmış? Sen gelmeden önce o köpekle kötü bir olay yaşadım. Beyinsiz koca bir kukla gibi ve hiç terbiye almamış. Lily Bates’e o köpeği bir daha evimin çevresinde görececek olursam zehirleyeceğimi söylemiştim. O günden beri de köpeğini bağlı tutuyordu. Ama anlaşılan şimdi –ah, en sevdiğim vazom paramparça olmuş!”

“Pekâlâ, olanları dinlemeye hazırsan anlatayım. Köpek Emily’yle birlikte geldi. Ben onun köpeği olduğunu sandım. Misafire gösterilmesi gereken nezaket, köpeğine de gösterilmelidir. İşte bu eski atasözü olayı açıklamaya yetiyor. En sevdiğim elbisemin de kanıtladığı gibi daha sokak kapısında üzerime atladı. Kanepeyi çamur içinde bıraktı, Emily’nin şapkasındaki menekşeleri parçaladı, kedinin kovaladı, begonyanı devirdi, vazonu kırdı, kızarmış tavuk budunu yedi... Evet, tüm bunları yaptı ama ben kendime

hâkim oldum ve tepki vermedim. Yemin ederim tam bir Yeni Aylı gibi davrandım, değil mi Emily?”

Begonyasını yerden kaldıran Bayan Royal, “Bence öfkeden dilin tutulmuştur da ondan bir şey söyleyememiştir,” dedi ağlamaklı bir sesle.

Genç Bayan Royal, Emily’ye göz kırptı.

“Görüyorsun değil mi, Angela Halamdan hiçbir şey saklamam mümkün değil. Beni çok iyi tanıyor. İtiraf etmeliyim ki her zamanki büyüleyici halimle en ufak bir ilgim yoktu. Ama endişelenme sevgili halacığım, sana yeni bir vazo ve begonya alacağım. Hem nasıl bir şey seçeceğimize karar verirken eğlenceli zaman geçiririz. Beklenti içinde olmak her zaman bir şeyin gerçekleşmesinden daha heyecan vericidir.”

“Şu Lily Bates’in sorumlu olduğu karışıklığı toparlayayım...” diyen Bayan Royal süpürge ve toz bezi almak için odadan çıktı.

“Hadi artık çene çalmaya başlayalım tatlı şey,” diyen Bayan Royal, Emily’nin yanına sokuldu.

Bu mektubu yazan Bayan Royal’dı ve Emily onunla konuşmakta hiç zorluk çekmedi. Çok eğlenceli bir saat geçirdiler ve ayrılma zamanı geldiğinde Bayan Royal, Emily’nin nefesinin kesilmesine neden olan bir teklif yaptı.

“Temmuz ayında, ben dönerken benimle birlikte New York’a gelmeye ne dersin Emily? *Kadınca* kadrosunda boşluğumuz olacak o ay. Fazla önemli bir iş değil ama. Genel olarak elinden her iş gelen biri gibi çalışacaksın. Farklı işler yapman beklenecek ama bu arada kendini geliştirme şansı da bulacağını düşünüyorum. Ayrıca olayların tam merkezinde olacaksın. Yazabilirsin... Bunu *Krala Şaplak Atan Kadın*’ı okuduğum an anladım. *Roche*’un editörünü tanıyorum. Öyküyü okuyunca onu aradım, kim olduğunu ve nerede yaşadığını öğrendim. Bu bahar buraya gelmemin asıl nedeni seninle tanışmaktı. Hayatını burada boşa harcamamalısın –buna izin vermek suç olur. Ah, Yeni Ay’ın çok çekici, yabani, şiir ve romantizm dolu bir yer olduğunu biliyorum elbette ve orası senin

çocukluğunu geçirmen için en uygun yer. Ama şimdi büyümek, kendini geliştirmek ve kendin olmak için bir şans verilmeli sana. Güçlü beyinlerle iletişimde olmanın uyarıcı etkisini yaşamalı, sadece büyük şehrin verebileceği eğitimi almalısın. Gel benimle. Eğer gelersen, sana söz veriyorum on yıl sonra Emily Byrd Starr ismi, tüm Amerikan dergileri tarafından bilinen bir isim olacak.”

Emily son derece şaşkın bir şekilde, doğru dürüst düşünemeyecek kadar akıllı karışmış bir halde oturuyordu. Bayan Royal sanki bir anda bir anahtarı çevirmiş ve Emily’nin rüyalarının, hayallerinin ve ümitlerinin bulunduğu bir dünyanın kapısını açmıştı. O kapının ardında, her zaman kavuşmayı ümit ettiği başarı ve ün vardı. Ama yine de –yine de– allak bullak olan ruh dünyasını rahatsız eden belli belirsiz, tuhaf bir şey vardı. Acaba buna Bayan Royal’ın eğer Emily onunla gitmezse sonsuza dek ismini duyuramayacağı varsayımı mı neden olmuştu? Acaba çoktan bu dünyadan göçüp gitmiş Murrayler, kendi kanlarını taşıyan birinin bir yabancının yardımı ve “teşviki” olmadan başarıya ulaşamayacağı fısıltılarını duysa mezarlarında ters dönerler miydi? Yoksa Bayan Royal’ın kendisini koruması altına alacağını ima etmesi Emily’ye tepeden bakma gibi geldiğinden mi rahatsız etmişti onu? Neden her neyse, Emily’nin Bayan Royal’ın teklifine gözü kapalı atlama-sına engel oldu.

“Ah, bu harika bir teklif Bayan Royal,” diye mırıldandı. “Sizinle gelmeyi çok isterim –ama– ama Elizabeth Teyzemin buna izin vereceğini hiç sanmıyorum. Çok genç olduğumu söyleyecek-tir eminim.”

“Kaç yaşındasın?”

“On yedi.”

“Ben buradan on sekiz yaşında ayrıldım. New York’ta tek bir tanıdığım yoktu ve cebimde beni ancak üç ay idare edecek kadar para vardı. Deneyimsiz, kaba saba küçük bir kızdım ama başardım. Sen, benimle yaşayabilirsin. Sana Elizabeth Teyzenin bakacağı kadar iyi bakarım. Ona sana gözümün bebeği gibi bakacağı-

mı söyle. New York'ta küçük, şirin bir dairem var. Orada sevimli Chu-Chin'imle birlikte kraliçeler gibi yaşarız. Chu-Chin'i sen de çok seveceksin Emily."

"Ben kedileri daha çok seviyorum sanırım," dedi Emily kararlı bir sesle.

"Kediler! Ah, bir kedi alamayız ne yazık ki. Kediler, terbiye edilmesi zor hayvanlar. Korkarım kedi sevgini, sanatının tapınağında tatmin etmen gerekecek. Benimle yaşamaman hoşuna gideceğinden eminim. İyi bir ruh hali içinde olduğumda nazik, neşeli ve sevimli biriyimdir. Genellikle de iyi bir ruh hali içindeyimdir ve *asla* gözüm kararıp kendimi kaybetmem. Yani bazen öfkelenirim elbette ama daha önce söylediğim gibi öfkem çabuk yatıştır. Diğer insanların olumsuzluklarına karşı ılımlıyım ve kimseye çok soğuk biri olduğumu ya da yorgun göründüğümü *asla* söylemem. İnan iyi bir ev arkadaşı olacağım Emily."

"Öyle olacağınızdan şüphem yok," dedi Emily gülümseyerek.

"Daha önce genç bir kızla birlikte yaşamayı aklımdan bile geçirmemiştim," dedi Bayan Royal. "Ama senin ılık yayan bir kişiliğin var Emily. Sen donuk yerlere ılık verecek, soluk renkleri renklendireceksin. *Şimdi* kararını ver ve benimle gelmek istediğini söyle."

"Bu kararı verecek olan kişi Elizabeth Teyze," dedi Emily üzüntüyle. "Gidebileceğimi söylerse..."

Emily cümlesini tamamlayamadı.

Bayan Royal, "Geleceksin," diyerek sevinçle kızın cümlesini tamamladı. "Elizabeth Teyzenin izin vereceğinden eminim. Ben gider onunla konuşurum. Haftaya cuma akşamı Yeni Ay'a geleceğim. Sen böyle bir şans hak ediyorsun."

"Size ne kadar teşekkür etsem az Bayan Royal, bu nedenle teşekkür etmeye yeltenmeyeceğim. Ama artık gitmem gerek. Bütün bunları iyice düşünmem gerek. Şu an öyle şaşkınlığım ki düşünemiyorum bile. Bu teklifinizin benim için ne anlama geldiğini *asla* bilemezsiniz."

“Sanırım bilebilirim,” diye mırıldandı Bayan Royal. “Ben de bir zamanlar Shrewsbury’de yaşayan ve bir şansı olmayacağını düşünerek kendini yiyip bitiren bir kızdım.”

“Ama siz şansınızı kendiniz yarattınız ve başarıya ulaştınız,” dedi Emily sesinde belirgin bir özlemle.

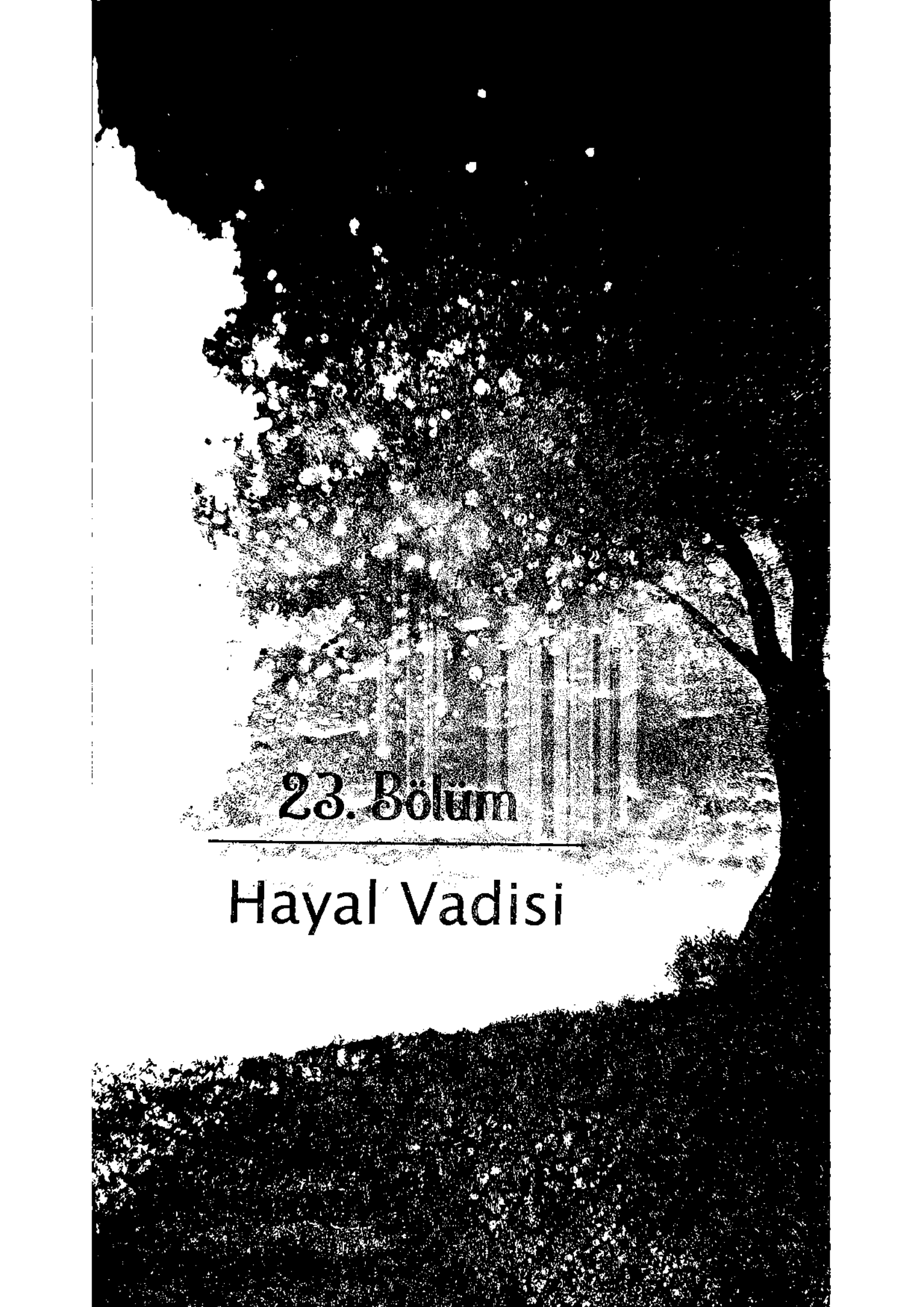
“Evet ama bunun için uzaklara gitmem gerekti. Burada kalmış olsaydım hiçbir yere varamazdım. Başarıya giden yolu tırmanmak başlarda oldukça güçtü. Ben gençliğimi verdim o basamakları çıkmak için. Şimdi seni birtakım zorluklardan, hayal kırıklıklarından korumak istiyorum. Sen benim geldiğim yerin çok daha ilerisine gideceksin –sen yaratıcısın– ben sadece diğerlerinin ürettiklerini inşa ederek buraya geldim. Ama biz inşa edenlerin de edebiyat sahnesinde önemli bir yeri var. Hiçbir şey yapmasak, tanrılarımız ve tanrıçalarımız için tapınaklar inşa ediyoruz. Benimle gel sevgili Emily ve izin ver sana elimden gelen her konuda yardım edeyim.”

“Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim.” Emily söyleyecek başka bir şey bulamadı. Bu cömert yardım teklifi ve sempati karşısında duyduğu minnetten gözleri dolmuştu. Yaşamı boyunca fazla sempati ve cesaretlendirme görmemişti. Şimdi bu beklenmedik sempati ve destek onu çok duygulandırmıştı. Bayan Royal’ın yanından ayrıldıktan sonra kilidi açılan sihirli kapıdan geçip o an ona yaşamın tüm güzelliklerini ve cazibesini barındırıyormuş gibi görünen dünyaya geçmek istediğini hissetti –eğer Elizabeth Teyze bunu yapmasına izin verirse elbette.

“Eğer o onaylamazsa gitmem doğru olmaz,” diye karar verdi Emily.

Evin yolunu yarılادığında durdu ve bir kahkaha attı. Bayan Royal ona Chu-Chin’i göstermeyi unutmuştu.

“Ama önemi yok,” diye düşündü. “Çünkü öncelikle yaşadıklarımdan sonra bir Çin aslanına gerçek anlamda ilgi gösterebileceğimi hiç sanmıyorum. İkinci olarak da eğer Bayan Royal’la New York’a gidecek olursam onu sık sık görebileceğim.”

23. Bölüm

Hayal Vadisi

Emily, Bayan Royal'la New York'a gitmeli miydi?

Emily'nin cevaplamaşı gereken soru buydu. Ya da daha edoğrusu Elizabeth Teyzenin cevaplamaşı gereken. Çünkü her şey, Elizabeth Teyzenin vereceği cevaba bağlıydı ve Emily için için, Elizabeth Teyzenin gitmesine izin vereceğini hiç sanmıyordu. Emily, Bayan Royal tarafından resmedilen çok uzaklardaki yemyeşil çayırlara özlemle uzaktan bakacağından ama asla adım atamayacağından emindi. Murray gururu ve önyargıları, aşılması imkânsız birer engeldi.

Emily, Ruth Teyzeye Bayan Royal'ın teklifinden söz etmedi. Bu teklifi ilk duymayı hak eden Elizabeth Teyzeydi. Baş döndürücü sırrını ertesi hafta sonuna, Bayan Royal çok hoş ve şık bir şekilde ve belli belirsiz tepeden bakarak Yeni Ay'a, Elizabeth Teyzeye Emily'nin kendisiyle birlikte New York'a gidip gidemeyeceğini sormaya gelene kadar sakladı.

Elizabeth Teyze sessizce Bayan Royal'ı dinlerken Emily bunun onaylamaz bir sessizlik olduğunu düşünüyordu.

Bayan Royal'ın sözleri bitince, Elizabeth Teyze buz gibi bir sesle, "Murray kadınları asla hayatlarını kazanmak için dışarıda çalışmak zorunda kalmadılar," dedi.

"Ama benim Emily için önerdiğim sanırım sizin dışarıda çalışmakla kastettiğinizden çok farklı bir şey Bayan Murray," dedi Bayan Royal, artık geride kalmış bir neslin, zamana ayak uyduramayan düşüncelerine sahip bir hanımefendiyle konuşurken gösterilmesi gereken sabırla. "Artık dünyanın her yerinde binlerce kadın, profesyonel olarak çalışıyor."

“Sanırım evlenmedikleri sürece bu onlar için sorun olmuyordur,” dedi Elizabeth Teyze.

Bayan Royal’ın yanakları kızardı. Blair Water ve Shrewsbury’de kendisinden evde kalmış olarak bahsedildiğini, bu nedenle New York’taki geliri ve konumu ne olursa olsun başarısızlık örneği olarak görüldüğünü biliyordu. Ama bu saygısızca sözler karşısında kendine hâkim oldu ve başka bir açıdan saldırmayı denedi.

“Emily’nin yazma konusunda eşine az rastlanır bir yeteneği var,” dedi. “Eğer ona bir şans verilirse çok büyük işler başaracağına inanıyorum. Ona bu şans verilmeli Bayan Murray. Biliyorsunuz burada kalırsa asla böyle bir şansı elde edemez.”

“Emily, geçtiğimiz yıl kalemi sayesinde doksan dolar kazandı,” dedi Elizabeth Teyze.

“Tanrım bana sabır ver!” diye geçirdi içinden Bayan Royal ama bunun yerine, “Evet ve on yıl sonra belki kazancı birkaç yüz doları bulacaktır ama benimle gelirse on yıl sonraki kazancı bunun yüzlerce katı olabilir,” dedi.

“Bu konuda düşünmem gerek,” dedi Elizabeth Teyze.

Emily, Elizabeth Teyzenin, teklifi kestirip atmamasına, üzerinde düşünmek istemesine çok şaşırdı. O, teyzesinin kesin bir dille bu teklifi reddetmesini bekliyordu.

Yalnız kaldıklarında Bayan Royal, “Merak etme, kabul edecek,” diye fısıldadı. “Seni götüreceğim sevgili Emily. Murrayleri eskiden beri tanırım. Şansı sezme konusunda bir yeteneğe sahiptirler. Teyzen benimle gelmene izin verecek.”

“Korkarım vermeyecek,” dedi Emily üzüntüyle.

Bayan Royal gidince Elizabeth Teyze Emily’nin yanına geldi. “Gitmek istiyor musun Emily?”

“Evet, sanırım istiyorum, eğer sen de izin verirsen elbette,” dedi Emily. Kendini çok bitkin hissediyordu, tatlı sözlerle teyzesini ikna etmeye, yalvarmaya gücü yoktu. Ama teyzesinin gitmesini onaylaması konusunda çok ümitsizdi –hiç ümidi yoktu.

Elizabeth Teyze bu konuyu düşünmek için bir hafta zaman istedi. Bu süreçte Ruth, Wallace ve Oliver'ı karar vermesine yardımcı olmaları için Yeni Ay'a davet etti. Ruth kararsızca, "Sanırım gitmesine izin vermeliyiz. Bu onun için büyük bir şans. Tek başına gitmeyecek üstelik... Öyle olsa asla gitmesini onaylamazdım. Janet ona göz kulak olacak," dedi.

"Ama çok genç..." dedi Oliver Dayı.

"Bence bu Emily için büyük bir şans... Janet Royal'ın oldukça başarılı olduğunu söylüyorlar," dedi Wallace Dayı.

Elizabeth Teyze fikrini almak için büyük teyze Nancy'ye de bir mektup yazdı. Kısa bir süre sonra Nancy Teyzenin titrek el yazısıyla yazılmış cevap geldi.

"Bence bu kararı Emily'nin vermesi gerek," diyordu Nancy Teyze.

Elizabeth Teyze, Nancy Teyzenin mektubunu katlayıp cebine soktukten sonra Emily'yi salona çağırdı.

"Eğer Bayan Royal'la gitmek istiyorsan gidebilirsin," dedi. "Seni engellememin doğru olmayacağını düşünüyorum. Elbette seni çok özleyeceğiz... Birkaç yıl daha yanımızda kalmanı tercih ederdik. New York'a hiç gitmedim ama kulağıma tehlikeli bir şehir olduğu geldi. Ama sen özenle büyütülmüş, neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilen bir kızsın. Kararı sana bırakıyorum. Laura, ne oluyor? Neden ağlıyorsun?"

Emily de o an gözlerine dolan yaşların akmasını engellemek için büyük bir mücadele veriyordu. O an hayal ettiği gibi büyük bir sevinç, mutluluk duymaması ilginçti. Anlaşılan yasak çayırlara özlem duymak başka şeydi, engellerin kalkması ve istiyorsa o çayırlarda dilediğince dolaşabileceğinin söylenmesi başka bir şeydi.

Emily belki de pek çok okuyucunun düşündüğü gibi bu konuşmanın ardından hemen odasına çıkıp o sırada Charlottetown'daki arkadaşlarını ziyaret eden Bayan Royal'a sevinçli bir mektup yazmadı. Bunun yerine bahçeye çıkıp derin derin dü-

şündü –tüm öğleden sonra ve pazar günü bütün gün düşündü. Shrewsbury’de geçirdiği hafta sonu da sessiz ve düşünceliydi ve Ruth Teyzenin kendisini göz hapsinde tuttuğunun bilincindeydi. Ama bir nedenden dolayı Ruth Teyze konuyla ilgili tek bir söz etmedi. Belki bunun nedeni Andrew’du ya da belki Murrayler, Emily’nin hiçbir etki altında kalmadan bağımsız kararını vermesi konusunda anlaşmışlardı.

Emily neden elinin kaleme gitmediğini, neden Bayan Royal’a bir an önce kararını yazamadığını hiç anlamıyordu. Gidecekti elbette. Gitmemesi büyük bir aptallık olmaz mıydı? Bir daha eline asla böyle bir şans geçmeyebilirdi. Bu rüyasında görse inanmayacağı kadar büyük bir şanstı. Kuşkusuz, hayallerine ulaşmasını kolaylaştırıyor, Alp Dağları patikasını engebesiz, zorlamayan bir yokuşa dönüştürüyordu. Kendisine verilen şans, çabuk, parlak ve kolay bir başarıyı vadeliyordu. O zaman neden sürekli kendine bunları hatırlatmak zorunda hissediyordu kendini? Neden gelecek hafta sonu gidip Bay Carpenter’ın fikrini almayı düşünüyordu?

Bay Carpenter’ın ona fazla yardımı olmadı. Romatizma ağrıları çekiyordu ve eskisinden çok daha fazla huysuzlaşmıştı.

Emily’yi görünce, “Yine avlanacak kuşlar olduğunu söyleme sakın,” diye homurdandı.

“Hayır, bu kez okumanız için bir şey getirmediğim,” dedi Emily yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle. “Bu kez farklı bir konuda fikrinizi almaya geldim.”

Ve Bay Carpenter’a kafasını karıştıran her şeyi anlattı. Sözlerini, “Bu çok büyük bir şans,” diye bitirdi.

“Elbette büyük bir şans, gidip bir Yanki olmaktan büyük şans mı olur?” dedi Bay Carpenter.

“Ben Yanki olmayacağım,” dedi Emily kırılgan bir tavırla. “Bayan Royal tam yirmi yıldır New York’ta yaşıyor ve Yanki gibi davranmıyor.”

“Öyle mi düşünüyorsun? Ama ben senin anladığın anlamda Yanki olmaktan bahsetmiyorum,” diye söylendi Bay Carpenter huysuzca. “Birleşik Devletler’e gidip altı ay sonra insanın tüylerini diken diken eden bir aksanla geri dönen o aptal kızlardan söz etmiyorum.

Janet Royal kelimenin tam anlamıyla bir Yanki. Dış görünüşü, giyimi, havası buram buram Birleşik Devletler kokuyor. Onu eleştirmiyorum, bence gayet normal bir şey bu. Ama *o* artık bir Kanadalı değil ve ben senin sonsuza dek Kanadalı kalmanı istiyorum. Edebiyat alanında kendi ülkenin bağrından kopan konulara değinen, Kanada dilini ve ruhunu yaşatacak safkan bir Kanadalı olmanı. Ama elbette böyle bir şey yaparsan Amerika’da kazanacağın kadar çok dolar kazanamazsın.”

“Burada başarıya ulaşma şansım yok,” diyerek itiraz etti Emily.

“Haklısın yok... Haworth Papaz Evi’ndekinden fazla şansın yok,” dedi Bay Carpenter.

“Ama ben Charlotte Bronte değilim ki!” dedi Emily. “O bir dehaydı –benden çok farklı bir yerdeydi o. Benim sadece yeteneğim var ve yardıma, yönlendirilmeye ihtiyaç duyuyorum.”

“Sadede gel,” dedi Bay Carpenter.

“Sanırım siz benim gitmemin doğru olmadığını düşünüyorsunuz,” dedi Emily.

“Gitmek istiyorsan git. Çabucak ünlü olmak için insanın biraz başını eğmesi gerek. Ah, git, git, beni dinle ve git. Ben seninle bu konuyu tartışamayacak kadar yaşlıyım, huzur içinde git. Gitmezsen aptallık edersin... Sadece bazen aptalların da başarıya ulaştıklarını unutma. Şüphesiz başarının pırıltılı ülkesinde onlar için de özel bir yer var.”

Emily o küçük evden ayrılırken gözlerinin rengi adeta siyaha dönmüştü. Tepeyi aşınca, kendisine selam vermek için şişman, yaşlı atının dizginlerini çekerek kırmızı arabasını yol kenarına çekerek Yaşlı Kelly ile karşılaştı.

“Burada senin için biraz nane şekerim var tatlı kız. Söyle bakalım artık zamanı geldi mi? Ah, bilirsin işte.” Yaşlı Kelly, Emily’ye göz kırptı.

“Ben yaşlı bir kız kurusu olacağım Bay Kelly,” dedi Emily gülümseyerek.

Atının dizginlerini bırakan Yaşlı Kelly başını iki yana sallayıp bir kahkaha attı.

“Kesinlikle böyle bir şey olmayacak –hayatta olmaz. Sen Tanrı’nın gerçekten sevdiği kullarındansın... Ama bak yine söylüyorum, sakın o Priestlerden birini alma, sakın bir Priestle evlenme tatlı kız.”

“Bay Kelly...” dedi Emily ani bir kararla. “Bana güzel bir şans sunuldu –New York’a gidip ünlü bir derginin kadrosunda yer alma şansı. Ama bir türlü gidip gitmemeye karar veremiyorum. Sizce gitmeli miyim, gitmemeli miyim?”

Emily bunları söylerken bir Murray’nin Yaşlı Kelly’den fikir istemesi karşısında Elizabeth Teyzenin yüzünde belirecek dehşet ifadesini görür gibi oldu. Kendisi de sonradan böyle bir şey yaptığına pişman oldu.

Yaşlı Kelly yine başını iki yana salladı. “Etraftaki delikanlılar ne düşünür sen gidersen? Yaşlı hanım ne diyor bu konuda?”

“Elizabeth Teyze, istersem gidebileceğimi söylüyor.”

“Ah, o öyle diyorsa bana söz düşmez,” dedi Yaşlı Kelly ve başka bir şey söylemeden oradan uzaklaştı. Yaşlı Kelly’den de fayda olmadığı anlaşıyordu.

“Neden kararımı verirken yardıma ihtiyaç duyuyorum?” diye düşündü Emily ümitsizce. “Neden kendi kararımı kendim veremiyorum? Neden gideceğim diyemiyorum? Şu an sanki gitmek istemiyormuşum gibi hissediyorum –sadece gitmek istemem gerektiğini hissediyorum.”

Emily, Dean’in bu zor zamanında yanında olmasını çok isterdi. Ama kışı geçirmek üzere Los Angeles’a giden Dean henüz

dönmemişti. Ve bilmediği bir nedenle, bu konuyu Teddy'yle konuşmak istemiyordu. Yaşlı John'un evinde yaşadıkları o büyüülü andan bir şey çıkmamıştı –eski dostluklarını gölgeleyen bir baskı dışında yani. Dışarıdan bakıldığında yine eskisi kadar iyi arkadaşlardı ama bir şeyler eksilmişti –ve hiçbir şey bu eksilen şeyin yerini dolduramıyordu. Emily'nin, Teddy'ye sormaktan korktuğunu itiraf etmeye hiç niyeti yoktu. Ya ona gitmesini söylerse? Bu Emily'yi çok kötü yaralardı –çünkü onun yakınında olup olmamasını umursamadığını anlamına gelirdi. Bu riski almaya hiç gerek yoktu.

“Elbette gideceğim,” dedi yüksek sesle. Belki de düşünceleri sözcüklere dökmek sorunu çözebilirdi. “Gitmezsem gelecek yıl burada ne yapacağım? Elizabeth Teyzenin beni tek başıma başka yere göndermeyeceğine şüphe yok. İlse burada olmayacak –ve Perry de– büyük olasılıkla Teddy de. Sürekli gitmek zorunda olduğunu, resim eğitimi için para kazanmak zorunda olduğunu söylüyor. Ben de *gitmeliyim*.”

Bu sözleri, sanki kendisine karşı çıkan, görünmez birine söyler gibi ateşli bir şekilde söylemişti. Eve vardığında kimsenin evde olmadığını gördü ve huzursuzluk içinde evde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Bu yüz yıllık odalar, mumlukları, sırt kısımları yatay şeritli sandalyeleri ve el yapımı kilimleriyle ne kadar da büyüleyici, asil ve güzel görünüyordu! Kendi küçük odası, koruyucu meleş, baklava desenli duvar kâğıtları, içinde kuru çiçek yapraklarının bulunduğu kavanoz ve sevimli kısa perdesiyle ne kadar sevimli ve cazipti. Acaba Bayan Royal'ın dairesi, bu evin yarısı kadar güzel olabilir miydi?

“Elbette gideceğim,” dedi bir kez daha, kendisini “elbette” sözcüğünü söylemek zorunda hissetmese sorunun çözüleceğini düşünerek.

Sonra, erken bahar ay ışığının aydınlığında sakın, mesafeli, ihtirassız güzelliğiyle uzanan bahçeye çıktı. Uzaklardan, o an kendisine sanki cazibe, dram ve heyecan dolu uzak, büyüleyici bir dünyanın çağrısı gibi gelen Shrewsbury treninin düdük sesini

duydu. Yer yer yosun tutmuş, eski güneş saatinin önünde durdu ve üzerindeki yazıyı okudu: "Zaman akıp gider." Gerçekten zaman, modern hayatın telaş ve karmaşasıyla bozulmamış Yeni Ay'da bile hızla, acımasızca akıp gidiyordu. Emily bu akışın dışında mı kalacaktı? Bembeyaz zambaklar hafif esintide dalgalanıyor, Emily eski dostu Rüzgâr Kadın'ın eğilip onların solgun başlarını hafifçe sağa sola doğru salladığını görür gibi hissediyordu. Rüzgâr Kadın büyük şehrin kalabalık caddelerinde de yanına gelecek miydi? Orada Emily, Kipling'in kedisi gibi olabilecek miydi?

"Acaba şimşek New York'a da gelir miydi?" diye düşündü endişeyle.

Kuzen Jimmy'nin çok sevdiği bahçesi ne kadar da güzeldi! Yeni Ay Çiftliği ne kadar güzeldi! Güzelliği, her köşesinde belli belirsiz bir romantizm barındırıyordu. İleride, koyu kırmızı renk almış, çiyile ıslanmış yolun dönemecinde, Üç Prensesler'de, bağda, büyülü köknarlarda merak uyandırıcı, bu dünyaya ait olmayan bir şeyler vardı. Bu kendisine sığınak olan ve onu seven eski evi –sakın evlerin sevmeyeceğini söylemeyin!– Blair Göleti'nin kıyısındaki atalarının mezarlarını, çocukluğunun hayallerine sahne olan geniş tarlaları, ürpermesine neden olan ağaçlıkları nasıl bırakabilirdi? Emily o an bütün bunları bırakamayacağını anladı –kesinlikle onları bırakmak istemiyordu. Bu nedenle gidip olur olmaz yabancıların fikrini alıyordu. Aslında için için onların kendisine gitmemesi gerektiğini söylemelerini umuyordu. Bu nedenle çaresizce Dean'ın orada olmasını istemişti –Dean kesinlikle ona gitmemesi gerektiğini söyleyecekti.

"Ben Yeni Ay'a aitim –burada, kendi insanlarımla arasında kalacağım," dedi kararlı bir sesle.

Kararını vermişti ve artık hiç şüphesi yoktu. Diğer insanların yardımına ihtiyacı kalmamıştı. Artık ona sitemle bakmayan eski eve doğru yürürken, büyük bir içsel rahatlama ve huzur kaplamıştı tüm bedenini. Mum ışığında son derece sıcak görünen mutfığa girdiğinde Elizabeth Teyze, Laura Teyze ve Kuzen Jimmy'nin orada olduklarını gördü. Sonra...

“Bir Murray’nin vereceği şekilde karar verdim,” dedi.

Pazartesi öğleden sonra Emily, Ashburn’e gitti. Bayan Royal dönmüştü ve onu çok sıcak karşıladı.

“Umarım bana Bayan Murray’nin mantıklı davrandığını ve benimle gelmene izin verdiğini söylemeye gelmişsinizdir tatlım.”

“O, bana kendi kararımı vermem gerektiğini söyledi.”

Bayan Royal neşeye ellerini çırpı.

“Ah, harika, muhteşem! O zaman karar verildi demektir!”

Emily’nin yüzü solgundu ama iç dünyasındaki yoğun duygulardan dolayı gözlerinin rengi koyulaşmıştı.

“Evet, verildi. Gelmiyorum,” dedi. “Size bütün kalbimle teşekkür ederim Bayan Royal ama sizinle gelemem.”

Bayan Royal kıza bakakaldı. Aslında itiraz etmesinin, ikna etmeye çalışmasının faydası olmayacağını anlamıştı ama yine de şansını denedi.

“Emily, şaka yapıyor olmalısın. Neden gelmiyorsun?”

“Yeni Ay’dan ayrılamam, burayı çok seviyorum, benim için çok şey ifade ediyor orası.”

“Ben, benimle gelmek istediğini sanmıştım Emily,” dedi Bayan Royal sitemkâr bir sesle.

“İstedim. Bir tarafım hâlâ gelmek istiyor. Ama diğer tarafım gelmek istemiyor ve bu tarafım daha ağır basıyor. Lütfen aptal ve nankör olduğumu düşünmeyin Bayan Royal.”

“Elbette nankör olduğumu düşünmüyorum,” dedi Bayan Royal çaresizce. “Ama doğrusunu istersen, aptallık ettiğini, evet, büyük bir aptallık ettiğini düşünüyorum. Güzel bir kariyer şansını elinin tersiyle itiyorsun. Burada kalırsan, dünya çapında ses getirecek bir başarıya nasıl ulaşacaksın çocuğum? Yürümen gereken yolun zorluklarını bilmiyorsun sen. Burada malzeme bulamazsın, o atmosferi yakalayamazsın, hayır...”

“Ben de kendi atmosferimi yarattırım,” dedi Emily kendinden emin bir tavırla. Bayan Royal’ın bakış açısının Bayan Alec Sawyer’ın bakış açısıyla aynı olduğunu ve tavırlarının tepeden bakar gibi olduğunu düşünüyordu. “Malzemeye gelince, burada da her yerde olduğu gibi insanlar yaşıyor. Acıları, sevinçleri, günahları ve hırsları New York’ta yaşayan insanlarla aynı olan insanlar.”

“Ah, bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi Bayan Royal küçümsercesine. “Burada asla dünya çapında ses getirecek bir şey yazamaz, büyük işler başaramazsın. Burada ilham yok, her konuda tökezleyeceksin. Önemli editörler, sadece zarfın üzerindeki Prens Edward Adası adresine bakacak ve gönderdiğin çalışmalara göz atmayacaklar bile. Emily bu yaptığın edebi intihar. Uykusuz geçen, bembeyaz gecelerin üçünde, hep bu kararın aklına gelecek ve pişman olacaksın Emily. Ah, korkarım yıllar sonra, Pazar Okulu’nda okunacak yazılar ve tarımsal gazeteler için yazılar yazmaktan başka bir şey yapamayacaksın. Peki, sence bu seni tatmin edecek mi? Etmeyeceğini biliyorsun. Ve kulağına, bilgiçlik taslayan cahillerin kıskançlıktan kaynaklanan dedikoduları gelecek —onların başaramadığı işler başardığında, birlikte okuduğun insanların bazıları seni asla affetmeyecekler. Özellikle öykülerinin kahramanı güzel ve büyüleyici olduğunda, senin kendi öykülerinin kahramanı olduğunu düşünecekler. Blair Water’dan bıkacaksın... Burada yaşayan insanları biliyorsun, ne olduklarını ve ne olabileceklerini biliyorsun... Burada yaşamak, aynı kitabı yirminci kez okumak gibi bir şey. Ben bunu çok iyi biliyorum. Tıpkı sekiz yaşımdayken, altı yaşımdaki arkadaşıma dediğim gibi: ‘Ben, sen doğmadan önce de yaşıyordum.’ Hayal kırıklığına uğrayacaksın, cesaretin kırılacak. Gecenin üçünde bunaldığını hissedeceksin ve unutma ki saatler her gece üçü çalacak. Vazgeçeceksin —şu kuzeninle evleneceksin...”

“Asla.”

“Pekâlâ, onun gibi biriyle o zaman ve ev kadını olacaksın.”

“Hayır, *asla* ev kadını olmayacağım,” dedi Emily kararlı bir sesle. “Yaşadığım sürece olmayacak bu—ne kadar monoton bir hayat!”

"Ve Angela Halaminki gibi bir salonun olacak," diyerek örtülerine devam etti Bayan Royal acımasızca. Fotoğraf çerçeveleriy-le dolu bir şömine rafı, üzeri nakışlı kırmızı kalın bir fotoğraf albümünün durduğu bir sehpa, kendi işlediğin yatak örtüsünü serdiğin bir misafir odası ve ışıqlığın son dokunuşu olarak da yemek masasının üzerinde duran, içine yapay çiçekler konmuş bir vazö..."

"Hayır," dedi Emily ciddiyetle. "Murray geleneklerinde böyle şeyler yok."

"O zaman manevi olarak bunlara benzer bir şeylerin olacak. Ah, burada burnunun ucunu göremeyen insanların arasında nasıl bir hayatın olacağını görebiliyorum."

"Ama ben daha ilerisini görebiliyorum," dedi Emily başını dikleştirerek. "Ben yıldızları görebiliyorum."

"Ben mecazen söyledim, tatlım."

"Ben de öyle. Burada pek çok açıdan hayatın kısıtlı olduğunu biliyorum ama gökyüzü tıpkı herkesin olduğu kadar benim de aynı zamanda. Belki burada başarıya ulaşamayabilirim ama eğer burada başarıya ulaşamazsam New York'ta da ulaşamam. Eğer çok sevdiğim bu yeri bırakacak olursam can suyu kaynağımın kuruyacağını hissediyorum. Burada zorluklarla, hayal kırıklıklarıyla karşılaşacağımı biliyorum ama insanlar bu tip engellerin çok daha beterlerinin üstesinden geliyorlar. Bana Parkman'ın hikâyesini siz anlatmıştınız, yıllar boyunca beş dakikadan daha uzun süre yazamadığını, bir kitabını yazmasının üç yıl sürdüğünü, üç yıl boyunca günde sadece altı cümle yazdığını söylemişsiniz. Hevesim her kırıldığında bunu hatırlayacağım. Eminim gece saat üçü vurduğunda bu anımsama bana yardımcı olacak."

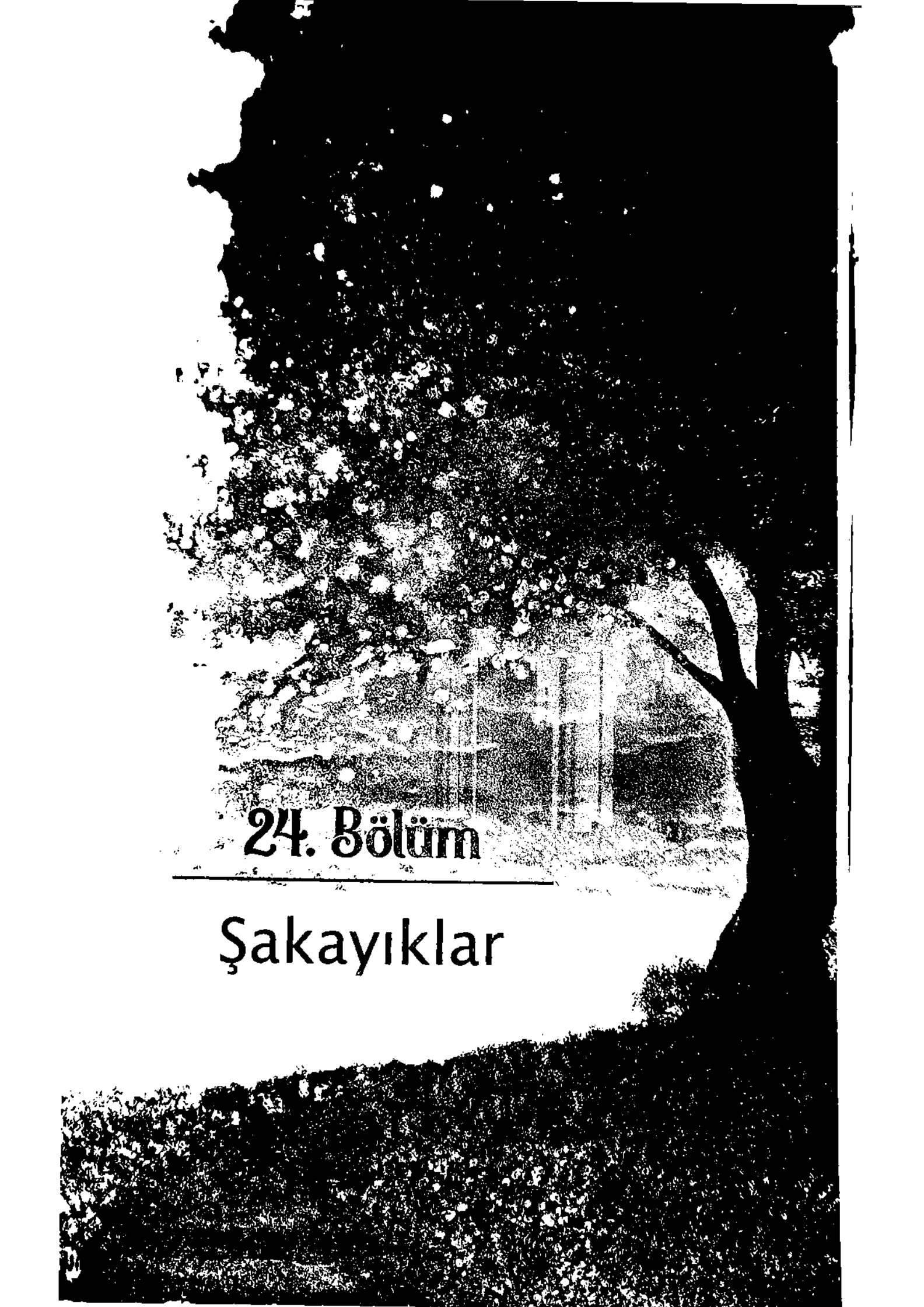
"Pekâlâ." Bayan Royal teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Vazgeçiyorum. Bana sorarsan büyük bir hata yapıyorsun Emily ama yıllar sonra bir gün yanıldığımı anlarsam, sana yazacak ve bunu itiraf edeceğim. Ve eğer bir gün sen de yanıldığınızı anlarsan, lütfen bana yaz ve itiraf et. 'Sana söylemiştim,' demeyeceğimden emin

olabilirsin. Dergime uygun olan çalışmalarını bana gnderebilirsin ve ne zaman ğlde ihtiyaın olursa beni hatırla. Ben yarın New York'a dönüyorum. Herkesin kartlarımı yanlış oynadığını, cvlilik oyununu kaybettiğini yüzüme vurduğu, htn gençlerin – senin dışında– bana iğrenç bir şekilde saygı gösterdiği ve yaşlıların sürekli aynı anneme benzediğini söylediği bu korkunç yerde daha fazla yaşamaya dayanamayacağım. Üstelik annem *irkin* bir kadındı. Neyse, artık veda edelim ve bunu çabucak yapalım bence.”

“Bayan Royal, bana göstermiş olduğunuz nezakete minnettar olduğumu biliyorsunuz, değil mi?” diye sordu Emily. “Bana gösterdiğiniz sempati, beni yreklendirmeniz her zaman benim için çok değerli olacak, belki de tahmin edebileceğinizden çok daha değerli.”

Bayan Royal mendiliyle gözlerini sildi ve ayağa kalkıp reverans yaptı. “Bu nazik sözleriniz için çok teşekkür ederim, hanımefendi,” dedi resmi bir tavırla. Sonra bir kahkaha attı, ellerini Emily'nin omuzlarına koydu ve kızı yanağından öptü. “Yazılmış ve söylenmiş tüm iyi dilekler senin olsun... Ve senin Yeni Ay için hissettiklerini, günün birinde ben de herhangi bir yer için hissetmeyi diliyorum.”

O gece saat üçte, henüz gözünü bile kırpmamış ama huzurlu olan Emily, Chu-Chin'i hi grmediğini dşnerek gülümsedi.

A high-contrast, black and white photograph of a large, leafy tree. The tree's branches and leaves fill most of the frame, creating a dense, textured canopy. In the center, through the branches, a house with a gabled roof and several windows is visible. The lighting is very bright, causing some areas of the leaves to appear white, while others are deep black, giving it a graphic, almost stencil-like quality. The overall composition is vertical, with the tree's trunk and lower branches extending towards the bottom of the frame.

24. Bölüm

Şakayıklar

10 Haziran 19--

Dün akşam Andrew Oliver Murray, Emily Byrd Starr'a evlenme teklif etti.

Bahsi geçen genç kız, Emily Byrd Starr da onunla evlenemeyeceğini söyledi.

Bu olay kapandığı için çok mutluyum. Ne zamandır bunun bir gün yaşanacağını hissediyordum. Andrew burada olduğu her akşam, konuşmayı ciddi bir konuya getirmek için uğraşıp duruyordu ama ben o ciddi konu hakkında konuşmak istemediğimden, onu engellemek için saçma sapan laf kalabalığı yapıyordum.

Dün akşamüstü, oradaki son gezintilerimden birini yapmak için Dimdikler Ülkesi'ne gittim. Köknar ağaçlarıyla dolu tepeye tırmandım, aşağıda uzanan, ay ışığında gümüşü renk almış puslu tarlalara baktım. Ladinlerin gölgeleri ve ağaçların arasında bitmiş yabani otların görüntüsü, dans eden periler gibiydi. İleride, aşağıdaki limanın ötesinde ay ışığında, gökyüzü morumsu bir renk almış, güneşin battığı yerde amber rengi bir bölge oluşmuştu. Ama arkamda sadece karanlık vardı –köknar reçinesi kokulu, insanın hayallerini tetikleyen, adeta gözle görülür hale getiren parfüm kokan bir oda gibiydi karanlık. Dimdikler Ülkesi'ne her gidişimde, gün ışığının hüküm sürdüğü dünyayı, bilinen gerçekleri ardımda bırakıp her an her şeyin olabileceği, her şeyin gerçeğe dönüşebileceği gölge, gizem ve büyü dolu bir dünyaya adım atıyorum. Orada her şeye *inanıyorum* –efsanelere, mitlere, orman perilerine, yarı keçi yarı insan orman tanrısına, cüce cinlere. Bu gidişimde de mucize anlardan birini yaşadım –sanki ruhum bedenimden yükselmişti ve *özgürdü*. Tanrılara özgü, ölümlüler için bilinmez sözcüklerin yankılarını duydum ve duyduklarımı, hissettiklerimi ifade edebilmek için var olmayan bir dil kullanabilmeyi istedim.

O sırada Andrew gıcır gıcır, resmi ve her zamanki nazik tavırlarıyla yanıma geldi.

Orman taniştı, periler, mucize an, bilinmez sözcükler apar topar kaçıp gittiler. Artık yeni bir dile de ihtiyacım kalmamıştı.

“Favorilerin modasının geçmiş olması ne kötü, ona çok yakıştı,” dedim kendi kendime sıradan İngilizceyle.

Andrew’un özel bir şey söylemeye geldiğini biliyordum. Öyle olmasa peşimden Dimdikler Ülkesi’ne gelmez, görgü kurallarına uygun olarak beni Ruth Teyzenin salonunda beklerdi. Uzun zamandır geleceğini bildiğim anın geldiğini hissediyordum ve bir an önce yaşayıp üzerimde yarattığı gerginlikten kurtulmaya karar verdim. Ruth Teyzenin ve Yeni Ay ahalisinin son zamanlardaki beklenti dolu tavırları rahatsız edici olmaya başlamıştı. Sanırım New York’a gitmememin asıl nedeninin Andrew’dan ayrılmaya dayanamamam olduğunu düşünüyorlardı!

Andrew’un, Dimdikler Ülkesi’nde, ay ışığının altında bana evlenme teklif etmesine izin veremezdim. O büyülü ortamda, aklım çelinip teklifini kabul edebilirdim. Bu nedenle, “Burası çok güzel, hadi gel oturalım. Bence doğanın güzelliğiyle baş edebilecek hiçbir şey yok dünyada,” dediğinde, nazik ama kararlı bir şekilde, doğa hakkındaki övgülerine katılmama karşın, tüberküloza eğimli bir bünyesi olan biri için ortamın fazlasıyla nemli olduğunu ve içeri girmem gerektiğini söyledim.

Böylece içeri girdik. Andrew’un karşısına oturdum ve gözlerimi Ruth Teyzenin nakış sepetinden halının üzerine düşmüş yumağa diktim. O yumağın rengini ve şeklini, ölüm döşeğindeyken bile hatırlıyor olacağım. Andrew önce farklı konularda konuştu, sonra asıl konuyla ilgili imalarda bulunmaya başladı. İki yıl sonra müdür olmayı umduğunu, insanların genç yaşta evlenmelerini doğru bulduğunu ve bunlara benzer şeyler söyledi. Konuşurken epey zorlanıyordu, bense ona yardımcı olmak için kalbimi katılaştırarak yaşlı John’un evi skandalının ardından yaşadığım korkunç haftalar boyunca benden uzak durduğunu anımsattım. Sonunda dayanamayıp ağzındaki baklayı çıkardı.

"Emily, ben, ben durumumu düzeltir düzeltmez, evlenelim."

Sanki bir şeyler daha söylemek istiyor ama nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibi "evlenelim" sözcüğünü bir kez daha tekrarladı ve sustu.

O an yanaklarımın kızarması beni çok şaşırttı. "Neden evlenelim ki?" dedim.

Andrew çok şaşırdı bu soruya. Sanırım bir evlilik teklifine böyle bir soruyla cevap vermek Murray geleneklerinden biri değil.

"Neden mi? Neden mi? Çünkü hoşuma gideceğini düşünüyorum," diye kekeleydi.

"Ben seninle evlenemem," dedim.

Andrew birkaç dakika boyunca durumu algılamaya çalışır gibi sessizce bana baktı. Ruth Teyzenin ses tonu ve tavrıyla, "Ama neden?" diye sordu.

"Çünkü sana âşık değilim," dedim.

Andrew kıpkırmızı oldu. Bir genç kızın, genç bir erkeğe söylememesi gereken bir şey söylemişim ve benim fazlasıyla cüretkâr olduğumu düşündüğünü biliyordum.

"Bence, bence, herkes bu durumdan memnun olurdu," diye kekeleydi.

"Ama ben olmam," dedim. Ve bunu Andrew'un asla başka anlam yükleyemeyeceği bir ses tonuyla söyledim.

O kadar şaşırmıştı ki şaşkınlıktan başka bir şey hissedemediğini, hatta hayal kırıklığı bile yaşamadığını düşünüyorum. Ne yapacağını, ne diyeceğini bilemedi. Bir *Murray* hiçbir konuda kimseye yalvarmayacağından, ikna etmek için dil dökmeyeceğinden ayağa kalktı ve tek kelime bile etmeden gitti. Kapıyı sertçe çarptığını düşündüm ama sonradan bunu yapanın ani bir esinti olduğunu anladım. Aslında kapıyı çarpmış olsa, bu kendime olan saygımı korumama yardımcı olurdu. Bir erkeğin evlenme teklifini reddetmek ve ardından onun yaşadığı tek duygunun şaşkınlık olması oldukça küçük düşürücü.

Ertesi sabah Ruth Teyze, Andrew'un ziyaretinin kısıllığından bir şeylerin ters gittiğini anladığını söyleyerek bana neler olduğunu sordu. Ben de ona açıkça olanları anlattım.

Buz gibi bir sesle, "Andrew'un ne hatasını gördün?" diye sordu.

"Hatası olduğunu düşünmüyorum ama bana tatsız tuzsuz biri gibi geliyor," dedim çenemi dikleştirerek. "Her tür erdeme sahip ama sanki bir tutam tuzu eksikmiş gibi."

"Umarım günün birinde ileri gidip ondan çok daha beter biriyle evlenmezsin," dedi Ruth Teyze alaycı bir tavırla. "İleri gitmek" derken Stovepipe'ı kastettiğini anlamıştım. Böyle bir şey olmayacağı konusunda Ruth Teyzeye güvence verdim. Geçen hafta Perry gelip Charlottetown'daki Bay Abel'in hukuk bürosunda işe başlayacağını haber verdi. Bu onun için gerçekten büyük bir şans. Bay Abel okullar arası münazara yarışmasında yaptığı konuşmayı duymuş ve sanırım o gün Perry'yi yanına almaya karar vermiş. Onu yürekten tebrik ettim ve gerçekten bu habere çok sevindim.

"Yemek ve yatak giderlerimi karşılayacak kadar maaş verecek bana," dedi Perry. "Ama giysilerim için ek işler yapıp para kazanmam gerekecek. Kendi işimi kendim göreceğim anlayacağın. Tom Teyze bana yardımcı olmayacak ve *sen* bunun nedenini gayet iyi biliyorsun."

"Çok üzgünüm Perry," deyip bir kahkaha attım.

"*Aslında* bu konunun karara bağlanmasını çok isterim."

"Zaten bağlandı Perry," dedim.

"Sanırım seninle ilgili yanlış hayaller kurarak kendimi tam bir aptal durumuna düşürdüm," diye söylendi Perry.

"Öyle oldu," dedim ve bir kahkaha daha attım. Nedense Perry'yi Andrew'dan daha fazla ciddiye alamıyorum. Her zaman onun aslında bana âşık olmadığını, sadece âşık olduğunu hayal ettiğini düşündüm.

“Benden daha akıllı birini bulamayacaksın, haberin olsun,” diyerek beni uyardı Perry. “Ben çok yükseklerle çıkacağım.”

“Bundan hiç şüphem yok,” dedim sevgi dolu bir sesle. “Ve buna arkadaşın Emily’den daha fazla sevinen biri olmayacak.”

“Ah, arkadaşımış!” dedi suratını asan Perry. “Ben seni arkadaşım olarak istemiyorum ki. Ama bir Murray kararını verdiyse, onu ikna etmeye çalışmanın boş bir çaba olduğunu biliyorum. Sana bir şey sorabilir miyim? Andrew Murray ile evlenecek misin? Emin ol böyle bir karar verdiysen canıma kıyacak değilim.”

“Elbette canına kıymayacaksın. Ben de zaten onunla evlenmeyeceğim,” dedim.

Perry giderken, “Eğer fikrini değiştirirsen haberim olsun,” dedi. “Bence bu hoş olur –tabii eğer o zaman ben hâlâ fikrimi değiştirmemişsem.”

Olayı kelimesi kelimesine yaşandığı şekilde Jimmy defterime yazdım. Ama ardından –olayın *olabilecek* bir versiyonunu da yazdım. Hayali karakterlerim arasında geçen aşk konuşmaları konusunda eskisi kadar zorlanmıyorum artık ve Perry ile aramızda geçebilecek hayali aşk konuşmasını gayet iyi yazdığımı inanıyorum.

Perry’nin onu reddetmemin ardından kendini Andrew’dan daha kötü hissettiğini düşünüyorum ve bu beni çok üzüyor. Perry’yi bir arkadaş, bir dost olarak çok seviyorum. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı bilmek çok üzücü ama eminim kısa sürede üstesinden gelecektir.

Bu durumda gelecek yıl, Blair Water’da kalacak tek kişi benim. Nasıl hissedeceğimi hiç bilmiyorum. Sanırım zaman zaman canım sıkkın olacak –belki de *sabahın üçünde* Bayan Royal’la gitmediğim için pişmanlık duyacağım. Ama yine de önümüzdeki günlerde beni bekleyen zorlu ve yoğun tempo beni oyalayabilir. Ne de olsa Alp Dağları’nın zirvesine çıkan patika yine oldukça uzun ve engellerle dolu.

Fakat ben kendime güveniyorum ve perdenin arkasındaki hayal ettiğim dünyaya ulaşacağımdan da eminim.

Yeni Ay

21 Haziran 19

Bu akşam eve geldiğimde, evde, yanlış davrandığımda oluşan gergin atmosfer vardı ve bunu görür görmez Elizabeth Teyzenin Andrew'la yaşadıklarımızı bildiğini anladım. Elizabeth Teyze öfkeli, Laura Teyze üzgündü ama bana herhangi bir şey söylemediler. Gün batımında, Kuzen Jimmy'yle bahçede dolaşıp evde gerginliğe neden olan konuyu konuştuk. Anlaşılan Andrew reddedilmenin yarattığı büyük şok nedeniyle oldukça kötü durumdaymış. İştahı kesilmiş ve Addie Teyze *oğlunu yeterince uygun bulmadığıma göre* herhalde bir prens ya da bir milyonerle evlenmeyi hayal ettiğimi söylüyormuş.

Kuzen Jimmy bana Andrew cephesindeki haberleri ilettikten sonra doğru karar verdiğimi düşündüğünü söyledi. Fakat Kuzen Jimmy, Andrew'u öldürüp Dimdikler Ülkesi'ne gömdüğümü söylesem bile *doğru yaptığımı* söyler. Böyle *bir* dostum olması çok güzel ama insanın çok sayıda bu tarz dostu olması, kendisi için pek de iyi olmayabilir.

22 Haziran 19--

Hangisi daha kötü bilmiyorum –hoşlanmadığın birinin sana evlenme teklif etmesi mi yoksa hoşlandığın birinin etmemesi mi? Bence ikisi de oldukça rahatsız edici.

Artık yaşlı John'un evinde geçirdiğimiz gece yaşananların hayal gücümün ürünü olduğunu düşünmeye başladım. Korkarım Ruth Teyze, hayal gücümü biraz törpülemem gerektiğini söylerken haklıydı. Bu akşam bahçede dolaştım. Haziran gelmesine karşın soğuk ve rüzgârlı bir gündü ve ben kendimi yalnız, hayal kırıklığına uğramış ve keyifsiz hissediyordum. Belki de böyle hissetmemin nedeni çok ümitli olduğum iki öykümün geri yollanmasıydı. Bu ruh hali içinde dolaşırken, Teddy'nin aramızdaki pa-

rola olan ıslığı duydum. Tabii hemen eski bağa gittim. Bu ıslığı her duyuşumda, "Ah ıslık ve ben hemen sana geliyorum sevgilim," hissi beliriyor içimde –ama elbette bunu günlüğüm dışında biriyle paylaşmaktansa ölmeyi tercih ederim. Teddy'nin yüzünü gördüğüm an bana verecek güzel haberleri olduğunu anladım.

Gerçekten güzel haberleri vardı. Elinde "Bay Frederick Kent" diye başlayan bir mektup tutuyordu. O an sanki Teddy'nin asıl isminin Frederick olduğunu ilk kez duyuyormuş gibi şaşırdım. Ne de olsa o benim için hep Teddy'ydi. Montreal'deki Güzel Sanatlar Fakültesi'nden burs kazanmış –iki yıl için beş yüz dolarlık bir burs. Bunu öğrendiğimde, ben de en az onun kadar heyecanlandım. Ama heyecanımın arkasında korku, ümit ve beklenti karışımı, hangisinin daha ağır bastığından emin olamadığım tuhaf bir his de vardı.

"Bu harika bir haber Teddy!" dedim huzursuzca. "Ah, çok sevindim! Ama ya annen... O ne düşünüyor bu konuda?"

"Gitmeme izin verdi ama çok yalnız ve mutsuz hissedecek kendini ben gidince," dedi Teddy. "Onun da benimle gelmesini önerdim ama Solucanotu Arazisi'nden ayrılmak istemiyor. Onun burada yapayalnız olacağını düşünmekten nefret ediyorum. Keşke, keşke sana karşı böyle hissetmeseydi Emily. Böyle hissetmeseydi sen onun için teselli olabilirdin."

Bu sözleri duyunca, acaba Teddy benim de teselliye ihtiyacım olduğunun farkında mı, diye geçirdim içimden. Tuhaf bir sessizlik oldu aramızda. Yarının Yolunda, bu rahatsız edici sessizlik eşliğinde yürüdük. Bu yoldaki fidanlar öyle serpildiler ki insan, acaba yarın, bu yolu şimdikinden daha güzel yapabilir mi diye düşünmeden edemiyor. Göletin kıyısındaki çayırın çitine geldik ve orada gri-yeşil köknarların altında durduk. Bir an kendimi çok mutlu hissettim. O muhteşem birkaç saniye boyunca bir tarafım bir bahçe düzenledi, dolap raflarını yerleştirdi, bir düzine gümüş çay kaşığı satın aldı, tavan arasını döşedi ve kareli bir masa örtüsü işledi –ve diğer tarafım sadece *bekledi*. Bir an çok güzel bir akşam olduğunu düşünürken bir sonraki an yağmur yağdığını düşündüm –oysa yağmur yağmıyordu.

Birimizin *bir şeyler* söylemesi gerekiyordu.

“Çok çalışacağım, bu iki yılda elimden geldiğince kendimi geliştireceğim.” dedi Teddy sonunda. Blair Water’a, gökyüzüne, kum tepelerine, yemyeşil çayırlara ve benim dışımda her şeye bakarak ekledi: “İki senenin sonunda belki Paris’e gitme şansı elde edebilirim. Yurt dışına gitmek, büyük sanatçıların başyapıtlarını görmek, onların soluduğu havayı solumak, dehalarının ölümsüzleştirdiği manzaraları görmek... Hayatım boyunca bunlara açlık duydum ben. Ve sonra geri döndüğümde...”

Teddy cümlesini tamamlamadı ama bana doğru döndü. Bakışlarından beni öpeceğini düşündüm –gerçekten öpeceğini sandım. Beni öpmeye kalkarsa gözlerimi kapamak dışında ne yapacağımı bilemiyordum.

“Ve geri döndüğümde...” diye tekrarladı ve yine sustu.

“Evet?” dedim. Bu sözü büyük bir beklenti içinde söylediğimi günlüğüme itiraf etmemin sakıncası yok. Gözlerimi kapamış, büyük bir beklenti içinde söyleyeceklerini duymayı bekliyordum.

“İsmimi, Frederick Kent’i Kanada’da bilmeyen kalmayacak!” dedi Teddy.

Gözlerimi açtım.

Teddy kaşlarını çatmış, kararlı bakışlarla Blair Water’a bakıyordu. O an yine gece havasının bana iyi gelmediğini düşündüm. Ürperdim ve birkaç sıradan veda sözcüğünün ardından onu orada çatık kaşlarıyla Blair Water’ı izlerken bıraktım. Utandığı için mi beni öpmedi acaba, diye düşündüm eve doğru yürürken, yoksa öpmek istemediği için mi?

Eğer kendimi bıraksam Teddy Kent’e âşık olabileceğimi biliyorum –eğer o da isterse tabii. Ama artık onun bunu istemediğinden eminim. Onun aklında sadece başarı, hırsları ve kariyeri var. Yaşlı John’un evinde gözlerimizin buluştuğu anı unutmuş, üç yıl önce, George Horton’ın mezarına oturduğumuzda bana dünyanın en tatlı kızı olduğumu söylediğini unutmuştu o. Gittiği yerlerde yüzlerce mükemmel kız çıkacak karşısına ve beni aklına bile getirmeyecekti.

Ne yapalım?

Eğer Teddy beni istemiyorsa, ben de onu istemem. Bu bir Murray geleneği. Ama ben sadece yarı Murray'im. Yarı Starr karnımın da hesaba katılması gerek. Neyse ki benim de düşünmem gereken bir kariyerim, hırslarım ve bir zamanlar Bay Carpenter'ın dediği gibi hizmet etmem gereken kıskanç bir tanrıçam var, diye teselli ettim kendimi. Tanrıçamın bölünmüş bir bağlılığı hoş karşılayacağını hiç sanmıyorum.

O akşam üç şeyin bilincine vardım.

Birincisi, kendime hâkim ve geleneklere değer veren bir kişiliğim olduğunun.

İkincisi, eğer kontrol altında tutmayı bırakıp serbest bırakırsam, fena halde incinebileceğim bir şeyin.

Ve üçüncüsü de hâlâ özgür olduğum için duyduğum tuhaf rahatlama hissinin.

26 Haziran 19--

Bütün Shrewsbury, Ilse'nin son olayına kahkahalarla gülüyor ve Shrewsbury halkının yarısı onu eleştiriyor. Son sınıflarda, gösterişi seven, pazar günleri Aziz John Kilisesi'nde yer göstericiliği yaptığından çok önemli biri olduğunu düşünen, Ilse'nin nefret ettiği bir oğlan var. Ilse geçen pazar kiliseye yaşlı bir kadın gibi giyinerek gitti. Kaldığı pansiyonu yöneten Bayan Adamson'ın zavallı bir akrabasının giysilerini ödünç aldı. Yere kadar uzun, kenarı matem danteliyle çevrili siyah bir etek, dul kadınların taktığı bir şapka ve yine dul kadınlara özgü, yüzünü kapatan kalın bir tül. Bu giysiler içinde kiliseye giden Ilse merdivenin başında sanki basamakları çıkmakta zorlanıyormuş gibi oflayıp puflamaya başladı. Kendini Kaf Dağı'nda gören ama belli ki bu gösteriş merakının ardında bazı olumlu kişilik özellikleri de olan Bay Gösterişçi kahramanca koştu ve ona yardımcı olmayı önerdi. Ilse'nin titreyen eldivenli elini tuttu –gerçekten de titriyordu eli çünkü Ilse

tülün arkasında kahkaha krizine girmişti— ve adımlarını Ilse'nin adımlarına uydurarak onun merdivenden çıkmasına, avluyu, koridoru geçmesine yardımcı olarak onu sırasına oturttu. Ilse titrek mırıltılarla onu kutsadı, ona dini bir broşür verdi, ayın boyunca sessizce oturdu ve sonra evine döndü. Doğal olarak ertesı gün olay bütün okula yayıldı ve zavallı oğlan diğer oğlanlar tarafından öylesine alaya alındı ki o kendini beğenmiş halinden eser kalmadı —en azından bir süreliğine. Kim bilir, belki de yaşadığı bu olay onun için faydalı olmuştur.

Elbette bu yaptığından dolayı Ilse'ye kızdım. O, son derece umursamaz, cesur bir varlık ve sonunu düşünmeden aklına geleni yapıyor. Bu, kilise koridorunda parende atmak olsa bile, aklına koyduğu her şeyi yapıyor. Onu seviyorum —seviyorum— çok seviyorum ve gelecek yıl onsuz ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Bundan sonra yarınlarımız sonsuza dek ayrı geçecek —ayrı ayrı yerlerde büyüyeceğiz— ve ara sıra karşılaştığımızda *bu* iki yabancı- nın karşılaşması gibi olacak. Böyle olacak biliyorum —biliyorum.

Ilse kendi deyiimiyle Perry'nin onunla evleneceğimi düşünerek “haddini bilmemesine” çok öfkeleni.

“Ah, hayır, haddini bilmemek değil lütufta bulunmaktı,” deyip bir kahkaha attım. “Perry, Venedik Düklerinden Carabas ailesine katılacak bir gün.”

“Evet, başarılı olacak, bundan eminim ama o Stovepipe havasını üzerinden hiç atamayacak,” dedi Ilse öfkeyle.

“Neden Perry'ye karşı bu kadar acımasısın Ilse?” dedim.

“O, saçma sapan konuşup duran budalanın biri,” dedi Ilse suratını asarak.

“Bence o yaştakilerin hepsi gibi her şeyi bilen biri sadece.” Bu sözleri söylediğimde kendimi oldukça olgun ve orta yaşlı biri gibi hissettim. “Merak etme, bir süre sonra daha az şey bilecek ve daha dayanılır biri olacak.” Böyle dedikten sonra kendimi bir ukala gibi hissettim. “Ayrıca Shrewsbury'de geçirdiği yıllarda epey gelişme gösterdi,” diye sözlerimi bitirdim kendimi çokbilmiş biri gibi hissederek.

"Sanki o bir lahanaymış gibi konuşuyorsun," dedi Ilse öfkeyle. "Tanrı aşkına Emily, kendini bu kadar üstün görme ve her şeyi biliyormuş havalarıyla insanlara tepeden bakma!"

Bazen Ilse'nin yanımda olmasının bana çok faydası dokunuyor. Bu sözleri hak ettiğimi biliyordum.

27 Haziran 19--

Dün gece rüyamda, Yeni Ay'daki yazlık evde olduğumu ve Kayıp Elmasın ayaklarımın dibinde pırıl pırıl parladığını gördüm. Büyük bir sevinç içinde eğilip onu aldım. Bir an için avucumda durdu, sonra avucumdan fırlayıp, arkasında uzun ince bir pırıltı şeridi bırakarak gökyüzüne doğru yükseldi ve dünyanın kıyısında, gökyüzünde bir yıldıza dönüştü. "O benim yıldızım, yok olmadan önce ona ulaşmam gerek," diye düşünerek yola koyuldum. Bir anda yanımda Dean belirdi --o da yıldıza ulaşmaya çalışıyordu. Aklımdan, yavaş gitmem gerek çünkü onun ayağı aksıyor ve hızlı gidemez, diye geçirdim. Biz ona doğru yaklaşıırken, yıldız her an biraz daha yok oluyordu. Hızlı gitsem ona zamanında yetişebilirdim ama Dean'i bırakamadım. Sonra birden sihirli bir değnek değmişçesine her şey değişti. Yanımda Teddy vardı, ellerini bana doğru uzatmıştı ve gözlerinde daha önce iki kez gördüğüm bakışlar belirmişti. Ellerimi ellerine doğru uzattığımda beni kendine doğru çekti. Yüzlerimiz birbirine iyice yaklaştığı an Dean acı bir çığlık attı. "Yıldızım yok oldu!" Başımı yıldıza doğru çevirdim --yıldız yok olmuştu. Ve kasvetli, sevimsiz, yağmurlu bir şafağa uyandım. Yıldız yoktu, Teddy yoktu, öpücük yoktu.

Rüyamın ne anlama geldiğini merak ediyorum --bir anlamı varsa tabii. Aslında bir şeylerin habercisi olabileceğini düşünmemeni gerekiyor. Çünkü batıl inançlı olmamak bir Murray geleneğidir.

28 Haziran 19--

Bu benim Shrewsbury'deki son gecem. "Hoşça kal görkemli dünya, ben eve dönüyorum." Yarın, Kuzen Jimmy beni ve sandı-

ğımı almaya gelecek ve ben o eski, gösterişli arabanın arka koltuğuna binip Yeni Ay'a gideceğim.

Şimdi geriye baktığımda Shrewsbury'de geçirdiğim üç yıl, bana sanki üç yıldan çok daha uzun sürmüş gibi geliyor. Ama bir yandan da sanki her şey dün yaşanmış gibi. Sanırım bu üç yıl boyunca bir şeyler kazandım. Artık eskisi kadar çok italik kelime yazmıyorum, eskisinden daha soğukkanlı davranabiliyor ve kendimi kontrol edebiliyorum, pek de hoş olmayan birtakım deneyimler sonucu dünyanın nasıl bir yer olduğu hakkında daha gerçekçiyim ve ret mektuplarına gülüp geçebiliyorum. Sanırım bu sonuncusu aldığım derslerin en zorlusu –ama şüphesiz en gereklisiydi.

Dönüp geçirdiğim üç yıla bakınca, bazı olaylar, sanki kendi içlerinde özel bir anlam taşıyormuş gibi daha net, daha belirgin geliyor gözlerimin önüne. Mesela Evelyn'in düşmanca tavrı, hatta yüzüme bıyık çizmesi daha soluk ve önemsiz bir anı benim için. Ama *Bahçe ve Ağaçlık Alanlar*'da yayınlanan ilk şiirimi gördüğüm an –ah, bu gerçekten muhteşem bir andı, oyunun sahnelendiği gece Yeni Ay'a yürüyerek gidip geri dönmem, Bay Carpenter'ın yırttığı tuhaf şiirimi yazışım, eylül ayının ay ışığı altında saman yığınının üzerinde geçirdiğim gece, krala şaplak atan o muhteşem kadınla tanışmam, Keats'in "*Hayali Sesler*" hakkındaki dizelerini keşfetmem, yaşlı John'un evinde Teddy'nin gözlerimin içine baktığı an... Tüm bunlar sonsuza dek canlı kalacak anılar gibi geliyor bana. Evelyn Blake'in alaycı tavırları, yaşlı John'un evi skandalı, Ruth Teyzenin azarları, dersler ve sınavlarla geçen rutin aylar sonsuza dek unutulacakken, bu anlar bana ölümsüzlüğün koridorlarında dolaşırken bile hatırlayacağım anlar gibi geliyor. Bay Carpenter'ın öngördüğü gibi Elizabeth Teyzeye verdiğim söz, bana çok yardımcı oldu. Günlüğümde değil elbette –ama öykülerimde ve Jimmy defterlerimde. Günlüğüme yazarken her türlü sınırlamadan uzak yazıyorum. İnsanın bir "nefes alma boşluğuna" ihtiyacı oluyor.

Bugün öğleden sonra diploma törenimiz vardı. Üzerinde me-nekşeler olan, krem rengi elbisemi giydim ve elimde büyük bir

buket pembe şakayık vardı. Eve dönüş yolculuğundaki, bugün Montreal'de olan Dean, çiçekçiye telgraf çekmiş ve bana bir buket gül yollamış. Tam on yedi gül –hayatımın her bir yılı için bir gül. Gül buketi, diplomamı almak için sahneye çıktığım an verildi. Her zamanki gibi düşünceli, tatlı Dean!

Sınıf adına yapılan konuşmayı Perry yaptı ve çok başarılıydı. Ayrıca genel yeterlilik sıralamasında birinci oldu ve madalya kazandı. Will Morris'le aralarında bu konuda büyük bir çekişme yaşandı ama zafer Perry'nindi.

Sınıftaki herkesin belirgin özelliklerinden bahsettiğim ve gelecekleri hakkında tahminlerde bulunduğum bir yazı yazdım ve diploma töreninde bunu okudum. Çok eğlenceli bir yazıydı ve sanırım herkes dinlerken zevk aldı. Evde, Jimmy defterimde buna benzer bir yazı daha var. Aslında o çok daha eğlenceli ama elbette okunmak için yazılmadı.

Bu gece Bay Towers için son yazımı yazdım. Bu işten hiçbir zaman hoşlanmadım aslında ama getirdiği birkaç peniden vazgeçmek istemediğimden yazmaya devam ettim. Ayrıca insan gençlik hırslarının merdivenini tırmanırken en alt basamağı küçümsememeli.

Bir yandan da eşyalarımı topladım bu gece. Ben eşyalarımı toplarken Ruth Teyze ara sıra yukarı geldi, bana baktı ama alışılmadık biçimde sessizdi. Sonunda içini çekerek, "Seni çok özleyeceğim Emily," dedi.

Onun böyle bir şey söyleyeceğini, hissedeceğini hayal bile edemezdim. Ve bunları duymak beni rahatsız etti. Ruth Teyzenin, John'un evi skandalı konusunda takındığı tavır, ona karşı hislerimin belirgin biçimde değişmesine neden oldu belki ama asla onu özleyeceğimi söyleyemem.

Yine de bir şeyler söylemem gerekiyordu.

"Son üç yıldır benim için yaptıklarından dolayı sana hep minnettar olacağım Ruth Teyze."

"Ben görevimi yapmaya çalıştım," dedi Ruth Teyze dürüstçe.

Işıklarla yıldızlanmış o yüksek tepeden ve hiç sevmediğim, dahası beni hiç sevmeyen bu küçük odadan ayrılırken kendimi tuhaf bir şekilde üzgün hissediyorum. Ne de olsa hem bu odada hem o tepede çok özel anlar yaşadım. Hatta ölmek üzere olan zavallı Byron'dan ayrılacağım için bile üzgünüm! Ama duygu yoğunluğu içinde olduğum şu anlarda bile, Kraliçe Alexandra'nın resminden ve vazodaki yapma çiçeklerden ayrılacağım için üzgün olduğumu söyleyemem. Tabii Leydi Giovanna da benimle birlikte geliyor. O, Yeni Ay'daki odama ait. Buradayken sürgündeymiş gibi görünüyordu hep. Dimdikler Ülkesi'nde gece esen rüzgârın sesini bir daha dinleyemeyecek olduğumu düşünmek içimin acımasına neden oluyor. Ama Kibirli John'un çalılığında esecek gece rüzgârım olacak onun yerine. Sanırım Elizabeth Teyze artık yazarken gaz lambası kullanmama izin verir. Ayrıca Yeni Ay'daki odamın kapısı sıkıca kapanıyor ve sanırım bundan böyle sütlü çay içmek zorunda da kalmayacağım. Bu akşamüstü, gün batımında, bahar akşamlarında etrafında dolaşmayı büyüleyici bulduğum incimsi pırıltılar saçan havuza gittim. Etrafını çevreleyen, gül renklerinin farklı tonlarındaki ve safran rengi ağaçlar, sanki o güzel havuzun üzerine atılmış bir şal gibi görünüyor. Esintisiz akşamın durgunluğunda, her bir yaprağı, her bir dalı, her bir eğreltiotunu ayna gibi yansıtıyor bu havuz. Eğildim ve durgun sulara yansıyan yüzüme baktım. Havuzun üzerine eğilmiş bir dalın kıvrımının yansıması, sanki başımın üzerinde yapraklardan oluşan bir çelenk varmış gibi görünmesine neden oluyordu –şöhretin tacını takmış gibi görünüyordum.

Bunu iyiye işaret olarak yorumladım.

Belki de Teddy sadece utanmıştı!